

Giới thiệu Sur Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần

Sur Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần - Đang tiến hành - Tô Thị Khuyết

Giới thiệu truyện ngôn tình huyền huyền thú vị này:

Năm đó, Thiên Hậu của Phượng Hoàng tộc hạ sinh Nữ Đế kế nhiệm, không may thần lực không đủ khiến quả trứng chứa Nữ Đế không ra đời ở Thiên giới.

Phượng hoàng tộc cứ tưởng đâu nó sẽ rơi xuống trần gian, nhưng trứng Phượng Hoàng của Thần giới đã rơi xuống Ma giới, chuyện vượt ra ngoài dự đoán của Đại thượng thần của Phượng Hoàng tộc.

Bị con dân Ma tộc nhốt được, đưa đến cho lão đại Ma giới ở Thượng cung - Ma quân Đoạn Thần.

Vì vậy, bắt đầu từ đó mỗi ngày Ma quân Đoạn Thần đều bị tức chết với quả trứng kì lạ đáng yêu này.

Bạn đang đọc truyện *Sur Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 1: Thượng Thần Phượng Hoàng Rơi Xuống

Rất lâu về trước kia, đại lục ở phương Đông được chia thành bốn loại. Thần giới, Ma giới, Minh giới, Trần gian. Bề ngoài thì bốn nơi đều rất yên bình, nhưng thật ra lại đấu đá ngầm.

Năm 3333, lúc này là mùa hè. Ban ngày, thiên lôi cuộn cuộn, sấm sét vang dội, ranh giới giữa nhân gian và Ma giới âm u hỗn loạn.

Mà lúc này ở Thiên giới trên chín tầng mây lại hoàn toàn ngược lại, khắp nơi phồn hoa rực rỡ, phía trên lớp sương mù vẫn luôn bao phủ Dao Trì lại được ánh lửa chiếu sáng huy hoàng. Các vị thần ở Thiên giới đều tập trung tinh thần nhìn chăm chăm ánh sáng xinh đẹp đó.

Thì ra đây là lúc Thiên Hậu sinh hạ Nữ Đế. Nữ Đế chậm chạp chưa chịu ra đời khiến chúng thần đều mất hồn mất vía, không dám buông lỏng. Mắt nhìn thấy ánh sáng càng lúc càng mờ nhạt, tâm trạng quần thần đều đau nhói.

"Xong rồi, không phải Nữ Đế không ra được chứ!" Một vị Thượng tiên sốt ruột ruột muốn khóc.

"Đừng nói vậy! Nếu dám nói vậy, Bốn thần lập tức giáng ngươi xuống làm Tiểu Tiên!" Một vị Đại Thần nghe thấy lời này, tức giận trừng mắt nhìn hấn.

Bị lời nói hung ác của Đại Thần đe dọa, Thượng Tiên không dám nhiều lời nữa, lập tức ngậm miệng lại.

Nhìn ánh sáng càng lúc càng nhạt dần, chúng thần tiên nóng lòng muốn chết. Thậm chí vài vị Đại Thần nhịn không được nữa bay về phía Dao Trì.

Lúc này Thiên Hậu Mộ Thanh đã mất một nửa Thần lực, nhìn hào quang đã mờ nhạt yếu ớt đến mức này, trong lòng đã thấy tuyệt vọng. Bỗng chốc như trút được con giận, nhắm mắt ngủ. Bốn vị đại thần giữ vai trò hộ pháp xung quanh Phượng Hoàng tộc, phát giác được Thượng Thần xung quang bọn họ đã ngất đi vì bị tổn hại sức lực quá độ, rồi rít không cam lòng thu hồi pháp lực lại, trận pháp cũng vì vậy mà biến mất.

Trận pháp Phượng Hoàng tộc vừa biến mất, Thiên Đế Hạ Hi cấp tốc xông vào bên trong điện. Đầu tiên là tìm kiếm khắp nơi, không nhìn thấy trứng Phượng Hoàng, trong lòng vô cùng bi thương. Chứng kiến Thiên Hậu Mộ Thanh té trên mặt đất, vội vàng ôm lấy nàng. Lên tiếng hỏi thăm bốn vị đại thần của Phượng Hoàng tộc: "Nữ Đế đâu? Vì sao không thấy nàng? Thiên Hậu thế nào rồi? Nàng có sao không?"

"Bẩm Thiên Đế, Thiên Hậu hao tổn quá nhiều pháp lực, nàng cần nghỉ ngơi. Còn về Nữ Đế, tám phần là vì Thiên Hậu không đủ thần lực nên Nữ Đế không ra đời ở Thiên Giới. Tính toán thấy nhân gian đã ba trăm năm rồi không có Phượng Hoàng xuất hiện, xem ra Nữ Đế đã rơi xuống Phàm Trần. Lúc này Nữ Đế mới vừa đến thế gian, ban đầu sẽ giữ nguyên hình hài, nàng không giống với các loại trứng khác, nếu lúc này bị thương thì sẽ phải luân hồi chuyển thế. Xin Thiên Đế yên tâm, Nữ Đế là Thượng Thần mới ra đời của Phượng Hoàng tộc, người Phượng Hoàng tộc sẽ mau chóng tìm nàng về." Một trong bốn vị Đại Thần của Phượng Hoàng tộc, Ân trưởng lão suy nghĩ rồi trả lời câu hỏi của Thiên Đế.

Thiên đế Hạ Hi vừa nghe xong, nhăn lông mi trắng hỏi: "Ân trưởng lão, ý ngươi là đây là lúc Nữ Đế yếu ớt nhất, cho dù là kẻ phàm trần nho nhỏ cũng có thể lấy mạng của Nữ Đế được sao?"

Ân trưởng lão nhẹ nhàng gạt đầu, giọng tay bảo đảm: "Xin Thiên Đế yên tâm. Ta sẽ mau chóng tìm Nữ Đế về. Cố gắng bảo vệ an toàn cho nàng!"

Nhưng Hạ Hi cũng không yên tâm, trầm tư một lát rồi nói: "Trăm phái vài vị Đại Thần đi giúp các ngươi tìm Nữ Đế, nhất định phải tìm được nàng trước

khi nàng ra khỏi trứng, đưa nàng an toàn trở về."

Từ đại trưởng lão nghe vậy thì lại cho là hấn không tin thực lực của bọn họ! Mạc trưởng lão là người nóng tính, bỗng chốc mở miệng từ chối: "Đa tạ Thiên Đế, nhưng không cần. Nữ Đế chính là Thượng Thần kế nhiệm của Phụng Hoàng tộc chúng ta, tự chúng ta sẽ đi tìm nàng về. Cũng chỉ có Phụng Hoàng tộc chúng ta mới có thể tìm được! Người không phải Phụng Hoàng tộc sợ là không thể cảm nhận được hơi thở của Nữ Đế."

"Như vậy thì làm phiền bốn vị Trưởng lão." Họ đã nói đến nước này rồi thì Hạ Hi cũng không nhiều lời nữa. Dù sao tìm được khuê nữ của hấn quan trọng hơn!

Ân trưởng lão Mạc Thanh Tu, suy nghĩ sâu xa rồi mở miệng nói: "Xin Thiên Đế nói với người ngoài là Nữ Đế đã lên trời rồi. Để phòng ngừa những người tâm tư khó lường, nhân lúc ta còn chưa tìm được Nữ Đế mà đi trước một bước, không chế Nữ Đế, uy hiếp Phụng Hoàng tộc ta và Thiên Đế, Thiên Hậu."

Hạ Hi gật đầu, hấn rất đồng ý, hơn nữa bảo đảm nhất định sẽ không để người ngoài biết nữ nhi mình biến mất. Sau đó lại hết lần này đến lần khác xin Phụng Hoàng tộc nhất định phải mau chóng tìm khuê nữ của hấn về, rồi mới để bọn họ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2: Quả Trứng Kỳ Lạ Không Thể Phá Được

Ma giới, trong cung điện Huyền Diệp thần bí, không hiểu tại sao Đoạn Thần có chút bức bối. Làm một người thống trị Ma giới, ngày nào hấn cũng phải phê duyệt rất nhiều sổ con. Nội dung tấu chương từ lớn đến nhỏ, từ việc đám yêu ma thăng cấp đến những chuyện vặt vãnh của dân chúng trong Ma giới, điều này khiến Đoạn Thần hết sức đau đầu. Trong lòng hấn bức bối, Đoạn Thần dứt khoát bỏ đám sổ con qua một bên, không phê nữa.

Hai trong số Tứ đại hộ pháp đứng trực hôm nay là Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp. Họ nhìn ra tâm trạng Ma quân có chút bức bối, Linh hộ pháp lên tiếng hỏi: "Quân Thượng, có phải cảm thấy phiền vì phê sổ con không?"

Đoạn Thần nhẹ nhàng mở mắt, nhàn nhạt liếc Linh hộ pháp một cái, nhưng không nói gì.

Linh hộ pháp cũng không thấy xấu hổ mà tiếp tục nói: "Vài ngày trước, Tộc Dã Kê* ở phía Nam có đưa đến Thượng cung một quả trứng xấu xí. Nó thật sự rất xấu, thuộc hạ không biết dùng từ nào để miêu tả. Chẳng những xấu mà còn rất to, to gấp mười lần mấy quả trứng bình thường!"

* Tộc Dã Kê: Tộc Chim Trĩ

Lông mày đen của Đoạn Thần nhíu lên, chờ đợi nghe đoạn sau.

Thấy ma quân có hứng thú, Linh hộ pháp như được cổ vũ, lại ra sức nói: "Quả trứng kỳ lạ đó đã dọa đám yêu ma, bởi vì nó vô cùng kỳ lạ nên Tộc Dã Kê đã đưa đến đặt trong Ma cung. Không biết Quân Thượng có muốn nhìn không?"

"Trình lên xem thử đi!" Đoạn Thần nhẹ gật đầu, đổi lại tư thế cho thoải mái rồi nằm xuống.

Linh hộ pháp nhanh nhẹn biến mất, đi mang quả trứng đó đến. Thật lâu sau, Linh hộ pháp nâng một hộp gấm cao khoảng hai mét trở về Huyền Diệp Điện. Bởi vì hộp gấm quá cao nên che khuất mặt Linh hộ pháp, nhìn không rõ mặt của hấn. Hai tay Linh hộ pháp cầm hộp gấm, chú ý đường đi dưới chân. Tính toán đúng vị trí rồi ngừng lại, cẩn thận đặt hộp gấm trên đất.

"Quân Thượng, đây là quả trứng xấu xí kỳ quái đã hù chết đám yêu ma đó."

"Mở ra để bản quân nhìn thì." Đoạn Thần không có nhiều hứng thú lắm, chẳng qua là cảm thấy nhàm chán nên mới giải trí một chút thôi.

Trong lòng Linh hộ pháp đã sớm có sự chuẩn bị, lặng lẽ sử dụng thuật che mắt mình lại. Biến cảnh vật trước mắt thành ảo ảnh, để mọi thứ lọt vào trong mắt hấn đều trở nên tốt đẹp. Lúc này mới thông thả mở hộp gấm ra. Vươn tay phải ra, đẩy từ dưới lên. Thứ trong hộp gấm cũng theo luồng khí đó từ từ nổi lên trên.

Khi thấy ngoài vỏ trứng sần sùi, nhìn cực kì xấu xí và quái đản, Đoạn Thần liền buồn cười. "Phụt - - quả thật rất xấu!"

Hàn hộ pháp vốn đang nghiêm túc cũng bị quả trứng quái đản này hù sợ. Lần đầu tiên khuôn mặt nghiêm túc bị dao động, khóe mắt rạo rực mắt bình tĩnh. Lúc này hấn đã hiểu vì sao Linh hộ pháp lại sử dụng pháp lực để lấy thứ này ra, nếu đổi lại là hấn, hấn cũng không muốn dùng tay chạm vào quả trứng xấu xí đáng ghét này. Khi chứng kiến vỏ trứng này chồng chất những viên bi như mụn mủ thì hấn liền run sợ. Dạ dày cũng quặn quại, muốn nôn hết mấy cây hoa Tử Đằng sáng nay ăn ra ngoài. Sao trên đời này lại có thứ xấu như quỷ thế này.

Linh hộ pháp nén sự chán ghét, gượng cười nói: "Còn không phải sao! Cũng bởi vì xấu quá, hù đến đám yêu ma nên chúng mới hiến tặng quả trứng này cho Quân Thượng. Muốn Quân Thượng dò xét lai lịch nó ra sao, có thể hủy được hay không." Đoạn Thần sờ cằm, vung tay áo lên, một luồng sáng màu

xanh kéo quả trứng kỳ lạ đến trước mặt hắn. Tròng mắt trắng bóc hăng hái nhìn chăm chăm quả trứng này. Một hồi lâu, Đoạn Thần mới vươn tay đặt lên trên quả trứng. Một luồng sáng màu trắng rót vào trong quả trứng, quả trứng run rẩy xoay vòng tròn từ đằng xa.

Xoay một vòng xong, quả trứng lại bay thẳng về phía Đoạn Thần. Dừng đối diện mặt Đoạn Thần, vừa vặn bề ra.

Sắc mặt hắn lập tức trầm xuống, Đoạn Thần đẩy quả trứng qua một bên. Nhanh chóng giơ tay lên, kéo chậu nước ở xa xa đến chỗ mình, hung hăng lấy nước rửa mặt. Sau khi rửa hết chất bẩn trên mặt, mới bình tĩnh ngoan độc nhìn chăm chăm quả trứng bị hắn quăng xuống đất. Cười lạnh nói: "Không ngờ lại hại như vậy."

"Quân Thương! Rốt cục quả trứng này có lai lịch ra sao?" Linh hộ pháp lo lắng hỏi.

"Lai lịch cái gì? Đều do các người phỏng đoán. Bản quân muốn mang quả trứng xấu xí này về Lăng Hoa Điện, các người thu dọn sổ con giúp bản quân, bữa tối mang tới Lăng Hoa Điện." Dận dò xong, Đoạn Thần ghét bỏ đẩy quả trứng, luồng sáng màu trắng lóe lên, cả quả trứng và hắn cùng biến mất trong nháy mắt.

Im lặng một lát, khẳng định Ma Quân đã đi xa, Linh hộ pháp mới mở miệng nói với Hàn hộ pháp: "Người nói thử xem rốt cục quả trứng đó có lai lịch ra sao? Vì sao Ma Quân không nói cho chúng ta biết?"

"Nhất định không phải là vật tốt gì, xấu xí như vậy, không chừng là quỷ của Minh giới chuyển thế." Vừa nghĩ tới mấy mụn nước trên vỏ quả trứng lúc này là Hàn hộ pháp lại rùng mình một cái. Thật sự quá ghê tởm! Không được, hắn phải tranh thủ về hang động luyện tập pháp thuật để mau chóng quên đi quả trứng xấu xí đáng ghét đó.

Thấy Hàn hộ pháp không muốn nói chuyện nữa, Linh hộ pháp liếc mắt, bĩu môi.

Bên này, Đoạn Thần mang quả trứng đó về tới tầm điện thì liền nhét vào lò luyện đan, bắt đầu thi triển pháp thuật. Cố gắng muốn hủy diệt quả trứng này.

Thậm chí ngay cả hắn cũng nhìn không ra lai lịch của quả trứng xấu xí này, chỉ có thể nói lai lịch của nó không tầm thường. Nếu để cho nó ra đời ở Ma giới, dốc lòng tu luyện trên trăm năm, đợi một khoảng thời gian nữa, nhất định thứ quái quỷ này có thể phân cao thấp với hắn. Đến lúc đó, không phải giang sơn Ma giới sẽ đổi chủ sao? Đoạn Thần cảm thấy nguy hiểm, hắn không cho phép giang sơn mà hắn giành được bị yêu ma khác đoạt đi. Cho nên nhất định phải hủy diệt quả trứng này trước khi nó nở! Tất cả những gì uy hiếp đến hắn thì Đoạn Thần đều không cho phép nó tồn tại!

Nào biết được pháp lực hắn rót vào càng lúc càng nhiều mà lò luyện đan lại cực kỳ yên tĩnh. Đoạn Thần phát hiện có gì đó không đúng, nghĩ đến cái gì đó liền thầm nói không tốt. Đoạn Thần đang muốn thu hồi pháp lực thì nhưng lại phát hiện mình không thể. Pháp lực của hắn đã không thể khống chế được nữa!

Trong lòng Đoạn Thần đầy cảm giác khủng hoảng, cắn răng một cái, Đoạn Thần nhắm mắt vươn tay đánh cho mình một chưởng. Hắn lập tức bị đánh bay mười trượng. Một tiếng "Ầm" vang lên, toàn thân đập vào cây cột kiên cố trong cung. Khóe miệng chậm rãi chảy máu đỏ tươi, khiến khuôn mặt yêu nghiệt của hắn tăng thêm vẻ quỷ dị.

Đoạn Thần nén sự đau nhức, ôm lấy cơ thể dựa vào tường, lau khóe miệng. Đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm lò luyện đan, nói: "Không nhìn ra người lại còn có ma tính! Dám can đảm thôn tính pháp lực của bản quân, thật đúng là vô cùng giỏi!" Đoạn Thần nghiêng răng nghiêng lợi nói từng chữ.

Hắn không nhìn ra lai lịch của thứ này, điều này vốn đã khiến Đoạn Thần hơi sợ hãi rồi. Bây giờ lại biết thứ này lại có thể thôn tính pháp thuật hắn thì càng làm cho Đoạn Thần nghiêng răng thống hận. Mặc dù trong lòng có chút khủng hoảng, nhưng sắc mặt Đoạn Thần vẫn thản nhiên cao ngạo lạnh lùng, không hề có một chút ý sợ hãi.

Lấy quả trứng ra khỏi lò luyện đan, Đoạn Thần vứt nó vào một góc. Dự định chữa trị cho mình trước rồi mới cân nhắc xử trí quả trứng này thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: Quả Trứng Cực Kỳ Thần Bí

Phía sau cung điện, dưới ánh nền mờ nhạt, không khí mờ mịt, mông lung như sương trắng ở Thanh Trì, nhìn bằng mắt thường sẽ không thấy rõ.

Cởi y phục ra, treo quần áo bằng tờ tằm lên, Đoạn Thần chậm rãi chìm vào trong nước. Dựa vào cạnh ao nhắm mắt dưỡng thần, chậm rãi vận lực điều trị vết thương trong cơ thể. Nước ao vốn trong suốt thấy được đáy thì lại nhiễm đỏ chỉ trong chốc lát.

Bức thương thể trong cơ thể ra, Đoạn Thần bỗng nhiên đứng dậy khỏi hồ nước đầy máu, đi vào trong hồ nước sạch sẽ bên cạnh. Ngâm người trong nước ấm, buông lỏng cả người, nhắm mắt nghỉ ngơi.

Ngâm được một lúc, Đoạn Thần cảm thấy có gì đó không đúng, giống như có thứ gì đó đang rình trộm hắn. Nhưng Đoạn Thần không cảm nhận được hơi thở yêu ma xung quanh, điều này càng khiến hắn nghi hoặc khó hiểu. Vung tay lên, bọt nước bị Đoạn Thần đánh vương vãi khắp nơi. Ánh sáng màu

xanh nhạt chợt lóe lên, cung điện vốn dĩ đang tràn ngập trong sương khói mờ mịt thì lập tức trở nên quang đãng.

Sau đó, Đoạn Thần thấy một quả trứng khổng lồ tròn vo, sáng bóng, trắng nõn! Dọa hấn nhảy dựng lên, cơ thể đang ngâm trong nước vội vàng lui về phía sau hai bước, dán chặt lên thành ao.

Quả trứng này là cái gì vậy! Đoạn Thần khẳng định quả trứng trước mắt này rực rỡ hấn lên, trước khi bị hấn ném vào trong lò luyện đan để tiêu hủy nó còn trông rất xấu xí, vì sao bây giờ lại thay đổi rồi! Còn chạy từ bên ngoài ra sau cung điện rình hấn tắm rửa nữa! Đây rốt cục là thứ quái quỷ gì vậy, quả thần bí mà!

Đối với một thứ kỳ quái còn chưa xuất thế đã bắn ma tính khắp bốn phía, trong lòng Đoạn Thần hơi sợ hãi. Hấn muốn hủy mà không hủy được, ngược lại còn thôn tính pháp lực của hấn. Thật sự khiến cho lòng dạ người khác đều sợ sệt, chùn bước.

Giăng co với quả trứng kỳ lạ này một lúc lâu, Đoạn Thần nhảy ra khỏi ao nhanh như tia chớp, hong khô bọt nước trên người rồi nhanh chóng mặc quần áo vào. Tất cả động tác đều như nước chảy mây trôi, nhanh nhẹn lưu loát.

Mặc xong y phục, Đoạn Thần nắm chặt quả đấm đi về phía quả trứng. Đã chứng kiến sự lợi hại của nó nên Đoạn Thần không dám dùng pháp lực đưa nó theo mà là dùng một tay ôm lấy quả trứng tròn mượt này.

Trên khuôn mặt tuấn mỹ của Đoạn Thần đầy vẻ ghét bỏ, thật vất vả lắm mới đè nén được cảm giác muốn vứt nó xuống, chạy thẳng ra bên ngoài, ném nó vào trong góc khuất. Không ngờ vừa mới ném đi quả trứng lại bay về phía hấn! Bỏ nhào vào ngực Đoạn Thần. Sợ nó bị thương nên Đoạn Thần vội vàng vươn tay đỡ nó, lúc này nó mới ổn lại.

Đoạn Thần đã nhiều lần muốn đẩy quả trứng này ra nhưng lại phát hiện nó lại cứ chui vào trong lòng hấn. Lần nào cũng vậy. Điều này khiến Đoạn Thần nổi gân xanh, trong lòng hấn cực kỳ muốn đập nát quả trứng này ra. Trên đời này điều gì khiến người ta oán hận nhất? Không phải đó là người người chán ghét nhất cứ liên tục xuất hiện bên cạnh người, đuổi mãi mà không đi, lại không thể làm gì được sao, thật đúng là khiến cho người ta giận đến nghiêng răng! Lúc này Đoạn Thần đã gặp phải chuyện như vậy rồi.

Khẳng định mình bị cái quả trứng này bám lấy, Đoạn Thần coi như mặc kệ. Bắt đầu nghiêm túc nghiên cứu nó. Mò mẫm quả trứng một vòng liền phát hiện nó có sự thay đổi rất lớn.

"Hừ. Biến thành cái bộ dáng này, chắc hấp bản không ít pháp lực của bản quân đi!" Gõ nhẹ quả trứng một cái, Đoạn Thần hí hửng, bất mãn cúi đầu nói với nó.

Quả trứng động đậy mấy cái trong lòng Đoạn Thần, rồi dúi dúi vào ngực hấn.

Bây giờ Đoạn Thần đã không sợ hãi nữa mà hấn lại cảm thấy quả trứng này gần như đã coi hấn là "Nương" của nó. Nghĩ như vậy, Đoạn Thần liền nảy sinh một ý nghĩ. Nếu hấn ấp quả trứng thần bí này tới lúc nó nở, nuôi nó lớn lên, có lẽ sẽ là cánh tay đắc lực cho hấn. Dù sao hấn cũng không nghĩ tới việc lập Ma hậu, rồi sinh con. Nếu quả trứng kỳ quái này có tình cảm với hấn, trung thành với hấn thì sau này giao Ma giới cho nó chắc cũng không phải không được.

Híp mắt lại, Đoạn Thần suy nghĩ quan sát quả trứng trong lòng. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng vuốt vỏ trứng, phát hiện nó lại chui vào trong lòng hấn lần nữa. Đoạn Thần cảm thấy có thể thử một lần, nếu đến lúc đó phát hiện quả trứng ma quái này không chịu sự khống chế của hấn nữa thì hấn sẽ tìm cách tiêu hủy nó.

Đoạn Thần vẫn luôn tin tưởng vào năng lực của mình. Hấn mới năm trăm tuổi, tu vi còn có thể tăng lên rất nhiều. Trước kia vì không nhìn ra lai lịch của nó nên khiến hấn luống cuống tay chân, nhưng bây giờ Đoạn Thần đã hiểu rõ. Dù quả trứng này có ma tính thì sao, sau này cố gắng tu luyện thì thế nào, tu vi của nó lúc nào cũng sẽ kém hơn hấn. Đoạn Thần cực kỳ chắc chắn về điểm này. Vì vậy nên cũng buông lỏng cảnh giác với nó.

Lúc này Linh hộ pháp đã chuẩn bị xong bữa tối, dẫn đám tiểu yêu dọn bữa tối ở Lăng Hoa Điện, bên trong nghe thấy tiếng kêu ở ngoài điện: "Quân Thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong."

Đoạn Thần nghe thấy, liền giải trừ kết giới ở Lăng Hoa Điện để cho họ vào dọn bữa. Ôm quả trứng đi ra ngoài.

Linh hộ pháp dẫn đám tiểu yêu bước vào Lăng Hoa Điện thì phát hiện Ma quân đang ôm một quả trứng khổng lồ tròn vo, tròn bóng, trắng nõn. Hấn đứng ngậy người ra, lấp bắp chỉ vào quả trứng trong lòng Đoạn Thần, Linh hộ pháp mở miệng: "Quân Thượng, quả trứng này, sao nó lại giống với hình dáng của quả trứng xấu xí mà Dã Kê Tộc đưa tới vậy."

Đoạn Thần nhàn nhạt liếc qua Linh hộ pháp, ngồi xuống, khoát tay áo ý bảo đám tiểu yêu dọn bữa. Lơ dề nói: "Đây là quả trứng kỳ quái mà Dã Kê Tộc đưa đến."

"Cái gì! Làm sao có thể! Quả trứng Tộc Dã Kê đưa đến rõ ràng xấu như vậy! Sao lại chỉ trong chớp mắt đã biến thành xinh đẹp thế này!" Linh hộ pháp không thể tin, kinh hô.

"Không có gì là không thể, bản quân muốn dùng bữa, các người lui ra đi." Đoạn Thần không thích Linh hộ pháp la hét om sòm, phát tay quét bọn họ ra ngoài. Đóng kín cửa chính lại, cầm đĩa lên, gắp một cánh hoa non, vừa định bỏ vào trong miệng, quả trứng trong lòng lại nhảy dựng lên.

Bất mãn giữ quả trứng lại, nhìn thấy cánh hoa rơi trên mặt đất, Đoạn Thần lạnh lùng lên tiếng, cúi đầu nói với quả trứng: "Người muốn làm gì? Bản quân vì người mà mất đi ba phần pháp lực. Được tiện nghi còn không chịu ngoan ngoãn, ngay cả đồ ăn đến miệng cũng không cho bản quân ăn đúng không?"

Quả trứng vốn còn đang lộn xộn, nghe Đoạn Thần nói xong thì liền yên tĩnh trở lại.

Thấy quả trứng đang hoảng lại, Đoạn Thần lại cầm đưa lên. Lần này gấp một cánh hoa khác, mới vừa đưa đến bên môi, thì lại bị quả trứng cọ xát nên lại rơi xuống đất.

Đoạn Thần không nhịn được nữa, đặt chiếc đĩa ngọc xuống bàn một cái “Cạch”. Trán nổi đầy gân xanh, ánh mắt khó chịu nhìn chăm chăm quả trứng trong lòng, cắn răng hỏi: “Có để bản quân dùng bữa cho đảng hoàng không! Bản quân không ăn, không no bụng thì làm sao có sức lực áp cho người nỏ ra! Người có còn muốn ra ngoài không!”

Quả trứng như nghe hiểu lời Đoạn Thần nói, nhận sai nhẹ nhàng cọ xát vào người Đoạn Thần.

Đoạn Thần chờ trong chốc lát, chắc chắn lần này nó sẽ đảng hoàng thì liền cầm đưa lên nhanh chóng kẹp lấy cánh hoa, bỏ vào trong miệng, nuốt chửng, không cần biết nó có vị gì, nhanh chóng ăn cho xong bữa tối. Ăn xong, mới kêu yêu ma đi vào thu dọn.

Linh hộ pháp bị đuổi ra ngoài, luôn đứng ở ngoài Lãng Hoa Điện, đợi sai khiến. Nghe thấy Ma quân gọi hần vào mới dẫn đám tiểu yêu vào thu dọn đồ ăn, phát hiện quả trứng đó vẫn còn ở trong lòng Ma quân. Hần sinh lòng hiếu kỳ, nhìn không được nên mở miệng hỏi: “Quân Thượng, sao quả trứng này lại thay đổi hình dạng vậy?”

Đoạn Thần không đếm xỉa tới: “Bản quân cảm thấy nó quá xấu, nhìn rất chán ghét nên sửa lại hình dáng khác cho dễ nhìn.”

Đoạn Thần nhớ tới cái gì đó liền tiện thể nói: “Người đi thông báo cho tộc trưởng của Tộc Bách Điều và Tộc Dã Kê, kêu bọn họ hai ngày sau đến đây một chuyến. Bản quân có chuyện muốn hỏi.”

Linh hộ pháp hơi hoài nghi, không hiểu hỏi: “Quân Thượng, ngài kêu tộc trưởng hai tộc này đến có phải là vì muốn điều tra thêm về quả trứng này không? Hay là muốn biết làm thế nào để áp quả trứng này?” Nghĩ tới hình dáng xấu xí vốn có của nó, không biết sẽ nở ra thứ xấu gì nữa. Suy nghĩ này khiến Linh hộ pháp hơi kích động. Nhìn Hàn hộ pháp có vẻ rất chán ghét nó, nếu áp ra thứ còn xấu hơn vỏ trứng gấp mấy lần thì không biết lúc đó Hàn hộ pháp nhìn thấy có chán ghét đến mức ói ra hay không. Nghĩ đến tám hình kia, trong lòng Linh hộ pháp cười trộm. Xưa nay Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp có mâu thuẫn, nếu có thể chứng kiến Hàn hộ pháp bị xấu hổ trước mặt Ma quân thì Linh hộ pháp sẽ vui mừng một khoảng thời gian dài. Linh hộ pháp vừa mơ mộng vừa nhìn về phía quả trứng trong lòng Đoạn Thần, trên mặt đầy mong đợi.

Chú ý tới ánh mắt không thiện cảm của Linh hộ pháp khi nhìn về phía quả trứng, Đoạn Thần bất mãn nhăn mày lại, gương mặt lạnh lùng nói: “Nói nhiều như vậy làm gì, không muốn giữ đầu lưỡi nữa đúng không?”

Nghe vậy, Linh hộ pháp đột nhiên tỉnh lại từ trong mộng. Liền vội vàng lắc đầu, phủ nhận: “Thuộc hạ lỡ lời. Xin Quân Thượng tha tội, nề tình thuộc hạ hầu hạ Quân Thượng nhiều năm, bỏ qua cho thuộc hạ lần này.”

Lưỡi nhác liếc mắt nhìn Linh hộ pháp, Đoạn Thần khoát tay nói: “Mà thôi, lần này bản quân không tính toán với người. Người vào trong phòng luyện đan thu dọn cho bản quân, tu sửa lại mấy chỗ bị hư hỏng. Sau đó đi thông báo cho hai tộc trưởng đến đây.”

“Dạ!” Lần này Linh hộ pháp không dám hỏi nữa. Ma quân kêu hần làm gì thì hần làm nấy, cái mạng nhỏ quan trọng hơn!

Dặn dò xong, Đoạn Thần đứng dậy, ôm quả trứng đi đến tám điện.

Đến tám điện, Đoạn Thần muốn đặt quả trứng qua một bên để lên giường nghỉ ngơi. Nhưng mới vừa để nó xuống thì nó lại bay vào lòng Đoạn Thần.

Đúng vậy, thật sự là rất thích quán lấy hần! Đoạn Thần cảm thấy có chút ít đau đầu, vươn tay chọc chọc quả trứng: “Đồ xấu xí nhà người, người quyết tâm muốn quán lấy bản quân đúng không?”

Quả trứng cọ xát trong lòng Đoạn Thần, giống như đang cố ý nịnh nọt, nhìn hết sức tức cười.

Đoạn Thần bất mãn, bên hông giường sao có thể để cho người khác ngủ được! Suy nghĩ một chút, hần vươn tay lên đạo qua một vòng, từ xa xa xuất hiện một cái kết giới nhỏ. Đoạn Thần nhanh chóng dùng một tay ném nó vào trong kết giới.

Chứng kiến quả trứng không ngừng nhảy nhót trong kết giới, bộ dáng sốt ruột muốn đi ra ngoài nhưng lại không ra được. Đoạn Thần hài lòng nhẹ nhàng gật đầu, nói với nó: “Người ở trong kết giới đợi đi! Bản quân muốn ngủ một lát.”

Nói xong, chờ một lúc lâu, thấy nó vẫn không phá được kết giới. Đoạn Thần mới vung tay lên tắt nến trong phòng đi, yên tâm nằm trên giường bạch ngọc, đắp kín mền nhắm mắt ngủ.

Đêm tối Ma giới yên tĩnh đến mức đáng sợ, không có tiếng côn trùng kêu vang, chỉ có tiếng hít thở nhẹ nhàng. Ngủ thẳng nửa đêm, Đoạn Thần cảm thấy có gì đó không đúng. Giống như có thứ gì chui vào trong lòng hần!

Đột nhiên mở mắt ra, đôi mắt trắng bóc sáng như trăng rằm. Dưới màn đêm, hần nhìn thấy rõ ràng quả trứng đang ở trong lòng hần, Đoạn Thần cảm thấy tan nát cõi lòng. Nó có thể phá được kết giới hần bố trí! Đây rốt cục là thứ quý giá gì!

Lúc Đoạn Thần đang cảm thấy sụp đổ thì quả trứng lại chui vào trong ngực Đoạn Thần. Giống như muốn sáp lại gần Đoạn Thần.

Đoạn Thần không biết nói gì, chỉ có thể vươn tay ôm lấy nó. Đắp chần lên, một ma một trướng cùng ôm nhau mà ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4: Đe Dọa, Trêu Chọc, Đùa Giỡn Quả Trướng Kỳ Lạ

Hôm sau, ma quân Đoạn Thần vác khuôn mặt thối ra dùng bữa sáng xong liền ôm quả trướng đến điện Huyền Diệp. Thấy đại trưởng lão của Tộc Bách Điều và Tộc Dã Kê đều đã đến thì sắc mặt mới dịu đi.

Đoạn Thần uy nghiêm ngồi trên ghế đầu hồ làm bằng bạch ngọc, gật đầu, ý bảo bọn họ có thể ngồi xuống. Nói thẳng vào vấn đề: "Lần này Bản quân triệu các ngươi đến đây là vì muốn hỏi chút chuyện."

Hai đại trưởng lão nhìn thấy quả trướng khổng lồ trong lòng Ma Quân thì cũng đoán được chút ít, lần này Ma Quân triệu bọn họ đến đây chắc chắn có liên quan đến nó. Nhưng mà bọn họ đoán không ra cụ thể là chuyện gì.

Thu trưởng lão của Tộc Bách Điều vội vàng tỏ thái độ lên tiếng trước: "Quân Thượng có chuyện tìm thuộc hạ, đó là vinh hạnh của thuộc hạ. Không biết Quân Thượng có gì muốn biết, nếu thuộc hạ biết thì chắc chắn sẽ nói, một khi đã nói thì sẽ nói hết mà không giấu diếm!"

Thấy Thu trưởng lão của Tộc Bách Điều lên tiếng nịnh hót, Minh trưởng lão của Tộc Dã Kê bắt nắn. Trong lòng thầm mắng Thu trưởng lão là lão già mưu mô, mặt không cam lòng nói: "Quân Thượng, thuộc hạ cũng vậy! Hề biết thì sẽ nói hết không giấu diếm! Ngài muốn biết cái gì, thuộc hạ nhất định sẽ không do dự mà nói hết cho ngài nghe!"

Nhìn thấy hai vị hạ thần nóng lòng thể hiện sự trung thành, Đoạn Thần hết sức hài lòng với sự thống trị của mình. Sắc mặt cũng dần dần khôi phục lại trạng thái bình thường, bình thần mở miệng nói: "Bản quân triệu hai vị trưởng lão đến đây là vì quả trướng này. Nó đến từ Tộc Dã Kê cho nên bản quân muốn hỏi người quả trướng này xuất hiện thế nào."

Minh trưởng lão nghe vậy thì sợ hết hồn. Sao Tộc Dã Kê của bọn họ lại có quả trướng khổng lồ như vậy được! Cho dù có thì cũng thì cũng là một quả trướng vô cùng xấu xí. Cũng đã sớm đưa đến Thượng cung của Ma Quân rồi, Thượng cung... Nghĩ đến điều gì đó, Minh trưởng lão tròn to mắt gà lên, không dám tin nhìn quả trướng khổng lồ trong lòng Ma Quân, kinh sợ hô: "Quân Thượng, không lẽ nó là quả trướng xấu xí mà tộc của ta đưa tới Thượng cung cách đây không lâu sao!"

Đoạn Thần lạnh nhạt nhẹ gật đầu thừa nhận.

Minh trưởng lão kinh sợ ngẩng cái cổ gà lên, trong đôi mắt gà cũng đầy sự kinh ngạc. Thu trưởng lão đứng bên cạnh thấy vậy thì cười nhạo nói: "Không phải ngay cả đồ mà tộc mình đưa đến cho Quân Thượng Minh trưởng lão cũng không biết đó chứ? Trí nhớ thật không thua gì con nít! Tộc Dã Kê có một đại trưởng lão trí nhớ kém như vậy thật sự là bất hạnh. Quân Thượng..."

Minh trưởng lão cắn răng hung hăng liếc nhìn Thu trưởng lão, ngắt lời hằn: "Quân Thượng, thuộc hạ nhất thời không nhận ra nên có chút ít kinh ngạc thôi. Thuộc hạ sẽ kể cận kề về quả trướng này."

Đoạn Thần lắng lắng nghe xong, sâu xa liếc nhìn quả trướng trong lòng. Lên tiếng nói: "Cho nên quả trướng này không phải được sinh ra từ tộc các ngươi đúng không, người cũng không có cách nào xác nhận sao?"

Minh trưởng lão lúng túng cười tự giễu: "Quân Thượng, quả trướng này xuất hiện trong ổ trứng lúc nửa đêm. Bởi vì quá lớn, nên đã chèn ép nhiều quả trướng khác. Thuộc hạ cũng không xác định được rốt cục là nó đột ngột xuất hiện trong tộc của ta hay thật sự do trứng trong tộc bị đột biến mà thành. Cho nên mới đưa đến Thượng cung, muốn nhờ Quân Thượng xem thử nó có phải là chủng loại của Tộc Dã Kê hay không."

Không hỏi được tin tức gì từ Tộc Dã Kê nên Đoạn Thần nhìn về phía đại trưởng lão của Tộc Bách Điều, hỏi: "Thu trưởng lão lấy quả trướng này thế nào?"

Thu trưởng lão hí mắt nhìn chằm chằm quả trướng trong lòng Ma Quân, tỏ vẻ suy nghĩ sâu xa. Suy nghĩ một lát rồi mới lên tiếng trả lời: "Quân Thượng, quả trướng này không hề tầm thường!"

Hơn một trăm năm qua, điều khiến Minh trưởng lão khó chịu nhất chính là rõ ràng Thu trưởng lão này không biết gì cả mà vẫn cố làm ra vẻ huyền bí. Hừ! Lão già mưu mô không biết xấu hổ! Oán thầm một cái, Minh trưởng lão mở miệng châm chọc: "Thế này không phải là Thu trưởng lão đang nói nhảm sao! Vừa nhìn là đã biết quả trướng này không hề tầm thường rồi! Ai mở to mắt ra nhìn cũng đều có thể thấy được!"

Mà Thu trưởng lão cực kỳ lạnh nhạt, lơ đãng liếc mắt nhìn Minh trưởng lão, giống như không thèm quan tâm lời nói của ông ta. Ngược lại, nói với Ma Quân: "Quân Thượng, nghe ngài và Minh trưởng lão nói thì không lẽ quả trướng này đã thay đổi hình dáng? Không phải là nó có đầy ma tính mà đó là linh tính của trời đất. Từ trước cho tới nay Tộc Bách Điều của ta chưa từng gặp qua quả trướng nào kỳ lạ như vậy. Dù có là thiên nga thì trướng cũng không lớn như thế."

Chỉ hai ba câu nói, Thu trưởng lão đã khéo léo phủi sạch quan hệ của quả trứng với Tộc Bách Điều. Minh trưởng lão nghe thấy thì tức giận đến mức trợn mắt nghiêng răng. Giận quá hóa cười, nói: "Theo như Thu trưởng lão nói thì chẳng lẽ quả trứng này thuộc về Thần Tộc? Lúc trước khi nó xuất hiện ở trong Tộc Dã Kê cực kỳ xấu xí, đến nỗi có thể làm cho yêu ma ói hết cơm trong mấy ngày. Sao Thần giới lại có một thứ xấu xí như vậy được! Theo ta thấy nếu quả trứng này không phải là của Ma tộc thì chính là thứ quý quái chạy tới từ chỗ của Minh giới rồi."

Vốn dĩ Đoạn Thần còn đang suy nghĩ sâu xa lời nói của Thu trưởng lão, chuyển hướng điều tra lai lịch của quả trứng về phía Thần giới. Nhưng khi nghe thấy Minh trưởng lão phản bác thì lập tức bỏ đi suy nghĩ này. Nói cũng đúng, Thần giới luôn hoàn mỹ tốt đẹp, sao lại có thứ xấu xí đáng ghét như vậy được. Nghĩ như vậy nên Đoạn Thần lại suy nghĩ về Minh giới. Minh giới luôn có những thứ xấu xí khiến người khác chán ghét, không lẽ quả trứng này đến từ Minh giới? Nhưng Minh giới cách xa Địa giới vạn dặm, sao quả trứng này lại đến đây được? Thật sự là khó hiểu, khiến người ta suy nghĩ mãi.

Minh trưởng lão thấy Ma Quân trầm ngâm suy nghĩ, còn tưởng rằng Ma Quân nghe lọt lời hấn nói. Nên lập tức trở nên rất đắc ý, mắt gà liếc nhìn Thu trưởng lão. Thu trưởng lão lạnh nhạt quay mặt đi, mặc kệ Minh trưởng lão.

Trầm tư thật lâu, Đoạn Thần sờ quả trứng trong lòng rồi hỏi: "Vậy bình thường trứng trong hai tộc của các người làm thế nào để ra đời an toàn?"

Thu trưởng lão nghe thấy vậy thì lập tức hiểu rõ. Gọi bọn họ đến để hỏi lai lịch chỉ là việc phụ, bởi vì Ma Quân cũng nhìn không ra lai lịch của nó. Mục đích chủ yếu của Ma Quân là muốn ấp nó nở ra. Thu trưởng lão âm thầm bội phục tâm tư của mình, cười gật đầu nói: "Quân Thượng, nếu muốn quả trứng mau nở thì phải truyền pháp lực cho nó liên tiếp ba ngày không ngừng nghỉ, nếu nó hấp thu pháp lực thì tự nhiên sẽ mau chóng phá vỏ chui ra ngoài."

Đoạn Thần hiểu rõ gật đầu, phát tay nói: "Ừ, hai vị trưởng lão cũng vất vả rồi. Viêm hộ pháp, người dẫn hai vị trưởng lão đi lấy hai Ma quả ngàn năm đi."

Đoạn Thần bên có tổng cộng bốn vị hộ pháp. Hôm qua là Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp trực, hôm nay đến phiên Viêm hộ pháp và Xích hộ pháp. Viêm hộ pháp nghe nói thế, đứng ra ôm quyền. Mời Minh trưởng lão và Thu trưởng lão. "Nhị vị đại trưởng lão, xin mời đi theo ta."

Thu trưởng lão lễ độ nhẹ nhàng gật đầu với Viêm hộ pháp, nói với Ma Quân: "Đa tạ Quân Thượng ban thưởng, làm phiền Viêm hộ pháp."

Minh trưởng lão kìm nén sự bức bối trong lòng, vốn muốn nói vài câu với Ma Quân. Nhưng nhìn Thu trưởng lão tiểu nhân đắc ý đi theo Viêm hộ pháp lĩnh thưởng thì lại sợ lão già mưu mô này lấy hết đào đi nên vội vàng khom lưng nói cảm tạ Ma Quân: "Đa tạ Quân Thượng ban thưởng! Thuộc hạ đi lĩnh thưởng ngay!" Nói xong liền co cẳng đuổi theo.

Sau khi đại trưởng lão hai tộc đều rời đi, điện Huyền Diệp an tĩnh trở lại. Đoạn Thần nhẹ nhàng gõ ngón tay trên bàn trà bạch ngọc, lên tiếng nói với Xích hộ pháp: "Người đi chuẩn bị bữa trưa cho bản quân. Mấy ngày nay bản quân muốn bế quan, tất cả sổ con các người sắp xếp lại cho bản quân. Sau khi bản quân bế quan xong thì sẽ duyệt."

Xích hộ pháp cúi đầu lên tiếng hỏi: "Dạ! Thuộc hạ sẽ đi kêu đám yêu ma chuẩn bị bữa trưa ngay. Quân Thượng muốn ăn loại nào ạ?"

"Tùy ý đi!" Ăn mấy trăm năm, có gì mà chưa ăn qua, Đoạn Thần đã sớm ăn chán rồi.

Xích hộ pháp gật đầu, thưa vâng rồi liền lui ra ngoài.

Sau khi Xích hộ pháp rời đi, điện Huyền Diệp to như vậy chỉ còn lại Đoạn Thần và quả trứng quái đản trong ngực hấn. Đoạn Thần cúi đầu nhìn quả trứng trong lòng, vươn tay nhẹ nhàng gõ hai lần, hỏi: "Người có muốn ra ngoài nhìn thế giới to lớn này không?"

Quả trứng trong lòng hấn nhảy lên một cái, xem như là đã đáp lại.

Đoạn Thần đột nhiên cười lạnh, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm nó, "Chúng ta giao ước trước. Bản quân có thể ấp nở người, nuôi người lớn lên. Nhưng nếu có một ngày, người có lòng riêng muốn cái ghế quân vương này của ta thì đừng trách bản quân khiến người sống không bằng chết, hồn phi phách tán, trọn đời không được siêu sinh!"

Quả trứng run lên, tỏ vẻ sợ hãi. Nhưng lại không rời khỏi vòng ôm của Đoạn Thần mà ngược lại run rẩy dúi dúi vào trong lòng Đoạn Thần.

Đoạn Thần hài lòng, vươn tay nhẹ nhàng gõ nó một cái. "Coi như người biết điều! Lúc trước xấu như vậy, không biết đến lúc sinh ra ngoài sẽ có bộ dạng quái dị gì đây. Tốt nhất đừng có xấu xí nếu không đến lúc đó bản quân không biết mình có thể nuôi lớn người hay không đâu."

Quả trứng giống như rất tức giận, dùng sức đụng vào người Đoạn Thần hai cái.

Đoạn Thần nhướn mày, vươn tay hung hăng đánh nó vài cái. "Tĩnh tĩnh vẫn còn ngang bướng, lớn lên xấu xí thì nên chấp nhận thực tế, không cho yêu ma khác nói người xấu sao! Tĩnh tĩnh ương bướng như vậy, nhất định không để nuôi. Đột nhiên bản quân muốn thay đổi chủ ý, vì sao phải hao phí pháp lực ấp cho người nó?"

Quả trứng có vẻ hơi sợ, trở nên mềm mại hơn, nhẹ nhàng, dịu dàng cọ hai cái trong lòng Đoạn Thần.

Đoạn Thần nhìn không được bắt đầu cười nhẹ, ngón tay thon dài vỗ hai cái ngoài vỏ trứng. Giọng nói không vui không giận, bình tĩnh nói: "Xem ra người là thứ hai mặt, cơ trí gàn dở, thích giờ trò đùa chọc người khác. Yêu ma như vậy nuôi dưỡng nhất định sẽ rất tốn công, phải cẩn thận nhiều hơn, nếu không sau này sẽ rất dễ dàng sinh lòng riêng."

Quả trứng có vẻ hơi nóng nảy, nhảy ra khỏi lòng Đoạn Thần. Lơ lửng giữa không trung, rung động rất mạnh. Xoay vòng tròn, quả trứng trắng mập mạp

lăn lộn giữa không trung, nhìn có chút khôi hài.

Đoạn Thần cũng không biết tại sao hôm nay lại có tâm trạng trêu chọc quả trứng quái đản này. Có thể là vì nửa đêm hôm qua nó đã khiến hắn quá kinh hãi, cho nên hôm nay Đoạn Thần mới hẹp hòi trả thù, đe dọa nó như vậy.

Thấy trêu chọc đùa giỡn nó đủ rồi, tâm trạng Đoạn Thần tốt ngoắc quả trứng: "Cũng được, nếu đến lúc đó sinh ra mà không nghe lời thì bản quân tiêu diệt là được."

Quả trứng nghe thấy vậy thì liền xông vào lòng Đoạn Thần, thân thiết cọ vài cái trên mặt Đoạn Thần.

Đoạn Thần ghét bỏ né tránh, kéo nó vào trong ngực. "Đi thôi, chỉ cần ngươi thành thật nghe lời, bản quân cũng sẽ không bạc đãi ngươi."

Nghe vậy, quả nhiên quả trứng yên tĩnh lại. Thấy vậy, Đoạn Thần thầm thấy hài lòng. Khẽ vuốt nó một cái, cầm lấy sổ con trên bàn, bắt đầu phê duyệt.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Ra Đời Và Tranh Giành Ma Quả

Cuối thu, không khí nóng nực của tháng chín, trời mùa thu lúc nào cũng khô, bầu trời xanh thẳm. Mùa thu đến nghĩa là mùa đông cũng sắp sửa đến. Yêu ma ở Ma giới cũng đã bắt đầu chuẩn bị thức ăn cho mùa đông.

Bên ngoài những yêu ma muốn ngủ đông cũng đang xôn xao đi chuẩn bị thức ăn dự trữ, nhưng tất cả những điều này đều không liên quan đến Đoạn Thần. Lúc này Đoạn Thần giống như mất đi một lớp da vậy, pháp lực mất đi một nửa.

Vốn dĩ hắn cho rằng áp quả trứng này rất đơn giản, chỉ cần rút pháp lực rót vào trong trứng là được. Không ngờ quả trứng này rất kỳ lạ. Lúc mới bắt đầu Đoạn Thần rút pháp lực vào cho nó, nó không những không hấp thu mà ngược lại còn trả lại hết ba phần công lực lúc trước hấp thu lại cho Đoạn Thần.

Đoạn Thần bắt đầu nghi hoặc khó hiểu, thử rút pháp lực vào cho nó thêm lần nữa. Kết quả nó thuận lợi hấp thu pháp lực, hơn nữa còn lấy không ngừng nghỉ! Suy tính việc này có nguy hiểm đến việc áp trứng nên Đoạn Thần dừng lại cách ban đầu, tự mình đã thương mình đề tách ra khỏi nó. Nhưng có vẻ quả trứng nhìn thấy ý đồ của hắn nên bỗng chốc lại phun hết pháp lực đã hấp thụ ra.

Điều này khiến Đoạn Thần buồn bực không thôi, suy đi nghĩ lại. Đoạn Thần cảm thấy nó quả thật rất có ma tính, xem ra hoặc là không cho nó pháp lực, hoặc nếu muốn cho thì phải cam tâm tình nguyện mới được! Đối với lần này, Đoạn Thần nhẹ cắn răng, truyền pháp lực lại cho quả trứng.

Hắn cam tâm tình nguyện cho pháp lực, rót vào quả trứng suốt ba ngày ba đêm! Quả thực tốc độ hấp pháp lực này gần như muốn mạng của Đoạn Thần! Khi Đoạn Thần đang rồi rầm mình chỉ còn dư lại khoảng hai ba phần pháp lực thì một luồng sáng lóe lên đánh bay Đoạn Thần đến mức hôn mê bất tỉnh.

Không biết hôn mê bao lâu, phát giác được trong lòng mình có gì đó đang cựa quậy, Đoạn Thần đột nhiên bừng tỉnh. Mở mắt ra, nhìn thấy trong lòng có một tiểu cô nương khoảng bảy tám tuổi, điều này khiến Đoạn Thần sợ hết hồn. Vươn tay đánh bay nàng ra ngoài, Đoạn Thần bỗng nhiên đứng dậy.

Tiểu cô nương non nớt bị Đoạn Thần đánh bay ra ngoài, bộ dáng cực kỳ đáng yêu. Tóc dài đỏ như lửa, đôi mắt tròn vo màu hổ phách, sặc sỡ chói mắt như ngọc Lưu Ly. Trên người trơn bóng, lúc này bị đánh bay ra ngoài, đầu đụng vào tường, vẻ mặt mờ mịt trông khá buồn cười.

Đoạn Thần đang hồi tưởng lại chuyện xảy ra trước khi hắn hôn mê, bất thành linh tiểu cô nương bị hắn đánh bay lại bỏ nhào về phía hắn. Đoạn Thần vươn một tay chặn ngay trán của nàng lại, không cho nàng đến gần mình.

"Ngươi là ai?" Đối với một tiểu cô nương đột nhiên xuất hiện như vậy, Đoạn Thần có chút tò mò.

Bởi vì trán bị tay của Đoạn Thần chặn lại nên nàng không thể đến gần Đoạn Thần mà đứng cách hắn khoảng một cánh tay. Nhưng tiểu cô nương lại không cam lòng, tỏ vẻ nhất định phải đến gần Đoạn Thần. Vươn hai bàn tay mập mạp ra, không ngừng quơ quơ về phía Đoạn Thần.

"Sao không nói gì hết? Câm sao?" Đoạn Thần vươn tay ra, ngón trỏ chọc chọc vào khuôn mặt bánh bao của nàng.

Thấy cánh tay hắn duỗi đến trước mắt mình, tiểu cô nương dứt khoát ôm chặt lấy nó.

Đoạn Thần không còn gì để nói, vì sao hành vi của tiểu cô nương này lại có vẻ giống trái trứng kia vậy... Trứng! Nhớ tới lúc hắn đang áp trứng, sau đó đột nhiên xuất hiện một luồng sáng mạnh đánh bay hắn ra ngoài! Quả trứng xấu đó đi đâu rồi! Đoạn Thần vội vàng nhìn bốn phía, không thấy quả trứng đó đâu. Hắn muốn đẩy tiểu cô nương này ra, nhưng lại bị nàng này quán lấy chặt hơn.

Đoạn Thần mất hứng, giận tái mặt, âm trầm cúi đầu nhìn nàng. Lạnh lùng nói: "Buông tay!"

Tiểu cô nương dùng hành động thực tế biểu đạt suy nghĩ của mình, không chỉ là hai tay quấn lấy cánh tay của Đoạn Thần mà còn có cả hai chân, tay chân tròn bóng quăn chặt lấy cánh tay dài của Đoạn Thần.

Sắc mặt Đoạn Thần khó coi, âm u nhìn chằm chằm nàng, cắn răng nói: "Người có buông ra không!"

Cả người Tiểu cô nương đều đu lên cánh tay Đoạn Thần, đầu cọ sát vào vai hắn.

Thấy động tác của nàng, Đoạn Thần nghiêng đầu qua một bên. Kéo cái mặt bánh bao đang dụi vào vai hắn lên, Đoạn Thần nhìn cẩn thận, thứ này không phải là nở từ quả trứng kia đó chứ!

Im lặng một lát, Đoạn Thần mở miệng hỏi: "Người là quả trứng mà bản quân dùng pháp lực để ấp sao?"

Lần này tiểu cô nương có phản ứng, ngọt ngào cười với Đoạn Thần một cái, đưa mặt lại gần mặt Đoạn Thần. Khuôn mặt nhỏ cọ sát với khuôn mặt to của Đoạn Thần.

Đoạn Thần khẳng định tiểu cô nương đang quăn quít lấy hắn chính là quả trứng lúc trước thích kẻ cận hắn! Xách nàng lên đối diện mặt mình, đánh giá từ trên xuống dưới, Đoạn Thần ném nàng lên giường. Mắt thấy nàng lại muốn chạy về phía hắn, Đoạn Thần đen mặt, nghiêm nghị trách mắng: "Không được nhúc nhích! Dám chạy qua thì đừng trách bản quân ném người đi!"

Quả nhiên tiểu cô nương ngồi im. Trơ mắt nhìn Đoạn Thần, trên mặt đầy vẻ uất ức.

Đoạn Thần thấy vậy thì đau đầu, trong điện chỉ có y phục của hắn, nhưng hắn cũng không quan tâm được nhiều thứ như vậy, vội vàng tìm y phục của mình khoác lên người nàng. Truyền âm gọi thuộc hạ tới.

Bởi vì mấy ngày nay Ma Quân bế quan cho nên tứ đại hộ pháp đều cùng nhau trực. Nghe thấy Ma Quân truyền âm, Viêm hộ pháp hất cằm về phía Linh hộ pháp, nói: "Quân thượng cho gọi, Linh hộ pháp đến xem coi Quân Thượng có gì dặn dò."

Viêm hộ pháp là hộ pháp có pháp lực cao nhất trong Tứ đại hộ pháp, lời nói cũng rất có giá trị. Bị Viêm hộ pháp ra lệnh, Linh hộ pháp lạnh nhạt gật đầu. Trong lòng lại thầm mắng: Pháp lực cao cường rất giỏi sao! Không phải cũng chẳng bằng một bàn tay nhỏ bé của Ma Quân sao!

Dẫn ma sĩ đến Điện Lăng Hoa, Linh hộ pháp truyền âm nói: "Thuộc hạ Linh, nghe Quân Thượng gọi nên tới đây nghe dặn dò!"

Đoạn Thần gỡ bỏ kết giới, ôm tiểu cô nương đang quăn lấy mình đi ra.

Thấy Ma Quân ôm một tiểu cô nương cực kỳ đáng yêu trong lòng, Linh hộ pháp hiếu kỳ, nhưng lại không dám hỏi. Ngược lại hỏi: "Quân Thượng triệu thuộc hạ đến đây có gì muốn dặn dò?"

"Người đi lấy ba Ma quả ngàn năm đến đây. Còn nữa, tìm quần áo thích hợp cho nàng mặc." Đoạn Thần lạnh lùng, giọng nói không nghe ra đang giận hay vui.

Linh hộ pháp có chút do dự, ma quả ngàn năm chỉ có chín quả. Nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì sẽ không dùng đến. Cẩn thận quan sát sắc mặt Ma Quân, Linh hộ pháp không thấy có gì khác lạ nhưng vẫn quan tâm hỏi: "Quân Thượng, có phải ngài đã xảy ra chuyện gì rồi không? Có cần gấp như vậy không?"

Đoạn Thần thầm mắng Linh hộ pháp ngu xuẩn, chuyện như vậy sao có thể nói ở trước mặt ma sĩ được? Lạnh lùng liếc nhìn Linh hộ pháp một cái, Đoạn Thần nói: "Chuyện của bản quân tới phiên người quản từ lúc nào vậy?"

Thấy sắc mặt Ma Quân khó coi, Linh hộ pháp vội vàng quý xuống thỉnh tội: "Thuộc hạ biết sai, sẽ lập tức đi lấy Ma quả ngay!" "Đừng quên còn quần áo nữa!" Đoạn Thần dặn dò.

"Thuộc hạ biết rồi! Cái này để đám ma sĩ đi chuẩn bị đi!" Lúc nói chuyện, Linh hộ pháp nhảy mất với hai gã ma sĩ ở sau lưng, ma sĩ lập tức hiểu đi làm.

Dặn dò xong, Đoạn Thần quay trở về trong điện. Khi mọi thứ đều đã mang tới thì Đoạn Thần bế tiểu cô nương trong lòng lên đặt nàng ngồi xuống. Lạnh lùng nói: "Ngồi cho đàng hoàng, không được nhúc nhích!"

Thấy tiểu cô nương nghe lời, Đoạn Thần lại quay đầu lại cầm lấy quần áo đưa cho nữ ma sĩ, nói: "Cầm quần áo đưa cho nàng thay."

Ai ngờ nữ ma sĩ vừa mới đến gần tiểu cô nương thì đã bị nàng đập bay. Sắc mặt Đoạn Thần lập tức trầm xuống, ánh mắt đầy uy hiếp nhìn chằm chằm nàng, giọng nói lạnh lùng: "Không muốn mặc quần áo sao? Vậy sau này người cứ để trần truồng như vậy đi! Bản quân không cần một người có da mặt dày như vậy!"

Tiểu cô nương méo mó miệng, đôi mắt ngập nước nhìn Đoạn Thần.

Nhìn một lúc lâu, cuối cùng tiểu cô nương bước xuống đất, khoác áo bào dài chạy đi nhặt quần áo bị nàng đập bay rồi ôm đến trước mặt Đoạn Thần, đôi mắt ngập nước mở thật lớn, đáng thương ngược nhìn Đoạn Thần.

Linh hộ pháp ôm một cái hộp giấu trong tay, nhìn hình ảnh kỳ lạ bên trong điện thì không dám thờ.

Một lớn một nhỏ nhìn nhau rất lâu, Đoạn Thần kiên quyết không chịu nhượng bộ. Mới bé xíu như vậy mà đã tranh cãi với hắn, nếu hình thành thói quen thì phải làm sao! Không bay sau này sẽ chạy thoát khỏi lòng bàn tay hắn, leo lên đầu của hắn để đá ỉa sao? Đoạn Thần lạnh mặt, không phản ứng lại.

Tiểu cô nương từ từ chảy nước mắt. Linh hộ pháp đứng bên cạnh thấy tiểu cô nương đáng yêu khóc, nhìn không được mở miệng nói: "Quân Thượng, hay là để thuộc hạ thay quần áo cho nàng đi!"

Đoạn Thần gạt đầu, cup mắt xuống nhìn chằm chằm khuôn mặt bánh bao đầy nước mắt ở trước mặt. Giọng nói có chút uy hiếp: "Nghe chưa? Hoặc là cút ra ngoài, hoặc là để cho hắn thay quần áo cho ngươi."

Cuối cùng tiểu cô nương vẫn lựa chọn để cho Linh hộ pháp thay quần áo cho mình. Đi ra sau điện thay y phục, đầu tóc cũng được Linh hộ pháp búi thành búi tóc đơn giản. Tiểu cô nương nỡ nà mềm mại lúc này mặc y phục xinh đẹp vào, búi tóc đáng yêu, khiến cho nhiều người yêu mến. Nhất là Linh hộ pháp, cực kỳ hài lòng với tác phẩm của mình. Vươn tay nhéo nhéo thịt ở tay của tiểu cô nương, dịu dàng hỏi: "Sao ngươi lại chạy đến chỗ của Quân Thượng? Quân thượng không phải người dễ trêu chọc, hay là ngươi đến chỗ ta, ta sẽ nuôi dưỡng ngươi!"

Lúc này Linh hộ pháp vẫn chưa đoán được thân phận của tiểu cô nương, chỉ là hiếu kỳ vì sao bên cạnh Ma Quân lại xuất hiện một đứa bé quá xinh đẹp như vậy. Nhìn thấy Ma Quân cũng không thích tiểu cô nương này lắm nên Linh hộ pháp mới nảy ra ý tưởng nhận nuôi nàng.

Thấy tiểu cô nương này hiếu kỳ sờ mó y phục trên người, vốn không hề để ý tới hắn, Linh hộ pháp bị bỏ lơ nên có chút bị thương. Khom người xuống, nhẹ vỗ tiểu cô nương một cái, thu hút sự chú ý của nàng, Linh hộ pháp không từ bỏ hỏi lại: "Quân Thượng không phải là người dễ đổi phò, hay là ngươi đi với ta, ta nuôi dưỡng ngươi có được không?"

Tiểu cô nương đột nhiên cười sáng lạn, lộ ra bốn cái răng cửa. Linh hộ pháp cho rằng nàng đồng ý, trong lòng vui mừng, mới vừa muốn mở miệng, thì nghe thấy sau lưng có âm thanh vang lên, còn có một trận gió lạnh.

"Linh hộ pháp, ngươi lặp lại những lời ngươi vừa nói xem." Giọng của Đoạn Thần bén như dao, khiến người nghe sợ hãi.

Linh hộ pháp đã bị hù dọa đến mức chân nhũn ra, xoay người quỳ xuống không ngừng dập đầu: "Thuộc hạ biết sai! Thuộc hạ thấy Quân Thượng có vẻ không thích đứa bé này nên mới nghĩ muốn chia sẻ phần muộn với Quân Thượng, tuyệt không có ý gì khác!"

Đoạn Thần lười phải nhìn tên ngu xuẩn như Linh hộ pháp, lướt qua Linh hộ pháp, đi đến đứng trước mặt tiểu cô nương, đánh giá từ trên xuống dưới một lượt. Mặc dù mắt thì nhìn nàng nhưng miệng vẫn không quên nói với Linh hộ pháp: "Không còn chuyện của ngươi nữa, lui xuống đi!"

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Linh hộ pháp âm thầm cảm kích Ma Quân rộng lượng, tha cho cái mạng nhỏ của hắn. Không dám quay đầu nán lại một phút, nhanh nhẹn chạy thoát thân.

Linh hộ pháp đi rồi, chỉ còn lại Đoạn Thần và tiểu cô nương. Liếc nhìn nàng một cái, Đoạn Thần tự nhiên đi ra ngoài điện. Nàng thấy Đoạn Thần bỏ đi thì cũng vội vàng nhắc cái chân ngắn đuổi theo.

Ngồi ở trước bàn, mở hộp gấm ra, lấy cái vạc ra. Mở nắp, đập vào mắt là ba trái Ma quả đỏ tươi như máu. Nhớ tới cái gì đó, Đoạn Thần hét lớn với tiểu cô nương đang muốn tới gần hắn: "Không được phép đến đây! Nếu dám đến, bản quân phế chân của ngươi!"

Tiểu cô nương đỏ mặt lên, mím miệng đứng tại chỗ, quả thật không dám cử động nữa. Đoạn Thần hài lòng, ngón tay thon dài như ngọc cầm lấy một trái Ma quả, bỏ vào trong miệng chậm rãi nhấm nháp. Một viên vừa vào bụng, Đoạn Thần liền cảm thấy có một dòng nhiệt nóng trong đan điền. Lấy thêm một quả thứ hai bỏ vào trong miệng nhai. Đoạn Thần nhắm mắt chậm rãi cảm thụ sự biến hóa trong cơ thể. Sau đó cầm lấy quả thứ ba...

Thấy tay đã duỗi ra để bỏ Ma quả vào trong miệng nhưng lại không có cảm giác, Đoạn Thần bỗng nhiên mở mắt ra. Chẳng biết từ lúc nào tiểu cô nương đã chạy tới bên cạnh hắn, cái miệng hồng hào đang cố gắng nhai vật gì đó. Hai mắt vốn đang ửng đỏ muốn khóc lúc này lại đang lóe sáng.

Thấy vậy Đoạn Thần đã đoán được nàng nhai cái gì trong miệng. Vì vậy nên hắn giận dữ. Đánh bàn trà trước mặt nát thành bột phấn, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm tiểu cô nương đang vui vẻ nhai nhai trước mặt, đôi mắt trắng bóc đầy sát khí.

Nhưng tiểu cô nương lại rõ ràng không để ý Đoạn Thần. Ăn xong trái cây ngon ngọt thì nàng chỉ cảm thấy thân thể nóng hầm hập.

Sau đó, một luồng sáng màu đỏ chói mắt phát ra từ trên cơ thể nàng, khiến Đoạn Thần lập tức tạo kết giới để bảo vệ mình.

Ánh sáng đỏ chiếu sáng một lúc lâu mới chậm rãi tắt hẳn xuống, sau đó Đoạn Thần thấy rõ ràng nàng đã lớn thêm hai ba tuổi nữa. Ngay cả y phục cũng bị rách, mặc trên người nàng có vẻ rất chật chội. Vốn dĩ lúc này nhìn chỉ có bảy tám tuổi, bây giờ lại biến thành đứa trẻ khoảng mười tuổi.

Cười lạnh thu kết giới lại, toàn thân tỏa ra hơi thở nguy hiểm, Đoạn Thần đến gần nàng, nâng cằm nàng lên. "Hút bảy phần pháp lực của bản quân, bây giờ ngay cả Ma quả để bản quân khôi phục pháp lực cũng cướp lấy. Ngươi không muốn sống nữa phải không?"

Phát giác được Đoạn Thần tức giận, tiểu cô nương nhào vào trong lòng Đoạn Thần, ôm chặt lấy hắn.

Nhưng Đoạn Thần lần này không chịu thua nữa, không hề thương hương tiếc ngọc kéo nàng ném qua một bên. Lạnh lùng nói: "Nhỏ như vậy mà đã có tâm cơ, xem ra không thể giữ lại!" Nói xong lòng bàn tay của Đoạn Thần nổi lên một ánh lửa sáng, đi từng bước về phía nàng.

Có thể nói là nàng rất sợ, muốn bỏ chạy. Bị Đoạn Thần nhìn thấu ý đồ, cười lạnh nói: "Chạy đi! Để bản quân xem ngươi có thể chạy đi đâu. Ma giới to

như vậy cũng không ai dám nuôi người!"

Nghe vậy, tiểu cô nương dừng chân lại, không dám động nữa. Trong lúc nói, Đoạn Thần đã đi tới trước mặt nàng. Đẩy ánh lửa sáng trong tay mình vào đầu nàng.

Bởi vì có vật lạ tiến vào trong cơ thể nên nàng khó chịu không ngừng run rẩy bầy. Khuôn mặt vốn đỏ thắm đáng yêu lúc này lại trở nên cực kỳ tái nhợt, bộ dạng giống như sắp chết vậy.

Không biết qua bao lâu, tiểu cô nương ngã xuống đất, ngất đi. Đoạn Thần cúi người xuống, ghét bỏ ôm nàng lên. Ôm trở về tấm điện, vứt xuống giường bạch ngọc. Mặc kệ nàng sống hay chết, Đoạn Thần cầm quần áo sạch sẽ, đi ra sau điện tắm rửa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Dẫn Dò Thân Phận

Edit: susublu

Ma Quân bế quan mấy ngày, mọi người không ngờ vừa xuất quan đã mang theo một nữ hài tử. Nhìn thấy vẻ mặt khiếp sợ của ba vị hộ pháp khác, Linh hộ pháp cười khinh thường. Điều này có gì mà kỳ lạ, đúng là đồ nhà quê!

Đoạn Thần mặc kệ thái độ của mấy vị hộ pháp, ngồi xuống ghế bạch ngọc. Lười nhác hí hóp mắt hỏi: "Mấy ngày nay bản quân bế quan có chuyện gì xảy ra không?"

Thấy Đoạn Thần ngồi xuống, tiểu cô nương cũng leo lên ngai vàng theo hần. Đến sát bên cạnh Đoạn Thần, ngồi yên lặng, đôi mắt xảo quyết quan sát Tứ đại hộ pháp. Linh hộ pháp phát hiện tiểu cô nương này lớn hơn lúc nãy một chút, trong lòng có chút kinh ngạc. Nhưng lại không biểu hiện ra mặt.

Viêm hộ pháp đứng ra lên tiếng hỏi báo lại chuyện mấy ngày nay: "Khởi bẩm Quân Thượng, mấy ngày nay Xà tộc, Oa tộc, Hùng tộc, Quy tộc đã bắt đầu chuẩn bị ngũ đông. Đại đa số Tộc Bách Điều cũng đã bắt đầu dời đến phía Nam. Những con dân khác của Ma tộc thì bắt đầu chuẩn bị lương thực cho mùa đông."

*Oa tộc, Hùng tộc: Tộc ech và tộc gấu

Đoạn Thần gật đầu, tỏ ý đã biết. Nhìn mấy cái sổ con gập mười mấy lần trên bàn, Đoạn Thần hỏi: "Đã phân chia những sổ con này cho bản quân chưa?"

"Dạ rồi!" Viêm hộ pháp cung kính trả lời.

Đoạn Thần hài lòng vuốt cằm, cầm lấy một quyển sổ con bắt đầu phê duyệt. Thấy có một vật nhỏ đang ngồi cạnh mình, Đoạn Thần ghét bỏ muốn ngồi gần nàng quá. Ném nghiêng mực đen đến trước mặt tiểu cô nương, không khách sáo ra lệnh: "Mài mực cho bản quân."

Chỉ thấy tiểu cô nương hiếu kỳ nhìn chằm chằm nghiêng mực đen, sau đó cầm nó lên, bỏ vào trong miệng cắn. Đoạn Thần lập tức giật lại nghiêng mực từ trong miệng nàng, mắng: "Người bị ngu sao! Lấy được cái gì cũng bỏ vào trong miệng! Bản quân bỏ đói người sao!" Hôm qua mới ăn một trái Ma quả, diện*daffin;lle&quysdoOn theo lý mà nói thì sẽ không muốn ăn gì trong một tháng, nhưng rốt cục tiểu yêu ma này là cái thứ gì vậy! Quý chết đói sao! Đoạn Thần tức giận vứt nghiêng mực đen qua một bên, nghiêng mực đen bị ném xuống đất phát ra tiếng vang thanh thúy.

Tứ đại hộ pháp thấy cảnh tượng này đều giật mình, tất cả đều quỳ xuống trước ngai vàng. Viêm hộ pháp lên tiếng nói: "Xin Quân Thượng bớt giận! Không nên tức giận vì tiểu nữ ngu ngốc này. Nếu chán ghét, thuộc hạ có thể giúp Quân Thượng dạy dỗ nàng!"

Lúc này miệng tiểu cô nương đầy mực, có chút ít sợ hãi nhìn Đoạn Thần. Tỏ vẻ muốn tới gần nhưng lại không dám, cực kỳ đáng thương.

Đoạn Thần bực bội phát tay, giọng nói đầy vẻ tức giận, nói: "Không cần. Sau này nàng coi như là nửa chủ tử của các người, hầu hạ cho tốt đi."

Tứ đại hộ pháp kinh ngạc, tám đôi mắt không dám tin nhìn thẳng tiểu cô nương. Viêm hộ pháp nhíu mi lên tiếng hỏi: "Quân Thượng, vị tiểu cô nương này ta chưa từng gặp. Không biết thân phận thế nào, tên là gì."

Bị Viêm hộ pháp hỏi, Đoạn Thần suy nghĩ nhìn về phía nàng. Im lặng rất lâu rồi mới mở miệng nói: "Nàng tên A Sưu, sau này các người gọi nàng là tiểu chủ đi!"

Nghe thấy không phải là Ma hậu cũng không phải là Quân chủ, Tứ đại hộ pháp thở phào nhẹ nhõm. Nhưng đột nhiên có chút tiếc nuối, Ma Quân đã hơn năm trăm tuổi, lại không lập Ma hậu, nếu tiếp tục như vậy cũng không được. Mặc dù các hộ pháp thầm nghĩ như vậy nhưng trên mặt lại không dám biểu hiện ra. Bọn họ không quên Ma Quân ghét nhất là bị người khác quản việc riêng.

Tiểu cô nương bị Đoạn Thần tùy ý đặt tên nhũ hai cái lông mày nhỏ nhắn lại ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, vẻ mặt nghi hoặc.

“Sao? Người có ý kiến với tên bốn quân đặt cho người sao?” Đoạn Thần nhướn mày, nhìn A Sứ.

A Sứ nhếch miệng, nhưng không có mớ miệng, cứ nhìn chăm chăm Đoạn Thần như vậy. Đoạn Thần nâng tay, một dòng nước từ xa bay tới. Ghét bỏ tạt vào mặt A Sứ, Đoạn Thần hung hăng nheo hai cái. Lên tiếng nói với A Sứ: "Người cầm sao? Bốn quân hỏi vì sao người không đáp? Chỗ này của bản quân không nuôi người cầm."

A Sứ há to miệng, sau đó lại đóng lại. Đoạn Thần nhìn chăm chăm A Sứ, hỏi: "Không thể nói hay là không biết làm cách nào để nói?"

A Sứ gạt đầu mạnh, một tay nắm lấy ống tay áo rộng thùng thình của Đoạn Thần, một cánh tay chỉ vào miệng mình.

Đoạn Thần đã hiểu, quay đầu nhìn Tứ đại hộ pháp còn đang quỳ trên mặt đất, phất tay nói: "Lui xuống đi, nơi này không cần các người."

Tứ đại hộ pháp nhìn nhau, ăy ý cáo lui rồi đi.

Thấy Tứ đại hộ pháp đều đi khỏi, bên trong Điện Huyền Diệp chỉ còn lại hấn và vật nhỏ này. Đoạn Thần thoải mái dạy A Sứ phát âm.

Tứ đại hộ pháp thối lui ra ngoài điện, nhưng vẫn còn mơ hồ nghe được động tĩnh bên trong. Thầm liếc nhìn nhau, khi chắc chắn rằng Điện Huyền Diệp đã bị Ma Quân đặt kết giới thì mới mở miệng trao đổi.

Xích hộ pháp xưa nay ít nói nhất mở miệng hỏi trước: "Các người nói xem rốt cục tiểu chủ này có lai lịch gì? Trông có vẻ chỉ mới ra đời không lâu, cái gì cũng không hiểu, ngay cả nói cũng không biết."

Hàn hộ pháp nói tiếp: "Không biết. Mấy ngày nay Quân Thượng bề quan, tám phần là có liên quan đến tiểu chủ này."

Thật ra Xích hộ pháp cũng có suy đoán, nhưng hấn lại không chắc. Ngược lại nhìn về phía Linh hộ pháp đang suy nghĩ sâu xa, hỏi: "Hôm qua Quân Thượng truyền âm cho gọi, Linh hộ pháp đi vào Quân Thượng dặn dò cái gì?"

Nghe hấn nói vậy, Linh hộ pháp thầm cười lạnh, lúc này mới nhớ tới phải hỏi hấn sao? Linh hộ pháp nghiêm mặt nói: "Quân Thượng kêu ta lấy ba trái Ma quả ngàn năm, những thứ khác ta cũng không biết."

Hôm qua Ma Quân lấy ba trái Ma quả ngàn năm! Ba vị Đại hộ pháp khác nghe thấy đều hít một ngụm khí lạnh. Một trái Ma quả ngàn năm bằng với tu vi một trăm năm! Ba trái cộng lại sẽ là tu vi của ba trăm năm! Không biết Ma Quân xảy ra chuyện hay là cho tiểu chủ mới tới dùng, ba Đại hộ pháp nhìn thấy sự khiếp sợ trong mắt đối phương.

Im lặng rất lâu, Viêm hộ pháp phá vỡ bầu không khí yên tĩnh. Nói: "Thân phận vị tiểu chủ này có lẽ liên quan đến quả trứng mà lúc trước Tộc Dã Kê mang đến."

Lần này Linh hộ pháp và Hàn hộ pháp đều kinh ngạc. Hàn hộ pháp phản ứng kịch liệt nhất, diẽnxdaffnleequysdoon không thể tin phủ nhận: "Làm sao có thể! Quả trứng đó xấu vô cùng! Dù có ấp nở cũng không thể xinh đẹp đáng yêu như vậy!"

Linh hộ pháp cũng có chút không dám tin, hấn và Hàn hộ pháp thấy tận mắt bộ dáng của trái trứng xấu xí đó. Cho dù sau này được Ma Quân làm bóng loáng trắng nõn hơn nhưng cũng không thể nào ấp ra một tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu như vậy.

"Quân Thượng pháp lực vô biên, không có gì là không thể. Chuyện của Quân Thượng, ta không nên nói bừa, nghe theo mệnh lệnh Quân Thượng là được rồi, làm tốt phận sự của chúng ta đi!" Lúc này Viêm hộ pháp đã khôi phục lại lạnh lùng lúc trước.

Linh hộ pháp khó chịu nhất là khi thấy Viêm hộ pháp như vậy, lúc mình muốn nói chuyện thì không sao lúc không nói thì bắt người khác cầm miệng. Pháp lực cũng chỉ cao hơn ba người bọn họ một bậc thôi! Trong lòng hừ lạnh một cái, Linh hộ pháp không tình nguyện ngậm miệng lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: Hai Người Không Thể Quản Được

Mùa đông Ma giới yên ắng tĩnh lặng, Đoạn Thần hao tổn hơn một tháng để dạy A Sứ phát âm nói chuyện. Nhưng khi A Sứ mở miệng thì Đoạn Thần đột nhiên cảm thấy có chút đau đầu.

Ví dụ như lúc này, vì vấn đề xưng hô mà làm phiền Đoạn Thần.

"Quân thượng, vì sao bọn họ lại gọi người là Quân Thượng?" A Sứ tò mò nhìn Đoạn Thần, hỏi.

Giọng nói thanh thúy giống như tiếng ngọc vỡ trong gió, nước đánh vào băng lạnh, cực kỳ êm tai. Nhưng Đoạn Thần lại không thấy vậy, lúc này chỉ cần

nghe thấy giọng A Sứu là Đoạn Thần lại đau đầu. Tay đang phê duyệt sổ con đứng lại, Đoạn Thần quay đầu, giọng nói khó chịu: "Quân Thượng là thuộc hạ gọi bản quân, người nên gọi bản quân là "Sư phụ!"."

"Sư phụ là cái gì? Có thể ăn không?" A Sứu tiến thêm một bước tò mò hỏi.

"Không thể ăn! Đó là cách xưng hô, người phải gọi như vậy! Nghe rõ chưa!" Đoạn Thần cắn răng giải thích cho A Sứu.

"A, thì ra sư phụ không thể ăn." A Sứu nửa hiểu nửa không gật đầu.

Thấy nàng không hỏi tiếp, Đoạn Thần tiếp tục hạ bút phê duyệt sổ con. Mới vừa viết được hai chữ thì lại bị làm phiền.

"Sư phụ, vì sao gọi ta là A Sứu?" Đôi mắt trong suốt ngậy thơ như ngọc lưu ly đầy vẻ hiếu kỳ.

Nhìn thấy đôi mắt tinh khiết như vậy, Đoạn Thần có chút hoài nghi A Sứu không phải Ma tộc mà là Thần tộc. Nhưng ngắm lại thì cảm thấy không thể nào, hậu duệ Thần tộc vốn không thể sinh tồn ở Ma giới. Giữa hai tộc Thần Ma, ngoại trừ người có pháp lực cực kỳ cao cường, nếu không nếu bước đến biên giới sẽ liền bị hồn phi phách tán!

Đoạn Thần phê sổ con, tùy ý trả lời A Sứu: "Bởi vì người quá xấu, cho nên gọi người là A Sứu."

"Xấu là cái gì? Có thể ăn được không?" A Sứu không bỏ qua hỏi tiếp.

"Xấu không thể ăn, đó là từ để hình dung người trông khó coi" Đoạn Thần không nhìn nàng mà tiếp tục phê duyệt sổ con, trả lời.

"Cái gì gọi là khó coi?" A Sứu không hiểu hỏi.

Đoạn Thần bất lực, ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hàn hộ pháp và Xích hộ pháp, mở miệng nói với bọn họ: "Hai người các người, Xích hộ pháp, người biến thành bộ dáng xấu xí khó coi đi."

Xích hộ pháp không dám nghi ngờ, lập tức nghe theo mệnh lệnh, lắc mình một cái. Gương mặt tuấn lãng trong chốc lát biến thành một khuôn mặt khác đến nghiêng trời lệch đất, mụn đỏ mụn bọc, rỗ đầy mặt. Hàn hộ pháp đứng nhìn bên cạnh cảm thấy buồn nôn, sắc mặt lập tức trở nên khó coi. Cứng rắn nuốt nước chua đang dâng lên trong cổ họng.

Đoạn Thần nhú mày ghét bỏ nhìn Xích hộ pháp, chỉ vào Đại hộ pháp, quay đầu nói với A Sứu: "Thấy không? Người bên trái trở nên hết sức khó coi, gương mặt đó được gọi là "Xấu!"."

A Sứu vốn đang hưng trí bừng bừng nghe vậy quay đầu nhìn về phía Xích hộ pháp, gương mặt non nớt liền xụ xuống. Trở nên hết sức uất ức và khó hiểu, mắt đỏ ửng nhìn về phía Đoạn Thần, hỏi: "Sư phụ, rõ ràng mặt ta không có khó coi như hắn, tại sao lại gọi ta là "A Sứu"?"

Tâm trạng bình tĩnh lại, ném sổ con qua một bên, Đoạn Thần suy nghĩ rồi chăm chú nhìn A Sứu, nói: "Lúc người chưa ra đời, còn xấu hơn cả khuôn mặt của Xích hộ pháp lúc này vạn lần. Đã đói bụng chưa? Trưa nay muốn ăn cái gì?" Đoạn Thần dời lực chú ý của nàng, hỏi A Sứu.

Quả nhiên, vừa nghe đến đồ ăn là A Sứu không uất ức nữa. Hai mắt vốn đỏ ửng liền lóe sáng, hưng phấn nói: "Ta muốn ăn quả có màu đỏ kia! Cái đó ăn rất ngon!"

Nghe vậy mặt Đoạn Thần lập tức đen đi. Cái thứ xấu xí này, đúng là có công phụ sư từ ngoại, đó chính là Ma quả ngàn năm đỏ! Đoạn Thần trầm giọng nói: "Thứ đó bị người ăn hết rồi, không còn nữa! Hoặc là ăn điểm tâm, hoặc là ăn súp lơ."

A Sứu vẫn còn đang nghĩ về thứ trái cây màu đỏ kia, nghe hắn nói không còn nữa thì vẻ mặt tiếc nuối. Vô tình nói: "Vay ta ăn điểm tâm, ta muốn ăn bánh quế hoa ngọt."

Mới vừa ngẩng đầu muốn dẫn dò thuộc hạ thì liền nhìn thấy gương mặt xấu xí của Xích hộ pháp. Đoạn Thần ghét phát tay, nói: "Mau biến mặt trở về như cũ đi! Đi chuẩn bị một phần bánh quế hoa ngọt đến đây!"

"Ta muốn ba phần!" A Sứu đưa ba ngón tay ra nói.

Mỗi khi A Sứu cò kè mặc cả đồ ăn thì liền trở nên rất khôn khéo. Lúc này, Đoạn Thần thấy hoài nghi rốt cục nàng có phải đang giả bộ ngốc để lừa dối hắn hay không. Nhưng nhìn vào đôi mắt hồn nhiên kia thì cuối cùng Đoạn Thần vẫn tin A Sứu thật sự không biết gì.

"Ba phần thì ba phần! Dẫn dò thuộc hạ chuẩn bị ba phần bánh quế hoa ngọt." Vẻ mặt Đoạn Thần lạnh lùng, trong giọng nói có chút bất đắc dĩ. Hắn cảm thấy thật là kỳ quái, dùng một trái Ma quả ngàn năm rõ ràng có thể không ăn trong một tháng. Hắn dùng hai trái, nên một tháng đều không cảm thấy đói, trừ nước trà thì chưa từng đụng vào cơm canh. Vì sao cái thứ xấu xí này ăn một trái Ma quả vào mà từ lúc ra đời đến bây giờ, cả ngày không ngừng ăn ăn uống uống.

Xích hộ pháp tuân lệnh, đổi khuôn mặt lại, cáo lui đi dẫn dò phòng ăn, để lại Hàn hộ pháp đứng trong điện làm pho tượng.

Dẫn dò xong, Đoạn Thần tiếp tục vui đùa phê duyệt sổ con. Có lẽ cảm thấy nhàm chán nên A Sứu nhảy xuống khỏi ngai vàng, chạy đến bên cạnh Hàn hộ pháp. Ngẩng đầu, vẻ mặt hiếu kỳ hỏi Hàn hộ pháp: "Người cũng biết pháp thuật thay đổi khuôn mặt sao? Người thay đổi một gương mặt khó coi cho ta xem một chút được không?"

Đôi mắt Hàn hộ pháp co quắp lại, khuôn mặt cứng đờ, mở miệng trả lời: "Khỏi bầm tiểu chủ, thuộc hạ biết pháp thuật, nhưng sẽ không biến mặt mình thành xấu như vậy."

"Biết pháp thuật mà lại không đổi thành mặt xấu sao?" A Sừ nghi ngờ hỏi.

Hàn hộ pháp lạnh nhạt gật đầu một cái.

"Vậy người có thể thay đổi thành bộ dạng gì? Có thể biến thành xấu như sư phụ không?" A Sừ hỏi. Đoạn Thần nghe vậy, bút lông đang thoăn thoắt viết lập tức dừng lại, đột nhiên ngẩng đầu lên. Đôi mắt trắng bóc nhìn về phía A Sừ, trong mắt còn có khí lạnh, lạnh giọng hỏi: "Người nói bản quân xấu sao? Đến đây, chúng ta nói chuyện một chút."

A Sừ nghe lời chạy tới, đứng ở trước mặt Đoạn Thần, cách một cái bàn trà, cực kỳ nghiêm túc nói: "Sư phụ, không phải người cũng rất xấu sao?"

Trán Đoạn Thần đầy vạch đen, cắn răng hỏi: "Người nói cho bản quân nghe, bản quân xấu ở đâu, nếu nói không ra thì hôm nay đừng nghĩ ăn cơm!"

Nghe nói không được ăn A Sừ vội vàng nằm trước bàn trà, vươn tay sờ mặt Đoạn Thần. Xoa bóp mũi, giật nhẹ miệng, nắm lỗ tai kiêu ngạo của hắn, làm mặt Đoạn Thần có chút vụn vặt.

"Mò đủ chưa? Nhìn ra bản quân xấu chỗ nào chưa?" Đoạn Thần dè nén cơn tức, lạnh lùng hỏi.

A Sừ rối rắm, lắc đầu, bỏ tay xuống khỏi mặt Đoạn Thần.

"Nếu đã không tìm được bản quân xấu chỗ nào, nói bậy nói bạ, phạt người ba ngày không được ăn!" Đoạn Thần nói không chút lưu tình.

Thấy Đoạn Thần nói ba ngày không cho nàng ăn, A Sừ nóng nảy vươn tay, chỉ nửa người dưới của Đoạn Thần bị bàn trà che kín, sốt ruột lên tiếng nói: "Có! Trên người sư phụ có một chỗ rất xấu, ta đã thấy qua!"

Hàn hộ pháp đứng ở chỗ không xa vội vàng cúi đầu xuống, hắn thật sự không nhìn thấy gì cả, cái gì cũng không biết!

Mặt Đoạn Thần âm trầm, vung tay áo lên, lập tức phong bế giọng A Sừ lại. A Sừ không ngừng động đậy miệng nhưng lại không phát ra âm thanh được.

Mặc kệ phản ứng của A Sừ, Đoạn Thần quay đầu nhìn về phía Hàn hộ pháp đang cúi đầu đứng ở cách đó không xa. Giọng nói rõ ràng ảo não: "Hàn hộ pháp, người đi dọn đồ phòng ăn, mấy ngày nay không cần làm đồ ăn nữa."

Hàn hộ pháp tuân lệnh, chân chạy như bay, vèo một cái, lập tức biến mất.

Sau khi Hàn hộ pháp biến mất, bên trong điện chỉ còn lại Đoạn Thần và A Sừ. Vươn tay giải trừ phong ấn giọng nói của A Sừ, kéo nàng đến bên cạnh, mắt lạnh lẽo nhìn A Sừ, Đoạn Thần lạnh lùng hỏi: "Biết mình sai ở đâu không?"

A Sừ lắc đầu, mặt đầy uất ức. Nàng cũng không biết nàng đã làm sai điều gì, tại sao lại bị phạt vài ngày không được ăn.

"Do miệng người hạ tiện! Tay chỉ bậy, không phân biệt được hoàn cảnh, đứng trước mặt người khác nói lung tung! Đói mấy ngày xem người có nhớ lâu không! Sau này còn dám độc miệng nói lung tung không!" Vừa rồi bị A Sừ nói như vậy trước mặt thuộc hạ, Đoạn Thần cảm thấy uy nghiêm của hắn ở trong lòng thuộc hạ đều bị A Sừ phá hủy rồi! Đúng rồi, sao hắn lại quên uy hiếp Hàn hộ pháp, lo hắn đi nói lung tung thì sao! Càng nghĩ, sắc mặt Đoạn Thần càng khó xem. Mắt nhìn A Sừ càng lúc càng lạnh, khiến A Sừ sợ hãi run mình một cái.

Mặc dù sợ hãi đến phát run, nhưng A Sừ vẫn thấy khó hiểu. Thưa dạ hỏi: "Sư phụ, cái gọi là 'Miệng hạ tiện'? Miệng có thể nhìn thấy đồ sao?"

Quả đắm chìm chặt đến mức nghe thấy tiếng răng rắc, nếu không phải coi A Sừ là nữ tử thì Đoạn Thần nhất định sẽ đắm cho nàng vài quyền! Đoạn Thần cắn răng giải thích cho A Sừ: "Người chỉ cần biết miệng hạ tiện chính là nói năng lung tung, sau này nếu còn nói lung tung, chỉ tay vào người khác bậy bạ sẽ bị khấu trừ đồ ăn! Nghe hiểu không!"

A Sừ cái hiểu cái không gật đầu, nói: "Sư phụ ta biết sai rồi, sau này không nói người xấu, cũng không chỉ bậy bạ trên người người nữa."

Đoạn Thần cũng lười so đo với một tiểu cô nương không hiểu biết, phát tay nói: "Đi đi, đi chỗ khác chơi. Không được phép quấy rầy bản quân phê sô con."

A Sừ có chút do dự, nhếch miệng bám lấy hắn, vẻ mặt đáng thương nhìn Đoạn Thần, hỏi: "Sư phụ, ta đã biết sai rồi. Có thể đừng phạt ta không? Nếu không ăn thì bụng ta sẽ kêu."

Đoạn Thần không còn gì để nói, suy nghĩ một chút rồi nói: "Không phạt người cũng được, bắt đầu từ đêm nay, không được phép ngủ chung với bản quân!"

A Sừ cuống quýt, nàng muốn ngủ cùng sư phụ, cũng muốn ăn đồ ăn. Ôm sư phụ hết sức thoải mái, nàng thích ngủ cùng sư phụ. Nhưng nghĩ tới việc nếu ăn thì không thể ngủ cùng sư phụ, không ăn thì bụng nàng sẽ khó chịu. Giương mặt đáng yêu bởi vì rối rắm mà mũi miệng đều nhăn lại tụ vào một chỗ, nhìn hết sức tức cười.

Đoạn Thần thấy thú vị, đầu ngón tay khẽ gõ bàn trà, chờ đáp án của A Sứ.

Suy nghĩ thật lâu, A Sứ mím miệng hỏi: "Su phụ, ta không ngủ cùng người thì sẽ được ăn đúng không?"

Đoạn Thần nhẹ nhàng gật đầu, hẳn đã đoán được quyết định của A Sứ.

"Vậy về sau ta không ngủ cùng su phụ nữa." Thấy Đoạn Thần gật đầu xác nhận, A Sứ nói thẳng ra sự lựa chọn của nàng.

"Bản quân sẽ dặn dò ma sĩ, chuẩn bị một tòa cung điện cho người. Bắt đầu từ đêm nay, người sẽ không ngủ với bản quân nữa." Đoạn Thần suy nghĩ gõ nhẹ ngón tay. Xem ra nhược điểm của thứ xấu xí này là đồ ăn, có được nhược điểm để không chế là tốt rồi. Nghĩ đến đây, tâm trạng của Đoạn Thần tốt lên rất nhiều.

"Vậy bánh quế hoa ngọt thì sao? Su phụ mau kêu các hộ pháp chuẩn bị!" A Sứ nhớ kỹ cái này.

"Bản quân biết rồi, không cần người sai bảo!" Nhân nhặt liếc A Sứ một cái, Đoạn Thần lơ đãng nói.

A Sứ hài lòng, bò lên ngai vàng, cầm lấy miếng vải dài lúc trước bị nàng xé nát một nửa, nghiêm túc xé tiếp.

Thấy vậy, ngón tay Đoạn Thần vẽ vài đường trong không trung, vung tay lên, ánh sáng trắng bay ra ngoài. Một lớn một nhỏ, yên tĩnh ngời im ai làm việc này.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Thầy Trò Xuất Cung Du Ngoạn

Mùa đông một phần ba con dân của Ma tộc đều ngủ đông, một phần ba còn lại thì đi tránh đông. Số còn hoạt động không nhiều lắm nên chuyện Đoạn Thần phải xử lý cũng bớt đi rất nhiều.

Tâm trạng không tệ, cảm thấy có chút nhàm chán Đoạn Thần dự định dẫn A Sứ xuất cung du ngoạn. Điều này làm A Sứ cực kỳ vui mừng, A Sứ rất hiếu kỳ về thức ăn ở ngoài cung, nàng còn chưa ra ngoài xem thử đâu, không biết bên ngoài trông thế nào.

Nhìn bộ dáng A Sứ như kẻ ngốc, Đoạn Thần giễu cợt. Nói với Viêm hộ pháp và Linh hộ pháp: "Hôm nay bản quân ra ngoài dò xét, các người không cần đi theo bản quân. Ở lại trong cung phòng thủ là được."

Viêm hộ pháp lên tiếng nói: "Quân Thượng! Nên mang theo vài tiểu hộ pháp đi!"

Đoạn Thần phát tay, lắc đầu nói: "Không cần!"

Thấy vậy, Viêm hộ pháp cũng không khuyên bảo nữa.

Vì vậy, Đoạn Thần dẫn A Sứ ngốc nghếch ra khỏi Ma cung.

Đi ở trên đường, nhìn bảng hiệu ở cửa hàng hai bên, A Sứ tò mò vươn tay, chỉ vào những cửa hàng, hỏi Đoạn Thần: "Su phụ, đây là đâu, hai bên nhiều phòng như vậy, đều là nhà sao?"

"Nơi này là phố Thái An, ở đây đều là ma sĩ tam phẩm mới đến. Hai bên đều là cửa hàng bán đồ." Dắt tay A Sứ, Đoạn Thần nhéo thịt của nàng, giải thích cho nàng nghe.

A Sứ hiểu rõ gật đầu, lại hỏi tiếp: "Vậy mấy cửa hàng này bán cái gì?"

"Cái gì cũng bán. Vũ khí, đồ ăn, nhà cửa, quần áo, cái gì cần cũng đều có!" Đoạn Thần ngạo nghễ nhìn những nơi dưới quyền quản lý của hắn, ngay ngắn trật tự, đường phố muôn màu muôn vẻ.

"Có nhiều đồ như vậy! Vậy chúng ta có thể đi lấy chút đồ ăn không?" A Sứ hưng phấn nhìn chăm chăm trái cây đủ mọi màu sắc được bày ra trước một gian hàng, nói.

Cúi đầu nhìn thấy bộ dạng thèm ăn của A Sứ, Đoạn Thần không chút khách sáo gõ đầu nàng một cái. Nói: "Tất cả những thứ được bán đều phải dùng tiền để mua. Không có tiền thì không lấy được gì cả!"

"Tiền là gì? Có thể ăn không?" A Sứ nghi ngờ hỏi.

"Tiền là thứ tốt. Có tiền, người có thể mua một ngôi nhà lớn để ở, mua y phục xinh đẹp để mặc, mua vũ khí phòng thân, còn có thể mua rất nhiều rất nhiều thứ người muốn ăn." Là vì tâm trạng không tệ nên nét mặt Đoạn Thần nhu hòa hơn, kiên nhẫn giải thích cho A Sứ.

"A! Tiền thật sự là đồ tốt, có thể đổi được nhiều đồ như vậy. Làm sao để lấy được tiền?" A Sứ nghiêng đầu, ngưỡng mộ Đoạn Thần.

"Muốn lấy được tiền sẽ phải lao động. Người nhìn những yêu ma đang xây dựng phòng ốc phía trước đi, bọn họ làm việc cho chủ, nếu chủ hài lòng sẽ đưa tiền cho bọn họ. Tiền được kiếm như vậy. Không có trả giá, sẽ không có tiền. Trên đời này không có bữa cơm nào miễn phí. Nếu muốn có được cái gì thì nhất định phải bỏ công sức ra mới được hồi báo." Thấy A Sứ dùng sức nhón chân, giống như nhìn không thấy, Đoạn Thần ôm nàng lên đến ngực.

Lần này A Sứ mới nhìn thấy được, nửa hiểu nửa không gật đầu. "Ừ, hình như ta đã hiểu."

Đoạn Thần nắm mũi A Sứ, nhướn mày hỏi: "Người biết cái gì? Nói nghe thử coi."

"Sư phụ nói thiên hạ không có đồ ăn miễn phí. Muốn ăn cái gì thì nhất định phải làm việc." A Sứ cau mày, nghiêm túc hồi đáp.

"Xem ra vẫn không quá ngốc. Đi thôi, bản quân dẫn người đến phố Lăng Huyền xem thử. Nhìn cuộc sống của ma sĩ từ phẩm đến lục phẩm." Nâng mông A Sứ, Đoạn Thần xoay người, ôm A Sứ đi về một hướng khác.

Khác với bầu không khí yên tĩnh ở phố Thái An lúc nãy, ở phố Lăng Huyền, yêu ma trên đường cũng nhiều hơn. Người thấy một mùi thơm lạ lùng, A Sứ hít một hơi, nuốt nước miếng, lên tiếng hỏi: "Sư phụ, người có ngửi thấy mùi gì không?"

"Không có!" Biết rõ A Sứ muốn nói cái gì, Đoạn Thần lại giả bộ không hiểu ý nàng.

Thấy Đoạn Thần đi lâu như vậy rồi mà vẫn còn ôm nàng, A Sứ nóng nảy. Lắc lắc người, muốn nhảy xuống. "Sư phụ, người ôm ta lâu như vậy, nhất định là mệt rồi, người thả ta xuống đi!"

"Không sao! Hôm nay tinh thần bản quân tốt, ôm người đi một ngày cũng không sao." Đoạn Thần hứng thú đùa giỡn với A Sứ.

Nghe vậy lòng mày A Sứ nhếch lên. Đôi mắt màu hổ phách chuyển tới chuyển lui, nói: "Sư phụ, ta đói, ta ngửi thấy mùi thơm, muốn ăn cái gì đó."

Không biết nghĩ đến cái gì, Đoạn Thần nhếch miệng. Ôm A Sứ lùi lại vài bước, dừng trước một cửa hàng bánh bao. Ném ba đồng tiền từ trong tay áo ra, Đoạn Thần lạnh nhạt nói: "Bán vài cái bánh bao."

"Được rồi! Vị anh tài này, muốn nhân bánh bao gì? Trong tiệm ta có bánh bao nhân cây mây, bánh bao nhân hoa mẫu đơn, còn có bánh bao nhân cần tây nữa! Bảo đảm ngai ăn một lần sẽ muốn ăn thêm lần nữa!" Ông chủ nhiệt tình giới thiệu.

"Mỗi loại một cái nếm thử, ba cái đều bỏ thêm Hoàng Liên. Làm theo yêu cầu, tiền không cần thối." Đoạn Thần tùy ý dặn dò.

Vốn dĩ ông chủ còn muốn nói gì đó, nhưng nghe thấy làm theo yêu cầu thì không cần thối tiền, trong lòng cao hứng, cũng không nói nhiều nữa. Lấy ba cái bánh bao lớn cỡ bàn tay từ trong lồng hấp ra, ông chủ vui sướng hài lòng cầm ra sau phòng bếp. Chốc lát sau, dùng giấy dầu bọc lại mang ra.

"Của ngài đây! Làm theo yêu cầu của ngài!" Ông chủ tươi cười đưa bánh bao cho Đoạn Thần.

Đoạn Thần không có vươn tay ra nhận mà là cọ xát cằm vào trán A Sứ, nói với nàng: "Người muốn ăn mà còn không nhận đi."

A Sứ nuốt nước miếng, cầm lấy bánh bao từ trong tay ông chủ. Vừa định ăn thì lại bị Đoạn Thần ngăn lại.

"Hiện tại không thể ăn, đợi tí nữa rồi ăn."

A Sứ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, nuốt nước miếng, hỏi: "Vì sao?"

"Không có lý do gì. Nếu không nghe lời, một miếng bản quân cũng không cho người ăn." Vừa ôm A Sứ rời khỏi cửa hàng bánh bao, Đoạn Thần vừa tùy ý nói.

A Sứ sợ ngẩng thẳng cổ gật đầu, lại hỏi: "Vậy lúc nào thì mới có thể ăn?"

"Chờ khi người đói bụng." Đôi mắt trắng bóc nhìn cảnh vật quanh phố Lăng Huyền, Đoạn Thần hết sức hài lòng với cách hấn thống trị.

Nghe Đoạn Thần nói xong, mắt A Sứ chuyển động, không đầy một phút, một âm thanh từ bụng A Sứ phát ra. A Sứ trơ mắt nhìn Đoạn Thần, có chút vui mừng nói: "Ta đói! Sư phụ, người nghe đi, bụng ta đang kêu rồi! Ta có thể ăn không?"

Đem A Sứ phóng lên một cái cây, Đoạn Thần lui ra sau vài bước, chậm rãi mở miệng: "Ăn đi! Cái này dùng tiền để mua, nếu không ăn hết thì sau này đừng nghĩ mua đồ ăn nữa!"

A Sứ không thể chờ đợi được nữa, cầm lấy một cái bánh bao trắng, cắn một miếng lớn rồi nhai. Trong lúc ăn, sắc mặt cũng thay đổi, khuôn mặt nhỏ nhắn tinh xảo trông như chữ "Quẫn".

Đoạn Thần nhìn thấy vậy thì vui mừng, nhưng trên mặt lại nghiêm túc, mặt không chút thay đổi uy hiếp nặng: "Đồ ăn tự mình chọn, dù hương vị có thể nào thì cũng phải ăn cho hết! Nếu dám lãng phí lương thực, thì sau này tất cả đồ ăn của ngươi đều giảm đi một nửa!"

A Sứ khóc, mím miệng, mặt đầy uất ức nhìn Đoạn Thần.

Đoạn Thần càng xem càng cảm thấy thú vị, thấy A Sứ mím miệng, không nhai nữa. Lạnh giọng nói: "Không nghe lời sao? Bản quân nói được là làm được, không ăn hết những thứ này, dám lãng phí lương thực, sau này tất cả đồ ăn của ngươi cũng sẽ dựa trên cơ sở này mà giảm bớt một nửa!"

Nước mắt A Sứ chảy ra nhiều hơn, vừa khóc vừa bắt đầu chậm rãi nhai bánh bao trong miệng.

Khi A Sứ ăn xong, đã là một canh giờ sau. Ghét bỏ lấy khăn lau nước mắt cho A Sứ, Đoạn Thần hỏi: "Sau này còn dám ăn bậy hay không?"

A Sứ hít mũi một cái, lắc đầu. Về mặt đáng thương, nước nỏ nói: "Không dám. Mấy thứ bên ngoài thật khó ăn, vẫn là đồ ăn trong cung điện ngon nhất."

Đoạn Thần hài lòng, nhét khăn tay lau nước mắt cho A Sứ vào trong lòng. Ôm lấy nàng, nói: "Đồ bên ngoài tất nhiên kém hơn trong Ma cung rồi. Đồ trong Ma cung là tốt nhất Ma giới, đi theo bản quân, đó là vinh hạnh của ngươi."

A Sứ gật đầu, hỏi: "Sư phụ, hiện tại chúng ta đi đâu?"

"Đến phố Cửu Khúc, xem cuộc sống của ma sĩ lục phẩm đến cửu phẩm."

A Sứ hiểu kỳ, hỏi: "Sư phụ, chẳng lẽ ma sĩ cấp bậc khác nhau thì chỗ ở cũng sẽ khác nhau sao?"

Đoạn Thần nhẹ nhàng gật đầu, trả lời: "Đúng vậy, không sai. Con dân không đồng đẳng cấp sẽ ở những nơi khác nhau, để phòng ngừa những yêu ma có pháp thuật cao hơn sẽ bắt nạt những yêu ma có pháp thuật thấp hơn."

A Sứ hiểu gật đầu, nói: "Như vậy thật tốt!"

Chờ đến được phố Cửu Khúc, A Sứ phát hiện yêu ma nơi này nhiều hơn con phố trước rất nhiều. Nghi ngờ hỏi: "Sư phụ, có phải yêu ma đẳng cấp cao nhiều hơn yêu ma đẳng cấp thấp không?"

"Đúng vậy. Nếu yêu ma yêu muốn thăng một cấp cũng đều không dễ dàng. Trở thành ma sĩ thì rất dễ, nhưng càng tu luyện lên trên, đẳng cấp càng cao thì tấn cấp sẽ càng khó. Có vài yêu ma dùng cả đời mà vẫn chỉ dừng lại ở ma sĩ đẳng cấp, không vượt qua được." Đoạn Thần lơ đãng nói.

"Vậy Tứ đại hộ pháp dùng bao lâu để thăng cấp đến vị trí hiện tại?" A Sứ hỏi.

"Viêm hộ pháp và Hàn hộ pháp dùng bảy trăm năm và sáu trăm năm, Linh hộ pháp và Xích hộ pháp dùng bốn trăm năm và năm trăm năm." Lúc nói chuyện, Đoạn Thần ôm A Sứ đi tới một quán trà. Bước chân thong thả, thánh thoi đi tới.

Mới vừa đi vào quán trà, A Sứ liền ngửi thấy một mùi thơm. Tâm tư muốn ăn lại bắt đầu rục rịch, lúc muốn mở miệng nhưng lại nghĩ lại, nghĩ đến ba cái bánh bao khó ăn lúc này, A Sứ liền im lặng không nói nữa.

Đoạn Thần chú ý tới phản ứng của A Sứ, khóe miệng khẽ nhếch lên.

"Ồ! Vị anh tài này dẫn theo tiểu nữ đến đây muốn ăn cái gì?" Vừa nhìn thấy cách người này ăn mặc, liền biết là rất phú quý, tiểu nhị nhiệt tình chạy đến chào hỏi.

"Phòng trên, ba món ăn ngon nhất." Đoạn Thần nói ngắn gọn.

Tiểu nhị chạy đến nghe thấy, liền khom lưng chấp tay mời: "Mời ngài đi về phía này, lên lầu ba, sẽ có yêu ma khác tiếp đón."

Tiền tay ném vài đồng tiền, ngay cả liếc mắt nhìn Đoạn Thần cũng không thèm. Vững vàng ôm A Sứ đi về phía tiểu nhị chỉ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 9: Xấu Hổ Đỏ Mặt

Ngồi ở trong một căn phòng trang nhã, chờ người mang thức ăn lên, Đoạn Thần hỏi tiểu nhị vài vấn đề.

"Ta đến từ phố Thái An, vì muốn đến phố Âm Khẩu bế quan tu luyện một thời gian, trước khi đi tiếp nhận khảo nghiệm thăng cấp ta muốn biết gần đây ở đó có xảy ra chuyện lớn gì không?" Đặt A Sứ ngồi xuống ghế bên cạnh, Đoạn Thần ném mấy đồng tiền lên bàn.

Tiểu nhị vừa nhìn thấy thì mắt sáng lên, nhanh tay lẹ mắt nhận lấy tiền, cười ha ha trả lời câu hỏi của Đoạn Thần. "Vị anh tài này thật lợi hại! Có thể tu luyện tới đẳng cấp tam phẩm, không phải ai cũng có thể đâu. Gần đây phố Âm Khẩu không xảy ra gì cả. Nếu ngài có hứng thú, tiểu nhân có thể nói cho ngài nghe vài chuyện thú vị xảy ra gần đây."

Đoạn Thần nhàn nhạt gật đầu. "Nói một chút nghe thử coi, có gì chuyện gì thú vị."

Được Đoạn Thần đồng ý, tiểu nhị phát huy khả năng miệng lưỡi, kể lại mọi chuyện một cách êm tai: "Gần đây ở phố Âm Khẩu có chút chuyện thú vị. Hai tháng trước có một nhóm ma sĩ tam phẩm vì thắng cấp thất bại nên mới đổ hết lửa giận lên người những yêu ma khác. Bọn họ phá những yêu ma khác bể quan, vì không thắng cấp được nên cũng không cho những yêu ma khác thắng cấp. Đám ma sĩ này cực kỳ ngạo mạn, tuyên bố với những yêu ma đẳng cấp thấp hơn họ: "Ngay cả bọn họ cũng đánh không lại thì đừng nghĩ tới việc thắng cấp!"

"Về sau thì sao?" A Sứ tò mò hỏi, đối với mấy chuyện mới mẻ này nàng cảm thấy rất hứng thú.

"Sau đó họ đánh nhau! Những yêu ma bị coi thường không phục nên cùng nhau vây đánh đám ma sĩ kia. Nhưng họ lại đánh không lại nên đều bị thương không nhẹ! Hiện tại bọn họ đang nghỉ cách, cùng nhau góp tiền lại, treo giải thưởng cho yêu ma có đẳng cấp cao hơn, giúp bọn họ đối phó đám ma sĩ đó." Lúc tiểu nhị nói chuyện thì lông mày không ngừng nhíu lên, khua tay múa chân, kể chuyện rất đặc sắc thú vị.

A Sứ nghe thấy thú vị nên hỏi: "Sau đó thì sao? Bọn họ có tìm được ma sĩ lợi hại hơn không?"

Tiểu nhị lắc đầu. "Đến nay vẫn không tìm được. Nghe nói đám ma sĩ kia có quan hệ với hộ pháp trong Ma cung. Mọi người không biết bọn họ biết còn là tiểu hộ pháp của Đại hộ pháp, tóm lại không có yêu ma nào dám gây chuyện."

A Sứ nghe không rõ, không hiểu hỏi: "Tại sao vậy chứ?"

Tiểu nhị mới vừa muốn mở miệng giải thích thì lúc này lại có yêu ma khác bụng thức ăn lên. Đoạn Thần lại ném ra vài đồng tiền, phát tay nói: "Lui xuống đi!"

Nhìn thấy tiền, tiểu nhị vui thích cất vào trong túi quần, không nhiều chuyện nữa, lập tức lui ra ngoài.

Lúc này A Sứ không còn chú ý đến chuyện tiểu nhị vừa nói nữa mà lại nhìn chằm chằm thức ăn vừa được bung lên, muốn ăn lại không dám ăn, mặt mũi đầy rối rắm.

Đoạn Thần liếc mắt nhìn A Sứ, giọng nói bất thiện lời nói: "Nhìn cái gì vậy? Không phải là người đã ăn thử rồi sao? Còn muốn ném thử nữa ư? Vậy người ăn đi, bản quân nhường người ăn."

Nếu Đoạn Thần không để cho A Sứ ăn, A Sứ sẽ càng muốn ăn. Nhưng hiện tại Đoạn Thần dứt khoát nhường A Sứ ăn như vậy lại khiến A Sứ sợ hương vị của thức ăn này sẽ khó ăn giống lần trước. Lúc lắc bàn tay nhỏ bé, A Sứ lắc đầu, rất ngoan ngoãn nói: "Sur phụ, ta ăn thử rồi, người ăn đi."

Đoạn Thần hài lòng, cầm lấy đĩa chậm rãi nhâm nhi thưởng thức.

Muốn ăn lại không dám ăn, trong phòng đầy mùi thơm của thức ăn, A Sứ có muốn không ngủ thấy cũng khó. Nuốt nước miếng một cái, nhìn Đoạn Thần ăn ngon miệng, A Sứ không cam lòng bị bỏ quên ở một bên. Mở miệng quấy rầy Đoạn Thần ăn cơm, hỏi: "Sur phụ, chuyện vừa rồi yêu ma kia nói người không hiểu kỳ sao?"

"Ừ." Đoạn Thần đáp lại bằng giọng mũi, ưu nhã tiếp tục ăn. Thông thả ung dung kẹp một miếng súp lơ, bỏ vào trong miệng.

"Ừ là có ý gì? Sur phụ người có nghe ta nói không?" A Sứ không hài lòng vì Đoạn Thần trả lời lấy lệ, tiếp tục quấy rầy.

"Hả?" Đoạn Thần lại trả lời bằng giọng mũi rồi tiếp tục ăn.

A Sứ buồn bực, cúi đầu bắt đầu xé rách y phục của mình.

Hắn không nâng mắt lên nhìn, động tác gấp đồ ăn

cũng không ngừng, lạnh giọng uy hiếp nói: "Nếu xé nát y phục, cơ thể trần truồng thì ở luôn bên ngoài đi, đừng có mong hồi cung với bản quân."

Nghe vậy, A Sứ không dám kéo quần áo nữa mà lại cầm lấy cái đệm ngồi dưới móng, bắt đầu vò nát.

□ "Làm hư đồ trong tiệm người khác thì phải bồi thường. Người không có tiền bồi thường thì ở lại đây làm việc cho ông chủ. Trước khi làm chuyện gì thì phải động não suy nghĩ, phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình." Đoạn Thần cảnh cáo nhìn A Siu một cái.

□ A Siu nghe nói vậy, cũng không dám vò nát đệm ngồi nữa. Nhíu mày nhìn Đoạn Thần, oán giận nói: "Ai bảo sư phụ chỉ lo ăn mà không để ý tới ta nên ta chán."

□ "Nhàm chán có thể làm chuyện xấu sao? Ở trong Ma cung thì bản quán mặc kệ người, nhưng ở bên ngoài người nhất định phải học cách kiềm chế bản thân. Người làm chuyện gì đều phải chịu trách nhiệm cho hành vi của mình. Bản quán sẽ không giúp người." Đoạn Thần không chút留情 nói ra những lời này rồi ăn một miếng cơm.

□ A Siu cúi đầu, nhìn móng tay mình gần đây hơi dài, im miệng không nói nữa.

□ Liếc A Siu một cái, Đoạn Thần tiếp tục ăn cơm.

□ Sau khi dùng bữa trưa, trà tiền xong rồi đi ra khỏi quán trà, Đoạn Thần không ăn A Siu như lúc nãy nữa mà là dặt tay nạng, sờ sờ móng tay nạng. Trên mặt không có biểu cảm gì, trong lòng lại đang suy tư. Vốn dĩ Đoạn Thần cho rằng áp ra A Siu thì sẽ biết được nạng là thứ gì, có lai lịch ra sao. Không ngờ lại áp ra một A Siu có hình dạng hoàn chỉnh, điều này ngoài dự liệu của Đoạn Thần. Mắt thấy A Siu lớn lên từng ngày, rõ ràng có rất nhiều thay đổi Đoạn Thần vẫn không biết A Siu là cái thứ gì. Trong lòng có chút lo lắng. Phải biết người biết ta, mới trăm trận trăm thắng. Bây giờ ngay cả lai

lịch của đôi phương ra sao cũng không biết, nếu sau này xảy ra chuyện thì Đoạn Thần sẽ không không chế kịp, đây là điều mà Đoạn Thần không muốn nhìn thấy nhất.

□ Cúi đầu, Đoạn Thần lên tiếng hỏi A Siêu: "Cần đây thân thể có khó chịu không?"

□ A Siêu thấy kỳ quái, sao Đoạn Thần lại đột nhiên hỏi nàng cái này. Suy nghĩ một chút, nghiêm túc hồi đáp: "Ta muốn nắm cái gì đó."

□ Ai cũng có thời kỳ này, nhưng đây không phải là trọng điểm, Đoạn Thần lại hỏi: "Ngoại trừ muốn nắm đồ thì còn có cảm giác gì đặc biệt hay không?"

□ A Siêu lại nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi nói: "Cần đây ta đặc biệt muốn ăn, cũng thấy đói rất nhanh."

□ Đoạn Thần không còn gì để nói, trên trán lại có vài vạch đen. Không tiếp tục đề tài này nữa, ngược lại nói: "Đi thôi, bản quân dẫn người đến phố Âm Khẩu xem một chút."

□ "Phố Âm Khẩu? Có phải là chỗ mà vừa rồi tiểu nhị nói có ma sĩ đánh nhau hay không?" A Siêu hứng thú hỏi.

□ "Ừ. Ở phố Âm Khẩu, đồng cấp yêu ma gì cũng có. Chỗ đó hỗn loạn, là nơi khảo nghiệm của yêu ma muốn thăng cấp thành ma sĩ." Đoạn Thần giải thích.

□ "Khảo nghiệm? Khảo nghiệm như thế nào? Sư phụ, chơi rất vui sao?" A Siêu có chút mong đợi hỏi.

□ "Ừ. Ở phố Âm Khẩu, đồng cấp yêu ma gì cũng có. Chỗ đó hỗn loạn, là nơi khảo nghiệm của yêu ma muốn thăng cấp thành ma sĩ." Đoạn Thần giải thích.

□ "Có vui hay không thì tự người đi xem sẽ biết." Đoạn Thần cười không đứng đắn.

□ A Siêu bị nụ cười của Đoạn Thần làm cho mờ hồ, ngược cổ nhìn Đoạn Thần, quên luôn cả mình đang đi đường. Bị Đoạn Thần dắt tay, thiếu chút nữa té ngã trên đất.

□ Nhìn thấy bộ dáng A Siêu ngu ngốc, Đoạn Thần bắt mãi cũng rần dạy dỗ: "Đi đường kiểu gì vậy ! Đi đường thì phải nhìn đường dưới chân, người nhìn bản quân làm gì! Bản quân mới vừa dùng cơm xong, đừng hy vọng bản quân ôm người như lúc trước."

□ Khuôn mặt nhỏ nhắn của A Siêu đột nhiên ửng đỏ, cúi đầu nhìn mũi giày của mình, giải thích: "Sư phụ, ta không có muốn người ôm ta. Ta chỉ cảm thấy người rất dễ nhìn, sư phụ, người cần phải cười nhiều một chút."

Nhìn phản ứng của A Siêu, Đoạn Thần cảm thấy rất thú vị, ngồi xổm xuống nâng cằm A Siêu lên, nhìn vào mặt nàng. "Bản quân đẹp mắt sao? Nói nghe thử coi, ai đẹp hơn."

□ A Siêu cảm giác mặt mình nóng nóng , thật sự là kỳ quái, nàng không có chạm vào nước nóng! Sao mặt lại cảm thấy nóng được? Nhìn Đoạn Thần thật lâu, A Siêu cảm thấy mặt nàng càng lúc càng nóng. Vươn tay ra bùm mặt, thấp giọng mở miệng: "Sư phụ, mặt ta thật nóng, vậy là thế nào?"

□ Đoạn Thần nhìn không được, cười khẽ một tiếng. Búng trán A Siêu một cái, Đoạn Thần nói: "Sau này nếu còn nhìn chăm chăm nam nhân thì mặt người sẽ đỏ ửng như vậy."

ung như vậy.

□ A Siêu dần dần gật đầu, không hiểu hỏi: "Vậy về sau ta không thể nhìn sư phụ nữa sao?"

□ Đoạn Thần không trả lời câu hỏi của A Siêu, hắn cũng không biết trả lời thế nào, dứt khoát ôm nàng vào trong ngực, nói: "Dừng âm ỉ, im lặng một chút, bây giờ bản quân không muốn nói với người lời nào cả."

□ A Siêu luôn lúc nào sư phụ lại thay đổi nhanh như vậy chứ? Quả thật là giống y như Linh hộ pháp nói, thay đổi thất thường! Hai tay ôm cổ Đoạn Thần, A Siêu ngoan ngoãn nằm trong lòng Đoạn Thần.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 10: Đánh Thắng Ma Sĩ, Có Thưởng

Vừa bước vào phố Âm Khẩu liền nhìn thấy một đoàn yêu ma tụ tập, không biết đang xem náo nhiệt gì.

"Sư phụ, nơi này thật náo nhiệt! Chúng ta cũng đến xem một chút đi?" Kéo tóc Đoạn Thần, A Siêu chỉ về phía trước, kích động nói.

"Sau này không cho chạm vào tóc của bản quân! Chạm vào một lần thì đoi một lần!" Mặt Đoạn Thần khó coi nhìn A Siêu.

"A, ta sai rồi. Về sau nhất định không dám đụng vào tóc sư phụ nữa. Sư phụ, chúng ta đến phía trước xem náo nhiệt đi?" Thấy người vây quanh càng lúc càng nhiều, A Siêu ngược cổ nhìn không thấy bên trong, mặt đầy hiếu kỳ.

Đoạn Thần nhăn đầu lông mày lại, nói thật hắn rất không muốn chen lấn với đám yêu ma này. Đặt A Siêu xuống, Đoạn Thần tìm một yêu ma dò hỏi: "Nơi này đã xảy ra chuyện gì?"

Bị Đoạn Thần hỏi nên hắn không đi vào để xem được, có chút mất hứng vì bị quấy rầy. Quay đầu lại đánh giá Đoạn Thần một cái. Về mặt tò mò hỏi: "Nhìn người thật lạ, tới đây tham gia khảo nghiệm lên cấp sao?"

Đoạn Thần gật đầu, dùng sức nhéo A Siêu đang nhìn chung quanh, bắt nàng đang hoảng một chút.

Thấy Đoạn Thần gật đầu, yêu ma vội vàng nói: "Ồ, vậy thì chỉ sợ là không được rồi! Người không biết đó thôi, phố Âm Khẩu có vài ma sĩ tam phẩm cản trở đến đây. Bọn họ nói ngoại trừ có người đánh thắng được bọn họ, nếu không thì đừng mơ tham gia khảo nghiệm lên cấp! Rất nhiều yêu ma muốn tham gia khảo nghiệm đã bị đám ma sĩ này đánh bại, kết cục vô cùng thê thảm! Ta khuyên người, đừng nên tham gia thì hơn."

Đoạn Thần nhướn mày, cúi đầu suy nghĩ thấy A Siêu hết nhìn đông lại nhìn tây, muốn chen vào bên trong. Một hồi lâu mới nói: "Làm phiền giúp ta nói vài tiếng, tiểu đồ đệ của ta muốn thách đấu với mấy vị ma sĩ kia. Xin mọi người nhường đường, cho tiểu đồ đệ của ta đi gặp bọn họ."

Yêu ma nghe thấy lời nói của Đoạn Thần thì giật mình nhìn về phía A Siêu chỉ đứng tới eo Đoạn Thần. Thầm nghĩ "Người điên rồi sao", khiếp sợ nhìn Đoạn Thần. Chỉ A Siêu, không thể tin nói: "Nàng sao? Một đứa nhóc muốn đánh nhau với ma sĩ tam phẩm sao? Nói đùa gì vậy! Đây không phải là đi chịu chết ư! Không phải nàng ta là nữ nhi kẻ thù của người chứ?" Yêu ma này hoài nghi Đoạn Thần và A Siêu có ân oán.

Nghe nói vậy, sắc mặt Đoạn Thần khó coi, khuôn mặt đen lại móc ra mấy đồng tiền, đưa cho yêu ma kia nói: "Người chỉ cần giúp ta kêu vài tiếng là

được, thắng thua hay thua không cần người nói."

Kêu vài tiếng đã lấy được mấy đồng tiền nên hắn cũng không hỏi nhiều nữa, trực tiếp dùng ma âm rống to: "Tránh ra! Có cao thủ đến đối phó mấy tên côn đồ càn rỡ này đây!"

Ma âm vang lên, tất cả mọi người rối rít tránh đường. Hiếu kỳ và mong đợi nhìn về phía Đoạn Thần. Đoạn Thần bình thản ung dung dắt tay A Cửu đi vào bên trong.

Lúc này đã có ba gã yêu ma bị thương ngã xuống đất. Thấy người đi đến là một lớn một nhỏ, nhìn đạo hạnh có vẻ thấp, vài tên ma sĩ liếc nhìn khinh thường cười ha hả.

"Hừ! Ta còn tưởng là cao thủ phương nào! Chỉ là một tiểu yêu mặt trắng mà thôi! Còn dẫn theo một đứa nhóc miệng còn hôi sữa, đúng là không biết tự lượng sức mình, sống đủ rồi nên muốn đi tìm chết sao!" Ma sĩ nói chuyện có một đôi sừng trâu dài trên đỉnh đầu, lúc cười lộ ra hàm răng màu vàng làm người khác chán ghét.

Đoạn Thần không muốn nhìn thấy bộ mặt của hắn nên khom người xuống, thấp giọng nói với A Cửu: "Không phải người ngựa tay muốn xé đồ sao? Đi đánh cái đám gieo họa đó đi, nếu thắng bản quân thưởng Ma quả cho người ăn."

Nghe nói đánh thắng thì được ăn nên mắt A Cửu sáng lên, hỏi: "Ma quả là cái gì? Ăn ngon không?"

"Chính là cái quả màu đỏ lúc người vừa ra đời đã cướp của bản quân. Gần đây vừa thu hoạch được mấy quả, nếu người thắng, sau khi trở về bản quân thưởng tất cả cho người." Đoạn Thần kiên nhẫn giải thích cho A Cửu.

Nghĩ đến hương vị quả màu đỏ lúc đầu nài ăn, A Cửu đột nhiên gật đầu, nói với Đoạn Thần: "Sur phụ, ta nhất định sẽ thắng! Người không được phép gạt ta! Nhất định phải thưởng Ma quả cho ta!"

Nhéo khuôn mặt tròn mềm của A Cửu, Đoạn Thần giễu cợt, vỗ nhẹ lên đầu A Cửu hai cái, nói: "Vậy cũng phải xem người có thắng không đã. Đi đi, đi đánh bọn họ."

A Cửu gật đầu, hít sâu một cái, khuôn mặt nhỏ nhắn học bộ dáng lúc Đoạn Thần không vui, cực kỳ nghiêm túc. Đám yêu ma nhìn thấy đều buồn cười, bắt đầu xì xào bàn tán, đàm luận.

Mấy ma sĩ ngao mạn cực kỳ khinh thường, không muốn chấp nhứt với một đứa trẻ như A Cửu.

A Cửu cũng không thèm quan tâm bọn họ làm trò khi gì còn không đứng ra đánh nhau với nài, vurun hai cánh tay ra cong ngón tay lại, xông về phía ma sĩ sừng trâu lúc nầy nói chuyện. Tốc độ cực nhanh, lúc tất cả mọi người còn chưa kịp phản ứng thì A Cửu đã đánh hắn bỏ nhào xuống đất. Lúc này nài đang cười trên người hắn, hai tay dùng sức bẻ hai cái sừng trâu trên đỉnh đầu. Chỉ nghe hai tiếng “Rắc” vang lên, hai cái sừng trâu đều bị A Cửu bẻ gãy.

Lúc này không có yêu ma nào dám xem nhẹ A Cửu nữa. Cách đó không xa Đoạn Thần nhìn thấy thì khóe miệng cũng nhếch lên. Không hổ là quả trứng do pháp lực của hắn ấp ra, hơn nữa còn đoạt lấy một trái Ma quả ngàn năm của hắn. Mặc dù A Cửu không biết pháp thuật, nhưng Đoạn Thần tin tưởng dựa vào sức mạnh tiềm ẩn trong cơ thể A Cửu thì đối phó với những ma sĩ này cũng đã dư dả rồi.

Sở dĩ để A Cửu ra sân đối phó với đám ma sĩ này là vì Đoạn Thần không muốn tự động thủ, ngoài ra hắn còn muốn quan sát cách thức tấn công của A Cửu. Nhìn nài công kích và phòng ngự, có lẽ có thể đoán ra được nài là cái gì. Nếu như có thể ép A Cửu nổi điên đến mức hiện nguyên hình thì càng tốt.

Lúc này trong đầu A Cửu toàn là dư vị của Ma quả lúc trước nài ăn, càng muốn lấy được chúng thì động tác lại càng độc ác. Vài ma sĩ đứng bên cạnh thấy đồng bọn bị như vậy thì đồng loạt nhìn về phía A Cửu. Thấy đồng bọn bị A Cửu giầy vò đến không ra hình dáng thì vội vàng cùng nhau hợp sức tấn công A Cửu.

Đầu tiên chúng duy trì một khoảng cách nhất định, dùng pháp thuật tấn công A Cửu. Nhưng không ngờ tia sáng pháp thuật tấn công A Cửu không những không làm nài bị thương mà còn bị A Cửu nuốt hết vào bụng. Thấy vậy, chúng đều có chút sợ hãi. Dứt khoát cắn răng cầm lấy vũ khí lao về phía A Cửu.

A Cửu thấy tên sừng trâu đã không còn động đậy nữa mà mấy tên ma sĩ khác lại cầm vũ khí lao về phía nài nên nài liền đứng lên bỏ nhào về phía bọn chúng. Nói là bỏ nhào nhưng thật ra là giống như bay. Tốc độ nhanh như tia chớp khiến người khác không chuẩn bị kịp. Vũ khí trong tay đám ma sĩ cũng bị A Cửu dễ dàng bẻ gãy, sau đó, ngay cả bọn họ cũng đều bị A Cửu áp chế té xuống mặt đất. A Cửu đối phó bọn chúng giống như đối phó với tên sừng trâu. Nếu có sừng thì bẻ gãy, nếu không có thì bẻ cổ.

Thấy A Cửu mạnh như vậy, hai trong số đó cảm thấy sợ hãi. Nhìn vào trong đám người giống như đang tìm kiếm đường để trốn. Thấy A Cửu đang đối phó người khác, không chú ý tới bọn họ nên cả hai cùng nhìn nhau, tụ pháp lực lại rồi đánh về phía đám yêu ma đang vây xem.

Trong nháy mắt có rất nhiều yêu ma bị đánh bay đi. Thấy hai tên ma sĩ này muốn bỏ chạy, mà A Cửu lại đang hết sức chuyên chú đối phó mấy tên ma sĩ dưới người, không hề có chút phản ứng nào, Đoạn Thần truyền âm cho A Cửu: "Nếu có một tên trốn thoát thì dù người thắng cũng không tính, Ma quả cũng sẽ không thưởng cho người."

Nghe thấy Đoạn Thần nói vậy, A Cửu cũng nặc kệ tên ma sĩ dưới thân đang bị cô dạy dỗ. Đứng dậy đuổi theo hai tên mới vừa chạy trốn không xa.

Hai tên ma sĩ bỏ trốn quay lại phía sau phát hiện A Sứ đuổi tới nơi thì kinh hãi khiếp đảm, sợ đến mức quên luôn cả việc dùng pháp thuật. Thấy A Sứ muốn bỏ nhào về phía mình thì cả hai liền ấn ý vào người A Sứ cùng nhau vật lộn với nàng. A Sứ bị hai tên to con đè nặng, có chút khó chịu, không thoải mái muốn giãy giụa lại phát hiện mình không thoát được, cả người lập tức nóng lên.

Đột nhiên, một luồng sáng màu đỏ như lửa tỏa ra khắp người. Chỉ trong chớp mắt hai tên ma sĩ còn sống sờ sờ đã biến thành hai cỗ thi thể đen thui. Người đứng nhìn cũng ngẹn họng, không phát ra chút tiếng động.

Đoạn Thần có chút tiếc nuối, A Sứ biến hóa quá nhanh nên hắn nhìn không rõ. Thấy cả người A Sứ bản thủ đầy mùi khét chạy về phía hắn, mặt Đoạn Thần tỏ vẻ ghét bỏ.

Lúc này A Sứ thấy tất cả ma sĩ đều bị nàng giết chết, trong lòng lại thấy thỏa mãn và ngạo nghễ. Dưới ánh nhìn bội phục và sùng bái của mọi người, nàng chạy về phía Đoạn Thần, muốn ôm lấy hắn.

"Đứng lại! Không được phép dựa vào gần bản quân!" Đoạn Thần đẩy A Sứ, không cho nàng dựa vào gần.

A Sứ uất ức, không hiểu mở to hai mắt to hỏi: "Sư phụ, ta đã đánh thắng bọn họ. Vì sao không cho ta dựa vào gần người?"

Càng nhìn A Sứ, Đoạn Thần càng thấy ghét bỏ, không chút khách sáo nói: "Người nhìn người đi, cả người đều bản, khắp người toàn mùi thúi. Trước khi tắm rửa sạch sẽ thì đừng mơ tới gần bản quân."

Lúc này sự vui sướng trong lòng A Sứ đều tan thành mây khói vì lời nói của Đoạn Thần. Cảm thấy trong lòng không thoải mái, có chút khó chịu, A Sứ không chịu thua kém khóc òa lên, chỉ Đoạn Thần nắc: "Sư phụ là đồ xấu! Là người kêu ta đánh bọn họ, ta đã giết hết bọn họ rồi vậy mà người lại không để ý tới ta!"

Yêu ma không biết chuyện thấy tiểu cô nương đứng mảnh khốc thì cũng bắt đầu chỉ trích Đoạn Thần.

Sắc mặt Đoạn Thần cũng trầm xuống, vẻ mặt âm u nhìn chằm chằm A Sứ, lạnh giọng nói: "Còn chưa lớn mà cánh đã cứng cáp. Bản quân nói người hai câu, người lại còn dám mắng bản quân! Mới vừa đánh nhau xong, gan cũng lớn lên không ít, dám hô hào với bản quân! Rất tốt! Nếu bản quân đã có thể cho người tính mạng thì cũng có thể chấm dứt nó!"

Thấy Đoạn Thần tức giận, A Sứ thu lại con tức, không dám lên tiếng nữa. Nàng thật sự sợ sư phụ tức giận, sợ sư phụ không cần nàng nữa. Nghĩ vậy, A Sứ bỏ nhào vào trong lòng Đoạn Thần gào khóc.

"Sư phụ! Ta không thích người ghét bỏ ta, ta, vừa rồi là vì ta không chịu nổi khi thấy người ghét bỏ ta. Sư phụ, ta sai rồi, sau này ta không dám nữa nể người nữa. Người đừng không cần ta! A Sứ chỉ có một mình người là sư phụ!"

Bị A Sứ nhào vào người, Đoạn Thần sửng sốt. Nghe A Sứ nói thế thì con tức của Đoạn Thần cũng bớt đi. Thấy tất cả mọi người đang nhìn hai thầy trò bọn họ thì Đoạn Thần vung tay lên di chuyển đến một nơi khác.

Bốn phía đầy tuyết trắng, không có khung cảnh gì cả. Thấy A Sứ vẫn còn khóc lớn không ngừng, Đoạn Thần vỗ nhẹ lưng nàng. Nhíu mày nói: "Được rồi, đừng khóc nữa! Nếu sau này còn dám như thế thì bản quân nói được làm được! Lần này bỏ qua cho người, trở về cung sẽ thưởng tất cả Ma quả cho người."

Thấy A Sứ không những không dừng lại mà còn khóc càng lớn hơn, khóc đến đau xót ruột gan, giữa vùng tuyết trắng yên tĩnh này thì nghe rất vang tai.

Sắc mặt Đoạn Thần càng khó coi hơn, hét lớn: "Đủ rồi! Không được phép khóc nữa! Còn khóc nữa thì bản quân sẽ bỏ mặc người! Không cần người nữa!"

Vừa mới dứt lời, đột nhiên bên trên có một mảng tuyết thật dày rơi xuống nện vào đầu Đoạn Thần, lúc này sắc mặt Đoạn Thần đã đen như mực.

Lúc này A Sứ nghe thấy lời nói uy hiếp của Đoạn Thần nên liền ngừng khóc. Ngẩng gương mặt nhem nhuốc lên, nhìn Đoạn Thần, nước nỏ nói: "Sư phụ, người nói thật sao?"

"Là thật! Cam miệng cho bản quân, bây giờ bản quân không muốn nghe thấy bất cứ âm thanh gì từ người nữa!" Đoạn Thần cắn răng phui đống tuyết trắng trên đầu xuống.

A Sứ ngoan ngoãn gật đầu, ngậm chặt miệng, không dám nói tiếng nào nữa. Cảm nhận được trong mũi có gì đó xảy ra, A Sứ nhẹ nhàng hít một cái, phát ra một chút âm thanh. Bị Đoạn Thần không vui trừng mắt, A Sứ lập tức không dám hít mũi nữa.

Không hít thì nước mũi lại chảy ra, A Sứ không khống chế được. Sợ Đoạn Thần thấy lại bị ghét bỏ, A Sứ lại bỏ nhào vào trong lòng Đoạn Thần, ôm chặt lấy hắn.

Lúc này Đoạn Thần lười so đo với A Sứ, bây giờ hắn chỉ muốn lập tức hồi cung tắm rửa sạch sẽ!

Sau nửa canh giờ, cuối cùng Đoạn Thần cũng ôm A Sứ trở lại Ma cung.

Viêm hộ pháp và Linh hộ pháp vừa nhìn thấy Ma quân trở về thì vội vàng đi lên nghênh đón. Đoạn Thần bỏ A Sứ xuống, ném nàng cho Linh hộ pháp, sắc mặt khó coi dặn dò: "Kêu ma nữ tắm rửa sạch sẽ cho nàng."

Ánh mắt A Sứu có chút sợ hãi, nhỏ giọng mở miệng: "Ma quả..."

Đoạn Thần trừng mắt nhìn A Sứu một cái, tức giận nói: "Sẽ không quên! Nếu không tắm rửa cho sạch sẽ thì đừng nghĩ ăn!"

A Sứu yên tâm, bị Linh hộ pháp đưa về Thượng Duyên Điện tắm rửa.

Thấy A Sứu bị Linh hộ pháp ôm đi, Viêm hộ pháp có chút lúng túng liếc về nhìn y phục Ma quân, ho một tiếng. Hỏi: "Khụ, Quân Thượng, gặp phải chuyện gì sao?"

Thấy ánh mắt ngượng ngùng của Viêm hộ pháp, Đoạn Thần cúi đầu nhìn y phục của mình, phát hiện có không ít chất nhầy dính dính màu xanh. Con tức của Đoạn Thần lại lập tức dâng lên. Đồ xấu xa chết tiệt! Lại dám lau nước mũi lên người hân!

Thấy sắc mặt Ma quân đen lại, Viêm hộ pháp không dám nhiều lời, chỉ nói: "Đi khảo sát một ngày, chắc Quân Thượng đã mệt rồi. Mời ngài vào trong điện ngâm người cho thoải mái, nghỉ ngơi thật tốt!"

Đoạn Thần âm trầm gật đầu, ánh sáng trắng chợt lóe lên, lập tức biến mất trước mắt Viêm hộ pháp.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Thuộc Thí Nghiệm, Ngăn Cản Luyện Đan

Đoạn Thần vốn nghĩ sẽ thưởng cho A Sứu mấy trái Ma quả trăm năm, nhưng sau khi biết mình bị A Sứu chùi nước mũi vào người thì Đoạn Thần chỉ thưởng cho nàng Ma quả mấy chục năm. Hai loại kém nhau rất nhiều, vốn dĩ Ma quả trăm năm có thể gia tăng tu vi vài chục năm, nhưng bây giờ Ma quả mấy chục năm thì chỉ có thể tăng tu vi vài năm thôi.

Ngốc nghếch như A Sứu sau khi ăn cũng phát hiện ra có chút không bình thường, chạy tới hỏi Đoạn Thần: "Sư phụ, vì sao hương vị của nó không giống lần đầu ta ăn?"

"Người suy nghĩ nhiều rồi, đều giống nhau cả thôi. Có ăn hay không? Không ăn thì để đó cho bản quân." Mí mắt lười mở ra, Đoạn Thần chuyên tâm luyện đan được.

"Ta ăn! Sư phụ người đã thưởng cho ta rồi, không thể lấy lại." A Sứu bảo vệ ba trái ma quả còn dư lại.

Đoạn Thần liếc mắt nhìn A Sứu một cái, nhàn nhạt nói: "Người nhớ kỹ, bản quân có thể cho người cũng có thể lấy lại."

A Sứu cúi đầu im lặng một chút, không có tinh thần đáp lại: "A, biết rồi."

Đoạn Thần không thèm trả lời A Sứu, tiếp tục luyện đan được.

A Sứu từ từ gặm trái cây, tò mò nhìn chăm chăm động tác của Đoạn Thần. Hỏi: "Sư phụ, người đang làm cái gì vậy?"

"Luyện đan được. Người ngồi qua một bên đi đừng có làm phiền bản quân." Ghét bỏ A Sứu vướng tay vướng chân, Đoạn Thần đuổi nàng đi.

"Đan được là cái gì? Có thể ăn được không?" A Sứu không lui ra sau mà ngược lại tò mò duỗi cổ về phía trước đi đến bên cạnh Đoạn Thần nhìn tay hân đảo qua đảo lại.

"Có thể ăn, nhưng chỉ khi bị thương mới có thể ăn. Người muốn ăn cũng được, vừa đúng lúc làm vật thí nghiệm giùm bản quân." Đoạn Thần nhướn mày không có ý tốt nhìn về phía A Sứu.

"A, vậy thì cho ta nếm thử đi! Sư phụ, ăn ngon không?" Ăn hết trái Ma quả cuối cùng, A Sứu mong đợi nhìn chăm chăm viên thuốc đủ màu sắc trong chén.

Đoạn Thần không trả lời câu hỏi của A Sứu mà trực tiếp cầm lấy viên thuốc, bóp cầm A Sứu, mở miệng nàng ra, ném viên thuốc vào miệng A Sứu.

A Sứu khép miệng lại, nếm vài cái, cảm thấy ngọt ngào, thấy rất thích hương vị này. Sau đó cắn một cái, lập tức một mùi vị đắng ngắt lấn át vị ngọt trước đó.

Thấy sắc mặt A Sứu thay đổi, bộ dạng muốn ói. Đoạn Thần lạnh mặt đi, nhìn chăm chăm A Sứu, lạnh lạnh nói: "Còn nhớ lúc xuất cung bản quân đã nói với người cái gì không? Bản thân mình đã chọn cái gì thì mặc kệ hương vị thế nào cũng đều phải ăn cho hết. Nếu dám lãng phí lương thực thì sau này sẽ giảm một nửa đồ ăn."

Mắt A Sứ đỏ lên, đôi mắt màu hổ phách ướt nhẹp nhìn chăm chăm Đoạn Thần. Gắng gượng nuốt viên thuốc xuống, mới mở miệng giải thích: "Đây không phải là ta chọn, là sư phụ chọn cho ta!"

"Còn dám cãi lại bản quân sao? Chẳng lẽ đã quên những lời bản quân nói rồi sao?" Mi lại nhếch lên thêm lần nữa, Đoạn Thần cao giọng nói.

A Sứ lắc đầu, nước mắt chảy ròng ròng nhìn Đoạn Thần. "Sư phụ, ta sai rồi. Có thể ăn thứ gì đó ngọt ngọt hay không, bây giờ miệng ta rất khó chịu, rất đắng." Hiện tại A Sứ đã biết được tên những vị giác cơ bản.

"Thuốc của bản quân đều có mùi vị này." Đoạn Thần đen mặt, nghiêm túc nói.

A Sứ vận vẹo lông mày, mím miệng, vẻ mặt lúng túng. "Vậy ta đi tìm đồ ăn, để mùi vị của những món khác bù đắp lại vị đắng này."

"Hôm nay ngươi đã dùng bữa trưa rồi, bây giờ còn chưa tới lúc dùng bữa tối, không được ăn nữa! Nếu bây giờ ngươi ăn thì bữa tối sẽ không có phần ngươi." Đoạn Thần uy hiếp. A Sứ xụ mặt xuống, trong lòng thầm mắng sư phụ quá xấu xa, bắt nạt nằng. Hiện tại A Sứ cũng không ra, không thể nói ra những bất mãn về Đoạn Thần, chỉ có thể oán thầm hằn.

Thấy vẻ mặt đau khổ của A Sứ, cả người Đoạn Thần thoải mái. Trước mắt đã báo thù được việc bị nàng chùi nước mũi mấy ngày trước, tâm trạng Đoạn Thần thoải mái như trời quang sau cơn mưa vậy. Mặt bình tĩnh dạy dỗ: "Có học được gì không? Sau này còn dám ăn bậy bạ nữa không?"

A Sứ ghen khuất gật đầu, sau này nàng không dám ăn bậy bạ nữa. Ở ngoài cung ăn bậy đã phải chịu thiệt một lần, bây giờ lại thêm một lần nữa, A Sứ đã ghi nhớ rất kỹ.

Thấy A Sứ hối hận gật đầu, Đoạn Thần hài lòng. Nghiêm mặt, tiếp tục dạy dỗ: "Ngươi mới chỉ ăn đồ khó ăn có hai lần. Nếu sau này ăn phải thuốc độc thì không chỉ là khó ăn không thôi đâu. Đồ ăn có độc, nếu độc tính mạnh thì ngươi sẽ mất mạng. Nhất là những thứ ở ngoài cung, khó mà chắc chắn tất cả đều an toàn, ai biết có xảy ra chuyện ngoài ý muốn hay không."

A Sứ nghe nói vậy thì có chút sợ hãi, không hiểu hỏi: "Độc" là cái gì? Nghe qua không phải là đồ tốt, ăn vào sẽ chết sao?"

"Đúng vậy. Tóm lại, ngoại trừ thứ do bản quân đưa thì những vật khác nếu ngươi không sợ chết thì có thể ném thử." Đoạn Thần bình thản cảnh cáo A Sứ.

A Sứ hiểu rõ gật đầu, sắc mặt cũng khôi phục lại bình thường, nghe rằng cười một tiếng với Đoạn Thần, đáp: "Sư phụ, ta hiểu rồi. Sau này ta không dám ăn bậy nữa. Ta chỉ ăn đồ người đưa, sư phụ sẽ không hại ta."

Thấy A Sứ đã hiểu, Đoạn Thần cũng không dong dài với nàng nữa, xoay người tiếp tục luyện đan.

A Sứ yên tĩnh đứng ở một bên, chống cằm nhìn chăm chăm Đoạn Thần không chớp mắt. Cho đến khi Đoạn Thần vo tròn xong đan dược, ném vào trong lò luyện đan, nhìn thấy Đoạn Thần thi hành pháp thuật với bếp lò thì A Sứ đứng lên, chỉ lò luyện đan mở miệng hỏi: "Sư phụ, cái này là vật gì? Trước kia ta cũng bị người ném vào trong, bên trong thật thối!"

Đoạn Thần đang dùng pháp thuật luyện đan, nghe vậy, trên trán xuất hiện vài vạch đen, thiếu chút nữa không khống chế được pháp thuật đánh trật về phía A Sứ. Sắc mặt lập tức trở nên âm trầm, quay đầu lạnh nhạt nhìn A Sứ một cái, lạnh lùng nói: "Câm miệng! Bây giờ bản quân không muốn nghe thấy giọng ngươi. Còn nói nhiều nữa thì ta sẽ ném ngươi vào trong lò mấy ngày, không cho ăn uống!"

A Sứ bị giật mình, vội vàng vờn tay che miệng. Nhất thời trở nên rất thành thật, không hề phát ra một âm thanh nào nữa.

Thấy A Sứ đang hoảng lại, Đoạn Thần gia tăng pháp lực, lửa dưới bếp lò lại được đốt cháy lên.

Chờ Đoạn Thần thu hồi pháp lực lại, A Sứ liền đi lên, chỉ miệng mình hỏi thử xem có thể lên tiếng được chưa.

"Sau này lúc bản quân dùng pháp thuật luyện đan thì ngươi không được lên tiếng quấy rầy!" Đoạn Thần lướt qua A Sứ đi về phía trước điện.

A Sứ hấp tấp theo sau, con mắt xoay chuyển, nghĩ thông suốt lời nói của Đoạn Thần rồi mới dám lên tiếng hỏi. "Sư phụ, người muốn đi đâu?"

"Đến hậu cung." Quay đầu lại liếc A Sứ một cái, thấy nàng bị tụt về phía sau một khoảng thì mới thả chậm bước chân.

"Hậu cung? Sư phụ, không phải đó là cấm địa sao? Linh hộ pháp nói cho ta biết, chỗ đó không được phép tiến đến gần. Nếu đến gần chỗ đó thì sẽ bị thương." Cuối cùng đuôi kịp Đoạn Thần, A Sứ vờn tay nắm ống tay áo Đoạn Thần.

Đoạn Thần nhíu mày, cúi đầu nhìn thoáng qua bàn tay nhỏ bé A Sứ đang nắm lấy ống tay áo của hắn, dứt khoát cầm lấy tay của nàng. Chạm rai giải thích: "Hậu cung thật sự là cấm địa, chỉ có bản quân có thể vào. Yêu ma khác không thể đến gần, cũng không có khả năng bước vào."

A Sứ hiểu kỳ, ngẩng đầu hỏi: "Vậy ta có thể vào theo sư phụ sao?"

"Ngươi có thể thử xem, nếu có thể đi vào, tất nhiên bản quân sẽ không ép buộc ngươi." Đoạn Thần khinh thường cúi đầu nhìn A Sứ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 12: Ma Chương Trí Mạng

Trên đường đến hậu cung, càng đi càng thấy ít thạch sùng ma sĩ. A Sứ không có chút sợ hãi, ngược lại còn thấy hưng phấn.

Cảm nhận được cảm xúc của A Sứ, Đoạn Thần cúi đầu gọi cho nàng một gáo nước lạnh: "Dù hưng phấn ngươi cũng không vào được, kích động cái gì?"

"Sao sư phụ biết ta không vào được! Chưa thử qua làm sao mà biết! Ngày đó rất nhiều yêu ma xem thường ta, cảm thấy ta đánh không thắng mấy tên ma sĩ đó, nhưng không phải là ta đã đánh thắng rồi sao! Hừ!" A Sứ kiêu ngạo cong miệng lên.

"Ngay cả Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần một bước, ngươi cảm thấy ngươi có thể đến gần sao?" Đoạn Thần cười nhạo nói.

Nghe nói vậy, A Sứ nghi ngờ hỏi: "Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần hậu cung sao?" Sự hưng phấn trong lòng chậm rãi biến mất, A Sứ có chút bận tâm.

"Tất nhiên. Ở Ma giới này ngoại trừ bản quân thì không ai đến gần hậu cung được chứ nói chi là bước vào hậu cung." Đây là lời nói thật, không phải Đoạn Thần ngạo mạn.

A Sứ bắt đầu do dự, trên mặt có chút sợ hãi. Hỏi: "Sư phụ, ngay cả Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần, vậy ta đến gần có thể chết ngay lập tức hay không?"

Biết sợ rồi sao? Đoạn Thần nhếch khóe miệng, trấn an: "Sẽ không chết. Ngươi là do bản quân dùng pháp lực để áp ra, cắn nuốt nhiều pháp lực của bản quân như vậy, bọn họ không dám tổn thương ngươi. Còn về việc có thể vào được hay không thì phải xem năng lực của ngươi. Nếu ngươi có năng khiến bọn họ công nhận thì bọn họ tự nhiên thả cho ngươi đi vào."

"Bọn họ" là ai? Hậu cung có ma sĩ phòng thủ sao? A Sứ không hiểu.

"Cũng không phải là ma sĩ, mà là ma binh." Lúc trả lời, trên mặt Đoạn Thần có chút kính nể, hạ khóe miệng lúc này nhếch lên xuống.

"Ma binh? Sao ta chưa nghe nói qua? Bọn họ là yêu ma đẳng cấp gì? Đẳng cấp của bọn họ còn cao hơn cả các hộ pháp sao? Nơi mà ngay cả Viêm hộ pháp cũng không thể đến gần, vậy mà bọn họ lại canh gác ở đó, nhất định là rất lợi hại?" Về mặt A Sứ hiếu kỳ, tò mò ngẩng đầu hỏi Đoạn Thần.

"Đúng là bọn họ lợi hại hơn các hộ pháp. Nếu ngươi có thể đi vào, bản quân sẽ nói cho ngươi biết chuyện của bọn họ." Đoạn Thần nghiêm túc nói với A Sứ.

Thấy Đoạn Thần nghiêm túc, A Sứ không dám hỏi nhiều. Bị Đoạn Thần nắm lấy tay, một ngón tay cong lên gãi gãi lòng bàn tay Đoạn Thần.

Đoạn Thần không lên tiếng, nắm chặt tay A Sứ hơn.

Chờ đến khi đến hậu cung, nhìn thấy cảnh tượng tiêu điều, ngay cả tuyết cũng không có, điều này làm A Sứ khiếp sợ. Chỉ tay về phía trước, kinh ngạc mở miệng: "Sư phụ! Phía trước không có tuyết! Một chút tuyết cũng không có! Thật sự là quá kỳ quái!"

Hiện tại khắp Ma giới đều bị tuyết trắng bao phủ, chỉ cần ra bên ngoài là sẽ thấy tuyết trắng dày đặc. Nhìn thấy chỗ này không hề có chút tuyết, thật sự làm cho người khác sợ hết hồn.

"Đi về phía trước mười bước, đó chính là phạm vi của hậu cung. Bản quân sẽ không dẫn ngươi đi vào, muốn đi vào thì tự dựa vào năng lực của chính mình đi." Sau khi ăn mấy trái Ma quả thì rõ ràng năng lực của A Sứ đã cao hơn một chút, tóc cũng trở nên đen hơn, bây giờ mặt cũng sắc nét. Đoạn Thần khom người nhìn thẳng A Sứ, bình tâm tĩnh khí nghiêm túc nói với nàng.

"Vậy, vậy nếu ta xảy ra chuyện thì sao? Làm sao bây giờ?" A Sứ có chút sợ hãi. Ngay cả các hộ pháp cũng không đến gần được, nàng thật có thể đi vào sao?

"Bản quân sẽ không để cho ngươi gặp chuyện không may. Nếu sợ thì ngươi đứng ở bên ngoài chờ bản quân." Lúc này sắc mặt Đoạn Thần lấm lét. A Sứ lắc đầu, nhào vào trong lòng Đoạn Thần, ôm Đoạn Thần. Nói: "Không! Ta không sợ! Sư phụ nhất định sẽ không để ta gặp chuyện không may, ta tin tưởng sư phụ!"

Đoạn Thần vỗ nhẹ đầu A Sứ, rồi lập tức biến mất.

A Sứ mờ mịt sững sờ nhìn tay mình một lúc rồi mới phục hồi phục tinh thần lại. Nắm chặt quả đấm, đi về chỗ cửa chính của cung điện phía trước.

Vừa đi vừa đếm bước chân, cho đến khi đếm tới bước tám, nhích tới gần cửa cung, A Sứ vẫn không có cảm giác gì khác thường, trong lòng có chút vui mừng. Vươn tay muốn đẩy cửa cung ra. Không ngờ, tay vừa đụng đến cửa sắt, cả người A Sứ đã cảm thấy bắt đầu choáng váng.

Sau đó nàng nhìn thấy rất nhiều đồ ăn, có Ma quả, còn có các loại điểm tâm và thức ăn khác nữa. Vừa nhìn thấy những thứ này, A Sứ vội vàng nhảy dựng lên, tinh thần vô cùng phấn chấn xông tới trước. Đầu tiên là cầm lấy Ma quả, rồi lại nhét hết những trái cây khác vào trong lòng. Cho đến khi ngực nhét đến phình ra thì A Sứ mới nhìn về phía điểm tâm và thức ăn. Trong những thứ này có rất nhiều loại nàng chưa từng thấy qua, A Sứ nhìn thấy thì hoa cả mắt, nước miếng cũng nhỏ xuống y phục.

Đi tới cầm một miếng điểm tâm hình lá cây lên, A Sứ nuốt nước miếng. Vừa định bỏ vào trong miệng nếm thử thì đột nhiên nhớ tới cái gì đó, A Sứ dừng ngay lại.

Sư phụ đã nói không thể ăn bậy bạ! Nghĩ đến điều này, A Sứ bắt đầu cuống quýt. Đầu óc chậm rãi tỉnh táo lại, nhớ về những chuyện xảy ra lúc trước.

Đúng! Nàng và sư phụ đi đến hậu cung, sau đó sư phụ bỏ lại nàng không thấy đâu, để cho nàng tự mình đi đến hậu cung. Sau khi nàng mở cửa cung ra thì... thì đi đến nơi này.

Nhớ lại mọi chuyện lúc này, A Sứ nhú lông mày, khó hiểu nhìn xung quanh một chút. Phát hiện trong căn phòng này đều là đồ ăn nàng thích, còn có một vài loại nàng chưa bao giờ thấy qua. Nhìn chằm chằm điểm tâm trên tay, A Sứ do dự một chút nhưng vẫn dễ xuống. Nhớ tới cái gì đó lại rút tay lại lấy hết trái cây và Ma quả lúc này nhét vào ra ra ngoài.

Sau đó, A Sứ đi vòng quanh phòng một vòng, phát hiện căn phòng này không có cửa! Điều này đã hù A Sứ sợ, cuối cùng cũng nhận ra nguy hiểm. Ngược lại, A Sứ nghi ngờ. Trong phòng sáng ngời, nhưng lại không có nến, ánh sáng từ đâu mà ra? A Sứ nghi hoặc ngẩng đầu nhìn lên trên thì thấy trên đỉnh đầu có một ô cửa sổ hình vuông. Cái cửa sổ đó cách mặt đất tối thiểu cũng ba mươi trượng, điều này thật sự làm khó nàng.

Mặc dù nơi này có rất nhiều thứ nàng thích ăn, nhưng không có sư phụ nàng thích nhất. A Sứ không muốn sống ở chỗ này, nàng muốn đi tìm sư phụ, sống cùng sư phụ!

Ngược đầu nhìn chằm chằm cửa sổ trên đỉnh đầu, rồi lại nhìn xung quanh. Một căn phòng lớn như vậy, tất cả đều là đồ ăn, không có cái gì để có thể leo lên. A Sứ buồn bực, cao như vậy thì sao mà leo lên được?

Đi qua đi lại, A Sứ sờ cằm, vẻ mặt suy nghĩ sâu xa. Nghĩ đến cái gì đó, đột nhiên A Sứ cười sáng lạn. Lấy tất cả thức ăn được đặt trên bàn trà và trên những xấp văn thư xuống đất. Kéo bàn dài đến đối diện cửa sổ ở trên mái nhà, sau đó mở từng tập văn thư ra xếp từ từ lên cao. Cho đến khi A Sứ với không tới nữa thì mới cẩn thận ôm một xấp văn thư leo lên bàn tiếp tục xếp tiếp. Sau đó lại cẩn thận bò xuống, lập đi lập lại động tác này cho đến khi xếp xong tất cả, khoảng cách phía trên cửa sổ cũng chỉ còn một trượng.

Trong phòng không còn thứ gì khác có thể lợi dụng được nữa, A Sứ đành phải leo lên. Nàng cảm thấy nếu như nàng cố gắng nhảy thì vẫn có thể với tới.

Vì vậy, sau khi leo lên, A Sứ nắm chặt quả đấm, dùng sự dũng mãnh lúc chiến đấu với đám ma sĩ, bỗng nhiên đứng dậy nhảy lên trên. Vươn tay ba nắm lấy cạnh bên của cửa sổ ở trên mái nhà, A Sứ dùng tay cố gắng níu lấy. Thở sâu một hơi, từ từ bắt đầu lung lay người, cong người lên, nàng nhận cơ hội vươn tay ra nắm lấy khung cửa sổ. Rồi đồng thời bắm cả hai cánh tay. A Sứ dựa vào lực tay, đỡ người đứng dậy, bò lên trên.

Chờ lúc leo lên trên mái nhà thì A Sứ mệt đến thở không nổi. Nàng có thể cảm nhận được nhịp tim đập dồn dập. A Sứ ôm ngực nhìn xung quanh phát hiện tất cả đều là cây khô. Mỗi nhánh cây khô đều có treo một cái túi gấm.

A Sứ hiếu kỳ đứng lên, đi tới đó. Nhón chân lên, định tháo một cái túi gấm xuống xem thử bên trong có cái gì.

"Đừng động!" Một giọng nói vang lên, quát lớn ngăn động tác của A Sứ lại.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: Giận Dỗi Muốn Hái Túi Gấm

"Sư phụ! Người ở đâu! Sao ta không thấy người!" Nghe thấy giọng Đoạn Thần, A Sứ nhìn xung quanh, nhưng lại không phát hiện bóng dáng Đoạn Thần, A Sứ có chút nóng nảy.

"Đừng động vào những túi gấm treo trên cây khô, người đi thẳng về phía trước, đi vào cánh rừng cây khô, bản quân ở bên trong chờ người." Giọng Đoạn Thần vang lên giữa làn khói mù mịt trên bầu trời.

Nghe Đoạn Thần nói xong, A Sứ rất vui vẻ làm theo lời Đoạn Thần, nhanh chân chạy về phía cánh rừng. Nhưng sau khi A Sứ đi vào thì đầu óc liền bối rối. Bốn phía đều là cây khô nhìn tương tự nhau, trên mỗi nhánh cây đều treo một cái túi gấm khiến A Sứ cảm thấy mơ màng.

Dừng chân lại, A Sứ ngửa cổ lên bầu trời hô to: "Sư phụ! Ta vào rồi, nhưng ta không thấy người ở đâu hết! Sư phụ, người ở đâu?"

Giọng A Sứ vang ra khắp bốn phía, trong chốc lát lại vọng trở về phía A Sứ. Đợi một lúc lâu vẫn không nhận được hồi âm, A Sứ có chút luống cuống. Mắt bắt đầu đỏ ửng, từ từ rơm rớm nước, A Sứ ngồi chồm hổm trên mặt đất chôn mặt xuống đầu gối, nhỏ giọng khóc thút thít.

Khóc được một lát, A Sứ cực kỳ uất ức ngửa cổ lên bầu trời hô to: "Su phụ! Ta đến rồi, sao người không ra gặp ta. A Sứ sợ quá, su phụ người đi ra đi được không?"

Đáp lại A Sứ vẫn là sự im ắng như cũ, A Sứ khóc lớn hơn, thậm chí trút hết sự bức tức trong lòng ra mắng Đoạn Thần.

"Su phụ là tên khốn kiếp! Đại khốn kiếp! Nói chuyện không giữ lời!"

A Sứ khóc khoảng nửa giờ đồng hồ, đột nhiên dừng khóc, lấy ống tay áo lau nước mắt trên mặt. Chọn một gốc cây cổ thụ rồi chậm rãi leo lên.

Hừ! Không cho nàng chạm vào túi gấm thì nàng càng muốn chạm vào! Còn phải tháo nó xuống để xem thử bên trong là cái gì.

Khi tay A Sứ gần chạm vào túi gấm thì thân thể đột nhiên bị bay lên không trung rồi được một ai đó ôm lấy.

A Sứ nhìn thấy Đoạn Thần, đôi mắt vốn đã khô lại lập tức ướt át. Hai tay ôm chặt cổ Đoạn Thần, A Sứ khóc rống nói: "Ô ô ô - - su phụ, vì sao người không xuất hiện!"

Mặt Đoạn Thần vốn đã âm trầm khó coi, bây giờ lại bị A Sứ ôm chặt cổ như vậy, nước mắt nước mũi chui hết lên người hắn, sắc mặt Đoạn Thần càng lúc càng đen như đáy nồi. Cẩn rắng, Đoạn Thần để A Sứ yên tĩnh lại: "Câm miệng! Còn khóc nữa bản quân lập tức ném ngươi đi!"

Nghe vậy, A Sứ lập tức ngừng khóc, hít nước mũi, uất ức nhìn chằm chằm Đoạn Thần. "Su phụ, là người không tốt. Ta nghe lời người nói chạy vào đây nhưng người không chịu gặp ta. Một mình ta bị nhốt ở đây, ta rất sợ."

"Cho nên người liền có ý làm trái lời của bản quân, muốn hái túi gấm để ép bản quân đi ra phải không?" Đoạn Thần hí mắt nhìn A Sứ, trong mắt có ý lạnh.

Mắt Đoạn Thần âm u khiến A Sứ cảm thấy sau lưng có chút lạnh lẽo, co rụt thân thể, cọ vào trong lòng Đoạn Thần. Mím miệng nói: "Ta không có ý, su phụ người đừng trách ta."

"Bản quân thấy ngươi hoàn toàn cố ý!" Cẩn rắng, Đoạn Thần lạnh lùng nhìn A Sứ.

Thấy su phụ thật sự nổi giận, A Sứ cũng không ngại biện nữa. Hai tay nịnh nọt kéo cổ Đoạn Thần xuống, thân thiết hôn một cái. Để lại một bãi nước miếng ướt nhẹp trên mặt hắn.

Đoạn Thần lập tức nổi gân xanh, đè nén sự tức giận gần từng chữ: "Ngươi tự mình bỏ xuống hay là để bản quân ném ngươi xuống!"

Thấy Đoạn Thần không chỉ tức giận bình thường, A Sứ không dám chọc hắn nữa. Ngoan ngoãn nhảy xuống khỏi người Đoạn Thần, mắt nơm nớp lo sợ nhìn Đoạn Thần, sau đó cúi đầu xuống. Hít sâu một hơi, Đoạn Thần lấy khăn tay ra hung hăng lau nước miếng trên mặt. Lau xong thì vứt khăn xuống người A Sứ. Trong giọng nói còn có chút tức giận, ra lệnh cho A Sứ: "Cầm lấy!"

A Sứ nhanh tay lẹ mắt cầm lấy khăn tay, vội vàng nhét vào trong lòng. A Sứ từng xem sách thiếu nhi, trong đó miêu tả rất nhiều hoạt động giúp trẻ con lấy lòng người lớn, A Sứ suy nghĩ muốn thử với Đoạn Thần nhưng không ngờ vừa rồi chỉ thử một cái mà hiệu quả không như ý muốn, không hề giống những gì trong sách ghi. A Sứ âm thầm nhớ kỹ, thì ra su phụ không thích nàng làm vậy với hắn! Ủ, sau này không được làm như vậy với su phụ nữa!

Thấy Đoạn Thần bỏ đi, A Sứ vội vàng rụt đầu lại. Yên tĩnh đi theo phía sau Đoạn Thần, không dám phát ra âm thanh nào.

Không biết đi bao lâu, con tức của Đoạn Thần mới chậm rãi lắng xuống, dừng bước, xoay người lại, đang muốn mở miệng nói chuyện với A Sứ thì lại bị A Sứ đụng trúng. Con tức mới vừa tiêu tan lại dâng lên, Đoạn Thần mắng: "Ai dạy ngươi cúi đầu đi đường? Cúi đầu bước đi có thể nhìn đường sao! Lần này là đụng phải bản quân, nếu lần sau không chú ý đụng vào cái gì khác thì sao!"

"Ta sai rồi, sau này không cúi đầu bước đi nữa, su phụ đừng nóng giận." A Sứ nịnh nọt tiến đến bên cạnh Đoạn Thần, cười toét miệng với hắn.

Đoạn Thần nhàn nhạt liếc A Sứ một cái, chậm rãi nói: "Bên trong những túi gấm này là hồn phách của ma binh, nếu ngươi chạm vào túi gấm bị mở ra, linh hồn ma binh sẽ chạy mất."

A Sứ mở to hai mắt, tiện tay chỉ một túi gấm rồi giật mình nói: "Bên trong chứa hồn phách ma binh sao? Su phụ, rốt cuộc là sao?"

"Trên mỗi cành cây trong hậu cung đều có treo một cái túi gấm, trong mỗi túi gấm đều phong ấn một hồn phách của ma binh. Bọn họ là những tiền bối có pháp lực cao cường nhất Ma giới, bởi vì thân thể đã tới giới hạn nên đành giữ lại hồn phách, phong ấn ở đây." Đoạn Thần cầm lấy bàn tay A Sứ đang chỉ túi gấm, bàn tay to lớn bao trùm bàn tay nhỏ bé của nàng.

A Sứ không hiểu hỏi: "Su phụ, tại sao phải phong ấn bọn họ?"

"Họ đều là những tiền bối uy vũ một thời, đạo hạnh pháp lực thâm sâu. Nếu để họ đầu thai chuyển thế như vậy thì có chút tiếc nuối. Vì vậy bản quân thương lượng với bọn họ, giữ lại một hồn hai phách của bọn họ ở đây. Nếu có một ngày Ma tộc đánh nhau với ngoại tộc thì sẽ giải phong ấn cho bọn họ, để bọn họ xuất chiến, cống hiến sức lực cuối cùng vì Ma tộc." Nói đến đây hai đầu lông mày của Đoạn Thần có chút tang thương.

A Sứ nghe xong lời nói của Đoạn Thần, khuôn mặt nhỏ nhắn trở nên hết sức nghiêm túc. Nói với hắn: "Sư phụ, vừa rồi ta bất kính với bọn họ, để ta đi xin lỗi bọn họ được không?"

Đoạn Thần vươn tay sờ đầu A Sứ nói: "Không cần, mỗi một tiếng nói cử chỉ của ngươi bọn họ đều biết hết. Bọn họ có thể cảm nhận được sự áy náy và lòng thành của ngươi."

"Thật vậy không? Ma binh cũng có thể cảm nhận được sao? Ta sợ bọn họ giận ta." A Sứ then thùng cúi đầu xuống.

Đoạn Thần đột nhiên xoay người về phía sau, sau đó cười khẽ xoay người lại, vươn tay vỗ A Sứ một cái, trấn an nằng: "Bọn họ nói cảm thấy ngươi thành tâm nên tha thứ cho ngươi."

A Sứ hiếu kỳ ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, hỏi: "Sao sư phụ biết? Chẳng lẽ ma binh nói cho người biết sao?"

"Ừ, bọn họ vừa mới nói với bản quân. Còn nói hết sức thích ngươi, hy vọng ngươi thường xuyên đến thăm bọn họ." Đoạn Thần nheo nheo mắt A Sứ. Hiện thời bộ dáng A Sứ giống một tiểu cô nương khoảng mười hai tuổi, sau khi ăn Ma quả thì biến hóa quá nhanh, đã không còn cái mặt bánh bao như lúc mới ra đời nữa.

"Ha ha! Sư phụ, bọn họ rất yêu thích ta sao? Nếu như bọn họ yêu thích ta vậy ta có thể thường xuyên đến thăm bọn họ sao?" A Sứ cười tươi như một đóa hoa, sáng lạn và xinh đẹp.

Đoạn Thần búng trán A Sứ một cái, cười mắng: "Ngu ngốc! Chỉ cần nghe lời, bản quân sẽ cho ngươi đi vào đây. Nhưng chuyện ngươi có thể tiến vào không được để cho những thứ yêu ma khác biết. Ngươi có thể bảo đảm không?"

"Ta nhất định bảo đảm!" A Sứ cười rất ngọt ngào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 14: Không Thể Đến Gần Chỗ Đó

Đoạn Thần dẫn A Sứ bước chậm trong rừng cây khô, hỏi: "Lúc này trong phòng, vì sao ngươi cảm nhiều Ma quả như vậy? Tại sao bỏ vào trong người rồi mà không lập tức ăn?"

"A, ta thích ăn Ma quả. Ta nhớ sư phụ cũng thích ăn Ma quả, lần đầu tiên đã đoạt lấy Ma quả của sư phụ, sư phụ rất tức giận, ta chưa từng quên. Cho nên ta lấy nhiều là muốn đợi khi gặp sư phụ thì sẽ cho sư phụ. Ta lấy đến khi y phục không bỏ đủ nữa thì mới dừng tay." A Sứ khuya tay múa chân nói, còn sờ sờ bộ ngực bằng phẳng của mình.

Đoạn Thần lẳng lặng nghe xong lại hỏi: "Vì sao sau đó lại thả hết ra ngoài?"

"Ừ, bởi vì nhớ lại lúc trước sư phụ đã nói Ma quả không dễ kết trái, rất lâu mới có một quả. Ta thấy chỗ đó có nhiều Ma quả như vậy nên cảm cảm hết sức không thích hợp. Sau đó thì không dám cầm nữa mà trả hết về chỗ cũ. Hôn nữa lúc ấy ta còn thấy có rất nhiều điểm tâm, cầm lấy một miếng định nếm thử, lúc chuẩn bị ăn thì đột nhiên nhớ tới hai lần trước bị dạy dỗ. Sư phụ đã cảnh báo ta hai lần, kêu ta không được ăn bậy bạ. Nghĩ đến cái này nên ta không dám ăn nữa." Mặt A Sứ có chút đắc ý.

"Coi như ngươi không quá ngốc!" Lại duỗi thân tay ra búng trán A Sứ một cái, Đoạn Thần hài lòng với thành quả dạy bảo của mình.

"Sư phụ, không phải cái đó là bẫy chứ? Linh hộ pháp từng nói với ta, người phạm rất thích lấy đồ ăn để dụ loài vật." A Sứ sờ sờ cái trán bị Đoạn Thần búng, cảm thấy có chút đau.

"Ừ, là bẫy. Cái bẫy này vốn được dựng lên dựa vào thứ mà trong lòng ngươi thích nhất, nó sẽ được biến chuyển thành ma chướng. Nếu ăn phải ma chướng trong đồ ăn thì có thể sẽ mất mạng. Đây là khảo nghiệm của nhóm ma binh dành cho ngươi. Bản quân hết sức vui mừng vì ngươi đã ghi nhớ lời của bản quân ở trong lòng." Từ khi Đoạn Thần quyết định để A Sứ làm người kế tiếp nhiệm chức quân chủ của Ma tộc thì liền bắt đầu căn cứ theo sở thích của A Sứ để dạy dỗ. Thấy A Sứ không phụ kỳ vọng của hắn, trong lòng Đoạn Thần cảm thấy tự hào.

"Sư phụ đã nói thì ta sẽ nhớ kỹ! Mãi mãi sẽ không quên!" A Sứ nghiêm túc ngẩng đầu ngưỡng mộ Đoạn Thần, kiên định nói.

"Nhớ kỹ là được." Đoạn Thần suy nghĩ rồi nhìn thoáng qua đầu tóc và mắt của A Sứ, cả hai cái đều có màu đậm hơn nhiều, hỏi: "Gần đây cảm thấy thân thể có gì khác thường không?"

A Sứ nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi hồi đáp: "Có! Ta cảm thấy có đôi khi bụng hơi đau."

"Do ngươi ăn nhiều, sau này ăn ít một chút." Không còn gì để nói nữa, liếc mắt nhìn bụng của A Sứ, Đoạn Thần tiếp tục đi về trước, vòng qua một góc

cây khô.

A Sứ đi theo sau, sờ bụng giải thích: "Không phải, không phải do ăn nhiều. Sư phụ, ta cũng không biết nó là cảm giác gì, dù sao không phải là do ăn nhiều."

Lười phải cãi cọi với A Sứ, Đoạn Thần nâng cảm hất về phía cái túi gấm, nói: "Thấy không, bên trên mỗi cái túi gấm có vài chữ, đó là tên của ma sĩ bị phong ấn trong túi gấm."

A Sứ hiểu rõ gật đầu, nói ra: "Sư phụ, ta đã nghiêm túc học chữ với Linh hộ pháp. Linh hộ pháp nói ta học với tiến độ như vậy thì tới đầu xuân là có thể học xong tất cả chữ."

"Ừ, không sai." Đoạn Thần không hề keo kiệt mà mở miệng khen ngợi.

Nghĩ đến điều gì đó, A Sứ buồn buồn hỏi: "Sư phụ, khi nào thì người sẽ dạy pháp thuật cho ta? Ta phát hiện không có pháp thuật thì có rất nhiều chuyện không làm được, không tốt chút nào. Lúc này ta ở trong cạm bẫy, chỗ đó không có cửa, chỉ có cái cửa sổ trên đỉnh đầu. Mà nó thì lại cách mặt đất khá cao! Ta phải dùng rất nhiều sức mới bò ra ngoài được. Nếu như ta biết pháp thuật, nhảy lên một cái là có thể bay lên trên, như vậy rất tốt!"

"Không phải không có pháp thuật người vẫn ra được khỏi nơi đó sao?" Đoạn Thần lơ đãng. "Nhưng phải dùng rất nhiều sức. Nếu ta biết pháp thuật thì sẽ có thể bay lên ngay lập tức, vốn không cần chịu khổ như vậy." A Sứ nhú mi nói.

"Người cho rằng biết pháp thuật thì làm chuyện gì cũng dễ dàng sao? Làm bất cứ chuyện gì cũng đều cần phải trả giá rất lớn. Người thấy lúc bản quân và các hộ pháp dùng pháp thuật thoải mái nhưng trên thực tế thân thể cũng sẽ cảm thấy mệt mỏi." Đoạn Thần gõ đầu A Sứ một cái.

A Sứ trợn mắt há mồm, giật mình nói: "Thật vậy không? Sư phụ, sau khi các người dùng pháp thuật xong thân thể cũng sẽ mệt ư?"

"Nói nhảm! Đợi sau này người biết pháp thuật, tự mình cảm nhận thì sẽ biết." Đây A Sứ một cái, Đoạn Thần tiếp tục đi về phía trước.

"Vậy khi nào sư phụ dạy ta pháp thuật?" A Sứ tung tăng như chim sẻ, xoa xoa tay, bộ dáng có chút bi ối.

Đoạn Thần luôn nhìn về phía trước, không quay đầu nhìn A Sứ. Nhìn chằm chằm tòa tháp ở trước mặt, Đoạn Thần thả chậm bước chân. "Chờ tới đầu mùa xuân, có rất nhiều học viên pháp thuật khai giảng, bản quân sẽ đưa người đến đó học pháp thuật."

A Sứ thấy kỳ quái, hỏi: "Sư phụ, không phải là người dạy ta sao?"

"Chờ người học được pháp thuật cơ bản, pháp thuật đã đạt được đẳng cấp của ma sĩ thì bản quân sẽ tự mình dạy người học pháp thuật." Đoạn Thần đột nhiên dừng bước.

"Oa, sư phụ, đến lúc đó có phải người sẽ dạy ta pháp thuật lợi hại nhất hay không?" Trên mặt A Sứ có chút ít hưng phấn, đôi mắt màu hổ phách sáng như ngọc lưu ly mong đợi nhìn Đoạn Thần.

"Ừ, bản quân cũng dự định như vậy. Đi thôi, trở về đi." Đoạn Thần vỗ đầu A Sứ một cái.

A Sứ nghi ngờ, chỉ tòa tháp phía trước hỏi Đoạn Thần: "Sư phụ, chỗ đó là chỗ nào, vì sao không dẫn ta đến xem một chút?"

"Chỗ đó có nhốt một linh hồn, người không thể đến gần. Sau này nếu đến hậu cung, tuyệt đối không thể đến gần chỗ đó!" Đoạn Thần nghiêm mặt nói với A Sứ.

Thấy Đoạn Thần nghiêm túc, A Sứ gật đầu. Đi theo Đoạn Thần trở về, đi vài bước, A Sứ lại tò mò quay đầu lại nhìn tòa tháp đó mấy lần.

Đi ra khỏi rừng cây khô, A Sứ không nhận được sự hiếu kỳ, hỏi: "Sư phụ, người nói trong tòa tháp đó giam giữ một linh hồn, vậy đó là yêu ma gì? Cũng là ma binh sao?"

"Hắn không phải là ma binh, là yêu mà mà bản quân ghét nhất! Cái linh hồn đó có pháp thuật cực cao, nếu người nhích tới gần, bị nó phát giác được, pháp lực và tu vi người không bằng nó, sẽ bị nó nhập thể. Thân thể người bị hắn chiếm đoạt thì cũng sẽ bị hắn khống chế! Sau đó, hắn sẽ từ từ thôn tính linh hồn người. Khi linh hồn người bị hắn tiêu diệt thì sau này thân thể người sẽ hoàn toàn thuộc về hắn. Nói tóm lại, nhớ kỹ không được phép đến gần chỗ đó!" Đoạn Thần rành mạch ra lệnh, nghiêm khắc cảnh cáo A Sứ.

A Sứ nghe xong, trong lòng lại cảm thấy sợ hãi, gật đầu thật mạnh, nhu thuận nói: "Sư phụ, ta biết rõ rồi. Ta nhất định nghe lời sư phụ, không đến gần chỗ đó!"

Đoạn Thần hài lòng nhẹ nhàng gật đầu, kéo A Sứ ra khỏi hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: Tức Giận Vì Bị Cướp Mắt Đồ

Đầu mùa xuân, Ma giới trở nên cực kỳ náo nhiệt. A Sứ được Linh hộ pháp dẫn ra khỏi cung, đi đến ‘Học viện Hạo Hãn’ tốt nhất của Ma giới để báo danh.

Nhìn thấy trên đường nhiều yêu ma như vậy, bầu không khí rất hồi hộp, náo nhiệt, nên A Sứ không muốn đi. Duỗi cổ nhìn bên này một cái, bên kia một cái. Nhìn chung quanh, cổ hết sức duỗi dài cổ ra để xem náo nhiệt.

Linh hộ pháp có chút đau đầu, hẳn không thể tóm lấy A Sứ, như vậy là bất kính với tiểu chủ. Chỉ có thể ôn tồn thúc giục A Sứ đi nhanh lên: "Ai da, tiểu chủ của ta. Chúng ta đi nhanh đi. Đến muộn sẽ không báo danh được! Khi trở về Quân Thượng sẽ tức giận!"

"Chờ một chút, ta nhìn xong lập tức đi ngay!" A Sứ phát tay cho có lệ, đôi mắt hung phấn nhìn chằm chằm người ta đang nhào nặn bột mì thành các loại hình dáng khác nhau.

Linh hộ pháp nhìn thấy A Sứ như vậy, biết rõ trong một lúc A Sứ nhất định sẽ không đi. Suy nghĩ một chút, cúi đầu nói với A Sứ: "Tiểu chủ, người có muốn thứ đồ biến hóa đó không? Hay là thuộc hạ mua cho người một cái, sau đó cầm lấy vừa chơi vừa đi đến học viện được không?"

"Được được! Người mua cho ta một cái đi!" A Sứ vô cùng vui vẻ gật đầu, sau đó chỉ vào một cái, hỏi ông chủ: "Ông chủ, hình dáng gì người cũng có thể nặn ra sao?"

"Tất nhiên! Tiểu cô nương có muốn một cái hay không?" Ông chủ nhìn y phục A Sứ mặc cũng biết là nữ nhi nhà có tiền.

"Vậy người nặn cho ta một mỹ nam tuần tú đi!" Thật ra A Sứ muốn nói nặn ra hình dáng của Đoạn Thần nhưng Đoạn Thần có đặn dò khi xuất cung thì không thể bại lộ thân phận.

"Ồ! Tiểu cô nương nhỏ như vậy mà đã biết yêu rồi sao! Được rồi, nặn cho người một nam nhân tuần tú nhất!" Ông chủ trêu ghẹo A Sứ một câu rồi sau đó nhanh tay lẹ mắt bắt đầu nặn.

Chờ đến khi nặn ra, A Sứ vừa định cầm lấy hình người mà ông chủ đưa cho nàng thì đột nhiên bị một bàn tay thô kệch cướp mất. A Sứ mở mắt nhìn, thấy không biết từ lúc nào bên cạnh nàng có thêm một tiểu cô nương không lớn hơn nàng bao nhiêu. Tiểu cô nương kia cao hơn A Sứ nửa cái đầu, khuôn mặt trái xoan, mày liễu, nhìn qua cũng là một tiểu mỹ nữ, bên cạnh có một yêu ma cao lớn thô kệch.

A Sứ mất hứng, kéo Linh hộ pháp đang trả tiền, uất ức chỉ vào tiểu nữ nhân đó nói: "Linh! Nàng cướp đồ của ta!"

Linh hộ pháp nghe vậy liền dừng động tác trả tiền lại. Nhìn theo hướng A Sứ chỉ, phát hiện trên tay tiểu mỹ nữ đang cầm "Tiểu tuần lang" mà ông chủ vừa mới nặn cho A Sứ. Linh hộ pháp cũng liền thấy không vui, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm đôi chủ tớ đó, lên tiếng nói: "Các người không thấy tiểu chủ từ nhà ta mua trước sao? Vì sao lại cướp đồ người khác!"

"Hừ! Trên đó có viết tên của các người sao? Các người có trả tiền chưa? Chưa trả tiền thì đây không phải là của các người, kêu cái gì kêu!" Tiểu mỹ nữ ngạo mạn hất cằm, khinh thường liếc mắt nhìn A Sứ. Mà ma bộc bên cạnh nàng lập tức lưu loát ném tiền cho ông chủ.

A Sứ tức giận, trừ sự phụ ra thì không có ai dám đối xử với nàng như vậy! Cắn răng chỉ vào mặt tiểu mỹ nữ, mắng: "Người không biết xấu hổ! Có hiểu thứ tự trước sau hay không!"

"Không hiểu!" Tiểu mỹ nữ đắc ý nhếch mày liễu, nở nụ cười ngọt ngào ti tiện nhìn A Sứ. Sau đó xoay người muốn bỏ đi.

Đoạt đồ của nàng mà còn muốn chạy? Không dễ dàng như vậy đâu. A Sứ chạy đến trước mặt bọn họ, vươn tay ngăn cản. "Người đoạt đồ của ta, nhất định phải nói xin lỗi ta!"

Tiểu mỹ nữ lại liếc A Sứ một cái, mở miệng nói với ma bộc bên cạnh: "A Man, có người không có mắt cản đường bọn tiểu thư, người biết nên xử lý thế nào chưa?"

Ma bộc cao lớn thô kệch gật đầu, nhắc chân muốn đạp bay A Sứ thì lại bị Linh hộ pháp ngăn lại nhanh như tia chớp. Tay bắt lấy mắt cá chân của ma bộc, dùng sức bẻ về bên trái, một tiếng răng rắc vang lên, ma bộc đau đến mức tru lớn thành tiếng.

Tiểu mỹ nữ thấy vậy có chút ít kinh hoàng. Không ngờ lại gặp được yêu ma lợi hại hơn cả ma sĩ nhị phẩm như A Man bởi vậy nên có chút sợ hãi.

A Sứ thấy vậy nên có chút bớt giận, hất cằm nhìn tiểu mỹ nữ, lên tiếng nói: "Người có nói xin lỗi hay không? Không xin lỗi thì đây cũng là kết cục của người!" Tiểu mỹ nữ kinh sợ, nàng thật sự rất sợ bị đánh giống như A Man. Lát nữa nàng còn muốn đến học viện báo danh, nếu bây giờ bị thương đi khắp khiêng đến đó sẽ rất mất mặt!

"Ta sai rồi, thật xin lỗi. Ta bồi thường cho người gấp đôi tiền, người kêu ông chủ làm một cái khác đi!" Tiểu mỹ nữ biết tự lượng sức mình móc ra vài đồng tiền, muốn đưa cho A Sứ.

A Sứ hừ một tiếng, nắm lấy tay Linh hộ pháp, không mặn không nhạt nói: "Thả hắn đi!"

Linh hộ pháp buông chân A Man ra, ghét bỏ phôi tay.

Thấy A Sứ không nhận tiền, tiểu mỹ nữ có chút lúng túng. Lại vươn tay về phía trước một chút, lúc sắp đụng phải A Sứ thì bị Linh hộ pháp chặn lại. Hung ác nhìn chằm chằm nàng, cứng ngắc hỏi: "Người muốn làm gì chủ tử của ta?"

Tiểu mỹ nữ cười gượng phát tay, giải thích: "Ta không muốn làm gì nàng cả, ta chỉ muốn bồi thường tiền cho nàng thôi."

Linh hộ pháp nghiêm túc từ chối: "Chủ tử nhà chúng ta không thiếu chút tiền lẻ này, người quỳ xuống dập đầu mấy cái với chủ tử của ta là được."

A Sứ bị Linh hộ pháp che ở phía sau sáng mắt lên, thật muốn lập tức khen ngợi Linh hộ pháp.

Tiểu mỹ nữ nghe vậy thì mặt liền tỏ vẻ tức giận, nắm chặt tiền đồng trong tay. Lui ra sau, cắn răng nói: "Vậy người tránh ra! Dập đầu thì dập đầu!"

Linh hộ pháp né qua bên cạnh hai bước, A Sứ thấy sắc mặt nàng ta không tốt thì trong lòng liền sáng khoái. Tính cách này rất giống Đoạn Thần, thầy trò hai người đều lòng dạ hẹp hòi như nhau.

Tiểu mỹ nữ chậm rãi quỳ xuống dập đầu với A Sứ. Dập 5 cái thấy A Sứ không kêu dừng thì tức giận đến đỏ mặt, ngẩng đầu hỏi A Sứ: "Như vậy đủ chưa?"

Thấy yêu ma chung quanh đã vây thành một vòng để nhìn bọn họ thì A Sứ mới gạt đầu, tỏ vẻ khoan dung độ lượng "Ta không so đo với người", phát tay nói: "Được rồi, tha thứ cho người. Sau này không được phép cướp đồ của người khác! Phải hiểu được thứ tự trước sau!"

Tiểu mỹ nữ được ma bọc đỡ đứng dậy, một chủ một tớ chen ra khỏi đám đông bỏ đi.

Thấy bọn họ đi rồi, tâm trạng A Sứ rất tốt, nhìn ông chủ đang co rúm người lại, vừa định kêu năn một cái khác thì lại bị Linh hộ pháp lên tiếng ngăn cản.

"Tiểu chủ, chờ sau khi đến học viện ghi danh xong người muốn đi dạo bao lâu thuộc hạ đều đi cùng người, hiện tại báo danh quan trọng hơn!" Về mặt Linh hộ pháp đau khổ cầu xin A Sứ.

Suy nghĩ một chút, A Sứ gạt đầu. "Vậy cũng được, là người nói đó. Chờ báo danh xong, ta muốn đi dạo bao lâu người đều đi theo ta, không được phép gạt ta!"

"Thuộc hạ nào dám lừa người. Tiểu chủ, chúng ta đi nhanh thôi! Thời gian không còn sớm nữa, nếu không đi báo danh thì học viện sẽ đóng cửa!" Linh hộ pháp mời A Sứ đi.

A Sứ gạt đầu, liếc mắt nhìn gian hàng bên cạnh, nói với ông chủ: "Ông chủ, người năn cho ta thêm một tuần lang đẹp hơn lúc này. Lát nữa ta trở về lấy!"

Ông chủ gạt đầu đồng ý. Trong lòng vẫn đang suy nghĩ: Hôm nay không xem hoàng lịch, đặc tội hai vị tiểu thư có thân phận tôn quý. Không được, đợi lát nữa đám yêu ma đi hết rồi phải lập tức thu quán về nhà! Sau này không bán ở con đường này nữa.

A Sứ thấy ông chủ đồng ý, hài lòng đi đến Linh hộ pháp đi đến học viện Hạo Hân báo danh.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 16: Khóc Lóc Khác Với Trước Kia

"Tên là gì? Bao nhiêu tuổi? Đã học chữ chưa, luyện pháp thuật chưa?" Một lão nhân râu dài nhẹ nhàng nâng mí mắt, liếc nhìn A Sứ một cái, hỏi.

"Ta tên là A Sứ, ta không lớn, ta biết rất nhiều chữ, chưa từng học qua pháp thuật." A Sứ nghiêm túc trả lời câu hỏi của lão nhân râu dài.

"Phụt! Các người có nghe thấy không? Nàng nói nàng tên là 'A Sứ'! Chắc là do nguyên hình quá xấu nên mới bị đặt cái tên này? Còn nữa, các người có chú ý tới lời nói của nàng ta không? Lão tiên sinh hỏi tuổi, nàng lại trả lời một câu không liên quan, giống y như một kẻ ngốc! Đần độn, ngu xuẩn!" Một yêu ma đã báo danh xong đứng chỉ trỏ bàn tán A Sứ với đám bạn bên cạnh.

Nghe thấy có yêu ma đang nghị luận tiểu chủ của mình, Linh hộ pháp trừng mắt cảnh cáo nhìn mấy tên tiểu yêu ma.

Lão nhân râu dài cũng nghe thấy lời nói của đám tiểu yêu ma, ho hai tiếng, ngẩng đầu nhìn A Sứ, nói: "Ta hỏi người bao nhiêu tuổi!"

A Sứ không hiểu, quay đầu nhìn Linh hộ pháp ở sau lưng. Linh hộ pháp có chút lúng túng, suy nghĩ một chút, nhỏ giọng nói với A Sứ: "Tiểu chủ, người mới có năm tháng."

A Sứ nghe thấy, lập tức quay đầu nói cho lão nhân râu dài: "Ta năm tháng."

Lần này lão nhân râu dài không còn lạnh nhạt nữa, ý muốn nói 'Người đang gạt ta', trừng mắt nhìn A Sứ, lạnh lùng nói: "Đừng nói giỡn! Thành thật khai báo tuổi! Nói xong là được, điều này không thể đùa được"

A Sứ uất ức, nghiêng đầu nhìn Linh hộ pháp. Linh hộ pháp đứng ra, giải thích: "Tiên sinh, tiểu chủ chúng ta xuất thế vào cuối mùa thu đầu mùa đông, đến bây giờ là vừa hơn năm tháng."

Nhìn thấy Linh hộ pháp là cao thủ pháp thuật cao cường, nghe hắn nói vậy thì ông liền tin. Mở to mắt nhìn chăm chăm A Sứ, giống như là nhìn chăm chăm vào vật gì quý hiếm vậy, mắt đầy hiếu kỳ. Có chút kích động hỏi: "Người là loài gì? Sao lại biến hình người nhanh như vậy?"

A Sứ nhú lông mày, im lặng một chút rồi nói: "Sư phụ ta nói cho ta biết, vốn dĩ ta là một quả trứng xấu xí, do ta cướp Ma quả của sư phụ nên mới biến thành như vậy."

Ma quả! Thì ra là như vậy! Ánh mắt lão nhân râu dài nhìn A Sứ trở nên có chút sâu xa. Có một cao thủ ma sĩ pháp lực cao cường làm ma tộc, còn có một sư phụ có Ma quả, xem ra bối cảnh tiểu yêu ma này không tầm thường!

"Ừ, vậy người vào lớp A đi!" Cuối cùng lão nhân râu dài vung tay lên, thêm tên A Sứ vào trong danh sách lớp A.

Báo danh xong, A Sứ vui mừng ra về cùng Linh hộ pháp. Nhưng lại không biết sau khi bọn họ rời đi, từ sau núi giả bên cạnh có một tiểu yêu ma đi ra. Nếu A Sứ và Linh hộ pháp ở đây thì nhất định có thể nhận ra đây là tiểu mỹ nữ đã cướp đồ của A Sứ lúc này.

Tiểu mỹ nữ lạnh lùng nhìn A Sứ rời đi rồi mới dám đi ra. Người bạn nàng mới kết giao nhìn thấy thì oán giận nói: "Ai nha! Gia Hòa nhìn cái người mới vừa đi kia! Người không biết vừa rồi lúc người không ở đây có một kẻ ngốc đến, bộ dáng ngu xuẩn, lại còn được tiên sinh sắp xếp vào lớp A với chúng ta, sau này phải học cùng lớp với nàng, thật sự quá đáng ghê!" Người nói chuyện là tiểu yêu ma lúc này lấy A Sứ ra làm trò cười.

"Nàng ta không đơn giản! Nàng có bối cảnh lớn!" Gia Hòa hừ lạnh nói.

Nghe nói vậy thì tiểu yêu ma kia lại kinh ngạc nói: "Làm sao người biết? Không phải vừa rồi người không ở đó sao?"

"Ta đoán, không phải người nói nàng ta là một kẻ ngốc không có nền tảng pháp thuật sao, vậy thì sao tiên sinh lại xếp nàng vào lớp A được!" Gia Hòa khinh thường nói, trong mắt có chút hận ý.

"Nói không sai! Gia Hòa, người thật thông minh!" Tiểu yêu ma sùng bái nhìn Gia Hòa.

Hai người nói thêm vài câu khinh bỉ A Sứ rồi tán gẫu qua chuyện khác.

A Sứ trở về theo đường cũ nhưng không nhìn thấy gian hàng nặn hình kia nữa, cuối cùng đành phải buồn bã trở về cung. Vừa về tới cung, ăn một bữa điểm tâm ngọt ngào trước rồi sau đó kể lại chuyện đã xảy ra cho Đoạn Thần nghe.

Nghe nói A Sứ bị thương, Đoạn Thần dừng động tác phê duyệt sổ con lại, nhíu mày, chờ đợi đoạn sau.

"Nhưng cuối cùng Linh hộ pháp đã bắt nàng ta quỳ xuống nói xin lỗi ta, ta cũng tha nàng đi. Trước khi đi rõ ràng ta đã nói với ông chủ để hắn nặn thêm một cái khác cho ta, ông chủ đã đồng ý rồi nhưng khi ta báo danh xong trở về thì không thấy gian hàng đâu nữa." A Sứ ngẩng đầu, vẻ mặt buồn bực.

Đoạn Thần vươn tay xoa nhẹ đầu A Sứ, nói: "Bản quân có nói là đi báo danh trước không? Vì sao không ghi nhớ lời dặn của bản quân? Bản quân không ở đó người liền không thêm quan tâm lời của bản quân nữa đúng không?"

A Sứ còn tưởng rằng Đoạn Thần sẽ an ủi nàng, không ngờ lại nói tới cái này, lập tức càng thêm u buồn. Bùm mặt, không dám nhìn Đoạn Thần. "Sư phụ, ta đi báo danh! Nhưng trên đường đi báo danh thì đụng phải nữ yêu ma kia, không giải quyết được thì sao có thể đi báo danh!"

"Sao? Người còn dám ngụy biện? Nếu không phải thì sao không dám đối mặt với bản quân, vì sao phải dùng tay che mặt? Bỏ tay ra!" Đoạn Thần nâng giọng bắt A Sứ bỏ tay che mặt ra.

A Sứ bỏ tay ra, rồi rầm nhìn Đoạn Thần, nói: "Sư phụ, nghe Linh hộ pháp sau khi ghi danh hai ngày thì ta sẽ phải đến học viện. Một tháng mới có thể trở về một lần! Sư phụ, ta không muốn đến học viện, ta không rời khỏi người. Hay là người kêu Linh hộ pháp dạy ta pháp thuật đi, ta sẽ ngoan ngoãn học!"

"Không được, đã báo danh rồi, ngày mai người đi thu dọn đồ đạc, bản quân sẽ kêu hộ pháp đưa người đến học viện. Kỳ nghỉ cuối tuần mỗi tháng sẽ để các hộ pháp đi đón người về. Nếu người học mau, có thể sớm rời khỏi học viện. Tất cả đều dựa vào thiên phú và sự cố gắng của người." Đoạn Thần tiếp tục cúi đầu, phê duyệt sổ con, cũng không thèm nhìn A Sứ nữa.

A Sứ khổ sở, mím miệng hờn dỗi một mình. Hôm nay lời tiểu yêu ma kia nói nàng cũng nghe thấy, các nàng đang cười nhạo tên của nàng, còn mắng nàng ngốc. A Sứ không hề thích những nhưng yêu ma đó cũng không muốn ở chung với các nàng.

Yên tĩnh một lúc lâu, không nghe thấy động tĩnh của A Sứ, Đoạn Thần thoáng nghiêng đầu nhìn A Sứ. Thấy nàng bực mình khó chịu thì mở miệng hỏi: "Sao vậy? Người không muốn làm theo sự sắp xếp của bản quân sao?"

A Sứ không lên tiếng, cúi đầu nghịch ngón tay của mình.

"Không nghe thấy bản quân hồi ngui sao? Bị điếc hả? Dám không quan tâm lời nói của bản quân đúng không?" Đoạn Thần vút bút qua một bên, cứng rắn nhìn về phía A Sứ.

A Sứ kinh sợ, uất ức lên tiếng nói: "Ta không có."

"Không có? Vậy bộ mặt đỏ của ngui là sao!" Đoạn Thần cảm thấy nuông chiều được nhưng tuyệt đối không thể dung túng.

"Ta chỉ không muốn rời khỏi sư phụ, không muốn ở chung với những yêu ma kia. Các nàng cười nhạo ta, mắng ta ngốc, nói ta ngu xuẩn, ta không thích các nàng chút nào!" A Sứ đỏ mắt ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần.

"Ngui làm chuyện ngu xuẩn gì mà khiến bọn họ mang ngui ra làm trò cười?" Đoạn Thần hiếu kỳ hỏi.

Nghe Đoạn Thần hỏi, A Sứ không nhịn được nữa khóc òa lên. Há mồm khóc to hơn lúc trước rất nhiều, lúc này A Sứ khóc thút tha thút thít, vô cùng uất ức.

Đoạn Thần nhìn thấy thì cảm thấy rất khó hiểu. Hắn vốn không đoán ra nguyên nhân vì sao A Sứ lại đột nhiên khóc như một đứa bé thế này. Đúng, là cảm giác này. Khóc thê lương hơn lúc trước rất nhiều, lúc này A Sứ khóc như mưa, khiến người khác phải động lòng. Nước mắt chảy trên gương mặt trắng nõn, chậm rãi rơi xuống đất, đây lại là một vẻ đẹp khác. Đoạn Thần nhìn thấy thì ngây ngẩn cả người. Nếu A Sứ còn gào khóc giống như lúc trước thì Đoạn Thần nhất định sẽ lập tức cao giọng quát lớn, uy hiếp A Sứ một phen, để cho nàng ngừng khóc. Nhưng hôm nay A Sứ khóc thành như vậy lại khiến Đoạn Thần không biết phải làm sao.

A Sứ thấy mình khóc như vậy mà sư phụ còn không bị lay động thì cảm thấy trong lòng khó chịu hơn nữa, khóc càng đáng thương hơn.

Thấy A Sứ càng khóc lớn hơn nữa thì Đoạn Thần mới hoàn hồn. Nhíu mi lại, dịch chuyển đến gần A Sứ. Vỗ vỗ đầu nàng, Đoạn Thần bình tĩnh nói: "Có gì uất ức thì nói với bản quân, khóc thì có thể giải quyết được cái gì?"

A Sứ từ từ ngừng lại, hít mũi hỏi: "Vậy ta đừng khóc, sư phụ có thể đừng bắt ta đến học viện không?"

Đoạn Thần lấy khăn ra lau nước mắt cho A Sứ, không có trả lời câu hỏi của A Sứ. Chờ lau xong nước mắt thì mới chậm rãi mở miệng: "Không được, đã báo danh rồi thì nhất định phải đi."

Mới vừa nói xong, thấy A Sứ lại nghẹn ngào bắt đầu muốn khóc, Đoạn Thần đen mặt lại nghiêm nghị nói: "Không được phép khóc! Bản quân mới vừa lau nước mắt cho ngui, nếu lại khóc lem luốc nữa thì trong mấy ngày nay ngui đừng mơ rửa mặt, cứ vác cái mặt bẩn đến học viện đi! Để cho mấy yêu ma khác cười chết ngui!"

A Sứ cắn môi, nghiêng đầu không nhìn Đoạn Thần nữa.

Thấy A Sứ như vậy, không khóc nữa thì Đoạn Thần mới nói với nàng: "Học viện nhất định phải đi, ngui không muốn ở với mấy yêu ma kia thì bản quân có thể dẫn dò thuộc hạ, sắp xếp chỗ ở khác cho ngui, cách xa các nàng ra. Bản quân sẽ sắp xếp hai ma nữ đi theo chăm sóc ngui, nếu không muốn gặp lại những yêu ma kia thì khi hết giờ học liền ngoan ngoãn về phòng, không nên chạy loạn, muốn cái gì thì kêu ma nữ đi làm là được. Ngày thường thì chỉ có khi đi học mới phải chạm mặt với bọn họ, như vậy ngui đã hài lòng chưa?"

Quả nhiên A Sứ động tâm, đột nhiên cảm thấy thật ra sư phụ đối với nàng rất tốt. Có chút thẹn thùng xoay đầu lại nhìn Đoạn Thần, A Sứ cúi đầu nhỏ giọng nói: "Cảm ơn sư phụ."

Nâng cằm A Sứ lên, Đoạn Thần chăm chú nhìn nhìn thẳng nàng, hỏi: "Hiện tại hài lòng rồi, không tức giận nữa sao?"

"Sư phụ, ta sai rồi." A Sứ cảm giác mặt có chút nóng.

Búng trán A Sứ một cái, Đoạn Thần tức giận nói: "Sau này bớt động một chút là khóc đi. Nếu như khóc có thể giải quyết được mọi chuyện thì vì sao các yêu ma lại phải không ngừng tu luyện pháp thuật? Cứ đi luyện tập cách khóc không phải sẽ tốt hơn sao! Chỉ có kẻ yếu mới khóc, kẻ mặt không bao giờ khóc để tự khiến mình uất ức. Nếu bây giờ ngui có năng lực chống lại bản quân thì bản quân cần gì phải làm điều dư thừa, đưa ngui đến học viện để học tập pháp thuật? Nếu muốn cái gì thì nhất định phải tự mình tranh đoạt, chỉ có khi ngui đủ mạnh thì mới không bị người khác định đoạt."

A Sứ hiểu rõ gật đầu, nói: "Ta biết rồi, sư phụ là vì muốn tốt cho ta mới đưa ta đến học viện, để ta học tập pháp thuật. Bây giờ ta đã biết rõ nỗi khổ tâm của sư phụ rồi, tất nhiên sẽ không cô phụ sự kỳ vọng của sư phụ. Ta sẽ đến học viện cố gắng học tập pháp thuật. Tranh thủ sớm ngày ra khỏi học viện để sư phụ tự mình dạy ta pháp thuật!" A Sứ kiên định, nắm chặt quả đấm.

Đoạn Thần vui mừng nhẹ nhàng gật đầu, giải quyết xong A Sứ thì liền đuổi nàng đi, rồi quay về chỗ ngồi tiếp tục phê duyệt sổ con. Đầu mùa xuân Ma giới náo nhiệt hẳn lên, chuyện Đoạn Thần phải xử lý cũng nhiều hơn, hắn không có nhiều thời gian để trông coi A Sứ.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: Không Thi Triển Được Pháp Thuật

Xuân về trăm hoa đua nở. Ánh nắng tươi sáng, nhưng tâm trạng A Sứ lại tăm tối. Khuôn mặt tươi cười ngày thường lúc này lại lạnh như sương.

"Lão hủ dạy học mấy trăm năm mà chưa bao giờ thấy học viên ngu xuẩn như vậy! Gỗ mục không thể đục đẽo được! Gỗ mục không thể đục đẽo được mà! Nhìn cái gì vậy! Ánh mắt của ngươi là sao? Ta nói ngươi đó, ngươi còn không phục đúng không? Ngươi đứng ra đây cho ta! Thực hành lại một trăm lần những gì hôm nay ta dạy! Thiếu một lần cũng không được rời khỏi học đường!" Lão nhân râu lông mày xuống tròng mắt nhìn A Sứ, không chút lưu tình mắng chửi.

A Sứ siết chặt quả đấm, cắn răng không lên tiếng. Cúi đầu, không thèm nhìn lão đầu này.

"Nói ngươi đi! Ngươi tên là cái gì Sứ, ngươi không nghe lời lão hủ phải không? Còn nhỏ tuổi mà đã nặng tai thì còn tới nơi này học pháp thuật làm gì!" Lão nhân thấy A Sứ không nói lời nào thì trong lòng lại căm tức. Hẳn dạy học nhiều năm mà chưa thấy qua ai ngoan cố như thế, vừa ngốc lại vừa không nghe lời! Thật sự là tức đến mức đau gan mà! Không được, tan học phải đi mua vài bình ngọc lộ giảm bớt cơn tức mới được.

"Ta biết rồi!" A Sứ cắn răng nói xong, tiếp tục cúi đầu xuống.

"Đã như vậy thì hôm nay học đến đây thôi. Các ngươi ai muốn ở lại giúp vi sư giám thị kẻ ngu ngốc này?" Lão nhân quét một vòng nhìn đám học viên đang đứng thẳng tắp.

Gia Hòa đứng ở hàng thứ hai nhếch khóe miệng lên, giơ tay nói: "Mạnh tiên sinh, ta tình nguyện giúp tiên sinh giám sát nàg!"

Lão nhân họ Mạnh vui mừng gật đầu, vươn tay phải lên vén lông mày dài màu trắng ở mắt trái lên liếc một vòng rồi nhàn nhạt nói: "Vậy thì ngươi ở lại đi! Giúp lão hủ giám sát nàg. Nếu nàg lười biếng, trước giờ học sau ngươi nói cho lão hủ biết, lão hủ sẽ không cho nàg học hôm đó nữa!"

"Dạ biết, ta nhất định sẽ giúp tiên sinh giám sát nàg thật tốt!" Gia Hòa cực kỳ cung kính hành lễ với Mạnh lão đầu.

Mạnh lão đầu hài lòng, tuyên bố tan học.

Nhìn đám yêu ma rời đi, chỉ còn lại nàg và A Sứ, Gia Hòa cực kỳ đắc ý hất cằm nhìn A Sứ, cười bỉ ổi nói: "Còn thất thần làm gì! Không may làm theo lời tiên sinh luyện tập một trăm lần đi? Nếu không ta kêu tiên sinh trở về tự canh chừng ngươi!"

A Sứ nắm chặt quả đấm răng rắc, vẻ mặt tức giận trừng mắt nhìn Gia Hòa, nghiến răng nghiến lợi hỏi: "Ngươi cố ý ở lại nhìn ta thành trò cười đúng không?"

"Đúng vậy! Ta cố ý thì sao? Ngươi còn muốn đánh ta sao? Ta nói cho ngươi biết, nơi này chính là học viện. Nếu ngươi đánh ta, cẩn thận viện trưởng gọi người nhà ngươi đến, đến lúc đó sẽ xử phạt ngươi!" Gia Hòa mang bộ dáng tiểu nhân đắc chí, hất cằm sắp lên cao. "Sau này ngươi sẽ hối hận!" A Sứ oán hận trừng mắt liếc Gia Hòa, bắt đầu luyện lại pháp thuật hôm nay Mạnh lão đầu dạy.

Hôm nay Hạo Hãn học viện khai giảng ngày đầu tiên, học viên đi theo tiên sinh học pháp thuật, biểu hiện của A Sứ rất ngốc nghếch. Nàg đã nỗ lực hết sức, nhưng không hiểu vì sao lúc nào cũng học không tốt! Các yêu ma khác đều học dễ dàng, vì sao nàg lại học khó khăn như vậy!

A Sứ phát tiết lửa giận trong lòng qua pháp thuật gà mờ vừa mới học được. Pháp thuật hôm nay Mạnh lão đầu dạy mọi người là điều khiển đồ vật từ xa, để học viên luyện tập với hòn đá nhỏ trước. Trong lòng A Sứ đầy giận dữ, thấy ở đây ngoại trừ Gia Hòa mà nàg chán ghét nhất thì cũng không có yêu ma khác. A Sứ liền nảy ra ý xấu, cố sức nhắm vào cái tảng đá to lớn có khắc chữ đôi trong nội viện, muốn dùng khối đá lớn này để đe dọa Gia Hòa.

Hiển nhiên, Gia Hòa cũng nhìn ra ý đồ của A Sứ, nhưng nàg cũng không sợ, ngược lại châm biếm A Sứ: "Muốn đi chuyển tảng đá lớn này để đe ta, ngươi thật không biết tự lượng sức mình! Ha ha, thật sự là đồ ngu xuẩn!"

A Sứ cắn răng, trán có chút mồ hôi, sắc mặt bắt đầu đỏ bừng. Thấy không nâng tảng đá dậy nổi thì A Sứ lại bốc lửa giận, hận không thể lập tức học được pháp thuật, cử động ngón tay huy động tảng đá bay về phía thứ ma quỷ chán ghét như Gia Hòa.

Gia Hòa nhìn thấy bộ dáng này của A Sứ thì vui mừng, miệng vẫn không quên châm chọc A Sứ. "Ồ! Ngươi lại muốn nâng tảng đá kia lên để đập ta sao!"

Sắc mặt A Sứ đã đen như lá gan, ngay cả lỗ tai trắng non mềm mại và cẳng cổ cũng đều biến thành màu đỏ. Không biết là do tức giận hay là dùng quá sức mà khiến mình bị nghẹn thành như vậy, có lẽ là cả hai đi.

Đột nhiên A Sứ như trút được sự tức giận, choáng ngã xuống trên mặt đất. Điều này làm cho Gia Hòa bị dọa sợ, không biết A Sứ đang giờ trò quỷ gì. Gia Hòa không dám dựa vào gần A Sứ, dù sao trước khi A Sứ ngã xuống không hề thu hồi pháp lực. Theo lời tiên sinh nói, nếu đối phương còn chưa thu hồi pháp lực thì không thể đến gần, nếu không thì khả năng bị thương sẽ rất lớn.

Mặc dù A Sứ hết sức ngu xuẩn, pháp thuật cũng học không giỏi nhưng Gia Hòa cũng không dám xem nhẹ thực lực của A Sứ. Hôm đó nàg trốn ở phía sau hòn non bộ đã chính tai nghe được A Sứ đã ăn một viên Ma quả! Ma quả, nàg đã nghe gia gia và các bậc cha chú nói qua, chỉ có khi được Ma quân bệ hạ ban thưởng thì mới có, nếu không thì yêu ma bình thường cả đời cũng không lấy được đồ tốt như vậy. Mà năm của Ma quả khác nhau thì mức độ tu vi gia tăng cũng sẽ khác nhau. A Sứ là có thể biến hóa thành như vậy chỉ trong năm tháng thì nhất định là đã ăn viên Ma quả lâu năm rồi, nhất

định tu vì cũng không ít.

Băn khoăn hết lần này đến lần khác, Gia Hòa phát tay, dùng pháp thuật lúc này học được để nâng hòn đá từ xa lên đập về phía A Sứ. Ném hai hòn đá vào người A Sứ mà nàng đều không có phản ứng gì thì Gia Hòa thật sự sợ hãi. Lỡ như A Sứ thật sự xảy ra chuyện! Không được, hiện tại ngoại trừ nàng ra thì không có yêu ma nào khác ở đây, không có người nào có thể chứng minh A Sứ gặp chuyện không may là không liên quan đến nàng. Nàng vẫn nên sớm chuẩn bị, đến lúc đó tiên sinh hỏi thì nói A Sứ không nghe lời, nàng chạy đi tìm tiên sinh rồi chuyện sau đó không biết gì cả! Nghĩ như vậy Gia Hòa gật đầu. Chạy ra khỏi học đường, không thấy yêu ma nào trên đường thì yên tâm tiếp tục chạy về phòng của nàng.

Nghe thấy tiếng bước chân của Gia Hòa càng lúc càng xa, A Sứ đang "Hôn mê" cong khoe miệng lên, ngồi dậy từ trên mặt đất. Hừ hừ, xem ra những gì Linh hộ pháp dạy nàng cũng rất có ích.

A Sứ ngồi dưới đất sờ cằm trầm tư, nàng cảm thấy giả bộ ngất xỉu như vậy không phải là cách. Lần một lần hai còn có thể hù dọa Gia Hòa, nhưng sau này thì khó mà nói. Nhìn đá vụn trên mặt đất, còn có tảng đá lớn trước mặt nữa, A Sứ phiền muộn đứng lên. Nàng thật sự đã làm theo những gì lão đầu kia dạy nhưng vì sao lại không thành công? Rốt cuộc là nguyên nhân gì khiến cho nàng không thể thi triển được pháp thuật?

A Sứ tiện tay nhặt một cục đá nhỏ ném đi, nhíu mi suy nghĩ sâu xa một lúc lâu. Lại đứng lên lần nữa, hít sâu một hơi, bình tâm tĩnh khí từ từ vận lực với cục đá nhỏ nhất trên mặt đất. Khi mở mắt ra thì cục đá vẫn còn ở chỗ cũ, không hề biến hóa chút nào, A Sứ tức giận. Cúi đầu ủ rũ trở về phòng, nàng cần ăn một chút đồ ngon để tự an ủi mình. Ăn nhiều một chút gì, không chừng ngủ một giấc dậy thì ngày mai sẽ có thể luyện thành công! Nghĩ như vậy, tâm trạng A Sứ tốt lên rất nhiều, ngâm nga đi về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18: Nỗi Nhớ Nhưng Làm Cho Ma Cũng Bực Bội

Trong Huyền Diệp điện, ống trúc bên cạnh bàn trà cắm hoa đào thơm ngào ngạt. Đoạn Thần vừa phê vài quyển sổ con đã thấy không yên lòng để bút xuống, nhìn chăm chăm hoa đào đến xuất thần.

Hôm nay tới phiên Xích hộ pháp và Hân hộ pháp trực. Hai người này ít nói nhất trong tứ đại hộ pháp, trừ phi Đoạn Thần hỏi, nếu không bình thường cũng sẽ không nói chuyện với Đoạn Thần.

Đoạn Thần thần thờ một hồi lâu, phiền muộn đẩy hết sổ con sang một bên. Dựa người ra sau, tay phải chống ngai vàng, tay trái vịn đầu hồ làm bằng bạch ngọc, bộ dáng trông rất biếng nhác.

Hân hộ pháp và Xích hộ pháp nhìn nhau, cả hai đều nhìn ra đối phương đang bối rối. Không biết có nên lên tiếng hỏi Ma quân xem ngài có gì phiền lòng hay không.

Huyền Diệp điện to như vậy, đốt đàn hương để có thể bình tâm suy nghĩ. Đàn hương theo gió bay đến bên cạnh Đoạn Thần, trong lúc nhất thời trộn lẫn với hương hoa đào thơm ngát khiến Đoạn Thần nhăn mày lại. Bực bội phát tay, Đoạn Thần lên tiếng nói: "Đẹp cái mùi đàn hương này đi cho bản quân!"

Xích hộ pháp đi đến trước lư hương, thổi tắt đàn hương. Sau đó đứng một lúc rồi bẩm báo với Đoạn Thần: "Quân Thượng, đã dập tắt rồi."

"Ừ. A Sứ đến học viện được bao nhiêu ngày rồi?" Đoạn Thần không thèm đếm xỉa gật đầu, hỏi.

Xích hộ pháp trầm mặc một chút, đếm thử ngày, nói thật hần không có nhớ rõ ngày A Sứ rời đi. Hân hộ pháp thấy Xích hộ pháp im lặng lâu không lên tiếng, đứng ra hỏi đáp: "Khởi bẩm Quân Thượng, tiểu chủ đã ở trong học viện hai mươi tám ngày rồi. Hai ngày nữa là có thể đón tiểu chủ hồi cung."

"Ừ. Hai ngày nữa kêu Linh hộ pháp đi đón nàng, dọn dọn phòng ăn làm chút đồ nàng thích ăn. Thuận tiện kiểm tra cho bản quân xem trong kho phòng còn bao nhiêu Ma quả." Đoạn Thần nhắm hai mắt lại, môi mồm khẽ mở, chậm rãi ra lệnh.

"Thuộc hạ biết rồi!" Hân hộ pháp ôm quyền.

Xích hộ pháp thấy Ma quân hỏi về Ma quả, vừa vận hóm qua hần và Viêm hộ pháp mới vừa kiểm kê kho phòng xong nên đứng ra bẩm báo: "Quân thượng, hóm qua thuộc hạ và Viêm hộ pháp mới vừa kiểm kê kho xong. Ma quả hơn ngàn năm còn sáu viên, Ma quả trăm năm trở lên có 563 viên, còn trăm năm trở xuống thì hơn ngàn viên."

"Chuẩn bị mấy viên 500 năm trở lên, chờ A Sứ trở về cho nàng ăn." Nghĩ đến A Sứ bộ dáng tròn trĩnh mắt và nuốt nước miếng khi thấy Ma quả của A Sứ thì Đoạn Thần lại nhếch miệng.

"Dạ!" Trông thấy Ma quân nhắm hai mắt lại cười, Xích hộ pháp đáp một tiếng, liếc nhìn Hân hộ pháp một cái. Hiển nhiên Hân hộ pháp cũng chú ý thấy Ma quân mỉm cười. Xem ra Ma quân đang nhớ tiểu chủ, hai vị hộ pháp không cần nói cũng biết.

Hai ngày trôi qua trong chớp mắt, trời còn chưa sáng thì Linh hộ pháp đã chạy tới cửa Hạo Hân học viện. Chờ nửa ngày, cuối cùng cũng nhìn thấy A

Sửu đi ra, lập tức nhiệt tình đi lên nghênh đón.

"Tiểu chủ! Người ra rồi, thuộc hạ chờ người nửa ngày rồi!" Toàn bộ Ma cung ngoại trừ Đoạn Thần thì người thân thuộc với A Sửu nhất là Linh hộ pháp. Không có A Sửu, Ma cung lại trở về vẻ vắng lạnh như lúc trước, lúc Linh hộ pháp trực cũng cảm thấy không có ý nghĩa.

A Sửu ghen khuất ở trong học viện tròn một tháng cuối cùng cũng nhìn thấy người quen, tâm trạng bỗng chốc tốt hẳn lên. Ôm Linh hộ pháp một cái, A Sửu cười rất vui vẻ, hỏi: "Linh, sư phụ kêu người đến đón ta phải không?"

Những yêu ma khác cũng đi từ trong học viện ra, Linh hộ pháp cúi đầu xuống nói nhỏ bên tai A Sửu: "Chính là Quân Thượng kêu thuộc hạ đến đón tiểu chủ! Mấy ngày trước đây Quân Thượng còn cầu nhau nhắc đến tiểu chủ, đặc biệt dặn dò phòng ăn, ngày tiểu chủ hồi cung thì phải chuẩn bị nhiều thức ăn người thích hơn ngày thường. Thậm chí Quân Thượng còn kêu Xích hộ pháp chuẩn bị mấy viên Ma quả 500 năm trở lên chờ tiểu chủ trở về ăn nữa!"

A Sửu nghe thấy vậy thì vẻ mặt liền trở nên hưng phấn, không ngờ sư phụ lại nghĩ cho nàng như vậy, nàng cũng rất nhớ sư phụ! Vỗ Linh hộ pháp một cái, A Sửu kích động nói: "Vậy chúng ta mau trở về đi!"

Linh hộ pháp gật đầu, đang muốn dẫn A Sửu rời đi thì đột nhiên nghe thấy bên cạnh có vài giọng nói bàn tán về nàng nên thả chậm bước chân, mãi không rời đi.

"Chao ôi! Các người nhìn xem, phía trước không phải chính là con nhóc ngu xuẩn, không có tuệ căn nhất lớp A sao!"

"A! Chính là nàng! Nhìn không ra nha! Ta nghe nói nàng ta tên là 'A Sửu', ta nghĩ cũng bởi vì lớn lên quá xấu nên mới có cái tên đó nhưng mà nhìn nàng cũng khá xinh đẹp! Thật không ngờ nàng lại không thông minh như vậy, pháp thuật dễ nhất cũng không học được, thật sự quá ngu xuẩn! Ma tộc chúng ta sao lại có yêu ma ngu như vậy chứ!"

Thấy Linh hộ pháp đi chậm rãi, A Sửu đi đằng trước thấy kỳ quái quay đầu lại kêu Linh hộ pháp: "Linh! Sao người đi chậm vậy! Chúng ta mau chóng trở về đi! Ta nhớ sư phụ!"

Trong lòng Linh hộ pháp có chút căm tức vì lời nói của mấy tiểu yêu ma sau lưng, nghe thấy A Sửu đang gọi hắn thì siết chặt quả đấm, một luồng sáng nhàn nhạt đánh về phía đám yêu ma đang nói chuyện. Bọn họ đều há miệng ra nhưng lại đột nhiên không phát ra được âm thanh nào nữa. Không nghe thấy tiếng nói chuyện ồn ào phía sau nữa Linh hộ pháp mới hài lòng đuổi theo A Sửu.

Dọc theo đường đi A Sửu lúi húi hỏi Linh hộ pháp lúc nàng không ở Ma cung Đoạn Thần sẽ thế nào. Linh hộ pháp chỉ trả lời đơn giản rồi hỏi ngược lại A Sửu: "Tiểu chủ, người ở trong học viện có tốt không? Có bị yêu ma khác bắt nạt không?"

Mặt A Sửu thoáng mất tự nhiên, nghiêng đầu qua một bên, không nhìn Linh hộ pháp, tùy ý nói: "Cũng bình thường, không khác gì lúc người dạy chữ cho ta ở trong cung."

Thấy A Sửu như vậy, Linh hộ pháp đột nhiên đau lòng cho nàng. Đối với Linh hộ pháp, hắn rất thích A Sửu, chăm sóc A Sửu như nữ nhi. Từ lúc này nghe mấy yêu ma nói vậy, Linh hộ pháp nhận định A Sửu ở học viện đã bị ức hiếp. Trong lòng cảm thấy căm tức khó nói, muốn bắt hết đám yêu ma đã bắt nạt A Sửu lại hung hăng dạy dỗ một trận để báo thù cho A Sửu.

"Sao lại không khác biệt được. Tiểu chủ, có phải người bị ức hiếp không? Người nói cho thuộc hạ biết đi, thuộc hạ sẽ đi dạy dỗ cái đám yêu ma dám bắt nạt người!" Linh hộ pháp siết chặt quả đấm, đè nén cơn tức nói.

A Sửu cúi đầu, đá hòn đá nhỏ dưới chân, thấp giọng nói: "Thật ra cũng không có gì. Chỉ là ta học pháp thuật không giỏi, bị yêu ma khác cười nhạo mà thôi. Ta không hiểu được vì sao ta cố gắng như vậy mà lúc nào cũng không thể luyện thành."

Linh hộ pháp đang siết chặt quả đấm nghe vậy thì lập tức giang hai tay ra nhện không được vron tay vỗ đầu A Sửu, an ủi: "Tiểu chủ, không cần buồn. Thuộc hạ cùng với ba vị Đại hộ pháp khác đều là cao thủ của Ma giới chỉ đứng sau Quân Thượng thôi. Tiên sinh ở học viện dạy không tốt thì còn có ta. Ta nhất định có thể dạy được tiểu chủ! Chẳng lẽ tiểu chủ không có lòng tin với chúng ta sao?" Linh hộ pháp cười với A Sửu một cái.

A Sửu ngẩng đầu lên sáng mắt nhìn Linh hộ pháp rồi cười ngọt ngào, nói: "Ta đương nhiên tin tưởng các người. Sư phụ nói, các người đều là cao thủ lợi hại nhất Ma giới!"

"Không sai." Thấy A Sửu bình thường trở lại thì tâm trạng của Linh hộ pháp cũng tốt lên.

"Chúng ta mau hồi cung! Ta đói bụng rồi, ta muốn ăn Ma quả trước! Đó là món ngon nhất!" A Sửu nghĩ vậy liền nuốt nước miếng, mặt cũng hơi mờ mịt, giữa lòng mây đều là vẻ hưng phấn và mong đợi.

"Được!" Linh hộ pháp cười gật đầu với A Sửu, trong lòng lại trầm xuống. Xem ra sau khi đưa tiểu chủ hồi cung xong thì hắn nhất định phải tự mình đến học viện điều tra thử xem vì sao A Sửu lại không học được pháp thuật? Giữa hai bên nhất định có một bên có vấn đề? Rốt cục là do A Sửu hay là do tiên sinh dạy học có vấn đề? Lúc trước là hắn dạy A Sửu biết chữ, A Sửu thông minh lanh lợi Linh hộ pháp không hề nghi ngờ. Hắn có chút hoài nghi vấn đề là do tiên sinh dạy bảo A Sửu, điều này phải tra xét kỹ hắn mới có thể đảm bảo cho Ma quân.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: Vì Sao Lại Nghĩ Một Đẳng Nói Một Nẻo

Thấy A Sứ được Viêm hộ pháp dẫn về, Đoạn Thần nhướn mày, không đếm xỉa đến vẻ mặt vui sướng của A Sứ, hỏi Viêm hộ pháp: "Tại sao lại là người đưa nàng về?"

Thấy Đoạn Thần không nhìn nàng, A Sứ không. Giành trả lời: "Linh hộ pháp đưa ta vào cung rồi hẳn nói có chuyện quan trọng phải đi làm, giao ta cho Viêm hộ pháp rồi quay đi. Sư phụ, một tháng không gặp, ta rất nhớ người, người có nhớ ta không?" A Sứ đi tới ôm lấy eo Đoạn Thần, ngẩng đầu nhìn hẳn.

"Không nhớ!" Đoạn Thần không chút nghĩ ngợi, trực tiếp nói.

Viêm hộ pháp đứng bên cạnh có chút lúng túng, chấp tay lên tiếng: "Nếu như Quân Thượng không còn gì dặn dò thì thuộc hạ vào kho lấy Ma quả cho tiểu chủ."

Đoạn Thần gật đầu với Viêm hộ pháp, cúi đầu nhìn A Sứ, nhàn nhạt nói: "Buông tay. Người cũng không còn nhỏ nữa, không thể cứ dính lấy bản quân như trước được."

A Sứ nghe vậy thì càng ôm chặt hơn. "Không muốn! Ta muốn ôm sư phụ! Ta thích dính với sư phụ! Sư phụ, người nghĩ một đẳng nói một nẻo, rõ ràng người cũng nhớ ta, sao lại không nói thật?"

Đoạn Thần ghét bỏ liếc mắt nhìn A Sứ, nghiêm mặt nói: "Ai nói bản quân nhớ người? Da mặt dày! Mau buông tay ra, người không còn nhỏ nữa, không thể cứ dính lấy bản quân như thế."

"Không muốn! Ta cứ thích dính lấy sư phụ! Nếu như lớn lên mà phải rời khỏi sư phụ thì ta thà rằng không lớn!" A Sứ lắc đầu, sắc mặt có chút không tốt.

Đoạn Thần có chút đau đầu, nghiêm túc nói với A Sứ: "Sau khi nữ tử lớn lên thì không thể ở cùng nam tử nữa, chỉ có thể ở cùng với phu quân thôi. Cho dù là sư phụ thân thuộc với người nhất thì sau này cũng phải giữ khoảng cách. Người rõ chưa?"

A Sứ lắc đầu, nhú mày nói: "Ta không hiểu. Ta chỉ muốn ở cùng sư phụ, không muốn ở cùng một nam tử khác!"

Đoạn Thần hết cách, không biết phải nói thế nào, dứt khoát lạnh mặt nói: "Tóm lại sau này người không được phép dính với bản quân! Nhất định phải giữ khoảng cách với bản quân. Ví dụ như hiện tại, người mau buông tay ra. Bỏ tay người ra khỏi hông của bản quân."

Một tiếng chào hỏi cũng không nói, A Sứ chảy nước mắt. Không nói gì chạy ra ngoài.

Lúc Đoạn Thần đang nghĩ người thì đã không thấy A Sứ đâu nữa. Cẩn rằng đuổi theo ra ngoài điện, Đoạn Thần tức giận nói: "Thật sự là càng lớn càng không coi bản quân ra gì! Muốn làm gì thì làm cái đó, thật là ngang ngược mà!"

Gọi ma sĩ tới, Đoạn Thần ra lệnh cho bọn họ. Tìm được A Sứ thì trói nàng mang tới gặp hẳn.

A Sứ cảm thấy trong lòng cực kỳ khó chịu. Vốn dĩ trong khoảng thời gian này đã phải ghen ghét ở trong học viện, khắp nơi đều bị chế giễu, còn bị lão đầu thú phạt suốt ngày. Nàng mong đợi trở về, cho rằng sư phụ sẽ tươi cười chào đón nàng nhưng không ngờ chỉ có quở trách. A Sứ cảm thấy giờ phút này tâm trạng giống như bị vật gì đó đè nặng, chèn ép khiến nàng khó chịu. Chạy tới hậu cung như một lần trước, A Sứ tiến vào rừng cây khô thì liền khóc lớn tiếng.

"Vì sao tất cả mọi người đều không thích ta? Đám yêu ma trong học viện thì khiêu khích ta suốt ngày chỉ vì ta không luyện được pháp thuật. Còn lão đầu thú dạy pháp thuật thì lúc nào cũng nhìn ta, không phải cũng bởi vì không luyện được pháp thuật sao! Ta đã rất nỗ lực rồi! Nhưng mà luyện không được, vì sao không người nào chịu hiểu hết vậy!"

Khóc xong, A Sứ hạ thấp giọng thút thít. Lầm bầm lầu bầu nói: "Còn sư phụ nữa, rõ ràng hẳn nhớ ta, nhưng vì sao lại nghĩ một đẳng nói một nẻo? Ghét bỏ ta như vậy, không cho ta ôm hẳn, chẳng lẽ ta đáng ghét như vậy sao?"

Đột nhiên A Sứ nghe thấy âm thanh kỳ quái từ xa truyền đến. Nàng lập tức dừng khóc, đứng lên đi về phía âm thanh phát ra.

Càng đi về phía trước, A Sứ càng cảm thấy giống như sa vào một cái vực sâu, càng lún càng sâu. Khi đến gần thì A Sứ mới nhớ ra Đoạn Thần nói không thể đến gần tòa tháp đó. Nhớ tới lời nói của Đoạn Thần, A Sứ bối rối dừng bước lại, không đi về phía trước nữa.

Nào ngờ khi A Sứ dừng lại thì âm thanh phát ra từ tòa tháp đó lại càng vang dội hơn. Dẫn dụ được tâm trạng hoảng loạn của A Sứ, nhớ tới lời nói giữ khoảng cách của Đoạn Thần lúc trước, A Sứ siết chặt quả đấm, tiếp tục đi về phía trước.

Mới vừa đi được hai bước, A Sứ thấy toàn bộ túi gấm trên cây khô xung quanh đồng loạt lay động. A Sứ cảm thấy kỳ quái, lúc này không có gió, vì sao túi gấm lại lay động được?

A Sứ đi đến cành cây gần nàng nhất, nhìn túi gấm đang lung lay trước mặt. Hít mũi một cái, A Sứ lên tiếng hỏi: "Ma binh tiền bối tôn kính, vì sao các người lại lay động?"

Chờ một hồi lâu, A Sứ không nghe thấy câu trả lời. Thấy những túi gấm từ từ bình tĩnh lại, A Sứ cảm thấy kỳ quái, không nghĩ ra nên cũng không muốn nghĩ nữa. Lúc này, A Sứ lại nghe được âm thanh từ phía toà tháp đó, giống như có thứ gì đó sụp đổ. Lòng hiếu kỳ thúc giục A Sứ từ từ đi về phía trước hai bước.

Lúc này túi gấm lại bắt đầu lay động. A Sứ cảm thấy nơi này thật kỳ lạ, lui về phía sau mấy bước, đi đến trước chiếc túi gấm màu đỏ đang lay động mạnh nhất. Hồi lần nữa: "Ma binh tiền bối, các người làm sao vậy? Các người có chuyện gì thì có thể nói cho ta biết, mặc dù ta không có lợi hại, nhưng ta sẽ cố gắng hết sức để giúp các người!"

Đợi một lúc lâu, A Sứ vẫn không nghe thấy lời đáp lại, nàng có chút thất lạc. Cúi đầu buồn bã ỉu xiu chậm rãi đi về phía trước. Trong lúc hoang mang lo sợ, tâm trạng không tập trung, A Sứ bất tri bất giác đi về phía toà tháp.

Khi A Sứ bước ra khỏi rừng cây khô đến gần toà tháp thì đột nhiên mặt bị vật gì đó đánh rất đau. A Sứ bị dọa vội vàng lui về phía sau vài bước, lập tức tỉnh táo lại, cảnh giác nhìn chằm chằm thứ đánh nàng. Thứ đó chính là một cành cây khô, túi gấm trên cành cây đang lung lay rất mạnh, xung quanh túi gấm có một màu xanh nhàn nhạt quanh.

Nàng nhìn về phía trước, chỉ còn một khoảng cách nhỏ nữa là A Sứ đã bước vào khu vực của toà tháp rồi. A Sứ sợ mất hồn mất vía, sắc mặt trở nên tái nhợt như sáp ong. Cuối cùng nàng cũng nghĩ ra rồi, thì ra đám ma binh không ngừng lay động là vì muốn cảnh cáo nàng không thể đến gần toà tháp này!

Nàng đi về phía gốc cây vừa rồi đánh, quỳ xuống trước túi gấm treo trên bái lạy mấy cái, A Sứ cảm kích nói: "Cám ơn ma binh tiền bối, cám ơn các người! Là A Sứ quá ngu xuẩn, mấy lần không đề ý tới ý tốt của các người. A Sứ đã biết cảnh giác rồi, bây giờ lập tức rời khỏi nơi này!" Nói xong, A Sứ đứng dậy, chạy nhanh như một làn gió.

Chờ khi chạy xa, A Sứ mới dám quay đầu lại nhìn. Phát hiện trước mắt mình ngoại trừ cây khô ra thì chỉ có túi gấm treo trên cành, không nhìn thấy toà tháp nữa thì mới thở phào nhẹ nhõm. Vươn tay lên vỗ nhẹ ngực, nàng cảm thấy tim còn đang đập bình bịch. Thật sự quá nguy hiểm, không biết vừa rồi đầu óc nàng nghĩ cái gì nữa! Sao lại có thể đi về phía cái toà tháp phong ấn linh hồn kia chứ! Hồi tưởng lại A Sứ liền ngậm ngùi cả người. Nàng cũng càng lúc càng tin lời của Đoạn Thần đã cảnh cáo mình: Cái toà tháp đó có phong ấn một linh hồn có pháp thuật cao thâm, không thể đến gần nó!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 20: Không Tìm Thấy A Sứ

Linh hộ pháp điều tra mọi chuyện rõ ràng, rồi vội vã trở về như gió lốc. Thấy đám ma sĩ trong cung nháo nhào lục soát cái gì đó nên chặn một tên lại hỏi: "Có chuyện gì? Không lo làm nhiệm vụ mà tìm cái gì vậy?"

"Bẩm Linh hộ pháp, ta phụng lệnh của Quân Thượng, lục soát tìm tiểu chủ. Quân Thượng dặn dò, tìm được tiểu chủ thì trời lại dẫn đến trước mặt Quân Thượng." Ma sĩ cung kính trả lời Linh hộ pháp.

Nghe hắn nói vậy, Linh hộ pháp lo lắng hỏi: "Nhưng vì sao Quân Thượng lại phải trời tiểu chủ?"

"Thuộc hạ không biết." Ma sĩ lắc đầu.

"Người đi tìm đi! Tìm được tiểu chủ thì đừng có thô lỗ với nàng, cẩn thận sau này nàng ghét các người." Sợ đám ma sĩ này sẽ thô bạo trói A Sứ lại, Linh hộ pháp uy hiếp trước.

Thấy ma sĩ lại vội vàng đi tìm A Sứ, Linh hộ pháp cũng nhanh chân đến điện Huyền Diệu. Mặc dù không biết Ma quân và tiểu chủ đã xảy ra chuyện gì, nhưng chuyện tiểu chủ không luyện được pháp thuật thì nhất định phải bẩm báo với Quân Thượng.

Một canh giờ trôi qua, vẫn không có ma sĩ nào trói A Sứ đến, Đoạn Thần có chút bức bối. Nội dung trong sổ con cũng không lọt vào mắt, dứt khoát vứt qua một bên, lười không muốn xem nữa. Nghe thấy có tiếng bước chân thì Đoạn Thần mở mắt ra nhìn, thấy người tới là Linh hộ pháp mà không phải là A Sứ, sắc mặt lại khó chịu hỏi: "Lúc trước bản quân kêu người đi đón A Sứ, người dẫn nàng vào cung sau đó gấp rút đi làm cái gì?"

"Thuộc hạ tham kiến Quân Thượng! Bẩm Quân Thượng, lúc trước thuộc hạ đi đón tiểu chủ nghe đám yêu ma bàn tán, nói tiểu chủ không có tuệ căn, luyện không được pháp thuật. Thuộc hạ nghi ngờ chuyện này cho nên đưa tiểu chủ hồi cung rồi vội vã đến học viện để điều tra." Linh hộ pháp quỳ gối với Đoạn Thần, nói thẳng.

Nghe vậy, Đoạn Thần nhăn mi, hỏi: "Người điều tra được cái gì, nói cho rõ ràng."

"Khỏi bẩm Quân Thượng, thuộc hạ tra được tiểu chủ sống ở học viện cũng không tốt. Bởi vì không thi triển được pháp thuật nên luôn bị người ta ghét

bỏ, chằm chọc khiêu khích. Ngay cả Mạnh tiên sinh dạy pháp thuật cho tiểu chủ cũng có thành kiến. Bởi vì tiểu chủ không thi triển được pháp thuật nên ngày nào cũng đều phạt." Linh hộ pháp nói rất nghiêm túc, không hề giấu giếm chút nào.

Đoạn Thần im lặng, hiện tại hẳn đã hiểu vì sao A Sứ lại đột nhiên khóc rồi bỏ chạy. Thì ra lúc ở học viện đã chịu không ít uất ức và bị chán ghét, vừa về đến nơi lại bị hấn dạy bảo nên không nhịn được mà khóc. Ngón tay thon dài nhẹ nhàng gõ bàn trà, Đoạn Thần trầm ngâm thật lâu mới mở miệng: "Người kêu đám ma sĩ bên ngoài đừng tìm A Sứ nữa, nhưng nếu bọn họ gặp A Sứ thì hãy đưa nàng đến chỗ bản quân."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Linh hộ pháp ôm quyền, cúi chào rồi lập tức rời đi.

Sau khi Linh hộ pháp rời đi, hai đầu lông mày của Đoạn Thần không còn vẻ bức bối như lúc trước nữa, vẻ mặt tỉnh táo rồi vừa suy nghĩ vừa nhẹ gõ bàn trà bạch ngọc.

Linh hộ pháp truyền đạt mệnh lệnh của Đoạn Thần, cũng đi tìm kiếm A Sứ. Đi khắp cả Ma cung cũng không tìm được A Sứ. Cuối cùng phát giác có chút không thích hợp, Linh hộ pháp sốt ruột vội vàng chạy về điện Huyền Diệp bẩm báo với Ma quân.

"Người nói cái gì? Không thấy A Sứ?" Đoạn Thần bỗng nhiên đứng dậy, lạnh lùng nhìn chằm chằm Linh hộ pháp.

"Quân Thượng, thuộc hạ và đám ma sĩ đều đã tìm toàn bộ Ma cung, tất cả nơi có thể trốn đều không bỏ qua, thật sự tìm không thấy tiểu chủ! Thuộc hạ hỏi tiểu hộ pháp canh cửa cung bọn họ cũng nói không nhìn thấy tiểu chủ xuất cung. Thuộc hạ lo lắng tiểu chủ đã xảy ra chuyện!" Linh hộ pháp thật sự lo lắng cho A Sứ, nghĩ đến việc tiểu cô nương đáng yêu này gặp chuyện không may, Linh hộ pháp lại thấy không dễ chịu.

"Tìm toàn bộ Ma cung mà cũng không thấy? Cũng không ai thấy nàng xuất cung sao?" Giọng Đoạn Thần khá cao, hỏi xác thật lại.

"Dạ." Linh hộ pháp cúi đầu, không dám nhìn Ma quân.

"Bản quân biết rồi, người kêu đám ma sĩ trở lại cương vị của mình đi. Sau đó người đi nói với Viêm hộ pháp, mấy trái Ma quả chờ tối rồi mới lấy ra." Đoạn Thần đã mơ hồ đoán được A Sứ đi đâu.

"Quân Thượng, vậy không tìm tiểu chủ..."

Linh hộ pháp chưa nói xong đã bị Đoạn Thần vuron tay cắt ngang. Đoạn Thần nhàn nhạt nói: "Bản quân tự mình đi tìm nàng, các người không cần lo."

Thấy vậy, Linh hộ pháp yên tâm cáo lui.

Đoạn Thần một mình đi đến hậu cung, vừa mới tiến vào đã nhìn thấy A Sứ dựa lưng vào một thân cây, hai mắt vô thần ngồi ngây người ở dưới gốc cây.

Cho đến khi Đoạn Thần đi đến trước mặt A Sứ thì nàng mới bị dọa hồi phục tinh thần lại.

"Sư phụ? Sao người lại tới đây!" A Sứ nghiêng qua một bên, hai tay chống ở sau lưng, mở to hai mắt nhìn Đoạn Thần.

"Bản quân không đến, sợ là người sẽ ngang ngược cố ý đến gần toà tháp phong ấn hồn ma kia, đối nghịch với bản quân." Đoạn Thần tức giận nói. Lúc đoán được A Sứ có thể đến hậu cung thì hẳn lại thấy lo lắng. Dù sao, A Sứ đã từng có tiền án, lúc trước bởi vì bất mãn hẳn không chị hiện thân, đã thiếu chút nữa hái túi gấm xuống.

"Ta, ta không có!" A Sứ chột dạ cúi đầu xuống, chậm rãi đứng lên.

"Không có thì tốt." Đoạn Thần vuron tay kéo A Sứ.

A Sứ đứng lên, cúi đầu im lặng. Đoạn Thần có chút ít không quen khi thấy A Sứ im lặng như vậy, chủ động lên tiếng hỏi: "Ở học viện không được tốt sao?"

A Sứ cúi đầu thấp hơn một chút nữa, không lên tiếng.

Đoạn Thần đi đến hai bước, vuron tay nâng cằm A Sứ, bắt nàng nhìn thẳng vào hắn. "Sao? Vì sao chịu uất ức mà không chịu nói với bản quân?"

A Sứ đỏ mắt, méo miệng nói: "Ta muốn nói với sư phụ nhưng vì ta vừa về đến sư phụ đã quở trách ta."

"Người cảm thấy uất ức cho nên mới bỏ chạy?" Đoạn Thần bình tĩnh hỏi.

A Sứ không nói, cắn khời miệng.

"Những gì bản quân nói với người đều rất nghiêm túc. Nữ tử lớn rồi thì nhất định phải giữ khoảng cách với nam tử, bản quân tự nhận là người dạy dỗ người. Bây giờ người không hiểu bản quân vì muốn tốt cho người, đợi sau này người trưởng thành thì sẽ hiểu." Đôi mắt trắng bóc nhìn A Sứ, Đoạn Thần vuron ngón tay ra, lau chùi môi A Sứ, không cho nàng tiếp tục cắn nữa.

A Sứ xoay đầu đi, không cho Đoạn Thần chạm vào nàng. Mặc dù A Sứ biết rõ sư phụ vì tốt cho nàng, nhưng nàng không muốn tốt kiểu như vậy!

"A, còn tiếp tục ngang bướng sao?" Đoạn Thần vuron tay nâng cằm A Sứ lên, ép nàng nhìn vào hắn.

"Người nói như thế nào thì cứ như thế đó đi, dù sao người cũng là sư phụ ta!" A Sứ tức giận nói.

"Mà thôi, bản quân không tranh luận cái này với người nữa. Nói chuyện của người ở học viện đi! Rốt cục là vì sao người lại không thi triển được pháp thuật?" Đoạn Thần nghiêm túc hỏi.

Nói đến đây, A Sứ liền buồn bực. Về mặt đau khổ: "Ta cũng không biết, sư phụ, ta đã cố gắng hết sức làm theo sự chỉ dẫn của lão già kia, nhưng lại không thành công! Sư phụ, bọn họ đều nói ta không có tuệ căn, có phải ta thật sự giống như bọn họ nói hay không?"

"Trong cơ thể người có một nửa tu vi của bản quân, sao có thể không có tuệ căn được! Đừng bị những thứ phạm phu tục tử kia ảnh hưởng, nghiêm túc học tập thì người nhất định có thể luyện thành. Đồ nhãi của bản quân sẽ không ngu xuẩn như vậy!" Đoạn Thần sờ đầu A Sứ, an ủi.

"Nhưng ta đã vô cùng nỗ lực rồi mà vẫn không làm được, sư phụ, ta bắt đầu hoài nghi chính mình." A Sứ không hề để ý đến Đoạn Thần đang an ủi, uể oải cúi đầu.

"Luyện không thành nhất định là có nguyên nhân. Trong hai ngày, người hãy luyện lại những gì học được cho bản quân xem thử, bản quân sẽ tìm nguyên nhân cho người."

Nghe Đoạn Thần nói vậy thì A Sứ ngẩng đầu nhìn hấn, đôi mắt màu hổ phách có chút ít mong đợi. Cong mắt cười nói: "Được! Ta tin tưởng sư phụ! Sư phụ là lợi hại nhất trong cả Ma giới! Nhất định có thể giúp ta tìm ra nguyên nhân, giúp ta luyện thành pháp thuật!"

Cười giấu cợt một cái, Đoạn Thần kéo A Sứ ra khỏi hậu cung.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 21: Tìm Kiếm Nguyên Nhân Thất Bại

A Sứ hết sức chăm chú luyện mấy lần nhưng đều không thể thành công. Đoạn Thần nướng mảy, lúc A Sứ thử lại lần thứ bảy thì mở miệng hô ngừng: "Được rồi, người dừng luyện nữa."

A Sứ có chút khản trương, chạy đến ngồi xuống cái chiếu bên cạnh Đoạn Thần, thấp thỏm lên tiếng hỏi: "Sư phụ, người nhìn ra vấn đề ta luyện pháp thuật chưa?"

Đoạn Thần nhẹ lắc đầu, ngưng trọng cúi đầu nhìn chằm chằm A Sứ. Đột nhiên nắm lấy tay A Sứ, mười ngón đan xen với nhau, Đoạn Thần ra lệnh: "Nhắm mắt."

A Sứ sững sờ hỏi: "Sư phụ, tại sao phải nhắm mắt?"

"Nhắm mắt lại, tâm phải phẳng lặng, không được có bất cứ tạp niệm gì. Bản quân muốn điều tra bên trong cơ thể người, xem thử coi có gì ngăn cản người thi triển pháp thuật hay không." Đoạn Thần nghiêm túc giải thích cho A Sứ.

A Sứ vừa nghe vậy thì mặt lập tức khản trương, nghiêm túc gật đầu. "Ta biết rồi, sư phụ, ta sẽ làm theo lời người nói."

"Nhắm mắt đi! Nhớ kỹ, tâm phải phẳng lặng, không được có tạp niệm." Đoạn Thần dặn dò.

Thấy mặt A Sứ chuyển từ căng thẳng thành trầm tĩnh, cho đến khi vẻ mặt yên tĩnh không có bất kỳ một chút sắc thái nào thì Đoạn Thần hài lòng, cũng nhắm mắt lại. Tập trung tinh lực, tách nguyên thần ra đi vào thân thể A Sứ.

Thấy sắc trời dần tối đi, xem chừng cũng sắp tới giờ ăn tối. Linh hộ pháp dặn dò yêu ma chuẩn bị đồ ăn, mang đến Lăng Hoa Điện. Đến Lăng Hoa Điện, Linh hộ pháp cung kính truyền âm vào bên trong: "Quân Thượng, bữa tối đã chuẩn bị xong, người dùng bữa luôn không ạ?"

Chờ thật lâu nhưng không thấy ai có đáp lại, Linh hộ pháp cảm thấy kỳ quái. Lúc trước trừ khi Ma quân bế quan, còn lại những lúc khác chỉ cần Ma quân ở bên trong thì sẽ đáp lại, nhưng như vậy là sao?

Lẳng lẳng chờ một lúc lâu, ma sĩ bưng com nhện không được nhỏ giọng hỏi Linh hộ pháp: "Linh Đại hộ pháp, chờ lâu như vậy mà không thấy cho gọi vào, có phải Quân Thượng không ở bên trong hay không?"

Linh hộ pháp lắc đầu, hấn có thể cảm nhận được lúc này kết giới ở Lăng Hoa Điện mạnh hơn bất cứ lúc nào, nhất định Ma quân có ở bên trong! Không biết bên trong đã xảy ra chuyện gì. Lúc này không ai trả lời, chỉ sợ là không muốn bị ai quấy rầy. Suy nghĩ cẩn thận lại thì Linh hộ pháp vươn tay nói: "Lui ra."

Ma sĩ còn muốn nói tiếp gì đó nhưng bị ma sĩ bên cạnh đá một cước nên đành phải ngậm miệng lại đi theo Linh hộ pháp rời khỏi Lăng Hoa Điện.

Ánh hoàng hôn vàng óng dần dần bị bầu trời xanh sâu thẳm thôn tính, trắng sáng nhô lên cao, trên đường phố cực kỳ náo nhiệt, mà trong Ma cung, ngoại trừ tiếng bước chân của ma sĩ tuần tra thì hoàn toàn yên lặng.

"Phụt - -" Đoạn Thần phun một ngụm máu đỏ tươi chói mắt ra, vệt vàng thu hồi pháp lực, đi qua một bên.

Đoạn Thần lau sạch vết máu ở miệng, nắm chặt nắm đấm, đôi mắt trắng bóc đầy nguy hiểm. Nhìn chằm chằm về mặt bình tĩnh, không chút gợn sóng của A Sứ.

Một hồi lâu, trên mặt A Sứ cũng trở nên bất ổn, đôi mi thanh tú cau lại, chậm rãi mở mắt ra. Vừa mới mở mắt ra thì đã nhìn thấy biểu cảm của sư phụ xa lạ như vậy, A Sứ có chút sợ hãi hỏi: "Sư phụ, người làm sao vậy? Vì sao lại nhìn ta như vậy?"

Đoạn Thần lắc đầu, thu lại sắc mặt nguy hiểm đó, lạnh nhạt liếc mắt qua chỗ khác.

Thấy Đoạn Thần không nói lời nào, A Sứ cảm thấy kỳ quái, lên tiếng hỏi: "Sư phụ, không phải người điều tra trạng thái cơ thể ta sao? Hiện tại tra xong rồi sao?"

Đoạn Thần đứng dậy, đi ra phía sau điện, đi được hai bước thì ngừng lại nhưng không có xoay người mà đưa lưng về phía A Sứ, lạnh nhạt nói: "Bản quân không điều tra ra gì cả, không còn sớm nữa, người hồi cung nghỉ ngơi đi."

A Sứ cảm thấy lúc này sư phụ rất kỳ quái, cực kỳ không thích hợp! Sư phụ cũng chỉ điều tra cơ thể nàng một chút, sao sau khi tra xét thì thái độ lại xoay chuyển long trời lở đất như vậy! Nhất định là có vấn đề! A Sứ chạy tới ôm lấy Đoạn Thần từ phía sau, dán gò má lên lưng Đoạn Thần, nói ra: "Sư phụ, có phải người tra ra vấn đề gì rất lớn cho nên mới không muốn đề ý đến ta không?"

"Không phải, người hồi cung nghỉ ngơi sớm một chút đi! Bản quân mệt mỏi, có gì ngày mai nói sau." Đoạn Thần không nhúc nhích, giọng nói lạnh nhạt.

Nghe vậy, A Sứ từ từ buông lỏng tay ra, cúi đầu lui về sau hai bước, lặc lặc nói: "Như vậy thì sư phụ nghỉ ngơi thật tốt đi. Ngày mai ta lại nói tiếp chuyện tối nay với người."

"Ừ." Đoạn Thần nhàn nhạt đáp lại bằng giọng mũi, cất bước tiếp tục đi ra sau điện.

Thấy sư phụ không quay đầu nhìn nàng cái nào, trong lòng A Sứ có chút khổ sở, lặc lặc đi ra ngoài.

Xác định A Sứ đã ra khỏi Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần vẽ vài chữ trong không trung, viết xong, vung tay áo lên truyền mệnh lệnh đi. Sau đó tạo kết giới ở Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần cỡi y phục, ngắm người trong ao.

Nước ấm bao phủ quanh người, Đoạn Thần vuốt ngực mình. Không biết đang suy nghĩ gì, mặt không chút thay đổi, vẻ mặt cũng rất bình tĩnh không chút sóng gió. Sự bình tĩnh như vậy giống như là bình minh trước sóng gió vậy.

Đoạn Thần không ngờ khi nguyên thần tiến vào trong cơ thể A Sứ để dò xét lại bị A Sứ gây thương tích. Trong cơ thể A Sứ có một thứ gì đó chống lại sự xâm nhập của hắn, thứ này Đoạn Thần chưa bao giờ thấy trên người yêu ma nào! Vật đó cũng không phải là nguyên thần của A Sứ, trông giống như là một ngọn lửa thiên biến vạn hóa vậy. Có thứ này bảo vệ trong cơ thể A Sứ nên Đoạn Thần không thể theo dõi tình huống trong cơ thể nàng. Đoạn Thần chưa bao giờ gặp qua thứ nào lợi hại hơn hắn, hơn nữa lại còn có thể gây tổn thương cho nguyên thần của hắn!

Lần này dò xét, Đoạn Thần có thể xác định A Sứ cũng không phải là Ma tộc! Nếu A Sứ đã không thuộc Ma tộc thì cũng giải thích được vì sao nàng liên tục không luyện được pháp thuật Ma tộc. A Sứ không phải là thân dân Ma tộc vậy chỉ có thể là của Minh giới hoặc là Thần giới. Còn về việc A Sứ là hậu duệ của thế lực nào thì tạm thời Đoạn Thần chưa đoán ra. A Sứ đẹp, tính khiết không nhiễm bụi trần. Nhưng sâu bên trong nàng lại cất giấu một ngọn lửa đầy tà khí, điều này khiến Đoạn Thần không dám quá quả quyết.

Vốn dĩ Đoạn Thần nhìn trúng tư chất của A Sứ nên muốn bồi dưỡng nàng trở thành người thừa kế vương vị của hắn. Nhưng không ngờ A Sứ lại không thuộc Ma tộc, điều này làm Đoạn Thần có chút lúng túng. Nguyên thần bị đánh văng ra khỏi cơ thể A Sứ, sau khi trở lại thân thể thì Đoạn Thần lập tức động sát tâm với A Sứ. Muốn thừa dịp A Sứ còn chưa lớn giết chết đối thủ mạnh mẽ này.

Nhưng khi nhìn vào khuôn mặt tinh khiết của A Sứ thì Đoạn Thần lại không hạ thủ được. Nàng là do hắn áp ra đời, nhận làm đồ nhi lâu như vậy rồi nếu hôm nay giết A Sứ thì sau này cuộc sống của hắn lại khôi phục lại sự cô đơn như lúc trước, Đoạn Thần do dự nên không ra tay được.

Bực bội đứng dậy từ trong nước, Đoạn Thần thay y phục lên giường nghỉ ngơi. Nằm trên giường một hồi lâu, tim Đoạn Thần rối loạn như mặt nước gợn sóng khi bị một cục đá ném mạnh vào. Tâm tư bị nhiễu loạn, Đoạn Thần không thể bình tĩnh để nghỉ ngơi.

Bỗng nhiên hắn ngồi dậy rồi xếp bằng hai chân, hai tay để trên đầu gối, nhắm mắt bắt đầu niệm chú để tĩnh tâm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 22: Đột Nhiên Bế Quan

Edit: susubluu

Sáng sớm tinh mơ ngày hôm sau, A Sứ đã có thói quen dậy sớm khi ở học viện nên không có ngủ nướng, sử soạn xong liền chạy đến Lăng Hoa Điện.

Thấy Hàn hộ pháp canh giữ ở cửa Lăng Hoa Điện, A Sứ tùy ý chào hân một tiếng: "Hàn hộ pháp buổi sáng tốt lành!"

"Thuộc hạ tham kiến tiểu chủ!" Hàn hộ pháp cản đường A Sứ, nửa quỳ xuống.

"Miễn lễ, ngươi đứng lên đi! Ta muốn gặp sư phụ, phiền ngươi nhường đường." A Sứ nhớ chuyện tối qua nên có chút sốt ruột.

Hàn hộ pháp không động dậy, cúi đầu nói: "Khởi bẩm tiểu chủ, hôm nay Quân Thượng bắt đầu bế quan."

"Sư phụ bế quan! Tại sao người lại phải bế quan?" A Sứ kinh ngạc. Đây là tình huống gì? Vì sao tối hôm qua còn tốt mà hôm nay liền bế quan? A Sứ chưa bao giờ thấy Đoạn Thần bế quan, dienxdaafinllequydoon không hiểu tại sao hân phải bế quan.

"Thời tiết bắt đầu dần nóng lên, lúc trước khi trời nóng Quân Thượng cũng sẽ bế quan." Hàn hộ pháp giải thích cho A Sứ.

Nghe vậy, A Sứ ngẩng đầu nhìn trời rồi lại cúi đầu nhìn Hàn hộ pháp, hỏi: "Nhưng rõ ràng bây giờ thời tiết không nóng! Cảnh tháng tư tươi đẹp, gió mát mềm mại, thời tiết ôn hòa, tại sao sư phụ phải bế quan?"

"Quân Thượng là hổ, hổ sợ nhiệt, tiểu chủ không hiểu cũng là bình thường." Hàn hộ pháp kiên nhẫn giải thích.

A Sứ bán tín bán nghi suy nghĩ lời nói của Hàn hộ pháp, đôi mắt xoay một vòng rồi nói: "Sư phụ bế quan một mình bên trong nhất định hết sức cô đơn, ta đi vào với sư phụ sẽ tốt hơn!" Nói xong, vượt qua Hàn hộ pháp, đi vào trong.

Hàn hộ pháp vội vàng đứng dậy ngăn cản A Sứ, vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo: "Xin tiểu chủ đừng quấy rối! Hàng năm lúc Quân Thượng bế quan đều không cho phép ai quấy rầy, xin tiểu chủ đừng làm trái với mệnh lệnh của Quân Thượng!"

Thấy Hàn hộ pháp không chịu nhượng bộ, A Sứ nhớ tới thái độ kỳ lạ của Đoạn Thần tối hôm qua thì bàn tay trong ống tay áo nắm lại thành quyền. Sắc mặt A Sứ lập tức thay đổi, rét lạnh như băng, đôi mắt đẹp lạnh lùng nhìn chằm chằm Hàn hộ pháp, giọng nói đè nén sự tức giận, hỏi: "Có phải sư phụ không muốn gặp ta không? Vì vậy mà cố ý trốn tránh không cho ta gặp hân?"

"Tiểu chủ nghĩ nhiều rồi, Quân Thượng chỉ đang bế quan. Chờ đến lúc thì Quân Thượng sẽ đi ra." Hàn hộ pháp không sợ hãi lên tiếng nói với A Sứ.

Thở sâu một hơi, A Sứ nhìn chằm chằm cánh cửa màu đỏ phía trước, có chút mong đợi hỏi: "Vậy lúc nào sư phụ sẽ đi ra?"

"Đến đúng lúc thì Quân Thượng sẽ đi ra." Hàn hộ pháp vẫn nói câu nói kia.

"Vậy khoảng thời gian đó là bao lâu!" A Sứ đỏ mặt, quát Hàn hộ pháp. Nhớ lời Đoạn Thần nói không thể khóc trước mặt người khác, A Sứ hơi ngẩng đầu lên, cố gắng không chế nước mắt, không cho nước mắt chảy ra.

"Thuộc hạ không biết." Hàn hộ pháp cúi đầu xuống.

A Sứ đã hiểu, hít mũi xoay người bỏ chạy.

Trên mặt Hàn hộ pháp có chút lúng túng, suy nghĩ một chút rồi dặn dò ma sĩ bên cạnh: "Mau đuổi theo tiểu chủ! Bảo vệ tiểu chủ, nếu tiểu chủ xảy ra chuyện gì, cẩn thận căn cốt của các người!"

Hai ma sĩ nghe thấy lệnh của Hàn hộ pháp thì liền vội vàng gật đầu, đuổi theo A Sứ.

Trong Lăng Hoa Điện, cách lớp kết giới và cửa sơn quyền quý, Đoạn Thần nghe thấy rõ tình huống bên ngoài. Thấy A Sứ đã đi thì thở dài.

Viêm hộ pháp đứng bên cạnh thấy thế, hỏi: "Quân Thượng, có phải tiểu chủ hiểu lầm cái gì hay không? Có cần thuộc hạ đi giải thích với tiểu chủ không?"

Đoạn Thần khoát tay, nhàn nhạt nói: "Thôi, không cần làm điều thừa. Các người quản miệng cho tốt, không được cho nàng biết rõ tình trạng hiện tại của bản quán."

"Dạ!" Viêm hộ pháp cúi đầu, đáp lại.

Đoạn Thần nhắm mắt, tạo một kết giới ngăn cách hân với Viêm hộ pháp, bắt đầu niệm chú thanh lọc cơ thể.

A Sứ vốn muốn chạy đến hậu cung tố khổ với nhóm ma binh, nhưng nửa đường lại gặp được Linh hộ pháp nên bị hân ngăn lại.

Hôm nay Linh hộ pháp vốn nên nghỉ ngơi, nhưng sáng sớm tinh mơ hân đã được Viêm hộ pháp thông báo, nói Ma quân bế quan. Ma quân bế quan thì tứ đại hộ pháp cũng phải trần thủ Ma cung. Sáng sớm Linh hộ pháp đã đến trực, nhưng lại bị Viêm hộ pháp sắp xếp đi chăm sóc A Sứ. Dẫn Ma sĩ cầm

đồ ăn sáng đưa đến Thượng Duyên Điện, nhưng không nhìn thấy A Sứ, Linh hộ pháp sốt ruột. Nghĩ rằng có thể A Sứ đã đến Lăng Hoa Điện cho nên đi thẳng đến Lăng Hoa Điện, giữa đường thì đụng phải A Sứ đang khóc nhe.

"Ai da! Tiểu chủ, người làm sao vậy? Đừng khóc! Có chuyện gì người nói cho thuộc hạ biết, thuộc hạ nhất định giải quyết giúp người!" Vừa nhìn thấy A Sứ khóc thì cả người Linh hộ pháp cũng không tốt. Cản A Sứ lại, sốt ruột dò hỏi.

Thấy trước mặt là Linh hộ pháp, A Sứ dùng ống tay áo lau nước mắt, đè nén cảm xúc mắt không chế vừa rồi, A Sứ hít mũi lắc đầu nói: "Ta không sao."

"Tiểu chủ, người đã khóc như vậy sao lại không sao được! Người nói cho thuộc hạ đi, thuộc hạ nhất định sẽ cố hết sức giải quyết cho người!" Linh hộ pháp thề son sắt.

"Ta đột nhiên nghe nói sự phụ bề quan, sau này sẽ không thể gặp người trong một khoảng thời gian nên thấy khó chịu." Lúc nói chuyện A Sứ có chút nghẹn ngào.

"Tiểu chủ, lúc trước khi trời nóng Quân Thượng đều bề quan, chờ trời giá rét thì sẽ ra." Linh hộ pháp an ủi A Sứ.

"Nhưng vì sao ta hỏi Hàn hộ pháp thì hắn không nói cho ta biết thời gian chắc chắn đâu?" A Sứ nghi ngờ hỏi.

"Chuyện này, tiểu chủ, cái tên kia luôn như vậy, người không nên để trong lòng." Trên mặt Linh hộ pháp có chút vội vã.

A Sứ nhay cảm cảm thấy Linh hộ pháp có gì giấu nằng nhưng lại không lên tiếng, đi qua Linh hộ pháp tới hậu cung.

Linh hộ pháp không yên tâm, ma sĩ đuổi theo A Sứ, còn hắn cũng đi theo sau lưng A Sứ. Thấy A Sứ mạnh mẽ khác thường cũng không dám hỏi nhiều. Cho đến khi đến gần cửa chính hậu cung thì Linh hộ pháp lại cản A Sứ ại.

"Tiểu chủ, phía trước chính là hậu cung. Chỗ này chúng ta không thể đến gần, cũng đến gần không được!"

Nghe nói vậy, A Sứ dừng lại, diện;dafr#llequys*doon đi đến một góc tường. Ngồi xồm xuống, lưng dựa vào chân tường, hai tay ôm đầu gối. Linh hộ pháp thấy thế cũng gấp rút đi lên, ngồi xồm xuống với A Sứ.

Im lặng thật lâu, A Sứ lên tiếng, giọng nói hơi khàn khàn, hỏi Linh hộ pháp: "Linh, có phải các người có chuyện gì giấu ta đúng không?"

"Không có! Tiểu chủ suy nghĩ nhiều rồi." Linh hộ pháp không dám nhìn A Sứ.

"Linh, ta ghét nhất là bị lừa gạt! Sự phụ làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không? Vì sao lại đột nhiên bề quan?" A Sứ nhìn chăm chăm Linh hộ pháp, thái độ ngang ngạnh hỏi.

"Tiểu chủ, Quân Thượng chỉ là bề quan sớm mà thôi, không khác gì lúc trước cả" Linh hộ pháp kiên trì giải thích.

"Gạt ta! Trong cung rõ ràng tăng cường đề phòng! Nếu như sự phụ không xảy ra việc gì, vì sao Hàn hộ pháp phải đích thân dẫn ma sĩ trấn thủ ở Lăng Hoa Điện!" A Sứ gặng hỏi Linh hộ pháp từng chữ một, trên mặt nửa giận nửa lo.

Linh hộ pháp im miệng không nói gì nữa, nhìn chăm chăm A Sứ một chút. Ngược lại nhìn ra phía bốn phía, mặc dù không có yêu ma khác nhưng Linh hộ pháp vẫn cảnh giác tạo một cái kết giới.

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 23: Ai Làm Ma Quân Bị Thương

Chờ Linh hộ pháp hạ kết giới xong, A Sứ hỏi: "Nói đi, rốt cục sự phụ đã xảy ra chuyện gì?"

"Trước khi nói cho tiểu chủ biết thì xin tiểu chủ nói cho thuộc hạ biết tối hôm qua người và Quân Thượng đã xảy ra chuyện gì trong Lăng Hoa Điện?" Linh hộ pháp nghiêm túc hỏi.

"Tối hôm qua sự phụ kêu ta luyện lại pháp thuật đã học được trong học viện cho người xem. Sau đó người nói muốn đích thân tra thử tình huống trong cơ thể ta, giúp ta tìm nguyên nhân không thì triển được pháp thuật. Sự phụ và ta đan xen ngón tay vào nhau rồi ta nhắm mắt lại, những chuyện sau đó ta cũng không biết. Khi ta mở mắt ra thì phát hiện ánh mắt sự phụ nhìn ta trở nên kỳ lạ, hết sức xa lạ và lạnh lùng khiến ta có chút sợ hãi. Lúc ấy ta còn muốn quần quít hỏi sự phụ xem người có tra được gì hay không. Nhưng sự phụ nói người mệt mỏi rồi đuổi ta hỏi cung nghỉ ngơi. Sau khi ngủ một giấc tỉnh lại ta vốn định đi hỏi xem tối hôm qua sự phụ bị làm sao thì không ngờ sự phụ lại bề quan." Nói xong, A Sứ im lặng.

Vốn lúc ở ngoài Lăng Hoa Điện A Sứ cho là vì người không vui chuyện tối hôm qua nên sự phụ cố ý trốn không muốn gặp nằng. Nhưng vừa đi vừa

khóc mới chú ý tới thủ vệ trong cung có thay đổi, nhất là thủ vệ gần Lăng Hoa Điện, rõ ràng nhiều gấp ba lần so với trước kia, điều này khiến A Sứ có chút nghi hoặc. Sau đó đụng phải Linh hộ pháp, thấy hần chần chừ thì A Sứ mới sinh lòng nghi ngờ, phát giác có gì đó không thích hợp cho nên cố ý dẫn Linh hộ pháp đến hậu cung thừa thót bóng người, muốn ép hỏi hần xem rốt cục đã xảy ra chuyện gì.

Nghe A Sứ kể xong, Linh hộ pháp im lặng. Ánh mắt nhìn A Sứ có chút hoài nghi, vẻ mặt kỳ quái.

Thấy Linh hộ pháp nhìn nàng như vậy, A Sứ có chút khẩn trương hỏi: "Vì sao ngươi lại nhìn ta như vậy? Chẳng lẽ sư phụ gặp chuyện không may có liên quan đến ta?"

Linh hộ pháp cúi đầu im lặng lần nữa. A Sứ thấy thế thì trong lòng có chút khủng hoảng hỏi: "Sư phụ gặp chuyện không may nhất định có liên quan tới ta có đúng không? Linh, ngươi nói cho ta biết được không?" A Sứ cầm lấy tay Linh hộ pháp, cầu xin nhìn hần.

"Tiểu chủ, người đừng kích động. Người tinh táo lại trước đi, chờ khi người tinh táo lại thì thuộc hạ sẽ nói cho người biết." Thấy A Sứ như vậy, Linh hộ pháp lại không dám nói chân tướng ra.

"Được, ta tinh táo. Chờ ta tinh táo lại người nhất định phải nói cho ta biết!" A Sứ hít sâu, cố gắng ép mình bình tĩnh lại.

Rất lâu sau A Sứ cảm thấy mình bình tĩnh hơn nhiều, mở miệng hỏi Linh hộ pháp: "Hiện tại có thể nói chưa?"

Xác định hai đầu lông mày của A Sứ không có xao động vội vàng như lúc nãy, Linh hộ pháp nghiêm túc suy đoán: "Hôm nay lúc thuộc hạ tới trực có nghe Viêm hộ pháp nói Quân Thượng bị thương, bỗng chốc dùng ba viên Ma quả ngàn năm."

A Sứ ngây người ra, khiếp sợ và lo lắng, sững sờ hỏi: "Sư phụ bị thương? Bị thương rất nặng sao? Chuyện gì xảy ra?"

Linh hộ pháp lắc đầu, nói: "Thuộc hạ không biết. Người có thể gây thương tổn đến Quân Thượng, trên đời này rất ít. Ngay cả Thiên đế Thần giới, pháp lực đều dưới Quân Thượng. Cho nên lần này Quân Thượng bị thương khiến cho tứ đại hộ pháp chúng ta rất coi trọng. Viêm hộ pháp phái Xích hộ pháp trấn thủ Ma cung, tăng cường đề phòng trong Ma cung. Sắp xếp Hàn hộ pháp ở trấn thủ ngoài Lăng Hoa Điện, Viêm hộ pháp tự mình chăm sóc Quân Thượng trong điện. Thuộc hạ được Viêm hộ pháp sắp xếp tới bảo vệ tiểu chủ."

"Các người không biết rõ vì sao sư phụ bị thương?" A Sứ có chút không tin.

"Đúng, tiểu chủ. Đại hộ pháp chúng ta không có ai biết rõ Quân Thượng bị thương thế nào, cũng không rõ Quân Thượng bị thương tới mức nào." Lúc này vẻ mặt Linh hộ pháp thâm trầm, suy nghĩ một chút rồi nhìn A Sứ nói: "Tiểu chủ, bọn thuộc hạ không biết nhưng có lẽ có thể người biết..." Nói đến đây, Linh hộ pháp ngậm miệng lại.

"Ta có thể biết sao?" A Sứ có chút mê man, không biết nên chỉ mình, hỏi.

Linh hộ pháp hoài nghi đánh giá A Sứ từ trên xuống dưới, im lặng một chút rồi dứt khoát mở miệng nói: "Tối hôm qua nguyên thần của Quân Thượng tiến vào trong người tiểu chủ tra xét, có lẽ là dưới tình huống mơ hồ tiểu chủ đã làm Quân Thượng bị thương, đây là suy đoán của thuộc hạ."

"Cho nên là ta làm sư phụ bị thương sao?" A Sứ không dám tin chỉ vào mình.

Nhớ lại biểu hiện của sư phụ tối hôm qua sau khi dò xét xong, lúc ấy sắc mặt người không được tốt, còn có chút tái nhợt. Nhất là thái độ, thái độ đối với nàng thay đổi long trời lở đất! Nghĩ kỹ mọi chi tiết, thân thể A Sứ run rẩy, rợn cả tóc gáy. Là nàng làm sư phụ bị thương? Vì sao nàng lại làm sư phụ bị thương? Sao một chút cảm giác nàng cũng không có!

Ngây ngốc cúi đầu nhìn hai tay mình đang run rẩy, mặt A Sứ trắng như tờ giấy. Lầm bầm lầu bầu: "Là ta làm sư phụ bị thương, vì sao một chút cảm giác ta cũng không có..."

Linh hộ pháp có chút hối hận vì đã nói suy đoán của mình ra, vội vàng an ủi A Sứ: "Tiểu chủ, đây chỉ là suy đoán của thuộc hạ thôi, người đừng tưởng thật. Còn chân tướng thế nào thì phải đợi Quân Thượng bệ quan ra ngoài, đến lúc đó người sẽ giải thích rõ ràng."

"Không, chính là ta tổn thương sư phụ. Ta hút pháp lực của sư phụ để ra đời, chỉ có ta mới có thể gây thương tổn cho sư phụ." Vẻ mặt A Sứ tái nhợt, khẳng định chắc chắn.

Linh hộ pháp không tìm ra lời nào để phản bác, đành phải nói qua chuyện khác: "Tiểu chủ, chờ Quân Thượng bệ quan ra thì người sẽ biết rõ chân tướng. Trước khi Quân Thượng bệ quan có ra lệnh cho chúng ta dẫn bọn thuộc hạ chuyển lời đến người, nếu sau này người muốn đến học viện thì cứ đi, còn nếu không thì cứ ở lại trong Ma cung, luyện thật giỏi võ công. Chờ Quân Thượng xuất quan, hần sẽ đích thân kiểm tra võ công của người."

Quả nhiên, A Sứ bị Linh hộ pháp thu hút. Nhìn Linh hộ pháp tò mò hỏi: "Võ công? Đó là cái gì?"

"Võ công là một loại công phu tay chân để phòng ngự. Không có lợi hại như pháp thuật nhưng lúc gặp nạn có thể dùng để bảo vệ bản thân. Luyện không được pháp thuật thì tiểu chủ cũng có thể tập võ. Nếu như tu vi cao, võ công lại lợi hại thì cũng vô cùng lợi hại!" Linh hộ pháp gật đầu, hải lòng vì mình đã phân tán được cảm xúc của A Sứ.

"Tập võ? Ai dạy ta?" A Sứ hỏi.

"Để Viêm hộ pháp đến dạy tiểu chủ, mặc dù bình thường Viêm hộ pháp có chút kiêu ngạo, nhưng về phương diện pháp thuật và võ công, bản lĩnh của

hắn rất tối!" Mặc dù Linh hộ pháp không thích Viêm hộ pháp, nhưng vẫn nói rất chi tiết cho A Sứ nghe.

"Quả thật sư phụ đã dặn dò các người như vậy sao?" A Sứ xác nhận lại lần nữa.

"Tất nhiên, thuộc hạ không dám chống lại mệnh lệnh của Quân Thượng, không dám lừa gạt tiểu chủ!" Linh hộ pháp quỳ xuống trước A Sứ.

"Ừ, ta đã biết rõ." Trong lòng A Sứ không thấy khó chịu như lúc này nữa. Trước khi bế quan sư phụ còn sắp xếp tốt mọi chuyện cho nàng, có thể thấy sư phụ cũng không trách hay giận nàng. Còn về việc vì sao sư phụ bị nàng làm bị thương thì chờ sư phụ bế quan ra rồi hỏi.

Suy nghĩ một chút, A Sứ lo lắng hỏi: "Sư phụ dùng Ma quả có tác dụng không? Mấy viên Ma quả trăm năm người thường cho ta ta vẫn chưa ăn, đưa hết mấy viên đó cho sư phụ dùng đi!"

"Tiểu chủ yên tâm, Quân Thượng dùng Ma quả đã khá hơn nhiều rồi. Người cần bế quan tĩnh dưỡng, chờ qua đoạn thời gian này, thương thế tốt hơn là có thể ra ngoài. Còn mấy viên Ma quả trăm năm của tiểu chủ, Quân Thượng đều không cần, tiểu chủ giữ lại để dùng đi. Dùng một viên Ma quả trăm năm có thể gia tăng tu vi mấy thập niên, tiểu chủ dùng mấy viên thì có thể gia tăng tu vi hơn một trăm năm, đối với phương diện tập võ, căn cốt tốt, học cũng sẽ dễ hơn, sẽ không phải chịu quá nhiều khổ sở." Linh hộ pháp nghiêm túc trả lời.

"Sư phụ không sao là tốt rồi." A Sứ thở phào nhẹ nhõm, nhẹ nhàng vỗ ngực

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 24: Quá Khứ Của Ma Quân

Trong lúc nhất thời hai người đều im lặng, thấy A Sứ coi trời bằng vung nhìn về phía cửa sắt, Linh hộ pháp nói: "Tiểu chủ, Quân Thượng đã hạ kết giới dây đặc ở hậu cung, dù có là yêu ma gì thì khi đến gần đều không có kết cục tốt. Nhẹ thì bị thương, hao tổn tu vi. Nặng thì hồn phi phách tán, thân thể hóa thành bão cát."

"Ta biết rõ nơi này rất nguy hiểm. Không phải chúng ta chỉ cách kết giới có vài bước chân thôi sao? Chắc là không có chuyện gì đâu? Linh, người cảm thấy không thoải mái sao?" A Sứ quay đầu nhìn Linh hộ pháp, quan tâm hỏi.

"Thuộc hạ cũng không khó chịu. Chỉ là muốn nhắc nhở tiểu chủ, ngàn vạn lần không thể đến gần chỗ đó." Linh hộ pháp hiểu rõ A Sứ có tính hiếu kỳ, hôm nay bởi vì tâm trạng không tốt nên A Sứ mới chạy tới nơi này, cũng may hắn đuổi kịp, nếu không không biết sẽ xảy ra chuyện gì nữa! Nhớ lại chuyện vừa rồi, Linh hộ pháp sợ hết hồn hết vía, âm thầm cảm thấy may mắn vì mình đuổi kịp A Sứ. Linh hộ pháp cảm thấy mình đã làm được chuyện vĩ đại.

"Ừ, ta biết rõ." A Sứ nhẹ nhàng gật đầu, nhớ tới chuyện gì đó rồi đột nhiên hỏi: "Linh, người có biết yêu ma mà sư phụ ghét là ai không?"

Linh hộ pháp có chút kinh ngạc với câu hỏi của A Sứ, im lặng trầm tư một hồi lâu rồi mới chậm rãi nói: "Trong Ma giới, yêu ma có thể làm cho Quân Thượng hận thấu xương chỉ có hai tên."

"Hai tên? Là ai?" A Sứ chống cằm, hỏi Linh hộ pháp.

Linh hộ pháp có chút không yên lòng, nghĩ rằng hắn sắp nói đến chuyện mà Ma quân chán ghét nhất nên lại tăng cường thêm một lớp kết giới nữa. Sau đó mới chậm rãi nói: "Yêu ma Quân Thượng hận nhất một là phụ thân ngài ấy, hai là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Quân Thượng."

"Sư phụ còn có phụ thân sao? Còn cả đệ đệ nữa?" A Sứ giật mình.

"Tất nhiên, ai cũng có phụ thân mẫu thân, nếu không thì từ đâu tới đây? Đã có phụ thân mẫu thân thì tất nhiên cũng sẽ có anh em." Linh hộ pháp không cho là đúng.

A Sứ đột nhiên có chút không thoải mái, ai cũng có cha mẹ sao? Nhưng hình như nàng không có thì phải? Vậy nàng ra đời thế nào? Mặt mày A Sứ ừ ờ dè dặt nên sự nghi hoặc dưới đáy lòng, để cho Linh hộ pháp nói tiếp. "Linh, người kể lại cận kề mọi chuyện người biết cho ta nghe đi, ta muốn biết."

"Nói ra thì rất dài dòng, chuyện đã từ bốn trăm năm về trước rồi. Bốn trăm năm trước Ma giới rất hỗn loạn, thống lĩnh các tộc xưng danh. Giữa các tộc đều chỉ lo tàn sát lẫn nhau, sinh linh đồ thần. Khi đó Ma giới bị bao phủ giữa nhiều lớp mây đen, Thần tộc đứng trên trời nhìn tộc chúng ta diễn trò, ước gì tộc ta tự giết lẫn nhau, không cần bọn họ phải động thủ mà tự tan biến khỏi thế gian."

Dùng một chút, Linh hộ pháp lại nói tiếp: "Bốn trăm năm trước Quân Thượng là điện hạ của Hồ tộc, phụ thân ngài ấy "Thái Thường" là thống lĩnh của Hồ tộc, cũng là Hồ vương. Khi đó Hồ tộc xưng bá trong giới mãnh thú ở Ma giới, những yêu ma tộc khác bình thường không dám chọc Hồ tộc. Khi đó phụ thân Quân Thượng, Hồ vương Thái Thường lên lút này sinh tình cảm với Hồ vương "Hoa Mị" của Hồ tộc, bỏ mặc Quân Thượng và mẫu thân "Lam Đoàn nương nương" của ngài, rồi sinh hạ hài tử của riêng hắn và Hồ vương Hoa Mị, cũng chính là đệ đệ cùng cha khác mẹ với Quân Thượng."

A Sứ nhíu mày, có chút tức giận nói: "Tại sao phụ thân sư phụ có thể làm như vậy! Đã có nương của sư phụ và sư phụ rồi, vì sao còn muốn sinh hài tử với nữ nhân khác nữa! Như vậy thì ông ta đặt sư phụ và nương người ở đâu! Lúc ấy sư phụ và nương người có biết không?"

"Lúc đó Quân Thượng bị lừa một lòng bề quan tu luyện pháp thuật nên không biết chuyện. Là Lam Doãn nương nương nghe được người khác nói, sau đó trong cơn tức giận đã đi tìm Hồ vương Hoa Mị. Khi đó Hồ vương Hoa Mị mới vừa sinh hạ của Hồ vương, thân thể hết sức yếu ớt. Lúc ấy Hồ vương dẫn Hồ binh đi đối phó Hùng tộc, cũng không có ở bên cạnh bà ta. Lam Doãn nương nương yên lặng đến Hồ tộc, đánh nhau với Hoa Mị. Nghe nói là đã đánh Hoa Mị đến hấp hối, chờ sau khi Lam Doãn nương nương bỏ đi không lâu thì Hồ vương cũng tắt thở." Linh hộ pháp nói đến khi miệng đắng lưỡi khô mới ngừng một chút.

A Sứ nghiêm túc, chăm chú nghe, chờ đợi đoạn sau.

"Yêu ma Hồ tộc thấy thống lĩnh của bọn họ chết nên tức giận chạy đi chặn Lam Doãn nương nương vừa mới rời đi không lâu. Lúc trước Lam Doãn nương nương đã đánh một trận với Hoa Mị nên bị tiêu hao hơn phân nửa công lực. Khi bị đám Hồ yêu này ngăn chặn bao vây thì cuối cùng bị trọng thương trốn về Hồ tộc. Trùng hợp đụng phải Hồ vương mới vừa đánh thắng trận trở về, Hồ vương hỏi thăm thuộc hạ thì họ mới kể chuyện Lam Doãn nương nương nổi giận dùng đòn cho Hồ vương nghe. Lúc ấy Hồ vương nghe xong thì rất tức giận, dạy dỗ Lam Doãn nương nương một chút rồi sau đó chạy tới Hồ tộc để thăm Hồ vương."

A Sứ nghe đến đây thì tức giận đến mức nắm chặt quả đấm, nàng không hiểu vì sao nương sư phụ đi dạy dỗ nữ nhân đoạt nam nhân của mình, hai bên đều bị thương. Cẩn rằng, A Sứ hỏi: "Sau đó thế nào? Sau khi trở về từ Hồ tộc, tên bại hoại Thái Thường không đi tìm nương sư phụ gây phiền toái nữa sao?" Không giống với lúc trước, A Sứ gọi thẳng tên Thái Thường, có thể thấy được nàng chán ghét người này cỡ nào.

"Sau đó, sau khi Hồ vương trở về từ Hồ tộc thì âm ỉ một trận với Lam Doãn nương nương ở trong phòng. Về sau, có yêu ma vào phòng thì không thấy Lam Doãn nương nương đâu nữa." Nói xong, Linh hộ pháp thở dài.

"Không thấy! Có ý gì?" A Sứ bỗng nhiên đứng dậy, kích động hỏi.

"Chính là hồn Lam Doãn nương nương đã rời khỏi thân thể, chết." Linh hộ pháp cũng đứng dậy.

"Cứ như vậy mà biến mất? Cái tên Thái Thường kia, sao hắn có thể xuống tay được! Sư phụ đâu? Sau khi sư phụ biết thì có phản ứng gì?" Về mặt A Sứ tức giận, trong mắt đầy lửa, nhìn chăm chăm Linh hộ pháp hỏi.

"Về sau Quân Thượng biết chuyện cũng không lập tức xuất quan tìm Hồ vương để hỏi chuyện. Mà là dặn dò yêu ma yêu tướng hòa táng thi thể Lam Doãn nương nương, sau đó tiếp tục bề quan. Mà lần bề quan này kéo dài hơn năm mươi năm, chờ khi Quân Thượng đi ra thì cả người đều thay đổi. Không chỉ là dung mạo mà khí thể tỏa ra cũng biến hóa nghiêng trời lệch đất, phương diện tu vi pháp thuật cũng tăng tới mức không ai có thể dò xét được. Lúc Quân Thượng xuất quan, chuyện thứ nhất là đi tìm Hồ vương để đánh một trận. Cuối cùng Hồ vương Thái Thường chết, từ đây Hồ tộc cũng do Quân Thượng thống lĩnh. Mấy cái Ma tộc lúc trước bị Thái Thường chinh phục đều không phục quân thượng "Giết cha đoạt vị" nên liên hợp lại đối phó Quân Thượng. Cuối cùng tất cả đều bị Quân Thượng đánh trọng thương, không dám dị nghị nữa."

Nghe tới đây, A Sứ đột nhiên trở nên an tĩnh, lửa giận lúc nãy bỗng chốc tiêu tán. Tiếp lời Linh hộ pháp, A Sứ hỏi: "Có phải sau đó sư phụ đi đối phó Hồ tộc không?"

"Đúng vậy. Quân Thượng xử lý những yêu ma trong Hồ tộc có thành kiến với người xong thì liền bắt đầu phát động chiến sự với Hồ tộc. Yêu ma Hồ tộc cuối cùng chỉ còn vài tên sống sót. Trong trận chiến này Quân Thượng không tìm được tên đệ đệ cùng cha khác mẹ kia, đây cũng là chuyện mà Quân Thượng không cam lòng nhất." Trong giọng nói Linh hộ pháp có chút tiếc nuối.

"Không tìm được? Đến giờ vẫn không tìm được sao?" A Sứ kinh ngạc hỏi.

"Dạ, sau khi Quân Thượng xử lý Hồ tộc xong thì bắt đầu chinh phục yêu ma của các bộ tộc khác. Cho đến khi thống nhất Ma giới, thống trị mấy trăm năm mà vẫn không tìm được đứa bé năm đó Hồ vương và Hoa Mị sinh ra." Linh hộ pháp nói xong, cúi đầu nhìn thấy bóng của hắn đã nằm ngay dưới chân, ngửa đầu nhìn trời thì phát hiện đã đến giữa trưa.

"Nói nhiều như vậy tiểu chủ cũng đã biết được quá khứ của Quân Thượng rồi. Quân Thượng không thích có người bàn tán chuyện của người, cũng không thích có người nhắc tới quá khứ của người. Xin tiểu chủ làm bộ như không biết gì, nhất định phải dấu ở trong lòng, đừng để cho Quân Thượng biết là thuộc hạ nói, nếu không sau này sẽ không gặp cũng không nghe được thuộc hạ nói chuyện." Linh hộ pháp cầu khẩn nhìn A Sứ.

"Ừ, ta biết rồi. Đây là bí mật giữa hai chúng ta, ta sẽ không để cho người khác biết." A Sứ nghiêm túc bảo đảm với Linh hộ pháp.

"Tiểu chủ đã đồng ý với thuộc hạ, người nhất định phải giữ chặt miệng!" Linh hộ pháp còn chưa yên tâm, hiện tại có chút hối hận. Sao hắn lại đi nhiều chuyện vậy, Ma quân ghét nhất là có ai nói cho tiểu chủ biết!

"Ừ, ta biết rồi, nhất định sẽ không nói lời miệng!" A Sứ cẩn thận nói.

Thấy A Sứ nghiêm túc hứa, Linh hộ pháp biết rõ A Sứ đã nhớ kỹ nên cũng yên lòng. Nói: "Tiểu chủ, giờ cũng đã giữa trưa, người còn chưa ăn sáng, chúng ta nhanh hồi cung dùng bữa đi! Đói bụng hại thân thể thì cũng không hay!"

A Sứ gật đầu, có chút đắm chiêu nhìn lướt qua cửa hậu cung, xoay người bỏ đi. Linh hộ pháp nịnh nọt đi theo phía sau, tán gẫu hỏi xem trưa nay A Sứ muốn ăn gì.

Chương 25: Lớn Lên Trong Một Đêm

Edít: susubblue

Một lần ăn hết ba viên Ma quả trăm năm nên A Sưu trưởng thành chỉ trong một đêm. Dáng người cao gầy, đầu tóc biến từ màu đỏ rực lửa thành màu đen, dài tới thắt lưng. Khuôn mặt vốn dĩ đáng yêu này lại trở nên tinh xảo mê người.

Ma nữ Lăng Surong hầu hạ A Sưu, sáng sớm tỉnh mơ đi vào tắm diện nhìn thấy A Sưu như vậy thì ngây ngẩn, ngay cả nước trong chậu đồng vương vãi ra ngoài cũng không biết.

"Lăng Surong? Giờ gì rồi?" A Sưu mơ mơ màng màng vươn tay dụi mắt, nửa ngồi, hỏi.

Cuối cùng Lăng Surong cũng hoàn hồn, chỉ A Sưu kinh hô: "Tiểu chủ! Người trưởng thành rồi!"

A Sưu không rõ chuyện gì, ngơ ngác cúi đầu, vẻ mặt mê hoặc. Hỏi: "Người đang nói cái gì?"

"Tiểu chủ! Thuộc hạ nói người trưởng thành rồi! Không tin thì người soi gương đi!" Lăng Surong để chậu đồng xuống, diễnxdafllequysdoon cấp tốc chạy tới trước bàn trang điểm cầm gương, chạy về bên cạnh A Sưu, đưa gương lên cho A Sưu xem.

Nhìn thấy người trong gương, A Sưu có chút tò mò, vươn tay sờ sờ mặt mình, còn nhéo mấy cái. Thấy người trong gương cũng làm cùng một động tác với nàng, A Sưu đột nhiên nở nụ cười. "Lăng Surong, ta lớn rồi phải không?"

"Đúng! Tiểu chủ, người trưởng thành rồi! Mau đứng lên cho thuộc hạ xem thử người thay đổi thế nào!" Lăng Surong kích động nói. Trừ Ma quân ra, nàng sống mấy trăm năm mà vẫn chưa từng gặp được mỹ nhân nào ở Ma giới như thế!

A Sưu ngoan ngoãn vén chăn lên, xuống giường. Bởi vì thân thể lớn lên, nên chèn ép áo lót tới qua mặc, cũng vì vậy mà phác họa sắc nét được đường cong cơ thể nàng. A Sưu vừa đứng lên thì đã cao hơn Lăng Surong một cái đầu. Vốn dĩ A Sưu luôn ngưỡng mộ Lăng Surong cao, nhưng bây giờ lớn lên thì lại thấy không quen.

Lăng Surong hưng phấn vươn tay sờ soạng người A Sưu. Nàng sờ eo nhỏ, sau đó sờ cái mông có chút vênh lên của A Sưu, sờ soạng mái tóc đen như mực dài đến giữa lưng, cuối cùng từ phía sau mò lên trước ngực A Sưu, nhéo hai cái. Cảm giác được thịt rất mềm, tay Lăng Surong có chút run rẩy.

A Sưu bị Lăng Surong mò mẫm có chút không được tự nhiên, lúc này mới chú ý tới nàng đang sờ phần căng tròn trước ngực mình. A Sưu hiếu kỳ hỏi: "Lăng Surong, sao chỗ này của ta lại nhiều thịt như vậy?"

"Tiểu chủ, người đã trưởng thành rồi, nữ tử trưởng thành thì nơi này đều to lên. Giống như lúc người ở học viện, bên dưới bị chảy máu vậy. Tiểu chủ, nhớ kỹ, sau này người là đại cô nương, ngàn vạn lần không thể để cho yêu ma nam giới đến gần! Càng không thể để nam giới chạm vào người!" Lăng Surong nghiêm túc dạy bảo A Sưu. Trong lòng bắt đầu lo lắng: Ai da, tiểu chủ đẹp như vậy, sau này nhất định bị rất nhiều nam giới ngấp nghé! Tuy rằng Lăng Surong chăm sóc A Sưu thời gian không dài, nhưng tối thiểu vẫn nhìn A Sưu lớn lên. Vừa nghĩ tới ánh mắt nhìn tiểu chủ của những tên yêu ma kia thì trong lòng Lăng Surong cũng có chút tức giận, có cảm giác khó chịu vì hài tử mình lớn lên lại bị sói hoang ngấp nghé.

A Sưu hiểu rõ gật đầu, tiếp đó đột nhiên cúi đầu nhìn chằm chằm bộ ngực bằng phẳng của Lăng Surong, chỉ ngực Lăng Surong hỏi: "Lăng Surong, vậy sao nơi đó của người không có nhiều thịt?"

Nghe vậy, Lăng Surong lúng túng, trong lòng hơi buồn bã. Qua một hồi lâu mới gượng cười giải thích cho A Sưu hiểu: "Tiểu chủ, không phải ngực của nữ tử nào cũng giống nhau. Có vài nữ tử ngực không nhiều thịt nên mới bằng phẳng. Cũng có vài người ngực nhiều thịt nên đầy đặn. Trên đời nhiều nữ tử như vậy nhưng tất cả đều không giống nhau."

A Sưu cái hiểu cái không gật đầu, nói: "Giống như vậy phải không, ngực Tiểu Hoa cũng hơi to. Thì ra ngực mỗi nữ nhân đều không giống nhau. Vậy Lăng Surong, rốt cục là ngực lớn tốt hay là ngực bằng phẳng mới tốt vậy?"

Lăng Surong cảm thấy mình bị đả kích, nhưng nhìn vào đôi mắt hiếu kỳ của A Sưu, nên đành phải kiên nhẫn giải thích: "Cái này, mỗi cái đều có chỗ tốt. Ví dụ như, lúc làm việc, ngực phẳng sẽ không mệt như ngực lớn. Nếu có ngực phẳng khi làm việc sẽ tương đối dễ dàng hơn một chút. Nhưng từ góc độ nam tử thì họ lại thích nữ nhân ngực lớn hơn."

"Nam nhân thích ngực lớn hơn sao? Như vậy thì sư phụ cũng thích đúng không?" A Sưu mở to hai mắt cúi đầu nhìn Lăng Surong.

---- susubblue ~ diendanlequydon ----

Đối với câu hỏi của A Sưu, Lăng Surong cảm thấy có chút đau đầu. Suy nghĩ một chút rồi đáp: "Tiểu chủ, cũng không phải tất cả nam nhân đều thích nữ

nhân ngực lớn. Nói như thế, nếu như một nam nhân yêu người thì dù ngực người phẳng hay lớn, hẳn đều không để ý. Yêu ai yêu cả đường đi, tất cả mọi thứ thuộc về người hẳn đều thích."

"Yêu? Ta từng thấy chữ này rất nhiều lần trong sách, nhưng ta vẫn không hiểu ý của nó." Về mặt A Sứ khó hiểu.

Nghe thấy bên ngoài có động tĩnh, Lăng Suong biết có yêu ma mang đồ ăn sáng đến Thượng Duyên Điện. Thấy quần áo A Sứ không chỉnh tề thì vội vàng nói: "Tiểu chủ, chúng ta thay quần áo rửa mặt trang điểm trước, dùng bữa sáng xong rồi mới thảo luận vấn đề này tiếp được không?"

Cúi đầu nhìn bộ dáng của mình bây giờ, A Sứ gật đầu. "Ừ, chờ ăn xong bữa sáng, chúng ta bàn tiếp."

Lăng Suong hưng phấn xoa tay, đi lấy y phục cho A Sứ. Nàng nhất định phải giúp tiểu chủ mặc thành mỹ nữ, xinh đẹp làm mù mắt mọi người!

Tóc A Sứ quá dài, Lăng Suong gấp chút khó khăn nên nàng lấy một nửa tóc quấn vài vòng rồi dùng dây cột tóc màu xanh ngọc buộc lại. Những sợi tóc còn lại thì đã nó xõa xuống sau lưng. Bởi vì bên trong điện không có y phục phù hợp với A Sứ nên Lăng Suong chạy ra ngoài, tìm một bộ quần áo màu xanh đậm thay cho A Sứ.

Chuẩn bị xong, A Sứ như hoa được thêu trên gấm, vốn đã đẹp nay lại càng gọi cảm hơn. Lăng Suong hết sức hài lòng với cách ăn mặc của A Sứ, lúc này mới dẫn A Sứ ra khỏi tầm điện.

Linh hộ pháp đã sớm dẫn yêu ma đưa đồ ăn sáng đến đợi một lúc lâu, nghe thấy có tiếng bước chân, hẳn ngẩng đầu nhìn qua. Khi thấy một nữ tử xa lạ nhưng lại hơi quen thuộc thì kinh ngạc. Không chỉ là Linh hộ pháp, các yêu ma khác trong Thượng Duyên Điện nhìn thấy A Sứ đều bị kinh sợ.

"Tiểu chủ?" Linh hộ pháp hoàn hồn, có chút không dám tin.

"Là ta! Linh, ta trưởng thành rồi! Người xem, ta cao hơn!" A Sứ chạy đến trước mặt Linh hộ pháp, dạo quanh một vòng.

Thấy có vài yêu ma nam trợn mắt nhìn chằm chằm A Sứ, miệng mở rộng đến sắp chảy nước miếng. Lăng Suong lớn tiếng quát: "Các người nhìn cái gì đó! Bất kính với tiểu chủ, cẩn thận căn cốt của các người!"

Bị Lăng Suong đột nhiên mắng to, mấy yêu ma nam vội vàng cúi đầu xuống. Mặc dù mỹ nhân nhìn đã mắt, nhưng mạng nhỏ và tu vi của mình vẫn quan trọng hơn!

Lăng Suong hét xong, Linh hộ pháp cũng chú ý đến mấy ánh mắt phía sau hẳn, bất mãn nhăn mày lại, lên tiếng dặn dò: "Các người để đồ ăn sáng xuống, ra ngoài phòng canh chừng đi!"

Mấy yêu ma nam không có bất kỳ dị nghị, làm theo lời dặn dò dọn hết thức ăn ra bàn rồi sau đó cúi đầu lui ra ngoài.

Chờ bọn họ đều đã đi hết, Linh hộ pháp mới mở miệng hỏi A Sứ: "Tiểu chủ, người đã ăn hết ba viên Ma quả rồi sao? Người vẫn còn có thể nuốt trôi đồ ăn nữa sao?" Nếu biết sớm A Sứ dùng Ma quả thì hôm nay Linh hộ pháp sẽ không kêu người đưa đồ ăn sáng tới Thượng Duyên Điện nữa. Dù sao ăn một viên Ma quả là có thể không ăn cơm tới mấy ngày.

A Sứ sờ bụng, chắc chắn gật đầu. "Có thể! Chờ ta ăn sáng xong, ta muốn đến Lăng Hoa Điện gặp sư phụ! Nhìn thấy ta trưởng thành, nhất định sư phụ sẽ rất vui mừng!" A Sứ kiêu ngạo nâng cằm lên.

"Tiểu chủ, Quân Thượng đang bế quan, người đừng đi quấy rầy." Linh hộ pháp khuyên nhủ.

"Ta không có quấy rầy! Ta đứng ngoài điện thôi, sẽ không đi vào!" A Sứ bĩu môi.

Linh hộ pháp không phản bác được, không còn gì để nói nên ngậm miệng lại.

A Sứ không thể chờ đợi được nữa, nghĩ phải nhanh chóng đến Lăng Hoa Điện, ăn qua loa gì đó rồi nuốt nguyên một quả táo, dien;dafn*Ile#quysdo0n Linh hộ pháp nhìn thấy có chút không đành lòng, nhịn không được lên tiếng nói: "Tiểu chủ, người ăn từ từ thôi, không có ai giành với người!"

Ô ô ư ư một tiếng, A Sứ tiếp tục ăn, không dừng động tác lại.

Chờ A Sứ ăn xong, súc miệng xong, liền chạy về phía Lăng Hoa Điện. Linh hộ pháp theo đuôi phía sau, liên tục kêu A Sứ, nói nàng chậm một chút, chú ý hình tượng!

Thấy A Sứ đi cùng Linh hộ pháp thì Lăng Suong mới thở phào nhẹ nhõm. Dặn dò yêu ma thu dọn đồ ăn dư, còn mình thì đi tìm sách viết về tình cảm, bắt đầu nghiên cứu. Tuy tiểu chủ không để bụng, nhưng khó bảo toàn sau này lúc nhàm chán sẽ không hỏi lại, hỏi nàng "Yêu" là cái gì. Nàng phải nghiên cứu kỹ một chút, đến lúc đó mới có thể giải thích rõ ràng cho tiểu chủ nghe.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thân* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 26: Quấy Rầy Ma Quân Bể Quan

Edit: susubluu

Chạy thật nhanh một đường đến Lăng Hoa Điện, A Sứ chậm rãi dừng lại. Điều này khiến Linh hộ pháp thờ phào nhẹ nhõm, tận tình khuyên bảo dạy dỗ: "Tiểu chủ, bây giờ người đã trưởng thành, khác với trước kia, đại cô nương phải chú ý hình tượng!"

"Ừ, ta sẽ chú ý, bây giờ ta sẽ chú ý." A Sứ ngoan ngoãn gật đầu, động tác chậm chạp, khí chất như hoa lan, chậm rãi đi về phía cửa chính Lăng Hoa Điện.

Từ xa xa đã nhìn thấy một nữ tử xinh đẹp như hoa chạy về nơi này, sau lưng còn có Linh hộ pháp chân chó đi theo. Hàn hộ pháp mơ hồ đoán được thân phận của người đến, mặc dù trong lòng có chút khiếp sợ, dienxdaffnleequysdoon nhưng trên mặt vẫn không để lộ biểu cảm gì mà vẫn rất lạnh nhạt. Thấy A Sứ đến gần thì Hàn hộ pháp đi lên trước ngăn cản, chấp tay thỉnh an: "Thuộc hạ tham kiến tiểu chủ."

"Ừ, chào Hàn hộ pháp. Ta đến thăm sư phụ một chút." Lúc này A Sứ nghiêm trang, hoàn toàn mất hết vẻ điên cuồng chạy tới đâu như lúc nãy mà cực kỳ thực nữ.

"Quân Thượng bề quan, tiểu chủ không thể đi vào!" Hàn hộ pháp nghiêm mặt, nói với A Sứ.

"Ta biết rõ! Ta không có muốn đi vào, ta đứng bên ngoài nhìn sư phụ không được sao? Ta nói với người vài câu không được sao?" A Sứ liếc mắt. Ở trong học viện cũng không học được pháp thuật gì, nhưng A Sứ học được không ít thứ, trọn mắt cũng chính là một trong những điều mà A Sứ học được.

Thấy A Sứ khinh khinh, Hàn hộ pháp co giật khóe miệng. Từ khi nào mà tiểu chủ trở nên khinh bỉ người như vậy? Thái độ Hàn hộ pháp kiên quyết, không chịu nhượng bộ. "Tiểu chủ, Quân Thượng đang bề quan, xin người không nên quấy rầy!"

"Người cũng nói là sư phụ đang bề quan, có kết giới lớn như vậy, ta chỉ đứng bên ngoài nói vài câu thôi, sao người có thể nghe được chứ!" Nói xong, A Sứ hừ một tiếng.

Hàn hộ pháp không phản bác được nên liếc mắt nhìn qua Linh hộ pháp đứng phía sau A Sứ, dùng ánh mắt áp bách hẳn, ý bảo Linh hộ pháp dẫn A Sứ đi.

Ai ngờ Linh hộ pháp lại tỏ vẻ mặt đắc ý, lên tiếng nói: "Quân Thượng hạ kết giới không cho phép bất cứ ai vào quấy rầy, nhưng chưa từng nói không cho phép ai đứng bên ngoài nói chuyện. Tiểu chủ chỉ đứng bên ngoài nói vài câu thôi, cũng không bước vào Lăng Hoa Điện nên không hề chống lại mệnh lệnh của Quân Thượng." Tiểu nhân, người muốn ta đi hướng Đông, ta càng muốn đi hướng Tây!

Hàn hộ pháp xưa nay vẫn luôn bình tĩnh nghe thấy hẳn nói vậy thì vẻ mặt có chút tức giận. Sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm Linh hộ pháp, lạnh giọng nói: "Tiểu chủ đứng bên ngoài nói chuyện chính là đang quấy rầy Quân Thượng bề quan!"

"Người dựa vào cái gì không cho ta đứng bên ngoài nói chuyện? Sư phụ có hạ mệnh lệnh không cho phép ta đứng bên ngoài nói chuyện sao?" A Sứ trừng mắt nhìn Hàn hộ pháp một cái. Cái tên Đại hộ pháp này thật xấu, không cho nàng nói chuyện với sư phụ.

Hàn hộ pháp không nói lại được nên im miệng không nói nữa, cũng lười xen vào chuyện này.

Thấy Hàn hộ pháp không lên tiếng phản bác nữa, A Sứ hài lòng. Đi qua Linh hộ pháp đến chỗ bậc thang ngoài cửa lớn, ngồi xuống. Linh hộ pháp thấy thế, cũng liền gấp gáp đi qua ngồi bên cạnh A Sứ.

A Sứ chống khuỷu tay lên đầu gối, tay chống cằm, không coi ai ra gì bắt đầu tán gẫu. "Sư phụ, tối hôm qua ta ăn một lúc ba viên Ma quả, sáng nay thức dậy phát hiện mình đã trưởng thành. Mặt ta cũng đã thay đổi, màu tóc cũng thay đổi, tóc cũng dài hơn, nên ta đã búi lên. Sư phụ, ta còn cao hơn nữa! Ngực ta cũng lớn hơn, bắt đầu phồng to lên. Lăng Sương nói với ta, nữ tử trưởng thành đều như vậy. Nàng còn nói với ta..."

"Khụ khụ!" Hàn hộ pháp đứng bên cạnh không nghe nổi nữa nên ho mạnh hai tiếng, ngắt ngang lời A Sứ.

"Người làm sao vậy! Ầm ỉ cái gì!" A Sứ bắt mắt trừng mắt nhìn Hàn hộ pháp.

Hàn hộ pháp thấy Linh hộ pháp không những không ngăn cản mà còn đứng một bên cười trộm, có chút tức giận nói thẳng: "Xin tiểu chủ đừng đứng trước mặt bọn thuộc hạ mặt nói trắng ra hết như vậy!"

"Ai bắt các người nghe? Ta nói cho sư phụ ta nghe, không cho các người nghe! Vô lễ chó nghe có hiểu không? Mau bịt lỗ tai lại đi!" A Sứ mắt híp mắmg.

Đối mặt với A Sứ khóc la om sòm, Hàn hộ pháp không biết nên làm gì cho phải, đành phải hạ mệnh lệnh với ma sĩ đang trực xung quanh: "Mau bịt lỗ tai lại hết! Không được phép nghe!"

Ma sĩ nghe lệnh, dùng pháp thuật chặn lỗ tai lại. Thấy tất cả ma sĩ đều chặn lỗ tai thì Hàn hộ pháp cũng dứt khoát chặn lỗ tai mình, tai yên tĩnh không nghe thấy gì cả!

Thấy vậy A Sứu hài lòng hừ một tiếng, tiếp tục nói tiếp.

Trong Lăng Hoa Điện, từ lúc A Sứu đến gần Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần đã cảm giác được. Dừng niệm chú, rút hết kết giới xung quanh. Xuyên qua chương ngại vật tầng tầng lớp lớp, Đoạn Thần chăm chú nhìn động tĩnh ngoài điện.

Đoạn Thần nhìn thấy sự thay đổi của A Sứu cũng không thấy khiếp sợ. Đoạn Thần không bị sự thay đổi của A Sứu dọa sợ mà lại bị lời nói của A Sứu chọc giận. Cái đồ xấu xí này, diện mạo#lee#quysdo0n ai cho nàng lá gan nói mấy lời khuê mật như vậy trước mặt nhiều yêu ma nam như vậy! Thấy A Sứu vẫn còn thao thao bất tuyệt, miệng không ngừng nói những chuyện riêng tư của nữ nhân thì Đoạn Thần nhin không được nữa.

"Viêm hộ pháp, ngươi đi ra ngoài đuổi nàng đi cho bản quân!" Đoạn Thần ra lệnh cho Viêm hộ pháp lạnh mặt đang đứng bên phải.

"Dạ, thuộc hạ lĩnh mệnh!" Mặc dù Viêm hộ pháp không nhìn thấy tình huống bên ngoài nhưng động tĩnh bên ngoài truyền vào, hắn cũng nghe thấy giọng nói của nàng rất rõ ràng. Nhưng vì Ma quân ở bên cạnh nên Viêm hộ pháp cố gắng đè nén chính mình, không dám có biểu cảm gì khác thường. Hiện tại nhận được mệnh lệnh, Viêm hộ pháp lập tức động thân đi ra ngoài.

A Sứu đang lăm bằm lâu bầu nói, đột nhiên nghe thấy tiếng mở cửa, sững sờ một lúc rồi mới mở miệng mong đợi nói: "Sư phụ!" Vừa kêu vừa đứng lên xoay người lại, thấy chỉ có Viêm hộ pháp đi ra, A Sứu đang mong đợi thấy vậy thì lập tức xụ mặt xuống. Mặt không chút thay đổi nhìn chằm chằm Viêm hộ pháp, A Sứu bất mãn hỏi: "Sư phụ ta đâu? Tại sao là ngươi? Không phải là nói dù là ai cũng không được đi vào quấy rầy sư phụ sao? Dựa vào cái gì mà ngươi có thể vào!"

"Thuộc hạ gặp qua tiểu chủ. Quân Thượng kêu thuộc hạ đi ra, mời tiểu chủ rời đi!" Viêm hộ pháp không nịnh hót lên tiếng nói, sống lưng thẳng tắp, giọng nói nghe không ra vui hay buồn.

"Sư phụ kêu ta đi?" A Sứu có chút không dám tin.

"Dạ, Quân Thượng nói như vậy." Viêm hộ pháp bình tĩnh trả lời A Sứu.

"Vì sao người lại nói ta đi?" A Sứu ép hỏi.

"Tiểu chủ quấy rầy Quân Thượng bế quan." Viêm hộ pháp giải thích.

"Trước khi đi ta muốn hỏi rõ ràng. Không phải là nói không ai được vào Lăng Hoa Điện sao? Vì sao ngươi có thể vào!" Ánh mắt A Sứu sắc bén, nhìn thẳng Viêm hộ pháp. Hoàn toàn quên mất chuyện Viêm hộ pháp ở trong Lăng Hoa Điện để chăm sóc Đoạn Thần.

"Thuộc hạ được Quân Thượng sắp xếp ở trong điện để hầu hạ." Viêm hộ pháp không sợ ánh mắt của A Sứu chút nào, cũng không tránh né, bình thản nói.

"Vậy ngươi chăm sóc sư phụ cho tốt đi! Người không muốn ta quấy rầy thì ta không quấy rầy nữa!" A Sứu tức giận xoay người lại, cất bước bỏ chạy.

Đi được hai bước, nhớ tới cái gì đó, A Sứu bỗng nhiên xoay người hỏi: "Không biết lúc nào Viêm hộ pháp mới bắt đầu dạy ta võ công?"

"Thuộc hạ sẽ hỏi Quân Thượng, tất cả đều chờ Quân Thượng sắp xếp!" Viêm hộ pháp nghiêm túc trả lời A Sứu.

"Tốt lắm! Ngươi hỏi sư phụ cho rõ ràng đi! Để sư phụ ta bế quan thật tốt!" A Sứu cắn răng nói xong cũng không quay đầu lại mà sai bước rời đi.

Linh hộ pháp khó chịu nhìn Viêm hộ pháp và Hàn hộ pháp, đuổi theo sát A Sứu

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bị Phát Hiện Trốn Khỏi Cung

Liên tiếp mấy ngày, A Sứu cảm thấy có chút phiền chán. Muốn gặp Đoạn Thần lại không gặp được, cũng không thể chạy tới nói chuyện với Đoạn Thần. A Sứu nhàm chán, về mặt chán ghét nằm sấp ở trên bàn, buồn bã ỉu xìu gặm một miếng bánh quế hoa cao.

Linh hộ pháp nhìn thấy A Sứu bức bối, cố gắng nói chút chuyện lý thú cho nàng nghe. Nhưng nhìn A Sứu nghe như không nghe, thì Linh hộ pháp nói một nửa cũng không muốn nói nữa.

Trong điện đột nhiên yên tĩnh lại, A Sứu biếng nhác nằm sấp trên bàn như người không xương, không biết nghĩ đến cái gì đột nhiên ngồi thẳng người lên, phấn khích lên tiếng nói: "Linh, chúng ta xuất cung đi! Sư phụ bế quan không thể đi quấy rầy người. Nhưng người cũng không nói là không cho ta xuất cung? Ta buồn muốn chết rồi, ngươi dẫn ta xuất cung đi dạo đi?"

Linh hộ pháp khó xử, đau khổ nói: "Tiểu chủ, không được Quân Thượng cho phép, người không thể tùy tiện xuất cung."

"Nhưng sự phụ bé quan rồi! Chúng ta vụng trộm ra ngoài, chỉ cần mọi người không nói thì sao người biết được!" A Sứ nói xong liền nhìn về phía Lăng Sương và Tiểu Hoa đang đứng một bên đợi lệnh.

"Tiểu chủ yên tâm, thuộc hạ nhất định sẽ không nói!" Nhận được ánh mắt của A Sứ, Tiểu Hoa liền bày tỏ thái độ nịnh hót trước.

Thấy sắc mặt Lăng Sương cũng không được tốt. Nhìn thấy vẻ mặt uy hiếp và hoài nghi của A Sứ, Lăng Sương chỉ có thể gật đầu, phụ họa theo: "Thuộc hạ cũng nhất định giữ bí mật giùm tiểu chủ!"

A Sứ hài lòng, quay đầu nhìn Linh hộ pháp. "Linh, ngươi xem, các nàng đều không nói, còn đồng ý giúp ta giữ bí mật. Ngươi dẫn ta xuất cung đi dạo đi! Chúng ta cần thận một chút, không bị phát hiện là được mà! Nếu như cuối cùng bị sự phụ phát hiện, cùng lắm thì một mình ta chịu trách nhiệm, nhất định sẽ không để cho các ngươi bị liên lụy!" A Sứ rất nghĩa khí vỗ vỗ ngực mình.

Bị bức bách nên Linh hộ pháp bất đắc dĩ đồng ý. Dẫn A Sứ ra ngoài, dùng huyền thuật biến hắc và A Sứ thành lá cây, bay theo gió ra khỏi Ma cung.

Đến đường cái ồn ào náo nhiệt, vẻ hăm dọa của A Sứ bỗng chốc biến mất theo gió. Hiểu kỳ mở hai mắt sáp lại gần bên này bên kia. Thấy A Sứ như vậy, Linh hộ pháp liền hối hận. Sớm biết hậu quả thế này thì hắc sẽ không dẫn tiểu chủ ra ngoài!

A Sứ hứng thú đến gần đám đông, bị chuyện thú vị hấp dẫn, vốn không phát hiện phần đông ánh mắt đều nhìn về phía nàng. Linh hộ pháp tỉnh táo lại, lúc hoàn hồn thì mới phát hiện có gì đó không đúng. Sao đám yêu ma này lại cứ nhìn bọn họ chằm chằm vậy? Không, nói đúng hơn là nhìn chằm chằm A Sứ!

Linh hộ pháp lập tức đi đến trước mặt A Sứ, dùng thân hình cao lớn ngăn cản tầm mắt của mọi người.

Hành vi đột ngột này của Linh hộ pháp khiến A Sứ bất mãn, lăm lăm đẩy hắc ra. "Linh, ngươi làm cái gì vậy? Ta đang thấy thú vị! Có vài thứ ta chưa từng thấy qua, ngươi tránh ra, ta muốn xem!"

Khi thấy nhiều yêu ma nam chảy nước miếng ánh mắt mắt hắc thì Linh hộ pháp mới biết vì sao bọn chúng lại nhìn chằm chằm A Sứ. Trong lòng thầm hận, A Sứ đẹp như vậy, sao hắc lại quên dùng phép thuật che lại dung mạo của người chứ!

"Tiểu chủ! Chúng ta đi trước thôi, chờ thuộc hạ che dung nhan của người lại rồi mới tiếp tục đi dạo được không? Dung mạo của người khiến nhiều người chú ý quá, bị nhiều người nhìn chằm chằm như vậy, lỡ như ma sĩ tuần tra trong đô thành chú ý tới thì sẽ bị người ta hoài nghi truy cứu hỏi rõ thân phận!" Linh hộ pháp ôn tồn nói với A Sứ.

Nghe vậy thì A Sứ mới chú ý tới đám yêu ma trên đường đều đang ngó nàng. Ánh mắt có chút kỳ lạ, còn có vài tên chảy nước miếng nữa. Thật là kỳ quái, nàng cũng không phải đồ ăn, sao lại nhìn chằm chằm nàng rồi còn chảy nước miếng chứ? Đột nhiên A Sứ toàn thân rung mình một cái, gật đầu thật mạnh.

Thấy A Sứ đồng ý, Linh hộ pháp vung tay lên, huyền quang lóe sáng, hắc và A Sứ đột nhiên biến mất trước mắt mọi người khiến đám yêu ma trên đường lập tức bùng tình, bắt đầu đàm luận về dung mạo của A Sứ.

Sau khi Linh hộ pháp dùng pháp thuật che dung nhan của A Sứ lại, nhìn thấy dung mạo nàng bình thường thì mới cho phép A Sứ tiếp tục đi dạo phố. Cao hứng đi dạo một ngày, A Sứ và Linh hộ pháp lặng lẽ trở về Ma cung. Tắm rửa xong liền vui vẻ đi ngủ.

Trong Lăng Hoa Điện, Viêm hộ pháp không hiểu vì sao Ma quân lại muốn bé quan. Vốn dĩ cho rằng Ma quân bị thương, bé quan là vì muốn bình tĩnh lại để dưỡng thương. Không ngờ, sau khi Ma quân dùng xong ba viên Ma quả ngàn năm thì thân thể đã chuyển biến tốt đẹp. Mỗi ngày núp trong Lăng Hoa Điện phê duyệt sổ con, chăm lo việc nước, quan tâm đến cuộc sống của con dân Ma tộc. Đúng, chính là trốn! Nghĩ đến đây, Viêm hộ pháp cũng hiểu được chút ít. Ma quân đang trốn tiểu chủ! Nhưng vì sao Ma quân lại trốn tiểu chủ chứ? Viêm hộ pháp lại bắt đầu trầm tư.

Mấy ngày nay, đề phòng A Sứ đến Lăng Hoa Điện quấy rầy hắc vào ban ngày, Đoạn Thần dứt khoát điều chỉnh thời gian làm việc và nghỉ ngơi của mình. Ban đêm, lúc A Sứ ngủ thì Đoạn Thần bắt đầu vội vàng phê duyệt sổ con. Vào ban ngày, A Sứ hoạt động thì hắc liền nghỉ ngơi. Đoạn Thần dự định như thế, cảm thấy sắp xếp như vậy là không sai.

Mất thấy đã canh ba, Đoạn Thần để Viêm hộ pháp đem sổ con đã phê duyệt ra ngoài, thuận tiện lấy vào một ít sổ con mà ban ngày được đưa đến Lăng Hoa Điện.

Viêm hộ pháp ôm sổ con trở về, sắc mặt có chút cổ quái. Đoạn Thần chú ý thấy thì thuận miệng hỏi: "Sao vậy? Mới ra ngoài một chuyến mà sắc mặt đã thay đổi."

"Khỏi bẩm Quân Thượng, lúc thuộc hạ lấy sổ con, không cẩn thận làm rớt vài quyển, nhìn thấy nội dung bên trong." Viêm hộ pháp đặt sổ con lên bàn, sắp xếp lại thật tốt.

"A? Nội dung gì mà lại làm cho sắc mặt ngươi trở nên kỳ quái như vậy." Đoạn Thần có chút hăng hái chống cằm hỏi.

"Thuộc hạ thấy có ma sĩ viết trên sổ con: Ban ngày, đám yêu ma ở phố Thái An tận mắt nhìn thấy một nữ hiếm có. Mọi người cảm thấy vị mỹ nữ kia cần được tiến cung, chỉ với dung mạo xuất sắc thì cũng có thể hầu hạ bên người Quân Thượng. Còn nói là tuổi Quân Thượng cũng không nhỏ nữa, Ma tộc mãi không có điện hạ thì rất bất lợi. Các con dân yêu ma đều sốt ruột giùm Quân Thượng, còn thỉnh cầu Quân Thượng vì Ma tộc mà suy tính một chút." Viêm hộ pháp nói xong thì cúi đầu xuống.

Nghe xong Viêm hộ pháp kể xong, sắc mặt Đoạn Thần rất bình tĩnh, nhàn nhạt hỏi: "Mỹ nữ hiếm thấy? Vậy thân phận thế nào?"

"Cái này tạm thời không ai biết. Chỉ nghe nói là đột nhiên xuất hiện trên đường vào ban ngày, nhưng chỉ trong chớp mắt liền bị tên yêu ma nam bên cạnh ngăn chặn. Sau đó hai người đột nhiên biến mất trước mắt mọi người. Động tác nhanh chóng khiến mọi người không kịp phản ứng." Viêm hộ pháp nghiêm túc trả lời.

"Không ai biết? Người có chút tư sắc trong Ma tộc đều đã đăng ký sao lại không ai biết được?" Đoạn Thần buồn cười, đầu ngón tay khẽ gõ bàn trà.

"Đúng là không ai biết, đây cũng là điều mọi người cảm thấy kỳ quái. Cho nên mới trình sô con lên, muốn tìm ra mỹ nữ kia." Viêm hộ pháp rút một quyển sô con từ trong xấp sô vừa mới mang về, cung kính đặt trước mắt Đoạn Thần.

Đoạn Thần vừa mở sô con ra nhìn nội dung thì sắc mặt liền lạnh như sương, vờn tay ném sô con qua một bên. Cẩn rắng cười lạnh nói: "Có mỹ nữ hiếm thấy, tóc đen như mực, dài tới thắt lưng. Yêu ma nam bên cạnh, thân cao tám thước, cổ tay có vòng hoa củ ấu màu xanh". Vòng hoa củ ấu màu xanh! Tốt! Rất tốt! Dám chống lại mệnh lệnh của bản quân, trốn bản quân xuất cung, xem ra là do ở trong cung quá nhàn nên không có việc gì làm. Viêm hộ pháp, ngày mai người bắt đầu đi dạy nàng tập võ!"

"Dạ! Thuộc hạ tuân mệnh!" Viêm hộ pháp không hỏi Ma quân thân phận của nữ tử đó, bởi vì từ lúc xem nội dung trong sô con thì Viêm hộ pháp đã đoán ra thân phận của mỹ nữ hiếm thấy đó rồi. Vòng tay củ ấu màu xanh, đây là thứ mà chỉ có tứ Đại hộ pháp đẳng cấp trong Ma tộc mới có thể đeo! Điểm này, ngoại trừ Ma quân và những yêu ma ngang cấp ra thì những người khác đều không biết. Quả nhiên, Linh hộ pháp quá ngu xuẩn! Ân vụng mà cũng không biết chùi mốp!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Múa Võ Ngoài Lãng Hoa Điện

Ở phía Đông, trời còn chưa sáng, A Sứ đã bị Lãng Sương quát.

"Lãng Sương, làm sao vậy? Ta còn chưa ngủ đủ mà? Chưa muốn dậy!" Kéo chăn che mặt lại, giọng A Sứ có chút khàn khàn.

"Tiểu chủ, Viêm hộ pháp đến. Hắn nói phụng lệnh Quân Thượng, đến dạy võ công cho người. Viêm hộ pháp nói, nếu một phút đồng hồ sau người còn chưa đến thì sau này mỗi ngày đều sẽ huấn luyện thêm nửa canh giờ nữa. Người mau dậy đi!" Lãng Sương khuyên nhủ.

Nghe vậy, A Sứ lập tức tỉnh lại. Vén chăn lên rồi giường, hung hăng xoa mặt, nói với Lãng Sương: "Vậy người mau rửa mặt cho ta!"

Chờ A Sứ thay quần áo, rửa mặt, ăn sáng xong thì đã qua một phút đồng hồ. Nhìn thấy Viêm hộ pháp lạnh mặt đứng nghiêm trang thì A Sứ lúng túng cười hỏi: "Viêm hộ pháp, sao lại đột nhiên bắt đầu luyện võ? Người không nói sớm cho ta biết, ta không có chuẩn bị gì cả."

"Đêm qua đột nhiên Quân Thượng ra lệnh, thuộc hạ thấy tiểu chủ đã nghỉ ngơi nên không quấy rầy tiểu chủ, vì vậy sáng nay mới tới sớm. Thuộc hạ có dặn dò ma nữ Thượng Duyên Điện, nếu như sau một phút đồng hồ mà tiểu chủ không xuất hiện thì sau này mỗi ngày tiểu chủ phải huấn luyện thêm nửa canh giờ. Tiểu chủ có biết chưa?" Viêm hộ pháp không đổi sắc mặt hỏi.

"A, ta biết rồi. Nhưng hôm nay là ngày đầu tiên, ta không biết chút tin tức gì nên không có chuẩn bị! Lần này coi như bỏ qua đi, Viêm hộ pháp!" A Sứ đáng thương nhìn Viêm hộ pháp.

Viêm hộ pháp không hề lay động, lạnh nhạt nói: "Nếu tiểu chủ đã biết thì xin hãy tuân thủ quy tắc của thuộc hạ!"

A Sứ bĩu môi, trong lòng thầm mắng Viêm hộ pháp không phải người tốt, đi theo Viêm hộ pháp đến hậu hoa viên. Xem Viêm hộ pháp diễn luyện, học theo động tác của hắn, bắt đầu luyện võ.

Liên tiếp hai tháng, mỗi ngày huấn luyện bốn canh giờ, A Sứ mệt muốn chết. Mặc dù mệt, nhưng không uổng công cố gắng. A Sứ đã có chút thành tựu, có thể đánh với Viêm hộ pháp được một chiêu thức. Đối với chuyện này, A Sứ rất đắc ý. Vì thế đặc biệt chạy tới Lãng Hoa Điện.

Lâu rồi không gặp A Sứ, Hàn hộ pháp cảm thấy quá thanh tịnh, thanh tịnh đến mức có chút nhàm chán. Lúc đang nhàm chán thì thấy A Sứ đến. Hàn hộ pháp tiến lên ngăn cản A Sứ lại, mặc dù mặt vẫn còn cứng nhắc nhưng giọng nói vẫn ôn hòa: "Thuộc hạ tham kiến tiểu chủ. Tiểu chủ, Quân Thượng nói không cho phép người tới Lãng Hoa Điện quấy rầy người bề quan."

A Sứ không mở miệng đáp lại Hàn hộ pháp, mà lấy giấy bút đã chuẩn bị từ lúc trước ra, viết vài dòng: "Ừ, ta biết rồi. Lần này ta đến không đi vào cũng không nói chuyện, chắc chắn sẽ không quấy rầy đến sư phụ".

Thấy vậy, Hàn hộ pháp sinh lòng hiếu kỳ. Không đi vào cũng không nói chuyện, tiểu chủ đến Lãng Hoa Điện làm gì?

Giống như là nhận ra Hàn hộ pháp nghi hoặc, A Sứ viết lên giấy: "Gần đây ta có học võ công nên muốn biểu diễn cho sư phụ xem. Mặc kệ người có thể nhìn thấy hay không, ta đều muốn biểu diễn".

Nghe vậy, Hàn hộ pháp hiểu rõ gật đầu, nhường đường cho A Sứ. Nếu tiểu chủ đã không đi vào trong để náo loạn, không nói những lời nói dơ bẩn nữa thì có thể biểu diễn.

A Sứ viết lên giấy câu "Cám ơn Hàn hộ pháp".

Hàn hộ pháp có chút ngưng ngừng, lắc đầu một cái.

A Sứ cao hứng, đứng ở cửa chính Lăng Hoa Điện, đến trước mặt các ma sĩ đang canh gác, bắt đầu biểu diễn võ nghệ mà nàng đã học được trong thời gian này.

Cơ thể như Giao Long, động tác bén nhạy, gọn gàng linh hoạt. Phối hợp với mái tóc đen dài của A Sứ, từng chiêu thức nhảy nhót uyển chuyển, tóc đen chuyển động theo thân thể, giống như dòng nước chảy, triền miên cùng múa với động tác của A Sứ. Mỹ nhân múa võ, có thể nói là khiến chư vị ma sĩ canh gác mờ mắt mà nhìn, trầm mê trong đó. Trong Lăng Hoa Điện, kể từ khi A Sứ bắt đầu tập võ, không có thời gian tới quấy rầy hấn, Đoạn Thần điều chỉnh thời gian làm việc về ban ngày còn ban đêm thì nghỉ ngơi. Viêm hộ pháp đi dạy A Sứ tập võ, Đoạn Thần kêu Xích hộ pháp vào Lăng Hoa Điện, canh giữ bên cạnh để đợi lệnh.

Đoạn Thần mới vừa phê hết sổ con, cũng cảm nhận được A Sứ đến. Nhìn xuyên thấu qua tầng tầng chướng ngại vật, nhìn thẳng động tĩnh bên ngoài. Đoạn Thần thấy kỳ quái vì sao Hàn hộ pháp lại không đuổi A Sứ đi. Không những không đuổi A Sứ mà còn để A Sứ ở lại. Mặc dù Đoạn Thần thấy A Sứ viết chữ trên giấy nhưng lại không nhìn thấy nội dung trên đó.

Nhưng mà khi Đoạn Thần chứng kiến A Sứ múa võ thì hấn cũng hiểu được A Sứ tới làm gì. Nghiêm túc nhìn chăm chăm A Sứ biểu diễn, Đoạn Thần nhìn rất say sưa. Ánh mắt tùy ý liếc qua thì phát hiện những ma sĩ canh gác ngoài Lăng Hoa Điện đều nhìn chăm chăm A Sứ đến mức con người như muốn rút ra ngoài, giống như đang nhìn sắc đẹp, sắc đẹp Đoạn Thần lập tức trở nên âm trầm.

Vỗ bàn một cái thật mạnh, Đoạn Thần chỉ Xích hộ pháp, tức giận nói: "Cái đồ xấu xí này! Thật là mắt mặt xấu hổ! Người ra ngoài đuổi nàng đi cho bản quân"

Vừa dứt lời, lúc Xích hộ pháp lĩnh mệnh xoay người muốn đi ra ngoài lại bị Đoạn Thần gọi lại. Suy nghĩ một chút, Đoạn Thần nói: "Người nói với Hàn hộ pháp, từ nay về sau không cần dẫn ma sĩ đến Lăng Hoa Điện hộ giá nữa! Mọi thứ như thế nào thì cứ khôi phục lại như cũ đi!"

"Nhưng Quân Thượng, thương thể của người..." Xích hộ pháp khó khăn nói.

"Vết thương của bản quân đã sớm tốt lên rồi! Người kêu bọn họ đều lui hết đi! Hủy hết mọi phòng thủ cho bản quân!" Đoạn Thần nói rất quyết liệt, trong lời nói còn có chút tức giận. Ban đầu Đoạn Thần bị A Sứ làm bị thương cũng không có quá nghiêm trọng. Nhưng bản thân hấn bối rồi, không biết nên đối xử với A Sứ thế nào cho nên dứt khoát lấy lý do bệ quan chữa thương để trốn tránh A Sứ. Chủ yếu là để trốn nàng. Thứ hai là lúc Đoạn Thần áp A Sứ nỏ đã tổn thất quá nhiều tu vi. Hấn vẫn muốn tìm một cơ hội tu dưỡng, bồi bổ lại tu vi hao tổn cho nên mới dứt khoát nói bệ quan, núp trong Lăng Hoa Điện, vừa tu dưỡng vừa xử lý chính sự.

Nghe thấy Ma quân nói không còn gì đáng ngại thì Xích hộ pháp mới yên tâm lĩnh mệnh đi ra ngoài.

Lúc này A Sứ mới vừa luyện hết ba chiêu, hơi mệt nên ngừng lại muốn nghỉ ngơi một chút. Không ngờ vừa mới dừng lại thì liền nghe thấy tiếng mở cửa. Nhìn thấy Xích hộ pháp đi ra chứ không phải là Đoạn Thần, A Sứ lập tức thất vọng. Buồn chán ngẩng đầu, không có tinh thần hỏi: "Xích hộ pháp, có phải sư phụ lại ra lệnh muốn người ra đuổi ta đi không?"

"Cũng không phải. Thuộc hạ phụng lệnh Quân Thượng kêu Hàn hộ pháp dẫn ma sĩ rời khỏi Lăng Hoa Điện, khôi phục lại cương vị lúc trước." Xích hộ pháp nhìn Hàn hộ pháp, trả lời A Sứ.

Nghe vậy, Hàn hộ pháp vốn có chút không yên lòng, nhưng nhận được ánh mắt trấn an của Xích hộ pháp thì hiểu rõ gật đầu, chấp tay nói: "Thuộc hạ biết rõ, tất cả nghe theo mệnh lệnh Quân Thượng dẫn ma sĩ rút khỏi Lăng Hoa Điện!" Nói xong, Hàn hộ pháp dẫn ma sĩ trật tự ngay ngắn rời khỏi Lăng Hoa Điện.

Trong lòng A Sứ cao hứng, vốn dĩ nghĩ là Xích hộ pháp ra ngoài là vì sư phụ lại hạ lệnh muốn đuổi nàng đi! Không ngờ lần này người bị đuổi đi không phải là nàng, mà là Hàn hộ pháp! Nghĩ đến cái gì, A Sứ có chút kích động, hỏi Xích hộ pháp: "Xích hộ pháp, có phải sư phụ muốn ra ngoài không?" Tất cả tâm trạng của A Sứ đều viết ở trên mặt khiến người khác vừa nhìn là hiểu ngay.

Xích hộ pháp lắc đầu, nói: "Thuộc hạ không biết, Quân Thượng không có nói về việc xuất quan."

"A. Còn chưa muốn xuất quan sao? Vậy sau này ta có thể đến tìm sư phụ nói chuyện nữa không? Ta không đi vào mà chỉ ngồi ở bên ngoài thôi. Dù không nói lời nào cũng được, ta biểu diễn võ công học được mỗi ngày cho sư phụ xem cũng được! Ta bảo đảm không lên tiếng, nhất định yên lặng biểu diễn!" A Sứ cười nịnh nọt.

"Quân Thượng không có ra mệnh lệnh về chuyện này, người chỉ kêu thuộc hạ chuyển lời nói Hàn hộ pháp dẫn ma sĩ rời khỏi Lăng Hoa Điện thôi." Xích hộ pháp tỉnh táo nghiêm túc trả lời A Sứ.

"Sư phụ không có nói gì về việc muốn đuổi ta đi sao?" A Sứ cười rất sáng lạn, hỏi Xích hộ pháp thêm lần nữa.

"Đứng!" Xích hộ pháp gật đầu.

A Sứ vui vẻ, chạy một vòng quanh cây cột đỏ, hét về phía cửa chính của Lăng Hoa Điện: "Sư phụ! Có phải người đã tha thứ cho ta rồi, không giận ta nữa đúng không? Có phải mỗi ngày ta đều có thể tới thăm người đúng không?"

Thấy A Sứ cười ngọt hơn cả hoa, sáng hơn ánh mặt trời, thì Đoạn Thần ngồi trong Lăng Hoa Điện cười giấu cợt một cái. Nhẹ mắng: "Đồ ngốc"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Ma Quân Muốn Xuất Quan

Hoa rơi nước chảy, xuân về hoa nở, thời gian trôi mau như thổi đưa, chợt đến rồi biến mất. Chớp mắt một cái đã qua một năm, A Sứ cũng học được chút thành tựu. Võ công cao hơn Viêm hộ pháp, Viêm hộ pháp tuyên bố A Sứ có thể xuất sư, không còn gì để dạy cho A Sứ nữa.

A Sứ kích động chạy đến Lăng Hoa Điện, ôm cột đình màu đỏ, nói chuyện phiếm với Đoạn Thần. Đoạn Thần bế quan một năm, ngày nào A Sứ cũng đều chạy tới Lăng Hoa Điện nói chuyện với Đoạn Thần một lát. Mặc dù không được hỏi âm nhưng A Sứ biết rõ sư phụ nhất định sẽ nghe rất rõ.

"Sư phụ, hôm nay ta chỉ dùng ba chiêu đã đánh thắng được Viêm hộ pháp. Hắn nói ta có thể xuất sư, sau này không còn gì để dạy ta nữa. Sư phụ, sao người còn chưa ra nữa? Có phải người đã biến thành già rồi nên sợ hù ta mới xấu hổ không chịu đi ra gặp ta không? Sư phụ yên tâm, mặc kệ người biến thành xấu xí thế nào ta cũng sẽ không ghét bỏ người. Sư phụ, người nhanh xuất quan đi! Ta đã học có chút thành tựu, cũng đang rất nhàm chán. Ta không có ai tán gẫu liền muốn xuất cung, nhưng người lại không cho phép. Ta ghen ở trong cung rất khó chịu!"

Trong Lăng Hoa Điện, nghe A Sứ nói, sắc mặt Đoạn Thần vẫn bình tĩnh, không có bất kỳ bất ổn nào. Đã hơn một năm nay, hắn cũng đã quen bị A Sứ chọc tức, không còn biến sắc giận dữ như lúc đầu nữa.

Cúi đầu xuống tiếp tục xem quyển sổ vàng óng ánh trong tay. Sau khi xem xong, Đoạn Thần lâm vào trầm tư. Thật lâu sau bỗng nhiên đứng dậy, Đoạn Thần ném quyển sổ vào giữa không trung rồi dùng lửa thiêu cháy.

Xích hộ pháp đứng bên cạnh lặng lẽ quan sát, không hề lên tiếng.

"Xích hộ pháp, bản quân muốn người và Hàn hộ pháp thay bản quân làm một chuyện." Ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm đống tro đen trên mặt đất, Đoạn Thần bình tĩnh mở miệng nói.

"Thuộc hạ nghe Quân Thượng dặn dò." Xích hộ pháp ôm quyền, nửa quỳ xuống.

"Ở nhân gian có yêu ma làm loạn, bản quân hoài nghi là con dân Hồ tộc mấy trăm năm trước chạy ra khỏi Ma giới. Người và Hàn hộ pháp tỉ mỉ kỹ càng. Bản quân lệnh hai người đến nhân gian, mặc kệ đó là loại yêu mà gì các người đều phải phá hủy thân thể, nhốt hồn bọn họ lại đưa về Ma giới!" Lời nói của Đoạn Thần thâm thúy, dù như đang tán gẫu nhưng lại rất nghiêm nghị.

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Xích hộ pháp trịnh trọng gật đầu.

"Bản quân sẽ cho các người mỗi người mười viên Ma quả trăm năm, đề phòng bất cứ tình huống nào cũng có thể dùng. Nếu không giải quyết được thì cần phải truyền tin về Ma giới, đến lúc đó bản quân sẽ sắp xếp yêu ma đến đón các người." Đoạn Thần nhìn thẳng, nghiêm túc dặn dò Xích hộ pháp.

"Thuộc hạ biết rồi!" Trong lòng Xích hộ pháp có chút cảm động, gật đầu thật mạnh đồng ý.

"Vậy người đi thông báo với Hàn hộ pháp đi, khi nào các người chuẩn bị xong thì liền xuất phát. Nhớ kỹ trên đường đi các người nhất định phải để lại ký hiệu! Nếu các người gặp chuyện không may bản quân cũng sẽ phái yêu ma đến cứu giúp." Đoạn Thần dặn dò.

"Đa tạ Quân Thượng coi trọng! Thuộc hạ nhớ kỹ!" Xích hộ pháp dập đầu, đứng dậy rồi đi.

A Sứ đang không có ai tán gẫu ôm cột đình lâm bầm lâu bầu. Nhìn thấy cửa mở ra, là Xích hộ pháp đi ra, A Sứ thấy nhưng không thể trách. Vươn tay chào hỏi Xích hộ pháp: "Này! Xích hộ pháp, sư phụ kêu người đi làm chuyện gì? Người có kêu người nói gì với ta không?"

Xích hộ pháp gật đầu với A Sứ. "Thuộc hạ gặp qua tiểu chủ! Quân Thượng đúng là có dặn dò thuộc hạ đi xử lý vài chuyện, nhưng không có gì để nói với tiểu chủ. Quân Thượng còn nói, ít ngày nữa người sẽ xuất quan."

Nghe nói sư phụ muốn xuất quan, A Sứ kích động ôm lấy cái cột, hét về phía cửa chính: "Sư phụ, người muốn ra ngoài sao! Thật tốt quá, sau này ta sẽ không cần phải ôm cái cột lạnh băng này nữa!" Trong Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần nghe thấy vậy, trên trán lập tức có vài vạch đen. Vốn dĩ Đoạn Thần đã cảm thấy kỳ quái, vì sao mỗi lần con nhóc xấu xí này tới Lăng Hoa Điện đều ôm cái cột kia, hay là tưởng tượng ôm cây cột hành ôm hắn.

Ngoài điện A Sứu không được đáp lại cũng không tức giận, lại ngồi ngây ngô ôm chặt cái cột một mình. Đoạn Thần ngồi trong điện nhìn thấy nhin không được nên rút hết kết giới, đi ra ngoài đen mặt nhìn chăm chăm A Sứu, lạnh lùng nói: "Người thích ôm cái cột này như vậy, không bằng bản quân tháo nó ra để tặng cho người?"

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, A Sứu ngậy người, tay cũng rời khỏi cái cột, nhào về phía Đoạn Thần. Ôm chặt lấy Đoạn Thần, vùi đầu vào hõm vai hân khóc lóc.

"Sur phụ, cuối cùng người cũng chịu ra ngoài gặp mặt ta! Ta thật sự sợ người sẽ tiếp tục trốn tránh ta!"

Đối mặt với ôn hương nhuyễn ngọc trong ngực, thân thể Đoạn Thần cứng lại, trên mặt chợt có chút bối rối và lúng túng. Hai tay không biết làm gì, trong lúc nhất thời hơi sững sốt đứng im không có phản ứng gì.

A Sứu khóc một lát, thấy Đoạn Thần không ôm nàng, cũng không lên tiếng an ủi. Cảm thấy sur phụ còn đang trách nàng. Mặt mũi A Sứu đầy nước mắt, ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Thần, khóc ròng nói: "Sur phụ, vì sao người không để ý tới ta? Người còn đang giận ta phải không? Ta thật sự không biết ta làm người bị thương, ta không có chút cảm giác gì cả. Sur phụ, người có thể đánh ta, mắng ta, phạt ta, không cho ta ăn, nhưng người đừng trốn tránh ta, không để ý tới ta nữa! A Sứu chỉ có một mình sur phụ, ta thật sự sợ sur phụ không cần ta nữa!"

Thấy A Sứu khóc đáng thương như vậy, Đoạn Thần bắt đầu dỗi vờ tay nhẹ vỗ lưng nàng, ôn hòa nói với A Sứu: "Bản quân không có trách người, cũng không có bỏ mặc người. Nếu bản quân mặc kệ người thì vì sao còn bản quân còn kêu Viêm hộ pháp dạy võ công cho người?"

"May quá, sur phụ không nói ta sẽ thấy sợ. Sur phụ người còn muốn ta!" A Sứu ôm chặt Đoạn Thần, mặt cọ xát vào cổ Đoạn Thần.

Không gặp một năm, Đoạn Thần không thể tiếp nhận được tiếp xúc quá thân mật như vậy. Cảm giác có chút không được tự nhiên, né tránh A Sứu, Đoạn Thần nói: "Còn nhớ bản quân đã nói gì với người không, nữ tử trưởng thành thì phải giữ muốn khoảng cách với nam giới, nhớ chưa?"

A Sứu ịu xịu, cúi đầu xuống, chôn mặt vào hõm vai Đoạn Thần, rầu rĩ nói: "Còn nhớ. Nhưng sur phụ không phải nam tử khác, ta thích kẻ cận sur phụ, mãi mãi ở chung với sur phụ"

"Người lớn rồi, sau này phải lập gia đình, không thể ở mãi bên bản quân được." Đoạn Thần bình tĩnh nói với A Sứu.

"Ta không muốn gả cho người khác! Muốn gả ta cũng muốn gả cho sur phụ! Như vậy có thể mãi mãi ở cùng sur phụ!" Nghĩ như thế, A Sứu lập tức phản chân lại, ngẩng đầu lên, vẻ mặt mong đợi nhìn Đoạn Thần, tiếp tục nói: "Đúng vậy! Sur phụ, ta có thể gả cho người! Như vậy chúng ta có thể mãi mãi ở cùng nhau!"

Đoạn Thần đen mặt, cúi đầu nhìn vào sắc mặt sáng ngời của A Sứu, lạnh nhạt nói: "Lập gia đình không phải là chuyện tùy tiện, đợi sau này người gặp được người mình thích, hơn nữa người đó cũng yêu người, người có thể suy tính gả cho hẳn. Người còn nhỏ, không hiểu chuyện, bản quân coi như chưa từng nghe, sau này người cũng đừng nói nhảm nữa."

A Sứu chậm rãi âm đạm, ngây ngốc hỏi Đoạn Thần: "Yêu? Đó là cái gì?"

"Đó là một loại tình cảm chỉ có thể thâm hiểu mà không thể nói bằng miệng. Người cần tự mình trải nghiệm thì mới hiểu được. Được rồi, người trở về đi, bản quân còn sổ con phải phê duyệt." Đoạn Thần đẩy A Sứu ra, xoay người đi vào Lăng Hoa Điện. Rồi lập tức thiết hạ kết giới ngăn chặn A Sứu ở bên ngoài.

A Sứu ngu ngơ đứng tại chỗ một lúc lâu mới chậm rãi hoàn hồn rồi đi ra ngoài.

Thấy vậy Đoạn Thần mới thở dài. A Sứu thay đổi quá nhanh, hẳn cũng không biết nên đối mặt với nàng như nào.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 30: Nhàm Chán Thì Làm Sao Bây Giờ

Liên tiếp nhiều ngày không gặp Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp, A Sứu cảm thấy kỳ quái hỏi Đoạn Thần: "Sur phụ, Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đâu? Sao lại không thấy đâu nữa?"

"Bản quân có chuyện kêu bọn họ đi làm, trong một khoảng thời gian dài người sẽ không gặp được bọn họ." Đoạn Thần hết sức chuyên chú vùi đầu phê sổ con, mí mắt cũng không nhìn nàng một cái.

"A. Sur phụ, người kêu bọn họ đi làm cái gì vậy? Vì sao lại rời đi lâu như vậy?" A Sứu nhàm chán tiếp tục quấy rầy Đoạn Thần.

"Không phải chuyện của người, ngậm miệng lại." Viết xong chữ cuối cùng, Đoạn Thần để bút xuống, ngẩng đầu nhìn A Sứu.

"Sư phụ, ta thấy hơi nhàm chán, làm sao bây giờ?" Thấy Đoạn Thần viết xong, A Sứu tiến đến ngồi xuống bên cạnh hắn.

Đoạn Thần không biến sắc ngồi dịch qua một bên, bình thần ung dung nhìn về phía A Sứu, trả lời: "Nhàm chán thì đi tìm vài ma sĩ luyện công đi."

"Ta không muốn so chiêu với bọn họ! Ngay cả Viêm hộ pháp bọn họ cũng không bằng, không có ý nghĩa! Sư phụ, hay là ta với người đánh một trận đi?" A Sứu hứng khởi nhìn Đoạn Thần, trong mắt đầy mong đợi.

"Bản quân không muốn ra tay với người." Đoạn Thần ôn hòa cự tuyệt. Nói đùa sao? A Sứu sẽ hấp thụ pháp thuật của hắn, pháp thuật Ma giới vốn không có lực sát thương với A Sứu. Mà công phu quyền cước, đã nhiều năm rồi Đoạn Thần không luyện, sớm đã quên gần bảy tám phần. Thấy trò hai đánh nhau, ai thắng ai thua đã rất rõ ràng. Đoạn Thần sẽ không tự mình đi tìm đánh, như vậy mặt mũi hắn để ở đâu!

A Sứu mất hứng, không hề phòng bị nhào về phía Đoạn Thần. Nửa người đè trên đùi Đoạn Thần, mặt để sát bụng hắn, hai tay ôm lấy eo hắn. Ngửa đầu nhìn Đoạn Thần, hỏi: "Sư phụ, có phải người còn giận ta không? Sau khi người xuất quan luôn lạnh nhạt với ta, ta không thích người như vậy."

Thân thể Đoạn Thần cứng ngắc, đẩy đầu A Sứu ra. Bất đắc dĩ nói: "Bản quân có nói giận người chưa. Sở dĩ bản quân không thân cận với người là vì người đã trưởng thành, kẻ cả đó là bản quân thì cũng phải giữ khoảng cách. Vì sao người không chịu hiểu lời của bản quân nói?"

"Ta mặc kệ, ta cứ thích thân cận với sư phụ! Những người khác ta đều không thích! Ta chỉ thích sư phụ!" A Sứu xỏ lá vùi đầu vào bụng Đoạn Thần, cọ vài cái.

Đoạn Thần không còn gì để nói, lấy một quyển sách trên bàn, mặc kệ A Sứu, tự nhiên đọc sách.

Thấy Đoạn Thần không để ý tới nàng, A Sứu nhàm chán vượt đai lưng hắn. Vươn ngón tay kéo đai lưng xoay vòng tròn. Trong chớp lát A Sứu cảm thấy vô nghĩa, hai cánh tay bắt đầu cời bỏ đai lưng Đoạn Thần.

Đoạn Thần đang nhìn chằm chằm nội dung trong sách không chớp mắt, không có chú ý tới động tác của A Sứu. Chờ lúc hắn phản ứng lại thì phát hiện y phục mình đã bị cời ra. Bỏ sách trong tay lên bàn, Đoạn Thần đẩy A Sứu, lấy lại đai lưng trong tay A Sứu, gài lại xong thì trầm mặt, ánh mắt bất thiện nhìn chằm chằm A Sứu, Đoạn Thần quát: "Người nào loạn cái gì!"

"Sư phụ, người không để ý tới ta, một mình ta nhàm chán." A Sứu uất ức nhìn Đoạn Thần, đáng thương nói.

"Nhàm chán thì người có thể kéo đai lưng của bản quân? Đi viết lại ma chú tám trăm lần đi!" Đoạn Thần đen mặt đẩy A Sứu ra.

"Tám trăm lần! Sư phụ, không bằng người phạt ta không được ăn còn hơn!" A Sứu nhảy khỏi người Đoạn Thần, liếc mắt nói.

"Có ý kiến? Vậy thì chép một ngàn lần! Không chép xong không được ra khỏi Thượng Duyên Điện!" Thấy A Sứu dám trợn mắt nhìn hắn, Đoạn Thần cười lạnh nói.

A Sứu nhào tới ôm cổ Đoạn Thần, nịnh nọt: "Sư phụ, ta sai rồi! Người đừng phạt ta! Ta xin lỗi!"

Né tránh A Sứu, Đoạn Thần lạnh mặt hỏi: "Sai thế nào? Nói không đúng thì chép thêm một trăm lần nữa!"

A Sứu im lặng trong chớp lát, suy nghĩ một chút rồi nói: "Ta không nên quấy rầy sư phụ đọc sách."

"Ừ, nói tiếp." Đoạn Thần gật đầu.

"Nói tiếp... Còn nữa, ta không nên chơi đùa đai lưng của sư phụ." A Sứu có chút thấp thỏm, chỉ sợ mình đáp sai.

"Ừ. Trở về chép ma chú một ngàn lần đi! Khi nào chép xong thì mới được ra ngoài." Đoạn Thần không đếm xỉa tới dạn dò A Sứu, cầm lấy quyển sách trên bàn tiếp tục xem.

A Sứu bối rối, sau đó thay đổi sắc mặt nhìn về phía Đoạn Thần, hỏi: "Sư phụ, không phải ta đã nói đúng rồi sai rồi sao? Vì sao còn bị phạt?"

"Bản quân vì muốn tốt cho người. Người không biết pháp thuật, chép nhiều ma chú thì sau này lúc đánh nhau với đối thủ có thể sử dụng đến." Đoạn Thần nghiêm trang trả lời A Sứu.

"Phải không? Nhưng ta không luyện được pháp thuật, nhớ ma chú có ích lợi gì? Ta lại không thể dùng pháp thuật đối phó ai cả." A Sứu không hiểu hỏi.

"Sẽ có lúc có ích, bản quân vì muốn tốt cho người, sẽ không hại người. Người chép hay không chép?" Đoạn Thần đột nhiên trở nên nghiêm túc.

"Ừ. Ta tin tưởng sư phụ sẽ không hại ta, người kêu ta chép vậy ta sẽ chép." A Sứu lơ mờ gật đầu.

"Vậy còn không mau đứng dậy đi chép ma chú đi?" Đoạn Thần liếc mắt nhìn A Sứu.

Đứng dậy đi được hai bước, A Sứu dừng lại xoay người hỏi: "Sư phụ, vậy ta có thể ngồi chép bên cạnh người không? Sư phụ phê sớ con, đọc sách, ta sẽ yên tĩnh ngồi chép ma chú bên cạnh."

Suy nghĩ một chút, Đoạn Thần gật đầu nói: "Nếu như người không an tĩnh chép sách mà làm ồn thì bản quân sẽ đuổi người về Thượng Duyên Điện, cộng

thêm chếp phạt gấp đôi."

"Ta bảo đảm! Nhất định sẽ thành thật!" A Sứ nghiêm mặt, nghiêm túc gật đầu.

"Ừ. Tốt lắm, ngươi đến Tàng Kinh các tìm sách đi." Đoạn Thần khôi phục vẻ ôn hòa, gật đầu với A Sứ, phát tay đuổi nàng đi.

"A. Vậy ta đi đây, chờ ta tìm được sách rồi sẽ trở lại đây với sư phụ!" A Sứ ngoan ngoãn gật đầu, chạy ra ngoài.

Thấy A Sứ rời đi, Đoạn Thần lạnh lùng đứng lên, viết mấy chữ trong không trung, truyền tin ra ngoài. Không đến nửa chén trà, Viêm hộ pháp đi vào Huyền Diệp điện, hành lễ với Đoạn Thần.

"Thuộc hạ tham kiến Quân Thượng!"

"Đứng lên đi, nói thẳng tình hình." Đoạn Thần ngồi nghiêm chỉnh, nhưng vẻ mặt tàn khốc nhìn Viêm hộ pháp.

"Khởi bẩm Quân Thượng, Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đã sử dụng Thần Ma Chi Tinh, một đường đi về hướng Nam, cũng để lại ký hiệu. Quân Thượng, có nên phái thêm vài tiểu hộ pháp theo đuôi phía sau không?" Viêm hộ pháp cúi đầu nói xong, ngẩng đầu nhìn Ma quân hỏi.

Đoạn Thần phát tay, tinh táo nói: "Không cần. Thực lực của đám yêu ma làm loạn ở nhân gian thế nào bản quân còn chưa biết được. Nếu phái quá nhiều yêu ma đến, bị nhận ra sẽ không tốt. Vì vậy bản quân mới trực tiếp phái Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đến nhân gian, thứ nhất là tin tưởng năng lực của bọn họ, thứ hai là thử dò xét."

Dừng một chút, Đoạn Thần hít mắt, trong mắt đầy hận ý, tiện đà nói: "Nếu ngay cả Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp mà cũng không phải đối thủ của chúng thì đến lúc đó bản quân sẽ tự mình đi."

Viêm hộ pháp giật mình mở to hai mắt, ngẩng đầu nhìn Ma quân, khuyên nhủ: "Quân Thượng! Vạn lần không được! Ma giới không thể thiếu Quân Thượng! Nếu Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp không về được, Quân Thượng có thể phái thuộc hạ và Linh hộ pháp đến đó! Ta nguyện ý phân ưu vì Quân Thượng!"

Đoạn Thần không có trả lời, phát giác được A Sứ trở về thì nhẹ gật đầu cho có lệ rồi phát tay để Viêm hộ pháp lui ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 31: Náo Loạn Đồi Đến Nhân Gian

Edit: susublu

Nắng gắt như lửa, ngày hè chói chang, đây là thời kỳ Đoạn Thần ghét nhất. Mặc dù trước đó không lâu mới vừa có một trận mưa xối xả như thác nước nhưng nhiệt độ lại không hề giảm đi chút nào.

Trái lại mấy ngày nay tinh thần A Sứ tăng gấp trăm lần. A Sứ cảm thấy cả người có một nguồn sức mạnh mạnh mẽ, làm cho nàng phấn khích cao độ.

Nhưng mà trong lòng Đoạn Thần bức bối thấy A Sứ lộn xộn, nhện không được lên tiếng dạy dỗ: "Lộn xộn cái gì? Không an tĩnh chếp sách, vậy thì về Thượng Duyên Điện đi!"

A Sứ uất ức nhìn về phía Đoạn Thần, mím miệng nói: "Sư phụ, ta cũng không muốn lộn xộn. Nhưng không biết chuyện gì xảy ra, thời tiết càng nóng ta lại càng hưng phấn."

Nghe vậy, Đoạn Thần nhú mày, nhớ lại hành vi của A Sứ mấy ngày nay. Đúng là trong mấy ngày này tinh thần nàng cao hơn so với bình thường, thần thái sáng láng, ngay cả chếp sách cũng nhanh hơn trước. Vốn dĩ Đoạn Thần cho là A Sứ thích thú với nội dung ma chú cho nên mới chếp nhanh, xem ra trong đó có ẩn tình khác!

Lười phải đi tới chỗ nàng, Đoạn Thần nhìn A Sứ ngoác tay: "Đến đây để bản quân xem một chút."

A Sứ để bút xuống, đứng dậy hấp tấp chạy về phía Đoạn Thần.

Ngón tay thon dài vuốt mặt A Sứ, sau đó lại cầm tay nàng,捏了几下. Đoạn Thần không hề phát hiện A Sứ có gì dị thường. Quan tâm hỏi: "Năm ngoái lúc trời nóng ngươi cũng như vậy sao?"

A Sứ nghiêm túc suy nghĩ một chút rồi đáp: "Năm ngoái? Ta không có cảm giác gì! Nhưng năm nay thời tiết càng lúc càng nóng, sau đó ta phát hiện, trời càng nóng ta lại càng có tinh thần. Cực kỳ hưng phấn, muốn làm chút gì đó."

Đoạn Thần trầm ngâm, suy tư quan sát A Sứ. Nhất định nguyên hình của A Sứ là loài chim, diệnxxdafillequysdoon nhưng loài chim mùa đông không sợ lạnh, mùa hè không sợ nóng, ngược lại càng nóng càng thích, Đoạn Thần không thể nghĩ ra được năng là giống loài gì.

Thấy Đoạn Thần trầm mặc nửa ngày không lên tiếng, A Sứ vươn tay kéo ống tay áo hắn, có chút lo lắng hỏi: "Sư phụ, ta bị làm sao vậy? Có phải ngã bệnh rồi không?"

Đoạn Thần lắc đầu, nắm tay A Sứ trấn an, nói: "Nếu ngươi không tỉnh tâm được thì niệm Thanh Tâm Chú đi."

"Thanh Tâm Chú? Ta niệm có tác dụng sao?" A Sứ tò mò hỏi.

"Bất kể là thần tộc hay Ma tộc, hay là bất kỳ người phạm nào, khi niệm Thanh Tâm Chú đều có tác dụng tĩnh tâm." Mới nắm tay trong chốc lát, Đoạn Thần đã phát giác lòng bàn tay toát nhiều mồ hôi, buông ra tay A Sứ ra, lười nhác dựa vào trên vương tọa.

"A. Vậy ta thử xem!" A Sứ gật đầu, sửa lại tư thế, nhắm mắt lại, bắt đầu niệm chú.

Một tay chống xuống ghế, nửa nằm trên ghế ngọc lạnh buốt, Đoạn Thần lẳng lặng nhìn A Sứ. Bộ dáng có thể nói là cực kỳ lười biếng, nhưng vẻ mặt vẫn nhu hòa, hết sức chăm chú.

Nghiêm túc quan sát A Sứ, Đoạn Thần phát hiện sắc mặt nàng từ hưng phấn trở thành bình tĩnh.

Thấy Viêm hộ pháp đi tới, Đoạn Thần vung tay lên tạo kết giới bao quanh A Sứ, không để nàng bị quấy rầy. Quay đầu lại Đoạn Thần hỏi Viêm hộ pháp: "Có tin tức gì?"

"Khởi bẩm Quân Thượng, liên tiếp hai tháng, Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đều không có chút tin tức!" Vẻ mặt lăm liệt của Viêm hộ pháp có chút lo lắng.

"Nơi cuối cùng bọn họ để lại ký hiệu là ở đâu?" Nhắm mắt lại, như có như không thờ dài, Đoạn Thần hỏi.

"Là Trì Châu của Tề quốc, ký hiệu được để lại vào hai tháng trước." Viêm hộ pháp không dám qua loa, xác định hết lần này đến lần khác rồi mới đến hỏi báo với Ma quân.

"Ừ, bản quân biết rõ. Ngươi đi chuẩn bị một chút, bắt đầu sắp xếp đi, bản quân muốn bế quan." Đoạn Thần tỉnh táo dặn dò.

"Quân Thượng, người muốn bế quan?" Viêm hộ pháp không hiểu ngẩng đầu lên hỏi. Hiện tại Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp không rõ sống chết, sao đột nhiên Ma quân lại muốn bế quan? Đây hoàn toàn không phù hợp với cách hành sự của Ma quân!

"Nói với bên ngoài là bản quân muốn bế quan, bản quân muốn đích thân đến nhân gian một chuyến." Đoạn Thần bình tĩnh như nước, lơ đãng nói.

"Thình Quân Thượng nghĩ lại! Hãy phái thuộc hạ đi đi! Thuộc hạ nhất định sẽ dốc toàn lực điều tra rõ ràng mọi chuyện, cũng sẽ thu phục luôn đám yêu ma làm loạn kia!" Viêm hộ pháp nghiêm túc quỳ trước mặt Đoạn Thần.

"Ngươi đi? Đối phương dễ dàng bị thu phục như vậy sao, không để lại manh mối âm thầm giải quyết Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp, ngươi có chắc dựa vào năng lực của ngươi có thể đối phó được không? Thay vì mất đi từ Đại hộ pháp các ngươi thì không bằng bản quân tự mình ra tay." Đoạn Thần nhếch khóe môi cười lạnh, nói xong thì mờ mắt ra, con ngươi trắng bóc cực kỳ sắc bén.

Viêm hộ pháp im miệng không nói gì nữa, không phản bác được nên đành phải cúi đầu thấp hơn, thấp đến mức gần chạm đến đá lát sàn.

Thấy Viêm hộ pháp im lặng, Đoạn Thần lấy một miếng ngọc bài từ trong lồng ngực ra, vút lên bàn. Nói với Viêm hộ pháp: "Ngươi cất miếng ngọc bài này cho kỹ, sau khi bản quân rời đi thì ngươi trấn thủ Ma cung. Nếu có đại sự xảy ra, ngươi có thể cầm lấy nó đến Lăng Hoa Điện, vào trong tâm điện của bản quân lấy cái túi gấm màu xanh ra. Mang nó đến hậu cung, lúc đến gần hậu cung thì mở nó ra. Ma khí bên trong túi gấm sẽ thoát ra ngoài để bảo vệ ngươi, giúp ngươi an toàn đi vào hậu cung. Trong hậu cung có một rừng cây khô, trên mỗi cây khô đều có treo một cái túi gấm. Trong mỗi túi gấm đều chứa một hồn phách của Ma binh, ngươi phóng thích họ ra ngoài, để họ giúp ngươi đối phó kẻ thù bên ngoài. Nhớ kỹ, nếu không phải vạn bất đắc dĩ thì ngàn vạn lần không được đến hậu cung giải phóng Ma binh!"

Viêm hộ pháp nghe thấy mà run sợ. Ma binh! Những tiền bối của Ma tộc đã chết trong truyền thuyết! Tất nhiên Viêm hộ pháp biết rõ tác dụng và uy lực của Ma binh, thấy Ma quân giao cho hãn nhiệm vụ quan trọng như thế, toàn thân Viêm hộ pháp như bị đá nặng ngàn cân đè ép, lập tức cảm thấy mình chịu áp lực không lồ.

"Quân Thượng! Thuộc hạ vẫn là câu nói kia, xin người nghĩ lại."

"Thế nào? Ngươi sợ sao? Không có gì phải sợ. Bản quân cũng chỉ phòng ngừa vạn bất đắc dĩ mới để lại cho ngươi một lá bùa hộ mệnh. Nếu đến lúc đó thật sự gặp chuyện không may, ngươi có thể phóng thích Ma binh, để bọn họ đánh một trận với kẻ thù bên ngoài. Đương nhiên, không có chuyện xảy ra vẫn là tốt nhất. Nếu ngươi sợ, vậy ngươi theo bản quân đến nhân gian đi, để lại Linh hộ pháp trấn thủ Ma cung." Đoạn Thần ném ra hai sự lựa chọn để Viêm hộ pháp tự lựa chọn.

Để cái tên Linh hộ pháp ngu xuẩn kia trấn thủ Ma cung thì không bằng để hãn ở lại! Viêm hộ pháp không chút nghĩ ngợi trực tiếp nói: "Linh hộ pháp tính nóng nảy, không thể đảm nhận trọng trách này, vẫn nên để thuộc hạ ở lại trấn thủ Ma cung thì hơn!"

Đoạn Thần hài lòng gật đầu, hất cằm lên kêu Viêm hộ pháp nhận lấy ngọc bài. "Cất kỹ đi, người đi chuẩn bị chuyển bản quân muốn bế quan đi."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Viêm hộ pháp quỳ di chuyển về phía trước vài bước, hai tay nghiêm túc đón lấy ngọc bài, cẩn thận cất kỹ rồi mới đứng dậy cáo lui.

Sau khi Viêm hộ pháp rời đi, Đoạn Thần tùy ý liếc qua A Sứ, phát hiện nàng đang mở to hai mắt ngồi trong kết giới, vẻ mặt tung tăng như chim sẻ. Sắc mặt Đoạn Thần trầm xuống, hấn rút lại kết giới, bất thiện hỏi: "Người cũng nghe được?"

"Ừ! Sư phụ, người muốn đến nhân gian phải không? Dẫn ta theo được không? Ta chưa từng rời khỏi Ma giới để đến nhân gian đâu! Ta chỉ nghe chuyện của nhân gian từ miệng Linh hộ pháp thôi, vẫn không từng tự mình trải nghiệm, ta rất muốn đi xem thử!" A Sứ ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, cười nịnh nọt.

"Không được!" Đoạn Thần không hề nghĩ ngợi mà trực tiếp từ chối.

A Sứ xệ mặt xuống, buông lỏng cánh tay Đoạn Thần ra. Lúc Đoạn Thần cho rằng nàng hờn dỗi muốn chạy đi, ai ngờ, A Sứ đột nhiên nhào vào người hắn, ngăn chặn hắn lại.

"Sư phụ, người cho ta đi theo có được không? Ta bảo đảm không gây phiền phức cho người. Thật mà. Ta sẽ ngoan ngoãn, người dẫn ta theo đi!" Mặt dán vào mặt Đoạn Thần, A Sứ nhẹ nhàng cọ xát.

Bị động tác của A Sứ dọa sợ, lúc Đoạn Thần hoàn hồn thì vội vàng né tránh A Sứ. Nhưng Đoạn Thần càng trốn thì càng bị A Sứ ôm chặt. Bên cạnh còn tỏa ra mùi thơm trên người A Sứ, diensexđafn;lle*quydo0n Đoạn Thần cảm thấy đầu có chút choáng váng.

A Sứ còn đang náo loạn trên người Đoạn Thần, không ngừng cọ vào cổ và mặt Đoạn Thần. "Sư phụ, người dẫn ta theo đi! Ta sẽ ngoan ngoãn!"

"Được rồi! Bản quân đồng ý, người đứng lên cho bản quân!" Đoạn Thần bắt đắ đi quát lớn A Sứ.

A Sứ hài lòng, cười tinh nghịch nhảy xuống khỏi người Đoạn Thần.

Thấy A Sứ tươi cười hơn hờ như kẻ ngốc vì đã đạt được mục đích, Đoạn Thần khó chịu nói: "Bản quân còn chưa nói hết. Nếu muốn cùng đi thì người phải chép xong Ma chú một ngàn lần trước khi lên đường. Nếu đủ thì tất nhiên bản quân sẽ dẫn người đi. Nếu chép không xong thì người cứ ngoan ngoãn ở lại Ma cung. Không được để lộ hành tung của bản quân cho bất cứ yêu ma nào biết!"

Nghe nói vậy, mặt A Sứ lại âm trầm, nhưng suy nghĩ lác quan một chút, nàng vẫn còn có cơ hội. A Sứ hoàn toàn tự tin gật đầu với Đoạn Thần: "Ta biết rồi! Sư phụ, ta nhất định sẽ tranh thủ chép xong ma chú trước khi xuất phát!"

"Người đã tự tin như vậy thì bản quân mới mất mong chờ. Trước hết cầm lấy giấy bút và mực trở về Thượng Duyên Điện của người đi." Đoạn Thần thấy A Sứ churong mất nên đuổi nàng đi.

"Ta nhất định sẽ làm được! Sư phụ không thể gạt ta!" A Sứ lấy giấy bút và mực, hết sức nghiêm túc nói câu đó với Đoạn Thần, xoay người rời khỏi Huyền Diệp điện.

Sau khi A Sứ rời đi, một lúc lâu sau, Đoạn Thần mới vươn tay sờ sờ gò má và cằm cổ vừa mới bị A Sứ cọ xát. Nhớ tới cảm giác trơn mềm đó, Đoạn Thần bỗng nhiên hoàn hồn lại thấp giọng mắng: "Mình điên rồi sao."

Đoạn Thần tùy ý cầm lấy quyển sách ở bên cạnh, dời lực chú ý, nghiêm túc đọc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 32

Edit: susublu

Ba ngày không ngủ không nghỉ, cuối cùng A Sứ cũng chép xong một ngàn lần ma chú. Bọng mắt xanh đen, A Sứ vui sướng hài lòng chạy tới Lăng Hoa Điện tìm Đoạn Thần.

"Sư phụ! Ta đã chép xong một ngàn lần ma chú!" Vừa vào Lăng Hoa Điện, A Sứ đã không thể chờ đợi được hét to lên.

Một đường chạy từ ngoài ra sau điện, cuối cùng đi vào tẩm điện Đoạn Thần nhưng vẫn không tìm được Đoạn Thần, A Sứ có chút luống cuống. Không tìm được người, lên tiếng gọi mà cũng không có ai đáp lại, A Sứ có suy đoán không được tốt lắm. Vừa nghĩ tới việc bị sư phụ lừa gạt, diensexđafn;llequysdoon sư phụ bỏ lại nàng đến nhân gian một mình, A Sứ lập tức chảy nước mắt. Ném xấp giấy chằng chịt chữ trong tay ném hết xuống đất, A Sứ đau lòng khóc lớn.

"Tên lừa đảo! Tên lừa đảo! Bỏ lại ta chạy tới nhân gian một mình!" Ngồi xổm xuống, ngồi quỳ trên nền đất đá lạnh buốt, A Sứ nhặt giấy lên bắt đầu xé nát. Vừa xé vừa khóc mắng.

Đoạn Thần ở xa xa trong hậu cung, cảm thấy tâm trạng A Sứ phập phồng thì nhủ mi lại, phi thân về Lăng Hoa Điện. Vội vã chạy về Lăng Hoa Điện, khi vào tầm điện thì nhìn thấy A Sứ quỳ ngồi dưới đất gào khóc, tay không ngừng xé rách giấy. Chung quanh nàng đều là giấy vụn, rối loạn thành một núi. Đoạn Thần nghiêm mặt đi đến trước mặt A Sứ, ngồi xổm xuống dưới lên tiếng hỏi: "Chuyện này là sao?"

Khóc đến quên mình, đột nhiên bên tai vang lên giọng của Đoạn Thần, A Sứ sững sờ mở mắt ra xem, thấy một bóng người mơ hồ lại quen thuộc, A Sứ nhào về phía Đoạn Thần, hai tay siết sao ghì chặt cổ Đoạn Thần. Nín khóc nín cười, kích động nói: "Sư phụ! Người không đi! Người không bỏ lại ta."

Thì ra nha đầu ngu xuẩn này cho rằng hấn bỏ lại nàng để đi một mình! Đoạn Thần không còn gì để nói vươn tay vỗ vỗ lưng A Sứ, ghét bỏ đẩy A Sứ ra. "Không được phép khóc!"

Lau mạnh nước mắt nước mũi vào người Đoạn Thần, A Sứ hít mũi, thút tha thút thít uất ức nói: "Sư phụ, ta ôm giấy chép ma chú đến tìm người. Ta tìm không thấy người, ta cho rằng người bỏ lại ta đi mất rồi."

"Cho nên người liền xé hết những tờ giấy mình hao phí sức lực viết ra? Mấy cái này bản quân còn chưa tận mắt nhìn thấy, sao bản quân biết được người có chép xong hay chưa, cố ý khóc rống muốn lừa dối cho xong sao?" Đoạn Thần tỉnh táo nhìn A Sứ, nói xong thì nhìn lướt qua phía trước.

Nghe vậy A Sứ vội vàng giải thích: "Sư phụ! Ta không hề lừa dối! Ta rất nghiêm túc chép ba ngày! Không ngủ không nghỉ chép liên tục! Nhất định là đủ số lần mà cũng không thiếu một chữ, xong xuôi ta mới cầm lấy đi tìm sư phụ! Sao A Sứ dám lừa gạt sư phụ!"

"Ta cũng nghĩ người không dám. Bây giờ tất cả giấy chép ma chú đều bị người làm hỏng, người kêu bản quân kiểm tra thế nào?" Đoạn Thần ghét bỏ kéo A Sứ lên, để cho nàng ngồi qua một bên.

A Sứ cúi đầu xuống, cắn môi, không lên tiếng. Nàng cũng không biết nên làm gì bây giờ! Sớm biết vậy thì nên đi tìm khắp toàn bộ Ma cung trước, chắc chắn sư phụ không có ở đây thì mới xé mấy tờ giấy này. Nghĩ như vậy A Sứ lại thầm hận mình làm việc không chu toàn, thầm mắng mình một chút.

Thấy A Sứ không nói lời nào, Đoạn Thần nâng cằm nàng lên, móc khăn ra lau nước mắt cho A Sứ, bình tĩnh hỏi: "Nếu không thì người cứ ngoan ngoãn ở lại trong Ma cung đi. Người ngu ngốc như vậy, bản quân cảm thấy mang người đi sẽ gây thêm phiền phức cho bản quân."

--- susubleu~ diendanlequydon ---

A Sứ đột nhiên lắc đầu, vươn tay nắm chặt tay Đoạn Thần đang lau nước mắt cho nàng, vội vàng nói: "Không cần! Sư phụ, ta muốn đi nhân gian với người! Ta bảo đảm nhất định sẽ nghe lời, không gây phiền phức cho người!"

Đoạn Thần vươn tay ra kéo cánh tay bị A Sứ nắm, cầm lấy khăn tiếp tục ghét bỏ lau nước mắt cho A Sứ. Miệng lại tùy ý thờ dãi, Đoạn Thần nói: "Nhưng người quá ngu ngốc, bản quân không yên tâm."

"Sư phụ! Ta không ngu ngốc! Nhất định ta sẽ ngoan ngoãn nghe lời người, người dẫn ta theo đi!" A Sứ đáng thương nhìn Đoạn Thần.

"Trước tiên nói xem người sai ở đâu, bản quân sẽ suy nghĩ xem có nên dẫn người theo không." A Sứ lau sạch sẽ mặt mũi, Đoạn Thần nhét khăn vào người A Sứ. Nhét xong thì cảm thấy là lạ. Nhớ lại lần trước mình cũng lau nước mắt cho A Sứ, khi đó hấn nhét khăn bẩn vào người A Sứ, bộ ngực nàng bằng phẳng, người cũng không lớn lên. Đoạn Thần đã hiểu chỗ kỳ quái ở đâu rồi, nhớ tới cảm giác mềm mại vừa rồi thì trên mặt có chút thay đổi.

A Sứ nghiêm túc suy tư lỗi sai của mình không có chú ý tới Đoạn Thần kỳ lạ, nghĩ rõ đáp án mới nói: "Sư phụ, ta không nên khóc nháo vì không tìm thấy người. Ta cần phải tìm hết Ma cung, sau khi chắc chắn người không ở đây thì mới lại khóc rống." Nghe nói vậy thì Đoạn Thần lại dùng sức nắm mũi A Sứ, lại búng trán A Sứ. Khinh bỉ nói: "Đây là lỗi tọa yếu, lỗi lầm lớn nhất là người nào loạn! Bản quân đã nói với người rồi, không được để yếu ma khác biết được hành tung của bản quân, người ngồi đây nào loạn, ai mà không nghĩ ngờ!"

"A, ta biết sai rồi. Sư phụ, sau này ta bảo đảm sẽ suy nghĩ mọi chuyện rõ ràng trước, cũng không nào loạn nữa." A Sứ nghiêm túc gật đầu, thừa nhận mình đã sai.

Đoạn Thần không còn gì để nói, nhẹ mắng: "Gỗ mục không thể gọt đẽo được!"

"Sư phụ, ta lại sai ở đâu rồi? Người nói ra đi ta nhất định sẽ đổi! Người đừng có dùng câu này mắng ta, ta không thích nghe." Nghe Đoạn Thần nói, A Sứ có chút mất hứng. Những lời này nàng chưa từng quên, lúc ở học viện, câu mà lão già lông mi dài mắng nàng nhiều nhất chính là "Gỗ mục không thể gọt đẽo được!"

"Vì sao không thích những lời này?" Đoạn Thần tò mò hỏi.

"Lúc ta ở học viện học pháp thuật, lão già xấu xí dạy pháp thuật luôn dùng câu này để mắng ta. Ta rất ghét những lời này!" Thật ra A Sứ cũng rất hẹp hòi, trừ sư phụ ra, người khác mắng nàng, nàng đều để trong bụng.

"Người đúng là giống câu nói này, gỗ mục không thể gọt đẽo được. Trừ những lời này, bản quân không tìm thấy từ nào hay hơn để hình dung người." Đoạn Thần nói xong thì nhướn mày nhìn phản ứng của A Sứ.

"Ai nói! Rõ ràng ta không giống ý của câu nói này! Mỗi lần sư phụ dạy bảo, ta đều sẽ sửa sai, hơn nữa bảo đảm không tái phạm." A Sứu không phục nói, ánh mắt liếc nhìn Đoạn Thần, phát hiện trên vạt áo Đoạn Thần có dính chút màu xanh, đột nhiên lại có chút chột dạ.

Đoạn Thần tán thành nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Nói cũng phải, người đứng là biết sai sẽ sửa. Nhưng bản quân không thích người khóc rống, cực kỳ chán ghét. Nhất là khóc xấu đến như vậy, bản quân nhìn rất phiền lòng."

"Vậy sau này ta không náo loạn nữa, cũng cố hết sức không khóc nữa, sư phụ đừng thấy ta phiền, đừng chán ghét ta!" A Sứu nhích người lại gần Đoạn Thần, nịnh nọt ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, dán mặt vào mặt Đoạn Thần, cọ xát.

Đoạn Thần ghét bỏ nghiêng cổ qua một bên, rút cánh tay ra khỏi tay A Sứu, phát tay nói: "Hai ngày sau, giờ tý xuất phát. Người không cần chuẩn bị gì cả, đến lúc đó trực tiếp trốn người khác, vụng trộm đến hậu cung chờ, bản quân sẽ gặp người ở đó."

A Sứu hiểu gật đầu, vui mừng nói: "Ta nhớ rồi. Sư phụ, người nhất định phải chờ ta!"

"Bản quân sẽ không thất hứa." Đoạn Thần nhàn nhạt liếc A Sứu một cái.

"Ừ. Vậy thì, sư phụ, ta đi trước đây. Ba ngày rồi ta không có nghỉ ngơi, ta phải đi nghỉ đã." A Sứu nói xong cũng không quay đầu lại, chạy thẳng ra ngoài.

Đoạn Thần cảm thấy A Sứu chạy nhanh như vậy rất kỳ lạ. Cúi đầu, nhìn thấy trên đất bừa bộn giấy vụn. Đoạn Thần nhẹ lắc đầu, khom lưng xuống nhặt hết mấy vụn giấy đó lên. Mới vừa nhặt được hai trang giấy, Đoạn Thần phát hiện mình trước ngực có vết bẩn.

Hôm nay Đoạn Thần mặc quần áo màu xanh đen đậm, hai dòng chất lỏng màu xanh đậm, diện;dafr*lle#quysdo0n một dải một ngắn dính ở trên quần áo, cực kỳ bắt mắt. Đoạn Thần vo giấy thành một cục, sắc mặt âm trầm. Không trách được vừa rồi nha đầu xấu xí không nhào vào ngực hắn mà lại đi qua bên cạnh ôm cánh tay hắn, thì ra là ghét bỏ người hắn bẩn! Sau khi phát hiện "Chuyện tốt" mình làm thì sợ bị phát hiện cho nên chuẩn trước!

Trang giấy trong tay đã bị vo thành một cục, Đoạn Thần nghiêng răng ken két. Trong lòng thâm niệm Thanh Tâm chú, Đoạn Thần cảm thấy bình tĩnh hơn nhiều. Care thận mở tờ giấy dày chữ ra, vuốt thẳng những nếp nhăn trên đó. Sau đó gấp lại cho đẹp rồi bỏ vào một cái túi gấm.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 33

Edit: susublu

Ngày mùa hè ánh nắng bùng bùng. Núi non như ngọc bích, dưới bóng cây xanh ngắt, mặt trời rực rỡ chiếu từ trên cao xuống dưới, Đoạn Thần ngồi dưới gốc cây đại thụ. A Sứu thấy Đoạn Thần toát mồ hôi thì kiêng chân lau mồ hôi cho hắn.

Đoạn Thần cũng không tránh A Sứu, hất cằm về phía Linh hộ pháp, nói: "Đi hái cho bản quân chút dây leo."

"Thuộc hạ tuân lệnh!" Linh hộ pháp nói xong thì liền cõng chạy vào trong rừng.

A Sứu lau xong mồ hôi cho Đoạn Thần thì hỏi: "Sư phụ, còn nóng không?"

"Ừm." Đoạn Thần nhắm mắt, tựa vào người A Sứu. Lúc ở Ma giới Đoạn Thần không cảm thấy thân thể A Sứu có gì đặc biệt, nhưng ra khỏi Ma giới thì Đoạn Thần mới phát hiện thân thể A Sứu quả thực rất lạnh! Đối với sự phát hiện này, Đoạn Thần rất ngạc nhiên và mừng rỡ. Chủ động nắm tay A Sứu, diệnxxdafnlllequydoon đi được một đường. Điều duy nhất làm người ta không thoải mái chính là ánh nắng mặt trời chói chang chiếu vào người A Sứu khiến có A Sứu hơi nóng, Đoạn Thần cảm thấy không thoải mái.

Linh hộ pháp không biết có phải Ma quân muốn dây leo để ăn hay không, vì vậy nên chọn loại sạch sẽ nhất. Hái xong thì quay trở về đưa cho Đoạn Thần. "Quân Thượng, dây leo đây!"

Đoạn Thần cầm lấy dây leo, tựa vào người A Sứu, thông thả ung dung ghim dây lại thành vòng tròn. Chờ đến khi tạo thành một vòng lá đội đầu thì Đoạn Thần lại để lên đầu A Sứu.

A Sứu hiểu kỳ sở vòng lá trên đầu, hỏi: "Sư phụ, người đội vòng lá này lên đầu ta làm gì?"

"Che nắng. Như vậy có thể giảm bớt ánh nắng chiếu vào người người." Đoạn Thần tùy ý trả lời xong thì lại kéo A Sứu tiếp tục lên đường. Trên đường đi, vì có vòng lá đội trên đầu nên A Sứu không bị nắng chiếu vào nhiều như lúc trước, điều này cũng làm Đoạn Thần thư thái hơn rất nhiều.

Đi được một đoạn đường, lúc này một chiếc xe ngựa chạy từ phía sau về phía đoàn người Đoạn Thần. Người đánh xe hét với họ: "Người phía trước đội

vòng lá, mau tránh ra! Đừng cản đường ta!"

Trời đang nóng nên Đoạn Thần vốn đã rất bức bối. Hiện tại lại gặp một tên không có mắt, Đoạn Thần xoay người, giận tái mặt mở miệng nói với Linh hộ pháp: "Linh hộ pháp, đi chặn chiếc xe này lại cho bản quân."

Linh hộ pháp gật đầu, thân thể như tia chớp, lập tức đến trước xe ngựa. Không chớp mắt vươn tay ấn chặt đầu ngựa, làm ngựa không ngừng đá chân, nhưng mà không đi về phía trước được.

"Người là ai! Lại dám cướp xe! Không muốn sống nữa sao!" Phu xe là thị vệ võ công cao cường. Lúc đang nói chuyện đã nhanh chân xuống xe muốn động thủ với Linh hộ pháp.

Lúc phu xe muốn chạm vào Linh hộ pháp thì bị hấn dùng pháp lực không chế thân thể. Khinh thường phui tay, Linh hộ pháp hô lớn với người bên trong: "Người bên trong mau ra ngoài!"

Trong xe ngựa không có động tĩnh gì khiến Linh hộ pháp hoài nghi bên trong không có ai. Khi Linh hộ pháp lơ đãng thì từ trong xe ngựa bay ra mấy cây ngân châm, tốc độ cực nhanh khiến Linh hộ pháp không kịp phản ứng, cần cổ bị một cây ngân châm đâm vào.

Một lúc lâu sau Đoạn Thần thấy Linh hộ pháp chậm chạp thì kéo A Sứ đi tới.

"Linh, người làm sao vậy?" Đến gần thấy Linh hộ pháp không nhúc nhích thì A Sứ duỗi ngón tay ra chọc chọc thân thể hắn, quan tâm hỏi.

"Hình như thuộc hạ không nhúc nhích được." Sắc mặt Linh hộ pháp bắt đầu biến thành màu đen, lúc nói chuyện trông rất gian nan.

Lúc A Sứ đang nói chuyện với Linh hộ pháp thì trong xe lại bay ra mấy cây ngân châm nữa.

"Tiểu chủ cẩn thận!" Linh hộ pháp cố hết sức hô to.

A Sứ không rõ chuyện gì quay đầu lại thấy Đoạn Thần chắn trước người của nàng. Nghi hoặc hô lên: "Sư phụ?"

--- susublu ~ diendanlequydon ---

Đoạn Thần không để ý tới A Sứ, hất ngân châm qua một bên, sau đó đánh một chưởng về phía xe ngựa. Xe ngựa vốn dĩ có rèm vải che chắn lập tức tan tành thành vụn nhỏ. Người trong xe cũng xuất hiện trước mặt mọi người.

Người trong xe không ngờ kết quả lại như vậy, khi thấy dung mạo Đoạn Thần thì ngây ngẩn cả người.

Thấy người trong xe thì A Sứ bị dung mạo nàng làm cho kinh sợ. Chỉ nàng ta nói với Đoạn Thần: "Sư phụ, cô nương bên trong đẹp quá!"

Thấy bên trong là một cô nương, Đoạn Thần lạnh nhạt mở miệng: "Người tự mình đi xuống hay là chờ ta ném người xuống?"

Mỹ nữ trong xe bỗng nhiên hoàn hồn, sắc mặt có chút khó xử. Hàn Sở sở nàng lớn như vậy rồi vẫn chưa từng gặp ai dám nói với nàng như vậy!

Thấy nàng ta không có phản ứng gì, Đoạn Thần xoay người vươn tay bắn một viên thuốc gì đó vào miệng Linh hộ pháp. Không đầy một phút, thân thể Linh hộ pháp khôi phục lại bình thường.

"Thuộc hạ đa tạ Quân Thượng cứu mạng!" Linh hộ pháp quỳ xuống trước mặt Đoạn Thần.

Đoạn Thần nhìn chằm chằm A Sứ đang mê mẩn nhìn mỹ nữ, kéo nàng qua một bên, ra lệnh cho Linh hộ pháp: "Ném nữ nhân trên xe xuống cho bản quân."

"Dạ" Linh hộ pháp đáp lại, thừa dịp nàng ta còn chưa kịp phản ứng, dùng pháp thuật không chế thân thể nàng ta. Nhảy lên xe ngựa, ôm cổ nữ tử xách xuống xe rồi ném xuống đồng cỏ đại bên cạnh.

Đoạn Thần hài lòng, kéo A Sứ lên xe. Liếc mắt nhìn phu xe giữa đường, Đoạn Thần nói: "Ném hắn qua một bên, cản trở đường."

Linh hộ pháp làm theo mệnh lệnh, ném phu xe về phía bụi cỏ đại. Sau đó lên xe ngựa, kéo dây cương, quay đầu hỏi Ma quân: "Quân Thượng, đi luôn bây giờ sao?"

"Ừ." Nhẹ nhàng gật đầu, Đoạn Thần nhích tới gần A Sứ.

Bên cạnh có người lạnh buốt hạ nhiệt độ ngoài trời, xe ngựa đi chậm trên đường, có gió mát thổi vào, cuối cùng Đoạn Thần cảm thấy thoải mái hơn.

A Sứ đặc biệt vui mừng ôm Đoạn Thần, hết sức thích ý để Đoạn Thần dựa vào lòng nàng, điều này khiến A Sứ có cảm giác thỏa mãn không nói nên lời. Vuốt tóc Đoạn Thần, A Sứ hỏi: "Sư phụ, có phải chúng ta không được tốt lắm không? Hình như trong sách viết người xấu mới cướp xe người khác."

"Bản quân cam tâm tình nguyện." Đoạn Thần không thèm để ý trả lời A Sứ.

"A. Sự phụ vui về thì ta cũng vui về! Sự phụ, vừa rồi người có thấy không? Cô nương kia thật xinh đẹp! Ta chưa từng thấy nữ tử nào xinh đẹp như vậy ở Ma giới!" Nghĩ lại sung mạo của nữ nhân lúc này, A Sứ vẫn còn nhớ, nhin không được cảm khái.

"Một lớp da mà thôi, qua vài năm sẽ già đi, không có gì đẹp mắt." Đoạn Thần không cho là đúng, cười nhạo nói.

"Vì sao?" A Sứ không hiểu hỏi.

Linh hộ pháp đánh xe ở phía trước nhin không được chen vào giải thích cho A Sứ: "Tiểu chủ, người đã quên thuộc hạ từng nói với người là tuổi thọ của con người rất ngắn sao? Người phạm không giống hai tộc Thần Ma chúng ta, chỉ có mấy chục năm tuổi thọ. Nữ tử có đẹp thì qua vài năm cũng không thắng được sự tổn hại của năm tháng."

A Sứ hiểu gật đầu, vẻ mặt tiếc hận nói: "Vậy thì thật đáng buồn. Khuôn mặt xinh đẹp như vậy mà chỉ có thể dùng được vài năm thôi."

"Có gì mà buồn. Bất kể là người phạm hay yêu ma thì về bề ngoài đều không quan trọng, tất cả đều sẽ bị năm tháng bào mòn. Quan trọng là lúc sống có gì đặc sắc, không uống công sống trên đời." Đoạn Thần không thích A Sứ quá bi quan.

Nghe vậy thì A Sứ suy ngẫm rồi gật đầu. "Sự phụ nói đúng. Bộ dáng không quan trọng! Ta nhớ sự phụ đã nói qua lúc đầu gặp ta ta xấu đến kinh người. Ta xấu như vậy mà sự phụ còn tình nguyện sử dụng pháp lực áp nỏ, sự phụ đối với ta thật tốt!" Nói xong, A Sứ ôm chặt Đoạn Thần. Quả nhiên, diendafnlequysdoon từ đầu đến cuối người đối xử với nàng tốt nhất chỉ có sự phụ!

Đoạn Thần ừ một tiếng nhưng không trả lời.

Linh hộ pháp ngồi bên ngoài đánh xe nghe A Sứ nói vậy, thấy Ma quân đang ở đây thì nuốt hết mọi chân tướng đã trào ra tới miệng xuống bụng.

Ban ngày thì nắng nóng, nhưng buổi tối gió lại nhẹ nhàng khoan khoái. Đoạn Thần dựa vào trong lòng A Sứ cực kỳ thích ý. Nghe A Sứ ní non không ngừng thì dần dần nhắm mắt lại.

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 34

Edit: susublu

Bình thành Trì Châu ở Tề quốc, ngoài cửa thành, xe ngựa của Đoạn Thần bị chặn lại.

"Người trong xe mau đưa giấy tờ tùy thân ra để kiểm tra!" Quan binh giữ cổng cản xe ngựa lại, hét to về phía Đoạn Thần.

Lần cuối cùng Linh hộ pháp đến nhân gian là một trăm năm trước, hẳn không biết trong một trăm năm này nhân gian thay đổi triều đại thì giấy tờ tùy thân có đổi theo hay không. Do dự một chút thì hẳn liếc mắt nhìn thấy giấy tờ của một nữ nhân cách đó không xa, khi nhìn thấy đại khái nội dung trên đó thì Linh hộ pháp hiểu rõ gật đầu, từ phía sau biến ra ba tấm bảng đưa cho quan binh.

Quan binh nhìn kỹ, xác nhận không có vấn đề gì thì để Linh hộ pháp đánh xe vào thành.

A Sứ liên tục yên lặng không lên tiếng, chờ khi vào thành thì mới tò mò mở miệng hỏi Linh hộ pháp: "Linh, vừa rồi nam nhân kia hỏi người giấy tờ tùy thân, đó là cái gì?"

"Cái kia giống như thẻ bài của yêu ma khi tiến cung, trên đó ghi lại quan hệ nhân thân. Không có tấm bảng đó quan binh canh giữ cửa thành sẽ không cho chúng ta vào." Linh hộ pháp kiên nhẫn giải thích cho A Sứ nghe.

Tìm một nơi vắng vẻ dừng xe lại, Linh hộ pháp xoay người xin chỉ thị của Ma quân: "Quân Thượng, đã vào trong thành rồi, Quân Thượng có gì căn dặn không?"

"Căn dặn? Tìm một nơi sạch sẽ, yên tĩnh để dừng chân đi, bản quân muốn tắm rửa." Đoạn Thần nằm trong lòng A Sứ nhẹ nhàng động một cái, lười biếng mở to mắt nhìn hẳn. Thấy có người hiểu kỹ nhìn chằm chằm về phía bọn họ, Đoạn Thần nhăn mày lại, nói: "Linh hộ pháp, cởi áo ngoài của người ra, cản ánh mắt của đám người phạm trần kia lại cho bản quân."

Linh hộ pháp không dám dị nghị, lập tức cởi áo ngoài cột vào cửa xe ngựa. Áo khoác rộng thùng thình chặn lại ánh mắt của đám người bên ngoài, Đoạn Thần hài lòng. Phất tay với Linh hộ pháp, dặn dò: "Chạy xe ngựa tới chỗ ít người sau đó người đi tìm một khách điểm để nghỉ ngơi trước. Đã đến nhân gian thì cố gắng dùng dùng pháp thuật trước mặt người phạm, để tránh bại lộ hành tung. Nếu như cần tiền thì người đến chỗ quan phủ trong thành này để lấy ít tiền đi. Nếu quan mà quá nghèo thì người đi tìm nhà mảy thương nhân có tiền, ẩn thân đến nhà bọn họ lấy tiền."

"Thuộc hạ tuân mệnh!" Linh hộ pháp cúi đầu, khước miệng co giật một cái. Mặc dù đây là phong cách làm việc của Ma tộc, nhưng Ma quân ngồi trước

mặt tiểu chủ nói thẳng ra như vậy liệu có được không?

Thấy Linh hộ pháp muốn đi, dienxdafmlequysdoon A Sứ không chịu nổi muốn đi cùng. Vặn vẹo uốn éo thân thể, A Sứ cúi đầu nói với Đoạn Thần: "Sư phụ, ta cũng muốn đi tìm chỗ ở với Linh hộ pháp."

"Không được. Im lặng ngồi yên đi, không được phép làm phiền!" Đoạn Thần không hề nghĩ ngợi lập tức từ chối. Một tảng băng lớn như A Sứ đi mất rồi thì ai cho hắn không khí mát mẻ!

A Sứ có chút mất hứng, về mặt râu rì không vui mở rèm cửa sổ ra nhìn phong cảnh bên ngoài.

Phát giác được cảm xúc A Sứ sa sút, Đoạn Thần giữ chặt tay nàng, nhéo nhéo vài cái rồi hỏi: "Sao nào? Tức giận sao? Là ai hết lần này đến lần khác bảo đảm với bản quân là nhất định sẽ ngoan ngoãn nghe lời không gây phiền phức? Nếu không vui thì bản quân có thể kêu Linh hộ pháp đưa ngươi về Ma giới."

Vừa nghe thấy mình bị đuổi về Ma giới, A Sứ liền vội vàng lắc đầu, cúi đầu nhìn Đoạn Thần: "Sư phụ, ta không có tức giận. Ta chỉ có chút không vui thôi. Ta hỏi người nhưng người không cho phép thì không phải là ta cũng không hề nào loạn đòi đi sao? Ta không có gây phiền, sư phụ, người không được đuổi ta về!"

"Ngươi ngoan ngoãn nghe lời thì tất nhiên bản quân sẽ không đuổi ngươi về. Đợi khi tìm được chỗ nghỉ ngơi, bản quân nghỉ khỏe lại thì sẽ dẫn ngươi đi ném thử đồ ăn ở nhân gian." Mặt mày Đoạn Thần nhu hòa, tựa vào trong lòng A Sứ, vuốt vuốt bàn tay lạnh buốt của nàng, cảm thấy thích ý khó nói nên lời.

Nghe vậy về ù rũ trên mặt A Sứ lập tức tan thành mây khói, nụ cười rạng rỡ gập đầu, ôm chặt Đoạn Thần trong lòng. Trên mặt đầy hạnh phúc, cười tươi như hoa, hưng phấn nói: "Sư phụ, thật vậy không? Ngươi muốn dẫn ta đi ném thử đồ ăn ở nhân gian sao?"

"Bản quân đã lừa gạt ngươi bao giờ chưa?" Đoạn Thần nhướn mày, hỏi ngược lại A Sứ.

"Sư phụ chưa từng lừa gạt ta, cũng sẽ không gạt ta! Ta tin sư phụ! Sư phụ nhất định nói lời sẽ giữ lời, dẫn ta đi ăn!" Nếu không phải một cánh tay bị Đoạn Thần xoa nắn thì không chừng A Sứ sẽ vỗ hai tay thể hiện sự kích động của nàng lúc này.

Thấy bộ dạng A Sứ ngốc nghếch, Đoạn Thần vươn tay nhéo mặt nàng, khinh thường nói: "Thật ra nhân gian không bằng Ma giới. Đồ ăn người phạm toàn món mặn, hai tộc Thần Ma chúng ta sẽ không đụng vào dù chỉ một chút."

"Món mặn? Đó là cái gì? Ăn ngon không?" A Sứ hứng thú hỏi.

"Món mặn chính là thịt sống. Tức là họ dùng thịt để làm đồ ăn." Đoạn Thần thông dong thân nhiên giải thích với A Sứ.

"Thịt! Người phạm ăn thịt!" A Sứ chấn động kinh sợ, cảm thấy thật khó tin.

"Đúng vậy, người phạm ăn thịt. Thịt gì cũng dám ăn, kể cả thịt người." Đoạn Thần nói.

"Sao người phạm lại kinh khủng như thế? Dám ăn thịt lại còn ăn thịt đồng loại!" Giờ phút này, A Sứ cảm thấy nhân gian cũng không hề tốt đẹp như Linh hộ pháp nói.

"Người phạm không mạnh như Thần Ma, ba ngày không ăn không uống sẽ chết đói. Gặp phải hạn hán, không thu được thóc thì sẽ lâm vào nạn đói. Người với người tranh giành lương thực, cá lớn nuốt cá bé, đến cuối cùng chỉ có chết. Thậm chí có thể vì tính mạng mình mà dễ dàng bỏ cả con cái. Lũ lụt xảy ra sẽ mang đến nhiều thiên tai. Sau đó các loại tật bệnh cũng nổi lên, một lây nhiễm mười, mười lây nhiễm trăm, cuối cùng đều hóa thành đồng tro tàn. Con người là một loại sinh vật hết sức yếu ớt, cũng là loài sinh vật có lòng tin mạnh mẽ. Mặc kệ gặp phải chuyện gì, họ đều dựa vào lòng tin để làm động lực sống sót." Sắc mặt Đoạn Thần hiền hoà, không có chút tình cảm.

Nghe Đoạn Thần nói xong, A Sứ cái hiểu cái không gập đầu, sau đó hỏi: "Sư phụ, nhân gian trừ món mặn chúng ta không ăn được ra, những món ăn khác thì sao? Chúng ta có thể ăn được không?"

"Tất nhiên là có. Chúng ta là thân thể Linh thú, không thể ăn thịt đồng loại. Nhưng có thể ăn chay. Ví dụ như mì phở, mứt quả, kẹo đường... Những thứ này đều có thể ăn."

"Mì phở? Mứt quả? Kẹo đường? Những thứ này là cái gì? Ăn ngon không? Sư phụ, người đã từng ném qua chưa?" A Sứ sáng ngời phấn chấn nhìn chăm chăm Đoạn Thần hỏi.

"Ném qua rồi, hương vị cũng giống nhau. Nếu như thật sự ngon thì bản quân đã sớm mang cách làm về Ma giới để phổ biến rộng rãi rồi." Thấy bộ dạng thèm ăn của A Sứ, Đoạn Thần đứng dậy, khẽ cười búng trán nàng một cái, nói: "Không có tiền đồ! Nước miếng đã chảy xuống rồi, bản!"

A Sứ nuốt nước miếng một cái, vươn tay sờ soạng miệng mình, không thấy nước miếng đâu, vỗ Đoạn Thần một cái: "Sư phụ đáng ghét! Lại gạt ta!"

"Ừ. Bản quân đáng ghét, vậy ngươi cách xa bản quân một chút." Đoạn Thần tự giác dịch qua một chút, kéo dài khoảng cách với A Sứ.

A Sứ cho rằng Đoạn Thần rất tức giận nên lại bỏ nhào qua, ôm lấy Đoạn Thần, giải thích: "Ta đùa thôi, sư phụ không đáng ghét, ta thích sư phụ nhất!" Đầu nàng cọ cọ trước ngực Đoạn Thần, A Sứ ôm chặt Đoạn Thần.

"Ngu ngốc." Đoạn Thần cười nhẹ mắg A Sứu một câu. Nụ cười rạng rỡ giống như một chất độc.

Nhìn chằm chằm Đoạn Thần đang cười, A Sứu cảm giác mặt mình nóng lên, ngây ngốc vươn tay che mặt mình lại. Nhớ lại trước kia Đoạn Thần đã từng nói, nhìn chằm chằm nam tử thì mặt sẽ nóng lên, diện*daffin;lle#quyssdo0n A Sứu đột nhiên có chút chột dạ. Nàng cũng không biết mình chột dạ cái gì nên rời khỏi người Đoạn Thần, A Sứu ngồi sát vào một góc, cúi đầu che mặt mình lại.

Đoạn Thần cảm thấy không thích hợp nên tiến lại gần A Sứu, dùng chút sức đẩy tay A Sứu đang che mặt ra, Đoạn Thần nâng cằm nàng lên buộc nàng ngẩng đầu. Vừa nhìn thì phát hiện sắc mặt A Sứu đỏ ửng như hoa đào. Nghĩ đến cái gì đó, Đoạn Thần đảo hoa cười một tiếng, hỏi: "Thẹn thùng sao?"

A Sứu lắc đầu, không nói lời nào.

Thấy vậy Đoạn Thần cũng không đùa giỡn A Sứu nữa. Tự mình ngồi qua một bên, yên tĩnh chờ Linh hộ pháp trở về.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35

Hiệu suất làm việc của Linh hộ pháp cũng không tệ lắm, chỉ nửa canh giờ đã tìm được tiền rồi cũng tìm được cả chỗ dừng chân, tới đón Đoạn Thần và A Sứu đi qua.

Thoải mái tắm rửa sạch sẽ, Đoạn Thần mới từ trong nhà đi ra đã nhìn thấy A Sứu mất sáng long lanh ngồi xồm trước cửa. Nhíu mi lại, Đoạn Thần hỏi: "Người ngồi ở đây làm cái gì?"

"Sư phụ, người đã tắm rửa xong rồi, thân thể có thoải mái hơn không? Chúng ta đi dạo phố thôi! Ta vừa mới nghe tiểu nhị trong tiệm nói, buổi tối trong thành này rất náo nhiệt. Có rất nhiều món ăn vặt được bày bán!" A Sứu xoa xoa tay, trên mặt đầy vẻ tươi cười, nói chuyện với Đoạn Thần.

"Gấp cái gì, trời còn chưa tối, chờ khi bên ngoài bắt đầu náo nhiệt, bản quân sẽ dẫn người ra ngoài đi dạo." Đi qua A Sứu, Đoạn Thần đi được hai bước thấy A Sứu còn ngồi tại chỗ không động đậy, Đoạn Thần nói: "Chẳng lẽ người muốn ngồi ở đây để chờ tối tối sao?"

Nghe vậy, A Sứu vội vàng đứng dậy, chạy đến bên cạnh Đoạn Thần, khoát tay nói: "Không không không! Ta không muốn ngồi xồm ở chỗ này đâu! Sư phụ, ta có thể ra khỏi sân đi bộ một chút hay không? Ta chỉ đi lòng vòng trong khách điểm, nhất định không ra khỏi cửa chính!"

"Không được! Trong khách điểm có đủ loại khách ra vào, người lại không biết gì về nhân gian, người cũng không có mắt nhìn, không thể phân biệt được người tốt người xấu. Bản quân không yên tâm, người ngoan ngoãn ngồi trong phòng của mình đi. Trong phòng có vài kệ sách, người có thể xem một chút để giết thời gian." Bước chậm rãi ở khúc gấp của hành lang, Đoạn Thần liếc mắt quan sát phản ứng của A Sứu.

Ánh mắt A Sứu âm đạm không chút ánh sáng, gật đầu một cái rồi buồn bực đáp: "Dạ. Sư phụ nói phải."

"Trước mắt người cứ về phòng tìm sách để đọc đi, bản quân có chuyện muốn bàn bạc với Linh hộ pháp." Dứt lời, Đoạn Thần dừng lại.

"Ừ. Ta sẽ ngoan ngoãn đi xem sách, sư phụ, chờ trời tối người nhất định phải dẫn ta ra ngoài!" Nói với Đoạn Thần xong, A Sứu xoay người trở về phòng của mình.

Lặng lặng đưa mắt nhìn A Sứu trở về phòng, lúc này Đoạn Thần mới trở về phòng của hắn.

Linh hộ pháp đã sớm đứng trong phòng để đợi Ma quân. Nhìn thấy Ma quân đến, Linh hộ pháp khom lưng hành lễ. "Quân Thượng, thuộc hạ đã hỏi thăm tình hình một chút."

"Nói nghe thử xem đã nghe được cái gì." Đoạn Thần không thích ghé ngồi ở nhân gian nên trực tiếp nằm xuống giường nhỏ, nửa nằm nửa ngồi nghe Linh hộ pháp hồi báo tin tức.

"Thuộc hạ nghe được người dân trong Thanh Thành kể Bình thành nói năm tháng trước đã từng xuất hiện một yêu ma. Nghe dân chúng tương truyền đó là ma nữ, biến thân thành mỹ nhân, hầu hạ trong phủ phú hộ Ngô Anh Dũng ở Thanh Thành. Bởi vì hắn ta phát hiện ra điều kỳ lạ nên đã vụng trộm mời đạo sĩ tới. Không ngờ lại bị ma nữ đó phát hiện, giết đạo sĩ và Ngô Anh Dũng rồi trực tiếp bỏ chạy. Từ đó về sau, Tri Châu không còn động tĩnh của yêu ma nữa. Nhưng ở chỗ khác trong Tề quốc như Ôn Châu, Ích Châu, Nhạc Châu thì đã bắt đầu xuất hiện yêu ma làm loạn. Những tên yêu ma đó đều hóa thân thành mỹ nhân, hầu hạ quan viên có thân phận trong Tề quốc. Bởi vì các đại thần trong triều đình liên tiếp gặp chuyện không may, Hoàng đế Tề quốc thấy bất an cho nên đã kêu quốc sư đến tế trời."

"Ha ha. Cũng là bởi vì người phạm xin giúp đỡ, Thần giới trên chín tầng mây nghe được lời cầu cứu của nhân gian cho nên mới gửi thư cho bản quân để kêu bản quân quản lý đám yêu ma của Ma tộc cho tốt, nếu không thì đám Thần tộc sẽ nhúng tay, thay bản quân thanh lý môn hộ!" Đoạn Thần nghe lời nói của Linh hộ pháp thì cười lạnh nói.

Linh hộ pháp im lặng không nói tiếp nữa.

Yên tĩnh trong chốc lát, sắc mặt Đoạn Thần hờ hững, lên tiếng nói: "Nếu Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đã dò thăm Trì Châu, cũng đột nhiên mất tích ở đây thì nơi này nhất định có vấn đề. Người phân nguyên thần ra hóa thành xác phàm rồi đến Thanh Thành bên cạnh để thăm dò trước."

Nghe nói vậy Linh hộ pháp không hiểu hỏi: "Quân Thượng, cần gì phải phiền phức như thế, thuộc hạ trực tiếp hóa thành hình người đi tìm hiểu không được sao?" "Cần thận vẫn hơn. Người để lại thân thể, nếu nguyên thần gặp chuyện không may, bản quân cũng dễ dàng đến cứu giúp. Pháp lực của Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đều cao hơn người, vậy mà lại đột nhiên biến mất, như vậy cho thấy trong này có điều kỳ lạ, cần thận vẫn hơn!" Sau khi nói xong, nghĩ đến cái gì nữa, Đoạn Thần lại nói: "Đi dò xét trước, người đi tìm người mới giới trước đi, tìm một cái viện nhỏ yên tĩnh sạch sẽ. Có thể mua được thì cứ mua, không thể mua thì thuê."

Khách điểm người đến người đi, lòng người khó lường, Đoạn Thần không yên tâm. Suy tính đến A Sứ thích tham gia náo nhiệt, Đoạn Thần sợ A Sứ sẽ vì tò mò mà làm trái lời hăn nói, chạy ra khỏi viện để đi dạo, sau đó bị người khác lừa gạt. Vẫn nên tìm một nơi vắng vẻ để dừng chân mới được!

"Dạ!" Linh hộ pháp nghĩ có thể là Ma quân ghét khách điểm quá nhiều người cho nên muốn tìm một cái viện nhỏ yên tĩnh vắng vẻ. Ừ, Quân Thượng thích sạch sẽ như vậy, nhất định phải tìm một cái viện thật tốt mới được!

"Vậy người đi mau lên, bản quân muốn nghỉ ngơi một chút." Đoạn Thần trở mình đưa lưng về phía Linh hộ pháp.

Linh hộ pháp bước nhẹ nhàng rồi đi, đóng kín cửa.

Mới ra khỏi cửa phòng Đoạn Thần, đi vào trong viện, Linh hộ pháp liền bị A Sứ chặn lại.

"Linh, người muốn đi đâu? Dẫn ta theo được không?" A Sứ nhỏ giọng nói với Linh hộ pháp, lén lén lút lút liếc nhìn về phía phòng Đoạn Thần.

Linh hộ pháp lắc đầu, thấp giọng nói: "Tiểu chủ, Quân Thượng đã đồng ý buổi tối dẫn người đi chơi rồi, người hãy yên tĩnh đợi đến tối đi! Đừng gây thêm phiền phức cho Quân Thượng, thuộc hạ còn có chuyện quan trọng phải làm, không thể dẫn người theo. Lần này Quân Thượng tự mình đến nhân gian không phải là để du ngoạn mà có thể là liên quan đến đứa bé mấy trăm năm trước của Hồ vương và Hồ vương."

"Có liên quan gì đến đệ đệ cùng cha khác mẹ với sư phụ chứ?" A Sứ mở to hai mắt, mặt đầy hiếu kỳ.

"Chỉ là suy đoán mà thôi. Chủ yếu là có một đám yêu ma ẩn trốn ở nhân gian, ngay cả Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đều không đối phó được, điều này khiến Quân Thượng có chút kiêng kỵ."

"Thì ra là vậy! Ta hiểu rồi, ta nhất định không gây thêm phiền phức cho sư phụ!" Ban đầu A Sứ nửa hiểu nửa không, không hiểu tính chất nghiêm trọng của chuyện này. Bây giờ nghe Linh hộ pháp nói thì đã hiểu.

"Ừ. Vậy tiểu chủ, người ngoan ngoãn ở trong viện đi, thuộc hạ đi làm việc." Linh hộ pháp gật đầu.

Đoạn Thần ở trong phòng cách lớp cửa nghe thấy rõ ràng Linh hộ pháp đã rời đi, A Sứ đã trở về nhà. Chờ trong chốc lát, xác định A Sứ không đi ra thì mới nhắm mắt lại.

Đoạn đối thoại lúc này, Đoạn Thần nghe rõ mồn một. Hăn không hề muốn để A Sứ biết những chuyện hăn đã trải qua nhưng cái tên ngu xuẩn Linh hộ pháp kia lại dám vụng trộm nói cho A Sứ biết. Chờ sau khi thu thập đám yêu ma làm loạn nhân gian, giải cứu Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp xong, sau trở về Ma giới nhất định phải trừng phạt cái tên lảm nhảm Linh hộ pháp này mới được.

Chuyện cũ cứ hiện lên rõ mồn một trước mắt. Khắp nơi đều là máu tanh và tiếng chửi bới oán hận của người nọ khiến Đoạn Thần đỏ mặt hôi lạnh. Đột nhiên hăn mở mắt ra, lau mồ hôi ngời bật dậy, niệm Thanh Tâm chú.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36

Màn đêm buông xuống, đường phố kéo dài, đèn đuốc sáng trưng, tiếng người huyền ảo. Đoạn Thần dắt tay A Sứ lêu lổng trong biển người.

Nói thật, Đoạn Thần cực kỳ ghét nơi náo nhiệt nhiều người. Nhưng nhìn thấy A Sứ vui vẻ đi bên cạnh thì Đoạn Thần vẫn nhịn không được tiếp tục dẫn A Sứ đi dạo phố.

"Oa! Sư phụ, người nhìn lồng đèn phát sáng ở phía trước kìa, đó là gì vậy?" A Sứ nhảy nhót nắm lấy tay Đoạn Thần, chạy về phía ngón tay đang chỉ.

"Chậm một chút! Sạp bán hàng đang ở đó, sẽ không biến mất!" Bị A Sứ đột nhiên dùng sức kéo, thân thể Đoạn Thần nhào về phía trước, lao vào một

cái suýt nữa ngã xuống đất.

Bị Đoạn Thần hét lên, A Sứ không dám chạy nữa. Yên tĩnh trở lại, ngoan ngoãn tùy ý để Đoạn Thần nắm tay, chậm rãi đi về phía gian hàng đó.

Đi đến trước sạp, A Sứ nhìn thấy thì mắt sáng ngời. Chỉ vào đồ được bày trên sạp hỏi ông chủ: "Những thứ này là gì? Nhìn thật đẹp."

"Ồ, vị cô nương này, người không biết sao! Đây là hoa đăng! Mặc dù Bình thành chúng ta không phải nơi giàu có nhất nhì nhưng hoa đăng thì lại có nhiều nhất! Bình thành chính là quê hương của hoa đăng nổi danh của Đại Tề!" Ông chủ là một thanh niên khoảng hai mươi, miệng lưỡi cực kỳ nhanh nhẹn, kinh ngạc nhìn A Sứ rồi nói liên tục mấy câu.

"Ta chưa thấy bao giờ cho nên không biết..." A Sứ có chút ngượng ngùng lắc đầu, nắm chặt tay Đoạn Thần.

Dung mạo A Sứ và Đoạn Thần đã thay đổi, trước khi Đoạn Thần vào thành đã dùng pháp thuật để thay đổi mặt, như vậy sẽ giúp hắn và A Sứ trở nên bình thường trong mắt người phàm. Nắm tay A Sứ, trong mắt Đoạn Thần có chút khinh thường, chọn một chiếc đèn lồng hoa đào có lồng vũ đưa cho A Sứ. Sau đó, quăng một miếng bạc vụn cho ông chủ rồi kéo A Sứ đi.

Đối với hành vi của Đoạn Thần, A Sứ lại sợ hãi than thở, mặt mày hớn hở nhìn Đoạn Thần, hỏi: "Su phụ, chúng ta có thể lấy đồ như vậy sao?"

"Không nhìn thấy bản quân thanh toán bạc sao? Thanh toán bạc rồi thì tất nhiên có thể lấy đồ đi." Đoạn Thần cười nhạo nói.

"Chao ôi! Su phụ, vừa rồi ông chủ nói cái này gọi là hoa đăng. Cái tên này thật là dễ nghe! Đồ cũng rất đẹp mắt! Hiện tại nhìn kỹ, cầm ở trong tay ta mới phát hiện bên trong bức họa này là một cái lồng tre, bên cạnh có một chiếc đèn cây. Trách không được lại sáng như vậy!" A Sứ hứng thú bưng bưng nhìn chăm chăm vào hoa đăng trong tay, ca ngợi không ngừng.

"Nếu người thích thì chờ trở về Ma giới, bản quân sẽ kêu đám yêu ma ở Ma Đô làm nhiều loại hoa đăng treo trên khắp các ngã tư đường. Đợi buổi tối người đứng ở chỗ cao nhất của cửa thành thì có thể nhìn thấy đèn đuốc sáng trưng, rực rỡ tươi đẹp nhiều màu sắc." Nắm chặt tay A Sứ, sắc mặt Đoạn Thần nhu hòa.

"Thật vậy không? Su phụ, nếu đúng là như vậy thì nhất định Ma Đô sẽ rực rỡ đầy màu sắc, rất là tráng lệ!" Mới chỉ tưởng tượng ra khung cảnh đó thôi mà A Sứ đã cảm thấy đẹp không sao tả xiết, cực kỳ mong chờ.

"Bản quân lừa gạt người khi nào?" Đoạn Thần vươn tay捏 mũi A Sứ.

"Su phụ đương nhiên không có lừa gạt ta! Ta tin tưởng su phụ đã hứa với ta thì sẽ làm được!" A Sứ cười ngọt ngào.

"Mút quả! Mút quả đây! Ba văn tiền một xâu! Vừa lớn lại vừa sạch sẽ!" Một tiếng hô to vang lên từ trong đám người.

Nghe vậy, bàn tay nhỏ bé của A Sứ đang bị Đoạn Thần nắm lấy động đậy, ngón tay gãi gãi lòng bàn tay của Đoạn Thần. "Su phụ! Người có nghe thấy có người đang hô 'Mút quả không!'"

"Ừ, nghe rồi." Sắc mặt Đoạn Thần thản nhiên, không hề sốt ruột.

Thấy Đoạn Thần vẫn không nhúc nhích, cũng không hề có cảm xúc, A Sứ sốt ruột nói: "Su phụ, người đã đồng ý dẫn ta ra ngoài ném thử đồ ăn nhân gian."

"Đúng là bản quân đã nói như vậy, gấp cái gì. Người phàm cũng chỉ có tiểu hài tử mới thích ăn thứ đồ ăn ngọt như vậy thôi, người nhìn xem trên đường có bao nhiêu hài tử? Yên tâm, sẽ không có ai tranh giành với người." Đoạn Thần buồn cười nói.

"Phải không?" A Sứ nhìn chung quanh rồi mới phát hiện trên đường không có nhiều hài tử, lúc này mới yên lòng lại.

Đội đám người tản đi, có một kẻ hờ, Đoạn Thần mới kéo A Sứ đi về phía người bán mút quả.

"Hai vị muốn ăn mút quả gì? Muốn sơn trà hay là táo?" Ông chủ nhiệt tình hỏi Đoạn Thần và A Sứ.

A Sứ lè lưỡi liếm miệng, nhìn về phía Đoạn Thần.

"Mua hết chỗ còn lại trong tay người, bao nhiêu bạc?" Đoạn Thần há hốc miệng, hỏi ông chủ.

Ông chủ vừa nghe thấy thì sửng sốt một chút rồi hoàn hồn lại cười không khép miệng vươn một ngón tay: "Nếu công tử muốn hết thì tiểu nhân chỉ lấy một xâu tiền."

"Một xâu tiền? Không có tiền đồng, chỉ có bạc." Đoạn Thần lấy từ trong tay áo ra mấy miếng bạc vụn, thả vào tay ông chủ.

Ông chủ vui sướng hài lòng đón lấy, cẩn cẩn vài cái. Xác định không thành vấn đề thì cười tùm tùm giao gậy mút quả cho Đoạn Thần.

Đoạn Thần cầm lấy rồi kéo A Sứ rời đi.

Mới vừa đi được vài bước, A Sứ không thể chờ đợi mở miệng hỏi: "Su phụ, sao người lại mua hết mút quả vậy? Hương vị mút quả thế nào? Su phụ

cho ta nếm thử từng loại một đi?"

"Gấp cái gì, tìm một chỗ ngồi xuống rồi từ từ nếm. Đầu mút quả có mũi nhọn, vừa đi vừa ăn lỡ không chú ý rất dễ làm miệng bị thương." Một tay vững vàng giữ cao cây mút quả, một tay kéo A Sứ đi, Đoạn Thần đi về nơi ít người.

"A, như vậy sao. Vậy chúng ta mau tìm một chỗ để ngồi xuống ăn đi!" A Sứ nhìn chăm chăm mút quả trong tay Đoạn Thần, nuốt nước miếng một cái. Màu đỏ đậm như vậy, xem ra là ăn rất ngon rồi.

"Bản quân bỏ đói người sao? Bộ dạng sói đói như vậy, khó coi chết đi được!" Đoạn Thần cười mắng A Sứ.

"Không có không có. Sư phụ không có bỏ đói ta, là tự ta thêm ăn." A Sứ lắc đầu phủ nhận, sợ Đoạn Thần ghét bỏ nằng nên bình tĩnh lại một chút.

Đoạn Thần kéo A Sứ đi tới một tòa nhà bên cạnh, nơi này vắng vẻ tối tăm, may mà trong tay A Sứ có một chiếc hoa đăng. Lúc bọn họ đến, không ai để ý ánh nến đột nhiên chiếu sáng mờ nhạt.

Buông ra tay A Sứ, Đoạn Thần dùng ống tay áo quét sạch một tầng đá. Xác nhận sạch sẽ thì lúc này mới kéo A Sứ ngồi xuống.

Lấy một xâu mút quả hương táo gồm năm viên từ trên cây gậy xuống đưa cho A Sứ, Đoạn Thần nheo nheo mắt nằng, cười nhẹ nói: "Thèm lâu như vậy rồi mau ăn đi."

Cầm lấy mút quả mà Đoạn Thần đưa, A Sứ nuốt nước miếng, nhưng không có lập tức ăn mà lại hỏi Đoạn Thần ngồi bên cạnh: "Sư phụ, ta thật sự có thể ăn sao? Ta nhớ người đã nói, trừ đồ ăn trong Ma cung thì đồ bên ngoài đều không an toàn." Đã qua lâu như vậy rồi nhưng đối với A Sứ thì vẫn còn như mới. Nằng vẫn chưa từng quên lần đầu tiên ăn đồ ăn bên ngoài, vị cay đắng nồng đậm kia làm A Sứ đột nhiên sợ run cả người.

Thấy A Sứ sợ hãi thì Đoạn Thần lại nghĩ đến "Chuyện tốt" hắn đã từng làm. Buồn cười trong chốc lát lại thóa một xâu mút quả hương táo gồm năm viên khác xuống. Đoạn Thần nói: "Nếu người không yên tâm thì bản quân ăn cùng người." Nói xong Đoạn Thần liền cắn một cái.

Thấy thế, A Sứ thân nhiên cười một tiếng, học theo Đoạn Thần, cùng nhau ăn. Giờ phút này, A Sứ cảm thấy mình bị cảm giác vui sướng lấp đầy, cực kỳ cao hứng. Ngồi ăn với sư phụ thật là tốt!

Mới vừa ăn xong một xâu A Sứ cảm thấy tay dính gì đó sền sệt nên mở miệng nói với Đoạn Thần: "Sư phụ, ta muốn cầm hoa đăng đến bờ sông rửa tay."

"Đi đi, cẩn thận một chút." Đoạn Thần gật đầu.

Được Đoạn Thần cho phép, A Sứ cầm lấy hoa đăng đi về phía bờ sông. Cẩn thận giẫm lên tất cả những hòn đá lớn nhỏ, A Sứ vừa định cúi người xuống thì bỗng nhiên một ngọn gió thổi tới, trực tiếp cuốn theo A Sứ đi.

Đoạn Thần muốn đuổi theo nhưng đột nhiên phát hiện không biết từ khi nào bên cạnh lại có thêm mấy tầng kết giới.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37

Xung quanh tối đen, mặc dù trong tay A Sứ có cầm theo hoa đăng nhưng ánh sáng hơi yếu không đủ để chiếu sáng. Đây là lần đầu tiên A Sứ bắt gặp rời khỏi Đoạn Thần như vậy, nhìn thấy xung quanh xa lạ nên A Sứ bị giật mình.

"Sư phụ? Sư phụ người ở đâu?" Giọng nói có chút run rẩy, A Sứ đứng im tại chỗ, không dám lộn xộn.

Trả lời A Sứ chỉ có tiếng gió vu vu, điều này càng làm cho nằng kinh hồn khiếp đảm. Nắm chặt bàn tay dính nhớp nháp, A Sứ nhắc hoa đăng cẩn thận đi theo hướng gió thổi.

Cẩn thận bước từng bước về phía trước, A Sứ nhìn thấy ở phía trước có ánh lửa yếu ớt. Ánh lửa chiếu sáng mọi thứ, nơi có ánh sáng thì nhất định sẽ có người! Nghĩ như vậy nên A Sứ nhanh chân bước về phía ánh lửa.

Ánh lửa dần dần sáng tỏ hơn, A Sứ có thể thấy rõ ràng phía trước có người. Thấy bóng lưng đó giống với Đoạn Thần thì A Sứ liền nhanh chân bước tới.

Khi đứng cách hắn hai trượng, A Sứ bị một người ngăn lại.

"Người là ai!" Một nam nhân cường tráng vươn đao cản A Sứ lại.

A Sứ bối rối, giờ hoa đăng ra ngăn cản hắn. Phát hiện mình chưa từng gặp mặt, A Sứ cũng không nhận ra hắn. Nhấn mày lại, A Sứ hỏi ngược lại: "Người là ai? Sao lại ngăn ta qua gặp sư phụ ta!"

"Nơi này không có sư phụ người! Mau chóng rời khỏi đây đi, nếu không đừng trách tại hạ không khách sáo!" Nam nhân cường tráng rút nhẹ đao ra khỏi vỏ, cảnh cáo A Sứ.

A Sứ mất hứng, người này dám ngăn cản nàng gặp sư phụ, thật sự xấu xa! Lui về phía sau hai bước, A Sứ nắm chặt tay thành quyền, đá một cước về phía hắn.

Tên nam nhân không ngờ tiểu cô nương này lại biết võ công, nhảy bèn tránh thoát được một cước.

Đá một cước mà không làm tên xấu xa này ngã xuống đất, A Sứ càng cảm thấy không vui. Quyền cước cũng càng lúc càng mạnh và nhanh hơn, dùng lực thật lớn, vurun một tay đá bay nam nhân ra xa một trượng té ngã xuống đất.

Sau khi đánh bại hắn thì A Sứ đắc ý hừ lạnh một tiếng, lướt qua hắn, chạy về phía "Đoạn Thần". Ôm lấy nam tử đó từ phía sau lưng, A Sứ oán giận mở miệng nói: "Sư phụ, là người sao? Người không nghe thấy ta đang gọi người ư?"

"Cô nương nhận lầm người rồi, tại hạ không có đồ đệ." Giọng nói như hương thơm bay xa, mềm mại như nước, trong trẻo nhưng lại lạnh lùng.

Nghe thấy giọng nói thì A Sứ ngây người. Lập tức buông lỏng nam tử kia ra, vurun bàn tay dính nhớp nháp ra chỉ vào bóng lưng hắn, A Sứ sững sờ hỏi: "Người là ai? Người không phải là sư phụ ta! Sư phụ ta ở đâu?"

"Cô nương tự mình nhận lầm người, đã thương gia đình của tại hạ, chẳng lẽ còn đứng đây cãi lý với tại hạ?" Nam tử xoay người lại, sắc mặt hờ hững nhìn A Sứ, trên mặt không hề có biểu cảm gì.

Ngón tay bản thủ của nàng chỉ vào nam tử xuất trần thoát tục này, mắt nhìn y phục của hắn, A Sứ im bật.

Lúc này nam nhân cường tráng bị A Sứ đánh ngã cũng đứng lên, rút đao ra thủ hộ ở phía trước nam tử, trừng mắt lạnh lùng nhìn A Sứ.

Mặc dù nàng ta có vẻ không hề nguy trang, nhưng võ công lại cao cường, hai chiêu thôi đã đánh ngã được A Cừu, không thể xem thường. Mặc kệ có phải nàng ta cố ý đến gần hắn hay không Tô Ngọc đều không muốn quản, hắn nhàn nhạt mở miệng ra lệnh cho người đứng ở trước mặt: "A Cừu, quay về. Hôm nay ra ngoài đã lâu, nếu còn không về thì Kỳ nhi sẽ lo lắng."

"Dạ. Công tử đi trước, thuộc hạ ở phía sau để bảo hộ người." A Cừu không dám buông lỏng, tròn mắt để phòng A Sứ. Chờ hai chủ tớ đi được một đoạn thì A Sứ mới bỗng nhiên hoàn hồn, nhìn cảnh vật xa lạ xung quanh, cảm lấy hoa đăng đuổi theo.

Thấy A Sứ đuổi theo, A Cừu lại lấy đao ra đi đến trước mặt, ngăn cản A Sứ. "Cô nương muốn gì thì nói thẳng đi! Nếu như dám có ý đồ với công tử nhà ta thì đừng trách lưỡi đao của tại hạ không có mắt!"

Thấy thế, A Sứ vội vàng phát tay thể hiện rõ ràng ý của mình: "Ta không có ý gì khác, ta sẽ không làm các người bị thương. Ta và sư phụ ra ngoài đi dạo phố, sau đó bị lạc nhau. Bây giờ ta muốn rời khỏi đây để đi tìm sư phụ ta thôi. Vì vậy mới đi theo các người ra khỏi nơi này."

A Cừu không tin, quay đầu nhìn về phía công tử của mình.

Tô Ngọc nhướn mày đánh giá A Sứ từ trên xuống dưới, không biết suy nghĩ cái gì, một lúc lâu mới lạnh nhạt mở miệng hỏi: "Cô nương không phải người Trì Châu?"

A Sứ lắc đầu, trả lời: "Không phải. Ta theo sư phụ tới đây để làm việc, ta và hắn bị lạc nên muốn đi tìm sư phụ. Vậy người là người ở đây sao? Có thể dẫn ta trở lại con đường nào nhiệt đó không? Không thấy ta, nhất định sư phụ sẽ rất vội." Thật ra người sợ nhất là A Sứ, nàng không biết tại sao lại như vậy, đột nhiên bị lạc khỏi Đoạn Thần. Đến một nơi hoàn cảnh xa lạ, rời khỏi sư phụ làm A Sứ thấp thỏm lo âu. Cho nên muốn cấp thiết đi tìm được Đoạn Thần.

"Đường nào nhiệt nào? Buổi tối ở Bình thành, con phố nào cũng rất náo nhiệt. Chẳng lẽ cô nương ra khỏi cửa mà không hỏi cho rõ ràng nơi du ngoạn?" Tô Ngọc chế giễu nhìn A Sứ. Ngụ ý: Người ra cửa mà không mang theo đầu óc sao?

A Sứ cảm thấy hai nam tử trước mặt rất không thân thiện, nhưng bây giờ nàng chưa quen với cuộc sống nơi này nên cần nhờ họ giúp đỡ. Suy nghĩ một lát, A Sứ lại nói: "Ta thật sự không biết rõ sư phụ dẫn ta đi đến phố nào để chơi. Ta chỉ biết là trên đường có bán mứt quả bán, có hoa đăng! Cực kỳ náo nhiệt! Người xem trên tay ta có cái gì này. Đây là hoa đăng, chính sư phụ đã mua cho ta lúc chơi trên đường. Người có thể đoán được con phố đó ở đâu không?"

Nghe nói vậy thì A Cừu hoài nghi quan sát A Sứ, quay đầu nói với Tô Ngọc: "Công tử, có phải cô nương này bị ngốc không?"

Tô Ngọc không mở miệng phủ nhận, cũng không hề tán thành. Hoài nghi nhìn chằm chằm A Sứ một hồi lâu.

Bị người ta nói như vậy, lại còn hoài nghi nhìn chằm chằm nàng, A Sứ có chút mất hứng, trừng mắt nhìn nam nhân cường tráng một cái, A Sứ ảo não nói: "Ta không có ngốc! Sư phụ nói ta thông minh nhất! Chỉ là ta mới ra đời không lâu nên ngây thơ đơn thuần thôi!"

Thấy A Sứ ngu xuẩn như vậy, Tô Ngọc cười. Trong mắt đầy vẻ châm chọc, nhìn A Sứ nói: "Nơi này là chùa Thanh Tuyền, cô nương nói mình đang đi

trên đường với sự phụ thì bị lạc. Vậy tại sao lại bị ném lên trên núi?"

A Sứ lắc đầu, mê mang cúi đầu nhìn hoa đăng trong tay. "Ta cũng không biết tại sao lại bị lạc khỏi sự phụ. Ta chỉ muốn đi rửa tay, sau đó có một trận gió bay đến rồi ta liền đến nơi này."

Nghe A Sứ nói vậy, A Cửu rõ ràng không tin. Khinh bỉ nhìn về phía A Sứ, bất mãn nói: "Cô nương nói là gió thổi người lên núi sao? Điều này quá buồn cười! Không phải là có yêu quái thành tinh bắt người lên núi làm nô lệ đó chứ?"

Tô Ngọc suy nghĩ liếc A Sứ một cái, không muốn đáp lại nữa.

Thấy bọn họ không tin, A Sứ không cam lòng giải thích: "Ta nói thật! Ta chỉ muốn đi rửa tay, sau đó liền xuất hiện ở đây. Ta không biết chuyện gì xảy ra. Ta không hề muốn lạc khỏi sự phụ!" Nói đến đây, A Sứ lại thấy uất ức.

"Xuống núi trước rồi nói!" Trầm mặc một hồi, Tô Ngọc mở miệng.

"Người đồng ý dẫn ta rời khỏi đây sao?" A Sứ đột nhiên vui vẻ.

Tô Ngọc không để ý đến A Sứ, xoay người tiếp tục đi. A Cửu đi sau lưng Tô Ngọc, để phòng nhìn A Sứ.

Thấy vậy, A Sứ biết rõ bọn họ đã đồng ý dẫn nàng rời khỏi đây. Nhưng thấy bọn họ để phòng nàng như vậy, A Sứ cũng không dám đi quá gần, sợ chọc giận bọn họ sẽ bị bỏ lại.

Bạn đang đọc truyện *Sự Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

Ban đêm ở nhân gian không yên tĩnh như Ma giới, những âm thanh sột soạt khiến ban đêm không quá buồn tẻ. A Sứ nhu thuận cầm hoa đăng đi theo sau lưng Tô Ngọc và A Cửu, nhìn kỹ đường dưới chân, sợ vấp phải đá sẽ té ngã.

Cho đến khi xuống dưới chân núi, thấy được một chút ánh nến yếu ớt, A Sứ mới thở phào nhẹ nhõm, không còn sợ hãi như lúc này nữa. Nỗi sợ trong lòng giảm bớt, lá gan của A Sứ cũng lớn hơn. Bảo trì khoảng cách nhất định với hai người bên cạnh rồi lên tiếng hỏi: "Nơi này cách đường cái còn lâu?"

Tô Ngọc không quay đầu lại tiếp tục đi về phía trước, không trả lời A Sứ.

Thấy công tử nhà mình không muốn lên tiếng trả lời thì tất nhiên A Cửu cũng sẽ không mở miệng nói chuyện với A Sứ.

Tô Ngọc đang đi ở phía trước thì đột nhiên ho khan. A Cửu thấy thế thì lập tức đi lên đỡ Tô Ngọc. Thuộc hạ của Tô Ngọc cũng vươn tay mò vào trong áo hắn, lấy một cái bình nhỏ ra. Mở nắp bình đổ hai viên thuốc gì đó ra rồi nuốt vào miệng Tô Ngọc.

A Sứ không biết hai nam nhân bọn họ đang làm cái gì, hiếu kỳ để sát hoa đăng lại gần. Dưới ánh nến chiếu rọi, A Sứ phát hiện đây là nam tử mà nàng đã nhận lầm là Đoạn Thần, vẻ mặt tái nhợt, môi rướm máu, trông cực kỳ yếu ớt.

"Người làm sao vậy? Sao lại đột nhiên trở nên như vậy?" A Sứ hiếu kỳ lên tiếng hỏi.

Nghe thấy giọng A Sứ, A Cửu nhớ lại lúc này bên cạnh còn có một nhân vật nguy hiểm. Lập tức để phòng rút đao ra, chỉ về phía A Sứ, giận dữ uy hiếp: "Mời cô nương tránh ra xa! Nếu không thì đừng trách tại hạ không khách sáo!"

A Sứ nhếch miệng, hừ lạnh một tiếng, nhấc hoa đăng đi ra xa một chút, cách xa chỗ hai người bọn họ ba mét, A Sứ dừng lại, nghiêm túc quan sát động tĩnh bên kia. Sao một người đang yên đang lành, đi một đoạn đường lại học máu chứ? Không có ai làm hấn bị thương, tự hấn cũng có thể học máu sao, người phạm thật sự khó hiểu.

Ngẩng đầu nhìn lên trời, A Sứ phát hiện đêm nay trăng rất sáng, không khác gì với ánh trăng ban đêm ở Ma giới. Ai da, không biết sự phụ ở đâu? Người có còn ở chỗ đó chờ nàng hay không? Khi không thấy nàng đâu nữa, sự phụ có chạy đi tìm nàng không? Hai trông mặt nàng hơi mỏng lung, bắt đầu suy nghĩ xa xăm, trong lòng A Sứ có chút khó chịu.

Đột nhiên, nghe thấy bên kia có tiếng động, A Sứ quay đầu nhìn lại thì phát hiện nam tử mang đao đang ôm nam tử học máu chạy đi đâu đó. Sao bọn họ lại bỏ lại nàng! Như vậy sao được! A Sứ không muốn thế nên vội vàng đuổi theo.

Chân lướt như bay, A Sứ chạy rất nhanh, chặn trước mặt A Cửu.

"Tại sao các người lại có thể như vậy! Không nói tiếng nào đã bỏ ta lại một nơi xa lạ như vậy!" A Sứ bất mãn nhìn chằm chằm A Cửu.

A Cửu cực kỳ tức giận, hai mắt bốc hỏa, cắn răng nghiêng lợi nói: "Công tử nhà ta phát bệnh, cần vội vả hồi phủ cứu chữa! Mau tránh ra! Nếu không đừng trách ta vô tình!"

A Cửu chần chừ hỏi: "Hắn có bệnh sao? Cho nên vừa rồi là phát bệnh mới bị hộc máu ư?"

Chuyện đột nhiên xảy ra, kéo đến hậu quả nghiêm trọng, A Cửu không có thời gian giải thích với A Cửu, vượt qua A Cửu ôm Tô Ngọc chạy như bay.

Thấy bọn họ lại tiếp tục chạy, nam nhân kia trông rất vội vàng, không giống như đang giả bộ nên A Cửu không ngăn họ lại nữa mà yên lặng đi theo phía sau.

Suốt đường nàng đều đi sau lưng A Cửu, ngẫu nhiên đi qua một vài căn nhà lớn nhưng không hề thấy được cảnh phồn vinh náo nhiệt trên phố, A Cửu cảm thấy thất lạc.

Nhìn A Cửu ôm Tô Ngọc đi theo con đường cũ vào một căn nhà, A Cửu cũng theo vào.

Thấy A Cửu liên tục đi theo bọn họ, còn định vào phủ thì A Cửu lập tức gọi người bao vây A Cửu. "Nữ nhân này võ công cao cường, dọc theo đường đi luôn quần lấy công tử, rắc tâm khó lường, mau bắt nàng lại!"

Lúc A Cửu còn đang ngây người thì bỗng chốc bị một đám người vây quanh. A Cửu đột nhiên cảm thấy rất tức giận, có một cơn tức dâng lên, chỉ vào bóng lưng A Cửu, A Cửu tức giận mắng: "Ta không có rắc tâm khó lường! Ta đi theo các người là vì ta không biết đường, ta chỉ muốn tìm được sự phụ ta thôi!"

Thấy A Cửu la lớn tiếng, A Cửu ôm Tô Ngọc tiếp tục đi về phía trước, không hề quay đầu lại nhìn một cái.

A Cửu tức giận, nhưng đám vũ phu xung quanh bắt đầu động thủ với nàng. Kinh thường liếc đám người phạm chán ghét này, A Cửu thành thạo ứng phó. Cho đến khi đánh ngã hết bọn họ thì A Cửu liền đuổi theo hướng A Cửu bỏ đi. Đám oan uổng nàng, thật đúng là ghê tởm. Nể mặt bọn họ thì họ thật sự nghĩ nàng dễ ức hiếp sao. Dù có phải dùng vũ lực thì cũng muốn ép bọn họ dẫn nàng về lại con đường đó để tìm được sự phụ!

Xuyên qua dãy hành lang gấp khúc, A Cửu nhìn thấy A Cửu lo lắng đứng ở cửa một căn phòng. Nhìn thấy A Cửu không bị tổn thương gì hết thì A Cửu sợ hết hồn, rút đao ra nghiêm chỉnh nhìn A Cửu. A Cửu nói: "Nếu cô nương còn muốn đi lên nữa thì tại hạ nhất định sẽ không thủ hạ lưu tình!"

"Người nghĩ ta sợ người sao? Bại tướng dưới tay ta mà cũng dám uy hiếp ta sao! Hừ! Ta muốn đánh cho mặt người nờ hoa, sau đó bắt người dẫn ta đến con đường đó tìm sự phụ!" A Cửu lạnh lùng nhìn A Cửu.

Thấy vậy, A Cửu cầm đao nhào về phía A Cửu. Thân thể A Cửu chột né qua bên cạnh, trốn thoát một nhát đao của A Cửu, nhanh như chớp đi ra sau lưng A Cửu, A Cửu không chút khách sáo nhắc chân hung hăng đạp một cước. Bị A Cửu đạp một cái mạnh như vậy, A Cửu cảm thấy eo muốn đứt ra. Không không chế được thân thể nên nhào về phía trước. Đạp đầu xuống đất rồi hôn mê bất tỉnh.

Thấy hắn hôn mê, A Cửu mím môi, người phạm thật quá yếu. Xong xuôi nàng xoay người đi ra khỏi cửa, nhắc chân đạp cửa. Đánh giá căn phòng một lần rồi đi vào trong.

Không đợi A Cửu nhìn rõ ràng tình huống trong phòng, một luồng sáng tím đã đánh về phía nàng. A Cửu nhắm chặt mắt, chờ cảm giác này qua đi mới chậm rãi mở mắt ra.

Nhìn thấy một lão già tóc bạc dùng một tay thì pháp với Tô Ngọc, tay còn lại thì vận pháp lực, thấy hắn đang chuẩn bị tấn công nàng thêm lần nữa thì A Cửu kinh ngạc nói chắc nịch: "Người biết pháp thuật! Người là yêu ma!"

Mắt lão già tóc bạc như sói như hổ ác độc nhìn chằm chằm A Cửu, lại tiếp tục đánh ra một luồng sáng tím nữa, nhưng lần này sức mạnh lớn hơn lần trước. A Cửu không sợ hãi đi về phía trước, không thêm để chút pháp thuật kia vào mắt. Ánh sáng tím xâm nhập vào cơ thể nàng, A Cửu không hề có cảm giác khó chịu. Đi đến trước mặt lão già, A Cửu vươn tay nắm lấy hắn. Khi thấy vẻ ác độc trong mắt hắn biến thành sợ hãi thì A Cửu đột nhiên cười. Không ngờ nàng lại có thể bắt được một yêu ma, nếu sự phụ biết thì có vui mừng không?

"Người, người là ai. Lão ta run tay chỉ A Cửu hỏi, lúc này cũng chẳng thêm quan tâm Tô Ngọc nữa.

"Hừ! Người quan tâm ta là ai làm gì!" A Cửu kéo hắn xuống giường, không để ý hắn đang giãy giụa, vứt hắn xuống mặt đất, bắt đầu tìm đồ trói hắn lại.

Chờ A Cửu cột chắc lão già này thì quay người nhìn thấy một đôi mắt cô độc. A Cửu sững sờ một lúc rồi hồi phục tinh thần lại, trừng mắt nhìn Tô Ngọc. "Nhìn cái gì! Hắn là yêu ma, vừa rồi thì pháp với người, không biết là có tác quái hại người không!" A Cửu chưa từng quên Đoạn Thần đã nói yêu ma làm loạn ở nhân gian hoàn toàn khác với yêu ma ở Ma giới, yêu ma ở nhân gian mấy trăm năm đều trở nên xấu xa, thích làm loạn nhân gian, không phải là loại tốt lành gì.

"Tại hạ biết đây là yêu ma, nhưng như vậy thì có liên quan gì đến cô nương?" Mặt Tô Ngọc rất tái nhợt, có chút lạnh lùng.

A Cửu đột nhiên không biết nên trả lời thế nào, cảm thấy người này thật sự không biết tốt xấu. Xoay người lại kéo lão già đã bị nàng buộc chặt kia lên, A Cửu muốn mang hắn đi.

Tô Ngọc nhìn đau đứng dậy xuống giường ngăn cản A Cửu. Lạnh lùng nhìn A Cửu, chậm rãi nói: "Cô nương không thể mang hắn đi."

"Dựa vào cái gì?" A Sứ bắt mắt đẩy Tô Ngọc một cái.

"Tại hạ cần pháp thuật của hắc mới có thể kéo dài tính mạng, cô nương muốn gì chúng ta cũng có thể cho nhưng hắc thì tại hạ không thể để cô nương mang đi." Liếc mắt nhìn lão già bị A Sứ bịt miệng trói chặt, thái độ Tô Ngọc kiên quyết.

"Muốn cái gì cũng được sao? Nhưng ta cảm thấy chúng ta không có gì để nói. Lúc trước kêu các người dẫn ta đi tìm sư phụ, các người không nói gì đã bỏ chạy. Ta đuổi theo đến đây thì bị các người phai người bao vây, coi ta như người xấu. Các người xấu xa như vậy, sao ta có thể tin các người." A Sứ thẳng thắn.

"Lúc trước tại hạ phát bệnh, gia đình vội vã đưa tại hạ về phủ cứu chữa cho nên mới bỏ lại cô nương. Bởi vì cô nương võ công cao cường, gia đình mới để phòng cô nương, sai người bao vây, hắc thiếu suy nghĩ, tại hạ thay mặt hắc nhận lỗi với cô nương. Xin cô nương là đại nhân không chấp nhất lỗi lầm của tiểu nhân. Nếu cô nương có lòng muốn tìm sư phụ thì tại hạ lập tức phai người dẫn cô nương đến từng con phố để tìm người. Đưa cô nương đến từng con phố náo nhiệt để xem thử, giúp cô nương tìm người. Như vậy được không?" Tô Ngọc không kiêu không nịnh chậm rãi nói, che miệng lại ho khan hai cái.

A Sứ do dự một lát, nàng cảm thấy tìm sư phụ mới là chuyện quan trọng nhất. Còn tên yêu ma này nàng chỉ cần nhớ kỹ nơi này, chờ đến khi tìm được sư phụ thì dẫn sư phụ đến đây là được.

Suy nghĩ của A Sứ đều hiện hết trên mặt, Tô Ngọc đột nhiên cảm thấy bộ dạng của cô nương trước mắt này thật đúng như A Cửu nói, rất ngu ngốc. Nhịn không được ho khan hai tiếng, Tô Ngọc hỏi: "Cô nương suy tính thế nào rồi?"

"Ừm, sư phụ ta nói yêu ma ở nhân giới đều không phải thứ gì tốt. Bọn họ ở nhân gian làm loạn, hại người. Ta cảm thấy người không nên để hắc ở lại bên người. Dù hắc có thể trị bệnh cho người, trị được một lúc nhưng không trị được cả đời. Tất cả pháp thuật đều là hư ảo, mà thứ không chân thật thì sớm muộn cũng sẽ biến mất." A Sứ không nói cho Tô Ngọc sự lựa chọn của nàng mà chỉ nói lại những lời Đoạn Thần từng nói với nàng cho Tô Ngọc nghe.

Tô Ngọc nghe vậy thì ngạc nhiên nhìn A Sứ. Nàng nhắc nhở hắc là vì muốn tốt cho hắc sao?

A Sứ cảm thấy người này thay đổi thất thường, sao ánh mắt nhìn nàng lại trở nên kỳ lạ như thế...

Thấy A Sứ nhìn hắc như nhìn "Kẻ điên" thì Tô Ngọc lúng túng xoay mặt đi, nói: "Đa tạ cô nương có lòng tốt nhắc nhở, tại hạ biết rồi."

"Tất nhiên là ta có ý tốt! Người nói tên người cho ta biết trước đi, ta sẽ nói cho người biết lựa chọn của ta." A Sứ đắc ý hất cằm lên.

"Tại hạ họ Tô, tên chỉ có một chữ Ngọc." Nói xong, Tô Ngọc có chút hối hận, sao hắc lại dễ dàng nói tên cho một cô nương xa lạ như vậy. Nhưng Tô Ngọc lại lập tức nghĩ lại A Sứ hỏi hắc như thế thì nghĩa là nàng thật sự không phải vì thân phận của hắc mới có ý đến gần hắc. Trong phút chốc, Tô Ngọc cảm thấy trong lòng có một chút vui sướng, thật sự rất khó tả.

"Tô Ngọc? Được, ta nhớ kỹ. Người cho người đưa ta đi tìm sư phụ ta đi! Nếu người dám gạt ta thì đừng trách ta quay lại chơi đùa người!" A Sứ lạnh lùng uy hiếp nói.

Tô Ngọc cười nhẹ một cái, hắc cảm thấy cô nương trước mắt có chút đáng yêu. "Nếu cô nương cảm thấy Tô mỗ gạt người thì Tô mỗ rất hoan nghênh cô nương trở về tìm Tô mỗ gây phiền phức."

A Sứ nhếch môi, buông tay đang nắm lão già kia ra.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 39

Chậm rãi tìm kiếm từng con phố, cuối cùng A Sứ nhận ra con phố nàng và Đoạn Thần đã đến đi dạo. Đến bên cạnh cây cầu đá nơi mà nàng và Đoạn Thần bị lạc nhau, A Sứ không thấy Đoạn Thần đâu, trong lòng cấp hoang mang rối loạn, bắt đầu tìm kiếm khắp nơi.

Mãi cho đến khi trời rạng sáng, A Sứ vẫn không tìm được Đoạn Thần. Gã người hầu A Cát đi theo A Sứ tìm cả đêm mệt mỏi mở miệng nói: "Cô nương, tìm một đêm rồi vẫn không tìm được người người muốn tìm, hay là theo tiểu nhân về Tô gia trước đi. Sau đó tiểu nhân báo với công tử để cô nương về ra dung mạo người mình muốn tìm, rồi công tử sẽ nhờ Phủ Doãn dán lên bảng thông báo để tìm người. Cô nương cảm thấy như vậy thế nào?"

A Sứ im lặng một hồi lâu, mới chậm rãi mở miệng hỏi: "Phủ Doãn? Là cái gì? Rất lợi hại phải không? Có thể giúp ta tìm được sư phụ sao?"

Nghe A Sứ liên tục hỏi, A Cát thấy hơi kinh ngạc, hoài nghi nhìn A Sứ, có lòng tốt giải thích: "Phủ Doãn là Quan lão gia lớn nhất ở Bình thành, dân chúng Bình thành cũng phải nghe lời Phủ Doãn đại nhân nói. Công tử nhà ta và Phủ Doãn đại nhân có chút giao tình, nên nếu mở miệng nhờ Phủ Doãn đại nhân giúp đỡ thì nhất định Phủ Doãn đại nhân sẽ không từ chối. Có phủ Doãn đại nhân giúp thì sẽ mau chóng tìm được người cô nương muốn tìm."

Nghe A Cát nói, A Sửu cũng hiểu đôi chút. Kịch động nói: "Nếu Phủ Doãn đã lợi hại như vậy thì chúng ta mau trở về kêu chủ tử ngời đi tìm hấn giúp đi! Ta phải nhanh chóng tìm được sư phụ ta!"

"Được! Cô nương cịn về Tô gia với tiểu nhân." A Cát khom lưng mời A Sửu.

A Sửu không nghi ngờ gì, đi theo A Cát trở về Tô gia. Chờ đến Tô gia thì A Sửu được mời đến đại sảnh, kêu tỷ nữ tiếp đãi. A Cát kêu A Sửu chờ một lát, chờ hấn báo cáo mọi chuyện cho Tô Ngọc xong thì lại mời A Sửu vào.

Tô Trạch ngồi trong thư phòng, Tô Ngọc nghe A Cát nói xong, ngồi ở trên ghế im lặng thật lâu.

A Cửu đứng bên cạnh Tô Ngọc đã tỉnh lại và được băng bó kỹ miệng vết thương. Thấy công tử ngồi im lặng nửa ngày, A Cửu nhin không được lên tiếng nói: "Công tử, thuộc hạ thấy cô nương kia chính là một kẻ ngốc. Ngay cả Phủ Doãn là ai mà cũng không biết, nghĩ đơn giản thôi cũng biết là người ngu ngốc đần độn. Mặc dù võ công của nàng cao cường nhưng chúng ta không đối phó được, nhưng chúng ta có thể dùng trí, dùng cách khác đối phó với nàng!"

Tô Ngọc phát tay, nhẹ lắc đầu, bên trong đôi mắt phượng đầy vẻ bình tĩnh, nhẹ giọng nói: "Không thể. Cô nương này không phải đồ ngốc, mà là không hiểu chuyện đời thôi. Chẳng lẽ các ngươi không thấy nàng rất giống đệ tử của cao nhân tu hành trong núi sao? Một chút chuyện đời cũng không biết, xem ra là ở ẩn tu hành từ nhỏ."

Nghe vậy thì A Cửu và A Cát đều kinh ngạc. A Cát là tâm phúc của Tô Ngọc, hấn cơ trí nhưng lại không biết võ nghệ. Đêm qua bị Tô Ngọc phái đi giám thị A Sửu, thuận tiện giúp A Sửu tìm người. Nghe Tô Ngọc nói vậy thì A Cát nghiêm túc nhớ lại khoảng thời gian đi tìm người với A Sửu cả đêm. Sau đó mở miệng nói: "Công tử, thuộc hạ nhớ lại đêm qua đi với vị cô nương kia thì phát hiện quả thật như thế. Cô nương kia nhìn cái gì cũng không hiểu, nhưng đôi mắt linh động, tuyệt không phải người dễ bị lừa. Người nàng muốn tìm là sư phụ nàng, không hoàn toàn như công tử nói, cô nương kia chính là người tu hành. Có lẽ đây là lần đầu tiên vào đời nên khi bị lạc sư phụ thì nàng mới nóng lòng như vậy."

Lại nhớ đến chuyện nửa năm qua có yêu quái làm loạn ở Tề quốc, mà bên cạnh công tử bọn họ còn có một vị thầy thuốc biết pháp thuật. A Cát lo lắng nói: "Công tử, người nói xem thầy trò bọn họ có phải là yêu quái lúc trước không? Giữ cô nương này lại có thể phát hiện ra điều gì đó kỳ lạ không?"

"Đêm qua nàng đã nhìn thấy Mạnh lão, Mạnh lão không phải là đối thủ của nàng." Bình tâm tĩnh khí nói xong, thấy A Cát khiếp sợ như thế thì Tô Ngọc lại nói: "Cô nương kia nhìn ra Mạnh lão là yêu quái chỉ trong chốc lát, hơn nữa pháp thuật của Mạnh lão còn không làm nàng bị thương nữa. Ta và nàng tạm thời đưa ra điều kiện, nhận lời nàng phái người dẫn nàng ra ngoài đường tìm người nên nàng mới tạm thời đồng ý buông tha Mạnh lão. Nhưng ta thấy rõ ràng nàng không có ý buông tha cho Mạnh lão mà là nghĩ cách tìm sư phụ xong sau đó sẽ dẫn sư phụ tới bắt Mạnh lão."

"Là thuộc hạ nhìn lầm nàng ta, không ngờ nàng ta lại thông minh như vậy. Công tử, chúng ta không thể để cho sư phụ nàng dẫn Mạnh lão đi được! Mạnh lão là cái phao cứu mạng công tử, nhất định phải bảo vệ hấn! Theo thuộc hạ thấy chúng ta nên để nàng ta ở lại rồi sau đó âm thầm cho nàng ta dùng thuốc, giết chết nàng rồi tính!" A Cửu tức giận nắm chặt hai đấm.

Tô Ngọc liếc mắt nhìn A Cửu, không đếm xỉa tới lời nói không suy nghĩ này. Bình tĩnh trầm ngâm.

A Cát không có gì để nói với A Cửu, suy nghĩ một chút rồi nói: "Công tử, ngay cả Mạnh lão đều không phải là đối thủ của cô nương kia. Xem ra tu vi của cô nương đó khá cao, hay là ta tạo quan hệ tốt với nàng trước. Chờ khi giúp nàng tìm được sư phụ thì cầu xin sư phụ nàng giúp đỡ, để hấn giúp công tử trị bệnh, chữa thương! Công tử thấy ý của thuộc hạ thế nào?"

Nhẹ nhàng vuốt ve ống tay áo, Tô Ngọc lên tiếng nói: "Đêm qua nàng nói với ta. Chủ yếu là muốn nói cho ta biết tất cả pháp thuật đều được biến hóa ra, đều là hư vô, đều không duy trì được bao lâu. Ta nghĩ nàng nói không sai. Lúc ban đầu được Mạnh lão chữa trị, ta cảm thấy thân thể có chuyển biến rất tốt đẹp, tinh thần dư thừa. Sau đó dần dần thân thể ta lại suy yếu như trước. Cơ thể nhờ pháp lực duy trì sẽ bị phản phệ rất lớn."

Nghe Tô Ngọc nói vậy A Cát và A Cửu đều kinh ngạc. A Cửu tức giận nói: "Công tử, sao người không nói cho chúng ta biết! Mạnh lão vốn là yêu quái, yêu quái đều không phải thứ tốt lành gì, sớm biết như thế thì lúc trước chúng ta sẽ không để hấn đến gần công tử!" Tô Ngọc ngoài cười nhưng trong không cười, khép tay lại, ngón tay cái vuốt ve mu ngón trỏ. "Lúc ấy ta phải sống sót, nếu không thì Tô gia đã sớm biến mất!"

Tô Ngọc thở dài tiện thể nói: "Thật ra ta đã gần đất xa trời rồi, cố gắng níu kéo để sống. Tô gia được bảo vệ đã phát triển hơn một bậc rồi, trong mười năm sẽ không có ai dám động đến Tô gia. Thời gian mười năm cũng đủ để Kỳ nhi trưởng thành, một mình đảm đương Tô gia."

Nghe nói vậy thì A Cát và A Cửu đau khổ, A Cát không đành lòng nói: "Công tử, người đừng nói như vậy. Chỉ cần chưa tới bước cuối cùng thì sẽ có hy vọng, không được buông tay! Kỳ thiếu gia còn cần người! Công tử nhất định không thể cam chịu!"

"Đừng vậy! Công tử! Chỉ cần còn có một tia hy vọng, chúng ta sẽ không buông tay! Tô gia còn cần công tử chống đỡ, Kỳ thiếu gia còn cần công tử dạy bảo! Công tử không thể từ bỏ!" A Cửu quý xuống phụ họa lời nói của A Cát.

Thấy thế thì A Cát cũng quý xuống, khẩn cầu Tô Ngọc: "Công tử, chỉ cần còn chưa tuyệt vọng thì sẽ có cơ hội, xin công tử vì Tô gia, vì Kỳ thiếu gia, xin đừng buông tay!" A Cát nghe thấy thì bi thương đến chết. Nếu công tử nhà bọn họ tự từ bỏ, tâm trạng không còn ý chí thì dù có thể tìm được cách trị liệu tốt hơn cũng không có hiệu quả. Cho nên hấn và A Cửu nhất định phải cùng khuyên bảo công tử mới được!

"Đạo lý đó ta cũng hiểu, nói những lời kia chỉ là muốn nói cho các ngươi biết, ta cũng đã nhìn ra thái độ của sư phụ nàng từ trong lời nói của nàng, thầy trò bọn họ sẽ không giúp ta. Bọn họ đến Bình thành chính là vì chuyện của yêu quái. Bọn họ nhất định sẽ đưa Mạnh lão đi. Được rồi, ta không muốn nhiều lời, A Cát, người đi kêu cô nương kia vào vẽ dung mạo sư phụ nàng đi. Ngày mai A Cửu cầm lấy bức họa đó đến quan phủ tìm Triệu đại nhân, kêu hấn giúp đỡ ta dân bố cáo trong thành. Nói cho Triệu đại nhân biết sau khi chuyện này thành công, ngày khác ta nhất định sẽ báo đáp." Không muốn

nói nhiều về đề tài này nên Tô Ngọc chuyển đề tài.

"Dạ. Thuộc hạ đi mời vị cô nương kia đến ngay." A Cát khom người đi ra ngoài.

Thấy A Cát đóng cửa lại, A Cửu nắm chặt quả đấm, đứng lên rồi nhin không được hỏi dò Tô Ngọc: "Công tử cô nương này xử trí thế nào? Chúng ta thật sự phải giúp nàng tìm được sư phụ sao? Nếu nàng tìm được sư phụ rồi, sư phụ nàng đến sẽ bắt Mạnh lão thì công tử làm sao bây giờ?"

"Thuận theo tự nhiên đi! Có lẽ không có pháp lực làm loạn thân thể, ta sẽ dần dần khỏe lên cũng không chừng." Tô Ngọc đã nhận ra, chuyện nên làm hẳn đã làm. Không có phụ lòng Tô gia, không uổng công Tô gia cho hẳn một mạng. Hoa nở tất có lúc tàn, có loại nở lâu nhưng có loại nở rất ngắn hạn, không có loại nào nở mãi không tàn. Mà hẳn Tô Ngọc thuộc loại ngắn hạn. Mặc dù hẳn chỉ sống trong thời gian ngắn nhưng hẳn cũng đã được vinh quang nhất thời. Ai mà không biết Tô Ngọc công tử của Tề quốc chứ? Ha ha!

Thấy Tô Ngọc cười, A Cửu không nhận ra tâm trạng của công tử bọn họ. Chỉ có thể an ủi nói: "Ừ. Yêu quái đều không phải thứ tốt! Không Mạnh lão không chừng thân thể công tử sẽ khỏe hơn!"

Trên mặt Tô Ngọc nở nụ cười nhưng trong lòng thì lại lạnh lẽo. Gật đầu một cái, cúi đầu tiếp tục kiểm tra sổ sách trên bàn.

A Cửu đến thư phòng Tô Ngọc, vẽ chừng mười trang giấy vẫn thấy bất mãn. Tô Ngọc đứng bên cạnh tra sổ sách thì liếc mắt hỏi thăm: "Cô nương gặp vấn đề gì sao?"

"Ta vẽ bộ dáng sư phụ nhưng ta lại cảm thấy hơi là lạ, hết sức khó chịu." A Cửu để bút xuống, buồn bực nhìn kiệt tác của mình.

Tô Ngọc cũng chẳng biết tại sao, nhìn bức tranh lơ mờ của A Cửu, đột nhiên bật cười. "Vậy có thể để Tô mỗ nhìn tác phẩm của cô nương một chút được không? Cũng không phải là Tô mỗ tự đại, nhưng bàn vẽ họa kỹ thì Tô mỗ đứng đầu ở Tề quốc. Người kẻ cho Tô mỗ biết tính tình sư phụ người, Tô mỗ sẽ lấy đó làm cơ sở sẽ lại bản vẽ một chút, tăng thêm chút khí chất, có lẽ sẽ giống sư phụ cô nương hơn."

A Cửu hoài nghi đánh giá Tô Ngọc một chút rồi suy nghĩ nhích qua một bên nói. "Vậy cũng tốt, ta nói cho người biết, người giúp ta vẽ ra."

Tô Ngọc đứng dậy, đi đến trước bức họa, cúi đầu nhìn thì phát hiện mặc dù người trong bức tranh tuấn lãng nhưng lại rất cứng nhắc, không có linh khí. Tô Ngọc quay đầu nhả nhận nói với A Cửu: "Cô nương nói cho Tô mỗ biết về sư phụ người đi."

"Ừ! Sư phụ ta là người ta thích nhất! Hắn đẹp nhất! Có đôi khi sư phụ hết sức hung dữ, có đôi khi lại hết sức dịu dàng. Hắn sẽ không nuông chiều ta mà vô cùng nghiêm khắc với ta. Bóng lưng của người quá giống sư phụ ta cho nên ta mới nhận lầm người. Nhưng mà người chỉ giống bóng lưng thôi, nếu nhìn từ chính diện thì người lại hoàn toàn khác với sư phụ ta. Mặc dù người trông hết sức nhả nhận nhưng lại làm cho người ta cảm thấy lạnh lùng nghiêm nghị. Mặc dù ngày thường sư phụ ta thường xuyên nghiêm mặt nhưng thật ra tính tình hẳn hay thay đổi thất thường, có lúc dễ chịu lại có lúc táo bạo..." A Cửu chống cằm, thao thao bất tuyệt nói về Đoạn Thần.

Tô Ngọc đứng một bên lắng nghe, khi thì liếc mắt nhìn A Cửu đang suy nghĩ sâu xa, khi thì hạ bút sửa chữa bài vẽ của A Cửu. Chẳng biết tại sao, mặc dù dung mạo nữ tử bên cạnh bình thường nhưng lại cho hẳn cảm thấy rất linh động đầy sức sống. Có lẽ đây chính là sức quyến rũ của nàng? Trong lòng Tô Ngọc nghĩ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 40

Kể từ sau khi dán bức vẽ ra ngoài, A Cửu được Tô Ngọc cho ở lại Tô gia. Mỗi ngày thỉnh thoảng chạy lên đường cái đi dạo, xem thử coi có thể tìm được Đoạn Thần không. Kết quả là không tìm được người mình muốn khiến A Cửu ăn ngủ không yên.

Chờ ở Tô gia ba ngày, một hôm A Cửu ra ngoài từ sáng sớm để tìm kiếm một vòng, cuối cùng ngẩng đầu lên trời thất lạc trở lại Tô gia. Trùng hợp đụng phải tên yêu ma "Mạnh lão" tự xưng là người của Tô gia. Nàng đã quên bém đi lời hứa mình đã hứa với Tô Ngọc, A Cửu đi về phía Mạnh lão.

Mạnh lão vừa nhìn thấy A Cửu thì chân liền bắt đầu run lên, trong lòng thầm an ủi chính mình nàng không phải đi về phía mình, sau đó trốn sau một hành lang gấp khúc.

"Lão yêu ma nhà người! Đứng lại! Không được phép chạy! Nếu không ta sẽ không khách sáo!" Thấy Mạnh lão muốn chạy, A Cửu liền hét về phía Mạnh lão.

Nghe tiếng nàng Mạnh lão biết mình tránh không khỏi. Vì không muốn chọc giận A Cửu rồi bị đánh, Mạnh lão lập tức ngừng lại. Hẳn thật sự không biết cô nương này là thể loại gì, không những có thể dễ dàng nhìn ra thân phận của hẳn mà còn có thể thôn tính luôn pháp thuật của hẳn. Mạnh lão sống mấy trăm năm nhưng đây là lần đầu thấy được một kẻ quái thai như vậy!

Thấy lão yêu ma này không chạy nữa, A Cửu liền đuổi theo, đến trước mặt hẳn, sắc mặt bất thiện nhìn chằm chằm hẳn, hỏi: "Sao thấy ta lại bỏ chạy? Ta

rất đáng sợ sao!"

"Không có, không phải như vậy. Là lão phu đột nhiên nhớ tới còn có việc phải làm nên phải đi xử lý ngay lập tức. Cô nương hiểu lầm, hiểu lầm rồi." Mạnh lão lúng túng cười mĩa nhìn A Sứ, trán bắt đầu đổ mồ hôi. Cũng không biết là bị mặt trời chiếu vào hay là bị A Sứ dọa thành như vậy.

"Ngươi là một tên yêu ma, ngươi ở đây làm gì? Sẽ không phải là đến hại người chứ?" A Sứ hoài nghi liếc nhìn Mạnh lão từ trên xuống dưới.

"Này, cô nương nói chuyện gì vậy. Kể từ khi đến nhân gian, lão phu say mê được lý nhân gian nên mới kết hợp được lý và pháp thuật với nhau, không ngừng dùng nó để cứu người. Lão phu dám thề với trời đất, chưa bao giờ dùng pháp thuật hại người nào!" Mặc dù trong lòng sợ A Sứ nhưng những gì nên nói thì Mạnh lão cũng đã nói hết rồi.

"Kết hợp được lý và pháp thuật lại sao? Nghe rất lợi hại, vì sao ngươi lại trị không hết bệnh cho Tô Ngọc?" A Sứ liếc mắt nhìn Mạnh lão đầu, trong lời nói đầy nghi vấn. Đoạn Thần đã từng nói yêu ma nhân gian đều không phải là loại tốt gì, A Sứ vẫn nhớ lời hấn chưa từng dám xem thường.

Thấy A Sứ không tin hấn, nghi ngờ y thuật của mình thì Mạnh lão mất hứng, trong lòng bỗng chốc không còn sợ A Sứ nữa mà lại thanh minh: "Ngươi biết cái gì! Nếu đúng vậy thì Tô Ngọc đã sớm thành người chết, một năm trước đã mất mạng rồi! Nếu không phải có ta ở bên cạnh chăm sóc hấn, giúp hấn điều trị thì sao hấn còn sống đến bây giờ được? Sinh lão bệnh tử, người trong Lục giới không ai trốn được. Sinh linh có thể trường sinh, nhưng nếu cả đời thì không được! Sống được bao lâu thì phải xem thể chất của người đó. Thân thể tốt thì sống được lâu, thân thể xấu thì dù có là linh đan thần dược thì cũng không sống được bao lâu. Thân thể thối nát, thân thể đã yếu thì sẽ vẫn cứ yếu! Thân thể bị phá hủy thì dù linh hồn có tốt đến đâu cũng không thể sống lâu được! Trừ phi đó là tà thuật cao cường, chiếm đoạt thân thể sống khác, cắn nuốt sạch linh hồn trong đó, sau đó không ngừng thay đổi thân thể thì còn có khả năng trường sinh."

Nghe Mạnh lão nói xong, A Sứ lại trầm tư. Chẳng biết tại sao đột nhiên nàng nhớ tới trong hậu cung ở Ma giới có một tòa tháp phong ấn một linh hồn. Hiện tại sư phụ không ở Ma cung, cả Ma cung to lớn đều chỉ có một mình Viêm hộ pháp trấn thủ, hy vọng đừng xảy ra chuyện gì. Tâm tư đang suy nghĩ chuyện của Ma cung thì A Sứ lại nghĩ về tình huống của nàng lúc này. Bị lạc mất sư phụ, tìm không thấy sư phụ đâu cũng không liên lạc được với Linh hộ pháp, Trong lòng A Sứ rất sốt ruột. Nếu nàng biết pháp thuật thì tốt rồi, như vậy thì có thể phát ra tín hiệu, sư phụ và Linh hộ pháp có thể lập tức tìm được nàng. Không biết sau khi tách ra thì sư phụ gặp phải điều gì, có đi tìm kiếm nàng không...

Thấy A Sứ đang trầm tư, có vẻ không nghe lọt lời hấn nói, Mạnh lão không vui. Giống như là đang so sự hăng hái với A Sứ vậy, tiếp tục mở miệng nói: "Ta đã nói với ngươi ta không có lừa ngươi, ngươi..."

"Quấy rầy nhị vị, thật sự rất xin lỗi. Mạnh lão tiên sinh, công tử nhà ta cho mời!" Vừa mới mở miệng nói, Mạnh lão đã bị A Cát đến mời ngắt ngang.

Thấy A Sứ còn đang suy nghĩ chuyện gì đó, hoàn toàn không thèm đếm xia. Mạnh lão thầm mắng: Thật sự là tiểu cô nương không biết tôn sư trọng đạo! Hừ lạnh với A Sứ một tiếng rồi mới theo A Cát rời đi nhưng lại đột nhiên bị A Sứ lên tiếng ngăn cản.

"Đợi chút! Lão yêu ma, ngươi không được phép đi!" A Sứ đột nhiên nghĩ ra, nàng không biết pháp thuật nhưng lão yêu ma trước mắt này biết! Có thể kêu hấn phát ra tín hiệu cầu cứu, sư phụ hoặc Linh hộ pháp sẽ cảm ứng được, nhất định sẽ tìm đến nàng.

Bị A Sứ đột nhiên hét to, trái tim nhỏ của Mạnh lão run rẩy một cái. Mẹ ơi, sẽ không phải là lời oán thán của mình bị nàng nghe thấy chứ? Lúc này Mạnh lão mới hoàn toàn tỉnh ngộ, sớm biết vậy thì không nên thể hiện ra ngoài, thật sự là tự đâm đầu vào chỗ chết mà! Cũng không biết cô nương này sẽ phạt hấn thế nào, hy vọng đừng đánh quá ác, lão già khủi để sắp xuống lỗ như hấn không chịu được nàng lần qua lần lại đâu!

A Cát không hiểu vì sao A Sứ đột nhiên ngăn Mạnh lão lại, nhớ tới công tử đã từng nói, A Sứ vào đời tám phần là để bắt yêu nên lập tức tăng tính cảnh giác, A Cát không biến sắc hỏi: "A Sứ cô nương có vấn đề gì? Buổi tối công tử nhà ta có xã giao, cần được Mạnh lão tiên sinh giúp hấn xem thân thể một chút."

A Sứ phát tay, xua đuổi A Cát: "Ta và lão nhân này có mấy lời muốn nói, sẽ không làm khó hấn!"

A Cát không hiểu ý nàng, quay đầu nhìn về phía Mạnh lão, ánh mắt dò hỏi.

Mạnh lão vừa nghe xong thấy giọng nói A Sứ không giống như là đang tìm cơ để động thủ với hấn, cho rằng do A Sứ không hiểu điều lúc này hấn nói nên cũng hơi dè dặt, phát tay với A Cát: "Ngươi đi đi! Lão phu và vị cô nương này nói xong thì sẽ đi gặp công tử nhà ngươi."

A Cát cẩn thận bước chậm rãi ra xa A Cát, A Sứ áp sát vào tai Mạnh lão, thấp giọng hỏi: "Ngươi biết pháp thuật, vậy ngươi có thể giúp ta phát tin tức không, để sư phụ ta biết vị trí của ta lúc này."

Mạnh lão vừa nghe thì liền nhủ mi, đề phòng lui ra sau hai bước, phát tay nói: "Không thể nào! Lão phu cũng đã phải trốn ra khỏi tộc mình ở Ma giới từ mấy trăm năm trước, vốn không muốn có bất cứ liên lạc gì với đồng loại nữa! Khi còn bé lão phu đã may mắn cứu được một người phạm đang độ kiếp tu tiên, sau khi vị người phạm kia đắc đạo thành tiên thì ghi nhớ ân tình ta. Biết được lão phu muốn thoát khỏi đồng loại ở Ma giới nên tặng ta một phiến lá cây bần đảo. Lão phu liên tục mang theo nó để tùy thân, bởi vì lá cây bần đảo có thể che kín mùi yêu ma trên người ta cho nên mới không bị Ma tộc phát hiện. Lão phu nói cho ngươi những điều này đơn giản là vì muốn cho ngươi biết lão phu và những yêu ma hại người ở nhân gian không liên quan đến nhau. Lão phu cũng không thể nào vì giúp cô nương mà để bại lộ chính mình!"

A Sứ nhủ lòng mảy, sờ cằm, suy nghĩ một chút rồi nhìn về phía Mạnh lão, nghi ngờ hỏi: "Theo lời ngươi nói thì không thể dùng pháp thuật giúp ta phát tin tức, vậy tại sao có thể dùng pháp thuật trị bệnh cho người khác!"

"Gì vậy chứ! Ai da, cô nương thật sự không hiểu hay là giả bộ? Ta dùng pháp thuật trị liệu cho con người chẳng qua chỉ là nhắm vào một người thôi! Còn

nếu dùng pháp thuật phát tín hiệu thì chỉ cần là yêu ma bốn phương đều có thể cảm nhận được, đến lúc đó tất nhiên sẽ bại lộ vị trí! Huống chi lão phu vừa nhìn cô nương đã biết là cao nhân ở ẩn tu luyện không hiểu chuyện đời, lần này vào đời nhất định là vì chuyện yêu ma làm loạn? Nếu cô nương quang minh chính đại phát tín tức như vậy thì nghĩ xem yêu ma ẩn núp ở bốn phương sẽ cảm nhận được không? Cô nương còn chưa tìm được người mình muốn tìm thì đã bị bọn chúng bắt mất rồi." Mạnh lão vỗ bấp đùi.

"Là như vậy sao?" A Sứ bán tín bán nghi nhìn chằm chằm Mạnh lão.

"Tiểu cô nương này! Nếu không tin lời lão phu nói thì lão phu có thể giúp ngươi thử một lần. Đến một chỗ khác, lão phu thực thi pháp thuật xong sẽ lập tức rời đi, ngươi tự ở lại một mình đi! Xem thử coi là ai tìm thấy ngươi trước!" Thấy mình nói như thế nào A Sứ cũng đều không tin, Mạnh lão thở phì phò nói lời hung ác.

A Sứ sợ hãi. Suy nghĩ Đoạn Thần đến nhân gian là vì đại sự, không thể để lộ hành tung nên A Sứ không dám thử. Im lặng một hồi lâu, cuối cùng A Sứ lắc đầu. Giọng nói có chút thất vọng: "Được rồi, ta không thử. Cảm ơn ngươi! Sư phụ ta đã nói với ta yêu ma ở nhân gian đều là kẻ xấu, lúc trước ta liên tục không tin tưởng ngươi, cảm thấy ngươi không phải là thứ tốt gì. Nhưng nghe ngươi nói nhiều như vậy ta biết rõ ngươi và những yêu mà khác đều không giống nhau, ta nhận lỗi với ngươi." Nói xong, A Sứ khom lưng hành lễ với Mạnh lão.

Mạnh lão thấy vậy thì nét mặt già nua có chút thẹn thùng, đỡ A Sứ đứng dậy, cười ha hả nói: "Thật ra cũng không có gì. Lão phu khoan dung đại lượng, sao lại so đo với một tiểu cô nương vừa mới vào đời như ngươi!"

"Ngươi thật tốt!" Bây giờ A Sứ lại càng nhìn Mạnh lão vừa mắt.

Được người khác khen, tâm trạng Mạnh lão cũng tốt lên. Nụ cười rạng rỡ, nếp nhăn trên mặt cũng nhiều hơn một chút, nói với A Sứ: "Được rồi, không nói nữa. Lão phu phải đi kiểm tra thân thể Tô Ngọc một chút. Nếu còn không đi thì hắn sẽ lại đến thúc giục."

A Sứ là người thích tham gia náo nhiệt, nhớ tới lời lúc nãy A Cát nói thì tò mò hỏi: "Vừa rồi hắn nói tới nay Tô Ngọc phải xã giao, xã giao là làm gì?"

Thấy A Sứ cái gì cũng không hiểu, Mạnh lão có chút đắc ý giảng giải cho nàng: "Xã giao chính là ăn cơm cùng với một vài người, nói một vài chuyện."

"A." A Sứ hiểu rõ gật đầu.

Thấy A Sứ ngu ngơ như vậy, nghĩ đến cái gì Mạnh lão liền kề sát vào tai A Sứ nhỏ giọng nói: "Lão phu nói cho ngươi biết, ngươi cũng đừng xem thường xã giao, xã giao chủ yếu là nói chuyện quan trọng với nhân tài trong lúc cùng nhau ăn cơm. Hơn nữa nơi xã giao phần lớn đều rực rỡ ánh đèn."

"Rực rỡ ánh đèn? Là chỗ nào?" A Sứ hiếu kỳ truy vấn.

Mạnh lão đột nhiên cười có chút bí ối, giảng giải cho A Sứ: "Nơi rực rỡ ánh đèn chính là thanh lâu, là nơi đầy thuyền hoa. Nhìn ngươi lớn đến chừng này rồi mà còn không biết mấy chỗ này sao, đến đây, lão phu nói cho ngươi biết. Những chỗ như thanh lâu, bên trong có không ít nữ nhân xinh đẹp tiếp rượu múa hát, đây chính là thú vui của nam nhân! Hoàn phi Yến gầy(1), loại nữ nhân nào cũng có! Là nơi mà nam nhân ở nhân gian yêu nhất!"

(1) Hoàn phi Yến gầy: Câu nói đó nói đến vẻ đẹp đầy đặn của Dương Ngọc Hoàn, trong khi Triệu Phi Yến được biết đến với thân hình nhẹ nhàng, uyển chuyển như bay như lượn tựa chim yến (Cả hai đều là đại mỹ nhân thường được dùng để so sánh trong văn học).

Nói xong, thấy A Sứ vẫn không hiểu, Mạnh lão dứt khoát nói thẳng: "Thôi, miệng lưỡi lão phu không thể giải thích rõ cho ngươi. Hay là tới nay lúc Tô Ngọc đi xã giao, ngươi cũng đi theo sau? Lão phu và ngươi cùng đi, giảng giải cho ngươi hiểu, để ngươi có thêm kiến thức!"

"Được!" A Sứ sáng khoái đồng ý. Dù sao bây giờ cũng không tìm được sư phụ, còn, không bằng đi tham gia náo nhiệt. Lòng hiếu kỳ dâng lên, A Sứ không còn gấp gáp đi tìm Đoạn Thần nữa.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 41

Đối với việc A Sứ và Mạnh lão muốn đi xã giao với hắn, Tô Ngọc hết sức kinh ngạc. Suy tính đến địa điểm xã giao thì Tô Ngọc lại nhẹ nhàng từ chối.

Bị Tô Ngọc từ chối, Mạnh lão không cam lòng. Sau khi Tô Ngọc đi thì dẫn theo A Sứ bám theo đuôi ở sau lưng, vụng trộm đi theo.

Vừa tới cửa thanh lâu còn chưa đi vào thì A Sứ đã ngửi thấy một mùi hương là lạ rất nồng. Không chịu được nên che mũi lại, A Sứ hỏi Mạnh lão: "Trong này có mùi gì là lạ bay ra, không phải bên trong sẽ đầy mùi này chứ?"

Mạnh lão cười hắc hắc, nói: "Đây là mùi son phấn của nữ tử ở nhân gian. Mùi son phấn nào cũng như vậy, ngửi lâu rồi sẽ cảm thấy dễ ngửi! Mau tới đây, lão phu dẫn ngươi vào trong gặp một người quen!"

A Sứ cau mũi, đi theo sau lưng Mạnh lão, tiến vào thanh lâu.

Sau khi đi vào thì nhìn thấy đủ loại nữ tử đang ngồi ở đại sảnh uống rượu tán tỉnh nam nhân, A Sứ đột nhiên có chút đỏ mặt. Bất giác bước chậm đi, A Sứ nhìn chằm chằm đôi nam nữ đang cắn miệng nhau, hiểu kỳ bọn họ đang là cái gì.

Mạnh lão đi lên trên lầu, miệng còn đang blah blah nói chuyện với A Sứ. Tự cho là rất đặc sắc, muốn nhìn về mặt A Sứ một chút, không ngờ vừa quay đầu lại liền phát hiện không có ai đâu! Hù dọa Mạnh lão vội vàng quay lại tìm, đi xuống lầu thì liền nhìn thấy A Sứ đang nhìn chằm chằm một đôi nam nữ đang hôn nhau không chớp mắt.

"Ta nói này, cảnh này có gì đẹp mắt! Không phải chỉ là hôn miệng thôi sao! Hù dọa lão phu còn nghĩ là đã để lạc mất người rồi!" Mạnh lão vỗ ngực, đôi mắt đục màu vàng đầy lo lắng, không còn vẻ tàn nhẫn như lúc mới gặp.

Đôi nam nữ bị quấy rầy dừng lại, mỹ nữ xấu hổ trốn vào trong lòng nam tử, nam tử hung hăng liếc về phía A Sứ và Mạnh lão. "Nhìn cái gì! Cút ngay cho đại gia!"

Sau đó A Sứ liền bị Mạnh lão lôi đi. Tìm chỗ vắng người rồi Mạnh lão mới dừng lại, xoay người nhìn A Sứ thì phát hiện về mặt A Sứ ngây ngốc, hôn không biết đã bay đi đâu rồi.

Vươn tay phe phẩy trước mắt A Sứ, Mạnh lão hỏi: "Hắc! Sao lại ngây người rồi!"

A Sứ hoàn hồn, hé miệng hỏi: "Vừa rồi hai người kia hôn môi sao?"

"Đúng vậy! Không phải ngay cả điều này người cũng không biết chứ?" Mạnh lão giật mình khi biết A Sứ đơn thuần như vậy, giống y như một tờ giấy trắng, cái gì cũng không hiểu.

A Sứ thành thật lắc đầu: "Không biết. Đây là lần đầu tiên ta thấy hai người cắn miệng nhau. Bọn họ không biết đau sao?"

Mạnh lão đột nhiên có chút cứng họng, không biết nên giải thích với A Sứ thế nào nên dứt khoát nói: "Không giống như là dùng sức để gặm bánh bao, cái này phải dịu dàng, nhẹ nhàng cắn... Chao ôi! Chờ ngày nào đó người và người người thích hôn nhau thì sẽ biết cảm giác này. Chuyện như vậy chỉ có thể hiểu ngầm không thể nói ra miệng."

"Thích à? Hôn môi chỉ có thể làm với người mình thích thôi sao?" A Sứ tò mò hỏi.

"Tất nhiên! Chuyện như vậy phải làm với người mình thích nhân thì mới có cảm giác! Chờ ngày nào đó người thử sẽ biết, không nói cái này nữa, người có muốn nhìn những thứ khác không?" Mạnh lão đổi chủ đề, hỏi A Sứ.

"Dĩ nhiên là muốn." A Sứ gật đầu. Nàng phát hiện nơi này có rất nhiều thứ nàng không biết, A Sứ cũng không chán ghét những thứ này mà ngược lại cảm thấy rất hứng thú, muốn hiểu rõ ràng mọi thứ.

"Đi! Lão phu dẫn người đi xem ca múa biểu diễn ở tầng trên. Thanh lâu này có ba tầng, tầng cao nhất chuyên môn để chiêu đãi khách quý có thân phận. Đợi lát nữa lão phu thì pháp thuật ẩn thân cho người, người cẩn thận một chút, theo sát lão phu, không được để cách quá xa, rõ chưa?" Nói xong, Mạnh lão cảm thấy có chỗ nào đó kỳ quái. Đoán một chút nhưng vẫn không nghĩ ra được nên cũng không nghĩ nữa.

A Sứ ngoan ngoãn gật đầu, theo sát Mạnh lão, đi bên cạnh hắn. Dọc theo đường đi nàng đầy hiếu kỳ nhìn chằm chằm những nữ tử lác mông che mặt đi tới đi lui.

Đến một cái góc ngách, Mạnh lão làm pháp thuật để A Sứ đi theo hắn lên lầu. Khác với sự dơ bẩn ở tầng dưới, lầu ba rõ ràng thanh tịnh hơn rất nhiều. Cách trang trí lịch sự tao nhã, khoảng cách giữa các nhà gian cũng khá xa.

Mạnh lão dẫn A Sứ đi đến trước một nhà gian yên tĩnh, kẻ lỗ tai vào trên cửa nghe một lát, xác định bên trong không có người. Nhìn hai bên một chút, thấy trên hành lang không có ai thì nhanh chóng đẩy cửa ra, kéo A Sứ đi vào rồi đóng kín cửa.

Lần đầu tiên A Sứ có được trải nghiệm này, cảm thấy rất kích thích, cực kỳ hưng phấn. Xoa xoa tay, A Sứ nhỏ giọng hỏi Mạnh lão: "Mạnh lão, chúng ta đang làm gì?"

Mạnh lão chỉ lên phía trên xà ngang, cười cao thâm khó lường nói: "Thấy không? Mặc dù bốn phía đều là mấy bức tường gỗ rất dày, nhưng xà nhà lại thông nhau. Trên xà cao cách mặt đất năm mét, người bình thường không dễ dàng leo lên. Nhưng lão phu không phải người bình thường, đi, lão phu dẫn người bay lên đó!" Nói xong Mạnh lão nhắc cổ áo A Sứ lên rồi lập tức leo lên đến trên xà nhà.

"A, nhiều bụi quá." Ngồi lên trên xà nhà thô to, A Sứ mới phát hiện bên trên có một lớp bụi thật dày. Nhưng trên mặt lại không có chút ghét bỏ nào, chỉ có chút hiếu kỳ.

Nghe A Sứ nói vậy, Mạnh lão cho rằng A Sứ ghét bẩn nên có chút lúng túng. Quay đầu lại nhìn A Sứ, thấy mặt A Sứ không có chút ghét bỏ nào mới thấy mình đã quá lo lắng. Cười hắc hắc một tiếng, Mạnh lão nói: "Cái xà cao này phải nhờ người chuyên nghiệp lên quét dọn. Nghề quét dọn xà nhà rất nguy hiểm, nhất là đối với người phạm thì làm việc trên cao lỡ té xuống đất bị thương sẽ rất nguy hiểm. Cho nên nó không được quét dọn thường xuyên vì vậy mà bụi bẩn rất nhiều. Nếu người không chê bẩn thì chúng ta tiếp tục. Cẩn thận bò về phía trước, xem nào nhiệt trong từng gian một. Ý của người thế nào?"

"Ta không chê bản, chúng ta bắt đầu bò đi!" A Sứ lắc đầu, đôi mắt sáng long lanh, hứng thú tràn trề, bộ dáng không thể chờ được nữa.

Bây giờ Mạnh lão thật sự thích A Sứ rồi, gạt đầu một cái, dẫn A Sứ cùng ôm xà nhà chậm rãi bò về phía trước một cách cao siêu.

Cuối cùng bò đến nhĩ gian kế bên, nhìn thấy bên trong phòng có hai quý nam tử ăn mặc lộng lẫy, trong lòng mỗi người đang ôm một mỹ nhân. Vừa nói chuyện phiếm vừa động tay động chân với mỹ nhân trong lòng, trong đó có một nam tử đã đưa tay vào trong ngực nữ tử. Cách quần áo có thể thấy rõ động tác bí ối của nam tử.

A Sứ mở to hai mắt, nồng nhiệt nhìn chăm chăm. Mặc dù không biết vì sao nam tử bên dưới lại mò tay vào ngực nữ nhân đó nhưng nhìn vẻ mặt nữ tử bị bóp ngực thì có vẻ là thỏa mãn đến khó nói, A Sứ mê mẩn nhìn.

Mạnh lão ngồi bên cạnh nhìn một lát cảm thấy căn phòng này không có ý nghĩa nên quay đầu nhìn A Sứ, muốn thúc giục A Sứ đi. Không ngờ lại thấy A Sứ chớp mắt, lập tức trên mặt Mạnh lão trở nên khác hẳn. Có phải hắn làm sai rồi không, đáng lẽ không nên dẫn một cô nương không hiểu lời đòi đến nơi dơ bẩn như thanh lâu? Cảm thấy A Sứ đã bị hắn làm hư rồi!

Thấy bàn tay nam tử mò xuống dưới váy nữ tử, không biết hắn đang làm gì, sắc mặt của nữ tử trong lòng hắn đột nhiên ửng đỏ, trông giống như hoa đào nở rộ vào tháng ba tháng tư, trông xinh đẹp khó mà diễn tả được.

A Sứ không hiểu vì sao sắc mặt nàng đột nhiên biến thành như vậy, chọc chọc Mạnh lão ở bên cạnh, thấp giọng hỏi: "Nam nhân bên dưới duỗi tay vào trong quần nữ tử để làm gì? Vì sao sắc mặt nàng lại đỏ như vậy? Nhìn qua có vẻ rất đẹp! Cho tới bây giờ ta chưa từng thấy nữ tử nào có vẻ mặt này."

Nghe vậy thì đáy lòng Mạnh lão lại có chút xấu hổ. Đột nhiên cảm thấy hắn có nghiệp chướng nặng nề, tại sao lại dẫn một đứa trẻ đơn thuần như vậy đến cái nơi này.

Thấy Mạnh lão không nói gì thì vẻ mặt có chút đau khổ, A Sứ không hiểu nên truy hỏi: "Ngươi làm sao vậy? Chẳng lẽ ngươi cũng không hiểu sao?"

Lúc Mạnh lão đang oán thầm bản, nghe thấy A Sứ nói như vậy thì vì sĩ diện nên nhịn không được nói: "Lão phu, tất nhiên lão phu hiểu!"

"Ngươi hiểu sao? Vậy ngươi nói thử xem nam nhân kia đang làm cái gì, vì sao sắc mặt nàng ta lại đột nhiên trở nên như vậy." A Sứ hất cằm nhìn Mạnh lão.

"Cô gái này ngứa nên hắn gãi ngứa cho nàng, nàng ta thoải mái nên mới như vậy. Đi, đi! Đến phía trước xem một chút, phía trước hình như có biểu diễn ca múa. Ta đã nói với ngươi, trong những gian phòng trang nhã ở lầu ba này đều có biểu diễn ca múa cực kỳ đặc sắc!" Mạnh lão đổi đề tài, thúc giục A Sứ rời đi.

Lấy được đáp án, A Sứ lưu luyến nhìn xuống dưới rồi mới cùng Mạnh lão rời đi, bò về phía nhĩ gian khác.

Leo đến nhĩ gian thứ hai, A Sứ phát hiện có người trong nhà còn có Tô Ngọc nữa. Kéo kéo y phục Mạnh lão, ngón tay chỉ xuống phía dưới, nhỏ giọng nói: "Mạnh lão, ngươi xem, là Tô Ngọc. Không ngờ lại trùng hợp như vậy, sao chúng ta lại tìm được phòng hắn rồi."

"Ừ, là tiểu tử Tô Ngọc." Gật đầu, Mạnh lão thầm nghĩ: Xem ra còn là người có hiểu biết, biết thân thể mình không tốt nên không có làm loạn với nữ tử thanh lâu.

Thấy tình huống trong các phòng không giống nhau thì A Sứ lại hỏi: "Sao trong phòng vừa rồi không có ai khiêu vũ ca hát mà nơi này lại có?"

"Còn phải xem ý của khách quý. Khụ khụ, ta thấy mình đã nhìn nơi này khá lâu rồi, chúng ta trở về đi!" Mạnh lão thấp giọng nói với A Sứ.

A Sứ cảm thấy bọn họ chỉ vừa mới đi dạo có một chút, nàng muốn đi dạo hết mọi chỗ ở đây. A Sứ lắc đầu, nói: "Ta còn chưa xem đủ, chúng ta còn rất nhiều gian phòng chưa xem. Đến cùng đã đến rồi, chúng ta đi xem thử đi!" Không nhìn hết tất cả thì A Sứ sẽ không cam lòng.

Mạnh lão hết nói nổi rồi, cảm thấy mình tự bẽ đá đập vào chân. Suy nghĩ một chút rồi khẽ thở dài, xoay người nói với A Sứ: "Chúng ta cũng đã ra ngoài lâu rồi, ngươi nói xem có khi nào nha môn đã nghe ngóng được tin tức liên quan đến sự phụ ngươi rồi không? Chẳng lẽ ngươi không muốn trở về xem thử sao?"

A Sứ do dự, mặc dù rất hiếu kỳ về nơi này nhưng sự phụ nàng vẫn quan trọng nhất. Trầm tư một chút rồi A Sứ lại nói: "Vậy chúng ta về trước đi? Nếu sau khi trở về mà không có tin của sự phụ thì ngươi lại dẫn ta tới đây đi dạo được không?"

Trong lòng Mạnh lão sụp đổ, thật đúng là tự tìm đường chết! Vì sao đang yên đang lành lại dẫn nàng tới chỗ này chứ!

Thấy Mạnh lão không nói gì thì A Sứ lại thúc giục: "Ngươi cảm thấy thế nào?"

Trong căn phòng phía dưới, A Cửu đứng ở bên cạnh Tô Ngọc nghe thấy bên trên có chút động tĩnh, cảnh giác ngẩng đầu lên, phát hiện có một miếng vải dệt màu xanh, lập tức la lên: "Người nào ở trên đó! Còn không mau xuất hiện đi!" Nói xong, A Cửu liền nhìn xung quanh, phát hiện không có thứ gì để mượn lực nhảy lên trên nên chỉ có thể nắm chặt quả đấm, dùng thân thể bảo vệ Tô Ngọc.

A Sứ bị A Cửu bắt ngờ hét lên hù dọa, hai tay vốn đang kéo y phục Mạnh lão, hai chân để trên xà nhà, thân thể run lên một cái, một chân bị tuột xuống, tiếp theo cả người liền té xuống phía dưới. Bởi vì Mạnh lão bị A Sứ nắm y phục, chưa kịp phản ứng lại nên cũng bị rơi xuống theo nàng.

Người trong phòng nghe thấy tiếng hô của A Cửu thì ánh mắt đều đề phòng nhìn lên trên. Vừa nhìn lên thì đúng lúc nhìn thấy một già một trẻ rơi xuống.

Nhận ra hai người này, thấy A Cửu rơi xuống, Tô Ngọc đi qua A Cửu, chạy tới phía dưới A Cửu.

Một tiếng "Ầm - -" rất lớn vang lên, A Cửu té vào người Tô Ngọc. Tô Ngọc ngã ra phía sau, trước ngực bị A Cửu đè nặng. Trong chớp nhoáng, Tô Ngọc cũng không để ý đến cái lưng đau. Cái làm Tô Ngọc hoảng sợ là A Cửu đang nằm ở trên người hắn, từ trên người A Cửu phảng phất một mùi thơm ngát nhàn nhạt khiến Tô Ngọc thất thần.

Đoạn Thần vội vã đến nơi, không ngờ lại nhìn thấy cảnh tượng A Cửu đang đè trên người một nam tử xa lạ. Trong lúc đó Đoạn Thần chỉ cảm thấy nội tâm mình bốc lửa, hận không thể giết chết nam tử nằm dưới thân A Cửu.

"Công tử!" Khiếp sợ nhìn công tử nhà mình bị A Cửu áp chế dưới thân, A Cửu lo lắng chạy tới.

A Cửu hoàn hồn từ trong cảm giác sợ hãi, đột nhiên cảm nhận được hơi thở quen thuộc, ngẩng đầu lên thì ngây ngẩn cả người."Sir phụ!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Edit: susublu

Sắc mặt Đoạn Thần như băng sương, trong mắt đầy lửa giận. Hắn không ngờ lại tìm thấy A Cửu trong tình huống như vậy. Kể từ đêm đó bị kết giới bao vây, sau khi hắn phá giải thì liền muốn đi tìm A Cửu. Không ngờ một viên đá có thể gây ra được sóng ngầm, khi phá giải được một kết giới thì xung quanh lại xuất hiện nhiều kết giới lớn nhỏ mà Đoạn Thần chưa bao giờ thấy. Lòng Đoạn Thần nóng như lửa đốt, lo lắng A Cửu gặp chuyện không may. Cũng không để ý việc mình sẽ bại lộ hành tung, không ngừng đánh vỡ kết giới, không thể chờ đợi được muốn tìm A Cửu về. Mà khi Đoạn Thần đột phá hết kết giới thì không có cảm nhận được hơi thở của A Cửu, điều này khiến hắn thấp thỏm lo âu.

Tính tình bình thản đã mấy trăm năm, đột nhiên lần này lại bất an khiến Đoạn Thần hết sức thấp thỏm. Bỗng nhiên Đoạn Thần nhớ tới hoàn cảnh lúc mẫu phi gặp chuyện không may bốn trăm năm trước, trong lòng càng càng hoảng loạn Cố gắng khắc chế tâm trạng, buộc mình tĩnh táo lại, Đoạn Thần phi thân trở về khách điểm trước. Không tìm được A Cửu, sắc mặt Đoạn Thần liền âm trầm, trong mắt đầy khí lạnh. Đi đến gian phòng kế bên hắn thiết hạ kết giới, thấy kết giới không hề có dấu vết hư hại thì Đoạn Thần mới bình tĩnh lại.

Thu hồi kết giới, Đoạn Thần đẩy cửa đi vào. Thấy thân thể Linh hộ pháp không tổn hao gì, vẫn yên tĩnh nằm trên giường, Đoạn Thần vươn tay, óng tay áo run lên, một cái hộp gấm nhỏ rút ra từ trong tay áo. Ném hộp gấm nhỏ vào giữa không trung, hộp gấm liền lớn lên, diện xdañlleeqquysdoon Đoạn Thần cất thân thể Linh hộ pháp vào trong hộp gấm. Sau đó lại biến hộp gấm nhỏ lại rồi cất kỹ.

Làm xong những chuyện này, Đoạn Thần đến căn phòng của A Cửu lúc trước. Đi lên giường, ngồi xếp bằng, thiết hạ ba kết giới ở bên trong và bên ngoài. Lúc này mới tĩnh tâm tập trung suy nghĩ, hết sức chăm chú cảm nhận hơi thở của A Cửu.

Chờ cảm nhận được hơi thở của A Cửu, không phát hiện xung quanh A Cửu có bất cứ yêu khí nào thì cuối cùng Đoạn Thần mới thở phào nhẹ nhõm, lúc này mới yên lòng lại. Xem ra nha đầu xấu xí này không hề bị yêu ma bắt đi, lúc này vẫn còn an toàn.

Vui vẻ trong chốc lát, Đoạn Thần mới thu lại kết giới, đi về phía phát ra hơi thở của A Cửu.

Hắn chạy hết sức khẩn cấp, nhưng lại nhìn thấy A Cửu nằm trên người một nam tử xa lạ, kêu hắn không tức giận thế nào đây. Cái đồ xấu xí này thật không có lương tâm! Hắn lo lắng cho nàng như thế, nàng thì tốt rồi, dám tiếp xúc thân mật với một nam tử không quen biết! Sao nàng có thể tiếp xúc thân mật với một phạm nhân như thế! Thật đúng là thiếu đầu óc! Cái đồ ngu xuẩn!

Thấy hắn đến một lúc rồi mà A Cửu vẫn còn nằm trên người một nam tử xa lạ, còn ngây người nhìn chằm chằm hắn nữa, Đoạn Thần kiềm nén lửa giận trong lòng, hạ thấp giọng, về mặt âm trầm lên tiếng nói: "Nhìn cái gì! Còn không mau cút qua đây!"

Giọng Đoạn Thần lại vang lên lần nữa, cũng nhờ vậy mà A Cửu chắc chắn đây là Đoạn Thần!Sir phụ nàng tìm thấy nàng rồi! Mặc kệ Tô Ngọc đang ở dưới thân, A Cửu đứng dậy, chạy về phía Đoạn Thần, nhào vào trong lòng Đoạn Thần, mở miệng rồi lập tức khóc: "Sir phụ! Cuối cùng người cũng tới tìm ta rồi!"

Vốn dĩ Đoạn Thần còn đang nổi giận đùng đùng, vừa nghe thấy tiếng khóc của A Cửu, lửa giận vốn đang bốc lên hùng hục, đột nhiên liền biến mất. Ôm lấy A Cửu, Đoạn Thần dịu dàng vuốt ve mái tóc dài sau lưng A Cửu, tức giận nói: "Là bản quân, bản quân tới tìm ngươi rồi. Khóc cái gì mà khóc, người khóc lên là xấu nhất. Không được phép khóc! Còn khóc thì bản quân liền bỏ mặc ngươi!"

A Cửu nghe vậy thì ôm Đoạn Thần thật chặt, đầu lại chôn sâu trong lòng Đoạn Thần, không dám ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, nức nở khóc rồi nói: "Ta không khóc nữa, sir phụ không được phép bỏ rơi ta!"

Thấy không ngừng vùi đầu vào vạt áo hần, nghĩ đến cái gì đó thì sắc mặt Đoạn Thần lập tức đen lại, giọng nói bất thiện nói: "Người ngẩng đầu lên cho bản quân! Còn dám lau nước mắt nước mũi vào y phục của bản quân sao, sau khi trở về bản quân phạt người chếp tất cả sách trong Tủ Kinh Các một lần!"

Bị phát hiện nên A Sứ lại cọ thêm hai cái, hít mũi một cái, lúc này mới ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Thần. Rồi ngây ngô cười một tiếng: "Ha ha, sư phụ, ta không có lau nước mũi trên người sư phụ đâu!"

Cúi đầu nhìn xuống thì phát hiện trên y phục màu lam lam bằng nhung có chút dính dính màu trắng, gân xanh liền nổi lên, Đoạn Thần cắn răng nói với A Sứ: "Trợn mắt nói dối, đợi khi trở về xem bản quân dạy dỗ người thế nào!"

"Hắc hắc, sư phụ, ta sai rồi. Ta không phải cố ý, sư phụ, người là người lớn không nên chấp nhặt lỗi lầm của người nhỏ, đừng so đo với ta được không? Sư phụ, rời khỏi người vài ngày, ta rất nhớ người nha!" A Sứ đến bên người Đoạn Thần, ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, hai đầu lông mày đầy vẻ vui sướng vì tìm lại được sư phụ.

Đoạn Thần hừ lạnh một tiếng, mắt không nhìn A Sứ nữa, nhìn lướt qua người trong phòng. Ánh mắt nhìn Tô Ngọc té trên mặt đất, Đoạn Thần hất cằm lên, hỏi A Sứ: "Những người này ở đâu ra?"

"A, ta gặp những người này sau khi lạc sư phụ. A! Tô Ngọc! Người không sao chứ!" Lúc này A Sứ mới nhìn thấy Tô Ngọc nằm trên mặt đất, chạy đến bên cạnh Tô Ngọc, A Sứ lo lắng hỏi.

Thấy thế thì Đoạn Thần mắt hững, nhíu mày đen lại nhưng lại im lặng lạnh lùng nhìn động tĩnh bên kia.

Tô Ngọc được A Cửu đỡ dậy, nửa nằm nửa tựa trên người A Cửu, thấy lúc này A Sứ mới chú ý tới hần thì trong lòng bỗng nhiên có chút thê lương. Sắc mặt tái nhợt, Tô Ngọc nhếch khóe miệng cô cười nói: "Tô mỗ không sao, Tô mỗ chúc mừng cô nương tìm được người mình nhớ. Nếu cô nương đã tìm được sư phụ thì hãy đi đoàn tụ với sư phụ đi."

"Ừ! Cảm ơn người đã giúp ta, ta sẽ tuân thủ lời hứa. Thân thể người không tốt, mau để Mạnh lão đầu xem thử đi, ta đi trước đây. Người hãy bảo trọng, chú ý thân thể." A Sứ chân thành nói với Tô Ngọc.

Tô Ngọc nhẹ nhàng gật đầu, dịu dàng nói: "Rời xa sư phụ mấy ngày, chắc hẳn v hai thầy trò cô nương có nhiều chuyện để nói. Nơi này cũng không phải là nơi tốt để nói chuyện, cô nương cùng sư phụ tìm một chỗ khác tốt hơn để tâm sự đi."

A Sứ gật đầu, chạy đến bên cạnh Đoạn Thần. Chủ động cầm tay Đoạn Thần, A Sứ phát tay với Tô Ngọc: "Vậy ta đi với sư phụ, chúng ta có duyên sẽ gặp lại!"

Chờ A Sứ nói xong thì Đoạn Thần liền kéo nàng ra ngoài. Ở lại thêm một phút, nhìn thấy A Sứ lưu luyến quan tâm cái tên nam tử yếu như gà kia thì Đoạn Thần lại cảm thấy không vừa mắt, cực kỳ khó chịu.

Lặng lặng nhìn bóng lưng A Sứ rời đi với sư phụ, Tô Ngọc cảm thấy vô cùng chói mắt, trong lòng cực kỳ buồn bã. Cúi đầu nhìn bản thân mình, Tô Ngọc cười châm biếm. A Cửu ngồi bên cạnh thấy vậy rất lo lắng nên vội vàng lên tiếng hỏi: "Công tử, người bị thương ở đâu? Không thoải mái ở đâu? Người nói cho thuộc hạ biết đi! Mạnh lão, Mạnh tiên sinh! Người mau xem cho công tử nhà ta một chút, công tử nhà ta bị người ta đè nhất định là đã bị thương chỗ nào rồi!"

Kể từ sau khi Đoạn Thần đến, ca vũ trong phòng đều kinh hoảng đến mức hôn mê bất tỉnh, người lúc này ngồi bàn luận với Tô Ngọc cũng ngã xuống đất. Mạnh lão cố hết sức tỏ vẻ như mình đang vô hình, dien;dafin*lle#quysdo0n hần có thể cảm nhận được sự phục của A Sứ nhất định không dễ sống chung. Sợ bị phát hiện thân phận nên Mạnh lão liên tục không lên tiếng, cũng không dám có hành động gì. Thấy thầy trò A Sứ rời đi, lại nghe thấy A Cửu xin giúp đỡ nên Mạnh lão mới đi đến bên cạnh Tô Ngọc, ngồi xôm người xuống muốn kiểm tra cho Tô Ngọc một chút, cuối cùng lại lắc đầu nói: "Sợ là hai chân này đã bị phế."

"Người nói cái gì! Không thể nào! Công tử nhà ta sao có thể gãy chân!" Nghe Mạnh lão nói, A Cửu cực kỳ kích động phản bác.

Mạnh lão không quan tâm A Cửu, nghiêm túc nhìn chằm chằm Tô Ngọc. Thấy sắc mặt hần bình tĩnh, cả người tản ra cảm giác thê lương thì thờ dãi nói: "Thầy thuốc có thể chữa vết thương trên cơ thể nhưng lại không chữa được nỗi đau trong lòng. Công tử nhà các người tự mình bỏ cuộc, dù lão phu có cho hần dùng thuốc tốt hơn, dù có hao tổn bao nhiêu tu vi để điều trị thân thể cho hần thì cũng không còn tác dụng gì nữa."

Thấy Mạnh lão nói vậy, sợ hần không chịu trị liệu cho công tử nhà bọn họ nên A Cửu liền giải thích: "Sẽ không! Công tử nhà ta không có bỏ cuộc! Xin Mạnh tiên sinh nhất định phải cứu công tử nhà ta! Pháp thuật Mạnh tiên sinh cao cường, nhất định có thể chữa khỏi cho công tử!"

Mạnh lão lắc đầu: "Hai chân này đã bị phế, nếu muốn khôi phục lại như cũ thì không thể được. Lão phu sẽ cố hết sức, trị liệu bên ngoài hai ba tháng có lẽ có thể đứng lên đi được vài bước."

Tô Ngọc hoàn hồn, lạnh nhạt gật đầu với Mạnh lão: "Tô mỗ tạ Mạnh tiên sinh. Thân thể tàn phế, bệnh tật đã khiến Mạnh tiên sinh hao tâm phí sức nhiều rồi."

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43

Edit: susubblue

Sau khi dẫn A Sứ ra khỏi thanh lâu, đi đến một góc yên tĩnh, Đoạn Thần mới buông lỏng tay A Sứ ra, lạnh lẽo nhìn nàng, không nói một lời.

Dọc theo đường A Sứ luôn miệng nói không ngừng, liên tục kể những chuyện xảy ra khi nàng và Đoạn Thần lạc nhau. Không biết vì sao lại đột nhiên dừng lại, A Sứ đang muốn hỏi, nhưng vừa ngẩng đầu lên thì liền phát hiện ánh mắt Đoạn Thần nhìn nàng lạnh như băng khiến A Sứ lập tức bất an. Không biết mình đã làm sai điều gì, A Sứ kéo ống tay áo Đoạn Thần, nhỏ giọng hỏi: "Sư phụ, người làm sao vậy? Sao lại nhìn ta như vậy?"

Đoạn Thần im lặng không nói gì mà chỉ nhìn chăm chăm vào A Sứ.

A Sứ thấy vậy thì trong lòng có chút sợ hãi, theo bản năng nghĩ mình đã làm sai điều gì nên khiến sư phụ mất hứng. Nghiêm túc suy nghĩ một chút, A Sứ lại nói: "Sư phụ, lúc ấy ta thật sự chỉ muốn đi rửa tay, không có làm gì cả. Vừa rời khỏi sư phụ là liền bị gió thổi đi. Chuyện này không thể trách ta, ta cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, vì sao lại bị lạc mất sư phụ." Dứt lời, A Sứ cảm thấy mình rất uất ức.

Thấy A Sứ không nhận ra mình đã làm sai lầm, Đoạn Thần lại càng bất mãn, tiếp tục nhìn chăm chăm A Sứ, im lặng không lên tiếng.

Thấy Đoạn Thần không có phản ứng, A Sứ nghĩ: Chẳng lẽ nàng nói sai rồi? Nguyên nhân sư phụ tức giận không phải là cái này? Vậy là cái gì? A Sứ lại tự gian nan suy nghĩ một lúc lâu, diệnxxdafillequysdoon đứng là không nghĩ ra mình sai ở đâu. Dứt khoát ôm lấy cánh tay Đoạn Thần, A Sứ cười nịnh nọt, nói: "Sư phụ, ta quá ngốc nên không biết đã làm sai cái gì, khiến người không vui. Xin sư phụ có lòng tốt nói cho ta biết đi? Được không?"

Đoạn Thần rút cánh tay ra khỏi tay A Sứ, lạnh giọng nói: "Bản quân đã nói với ngươi bao nhiêu lần rồi, nữ tử trưởng thành phải giữ một khoảng cách nhất định với nam tử, ngươi còn nhớ không!"

Nghe nói vậy thì A Sứ lại cười ngượng ngáp: "Tất nhiên là ta nhớ rồi, sư phụ nói gì ta đều nhớ. Nhưng ta không phải cố ý tiếp xúc thân mật với hần, đây là ngoài ý muốn! Ta rơi từ trên xà nhà xuống, là hần đỡ ta. Cũng không biết Tô Ngọc có bị thương không."

Vốn dĩ Đoạn Thần nghe A Sứ nói xong đoạn trước thì trong lòng đã thoải mái hơn, nhưng sau khi nghe thấy câu cuối cùng thì Đoạn Thần lại mất hứng. Âm u nhìn A Sứ, Đoạn Thần hỏi: "Ngươi rất quan tâm tên nam nhân kia?"

A Sứ gật đầu, trên mặt có chút lo lắng: "Ừ. Thân thể Tô Ngọc vốn không tốt, bây giờ còn trở thành độm thịt cho ta, không biết có bị thương không nữa."

Đoạn Thần nghe vậy thì đột nhiên cảm thấy phát cáu, hết sức khó chịu. Ánh mắt lạnh như băng, Đoạn Thần hỏi A Sứ: "Ngươi thích nam nhân tên Tô Ngọc kia sao?" Giọng nói bình tĩnh khiến người ta không nhận ra đang vui hay buồn.

A Sứ nghe vậy thì kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn Đoạn Thần, không chút nghĩ ngợi nói: "Làm sao có thể! Ta không thích hần đâu! Người ta thích nhất vẫn luôn là sư phụ, không còn ai khác! Sư phụ, sao người lại hỏi như vậy?"

Đoạn Thần nhìn chăm chăm mặt A Sứ không chớp mắt, hần đang quan sát xem nàng có nói dối hay không. Thấy A Sứ rất thần nhiên, thái độ rất bình thường, Đoạn Thần cũng không biết tâm trạng mình thế nào. Vốn là còn có chút tức giận nhưng bây giờ nghe A Sứ nói vậy thì hần lại cảm thấy tim mình đập nhanh hơn. Nhìn vào đôi mắt nghiêm túc của chân thành của A Sứ, Đoạn Thần quay đầu đi không nhìn nàng nữa.

Thấy Đoạn Thần không đáp lại thì A Sứ không bỏ cuộc hỏi tiếp: "Sư phụ, tại sao người lại cảm thấy ta thích Tô Ngọc vậy? Chẳng lẽ người vẫn luôn không tin ta chỉ thích một mình người sao?"

Đoạn Thần không lên tiếng, bàn tay giấu ở trong ống tay áo tay đã nắm chặt thành quả đấm. Hần cũng không biết lúc này mình bị làm sao nữa, vì sao đột nhiên hần lại căng thẳng như thế.

Chờ một lát nữa vẫn không thấy Đoạn Thần đáp lại, A Sứ đi lên hai bước, đến trước mặt Đoạn Thần, ánh mắt nhìn chăm chăm vào mặt Đoạn Thần, hỏi: "Sư phụ, người làm sao vậy? Người không nghe thấy ta đang hỏi sao? Vì sao không trả lời ta?"

"Khụ khụ, bản quân đang suy nghĩ những chuyện khác nên không nghe thấy. Tốt lắm, nếu đã không phải cố ý tiếp xúc với nam tử khác thì bản quân cũng không so đo nữa. Chúng ta trở về đi, Linh hộ pháp đã tìm được một căn nhà ba phòng rồi, chúng ta trực tiếp qua đó đi." Đoạn Thần lảng tránh nói.

"A, chúng ta phải đến chỗ khác ở sao. Nhưng sư phụ, nếu người đã không nghe thấy thì ta hỏi lại lần nữa. Sư phụ, vì sao người lại cảm thấy ta thích Tô Ngọc vậy? Chẳng lẽ người luôn không tin là ta chỉ thích một mình người thôi sao?" Lần này A Sứ không để Đoạn Thần nói sang chuyện khác, không cam lòng hỏi hết lần này đến lần khác, giống như nếu không lấy được đáp án thì không thôi vậy.

--- susubblue ~ diendanlequydon ---

Thấy A Sứ cố chấp, Đoạn Thần lại bất đắc dĩ, chỉ đành trả lời nàng: "Ngươi lo lắng cho một nam tử xa lạ, tất nhiên bản quân phải hoài nghi ngươi có ý với hần."

"A, thì ra là vậy. Vậy sư phụ có để trong lòng chuyện ta thích người không? Vì sao mỗi lần ta nói thích sư phụ thì sư phụ đều tỏ vẻ lơ đãng, điệu bộ không để trong lòng vậy." A Sư phụ truy vấn.

Đoạn Thần đi ở phía trước, tìm đập rất nhanh. Cuối cùng hắn cũng nhận ra là A Sư phụ nói thích hắn không phải là nói giỡn. Cảm giác thích này có thể thật sự là loại tình cảm nam nữ! Bỗng nhiên hắn dừng bước lại, bình phục tâm trạng, Đoạn Thần xoay người lại nhìn A Sư phụ, bình tĩnh nói: "Sau này đừng nhắc lại chuyện thích hay không thích này nữa! Nếu người dám nhắc lại nữa thì bản quân sẽ không cần người nữa!"

A Sư phụ ngây ngẩn cả người, nàng không ngờ Đoạn Thần lại phản ứng mạnh như vậy. Vì sao đột nhiên lại cảnh cáo nàng như vậy?

Thấy A Sư phụ bị đá kích, Đoạn Thần vươn tay búng vào trán nàng một cái. "Có nghe thấy lời bản quân nói không?"

"Sư phụ... Vì sao không thể nói thích sư phụ?" A Sư phụ vươn tay sờ cái trán bị Đoạn Thần đánh, ngơ ngác hỏi.

"Không có vì sao. Người chỉ cần nhớ kỹ sau này không được nhắc lại chuyện thích bản quân nữa, nếu không thì bản quân nói được làm được, nhất định sẽ ném người đi!" Đoạn Thần không đôi sắc nói ra lời hung ác.

A Sư phụ cúi đầu, rầu rĩ lên tiếng: "Ta biết rồi, sư phụ, người đã không thích vậy thì sau này ta sẽ không đề cập tới nữa."

Thấy thế thì Đoạn Thần cũng không an ủi A Sư phụ nữa mà nói thẳng: "Đi thôi, không còn sớm nữa, đến chỗ ở mới để nghỉ ngơi. Đã mấy ngày rồi bản quân không có nghỉ ngơi cho đáng hoàng." Mấy ngày nay Đoạn Thần phí không ít sức lực, không hề nghỉ ngơi chút nào, thật sự là mệt mỏi.

Nghe Đoạn Thần nói vậy, A Sư phụ ngẩng đầu lên quan sát Đoạn Thần, thấy mặt hắn lộ vẻ mệt mỏi, đột nhiên A Sư phụ bắt đầu đau lòng, vươn tay sờ lên mặt Đoạn Thần, tiếng nói mềm mại như nước: "Sư phụ, sau khi rời khỏi ta thì người đã trải qua chuyện gì? Sao lại không nghỉ ngơi cho tốt?"

"Cũng không có gì xảy ra, chỉ tốn chút sức lực để tìm người thôi. Đi thôi!" Đoạn Thần kéo bàn tay trắng nõn của A Sư phụ đang đặt trên mặt hắn xuống, nắm tay nàng trong tay, dắt A Sư phụ đi về nhà mới.

Thấy Đoạn Thần không muốn nói cho nàng biết, A Sư phụ cũng không hỏi nhiều nữa. Nàng biết rõ sư phụ mệt mỏi như vậy đều là vì muốn tìm được nàng. Sư phụ đối xử tốt với nàng như vậy, nàng nhất định sẽ đối xử tốt với sư phụ hơn! Trong lặng lẽ thế, A Sư phụ nhẹ răng cười với Đoạn Thần một tiếng.

Thấy A Sư phụ đột nhiên cười sáng lạn như vậy, Đoạn Thần giễu cợt hỏi: "Cười cái gì? Cười đến mức ngu ngốc như vậy."

"Sư phụ, ta cười lên trông rất ngu sao?" A Sư phụ giật mình hỏi. Chẳng lẽ ở trong mắt sư phụ nàng cười lên trông rất khó coi sao? Cho nên sư phụ mới luôn ghét bỏ nàng?

Nhìn A Sư phụ hỏi nghiêm túc, để ý như vậy, Đoạn Thần cười khẽ một tiếng. "Ha ha, đúng là rất ngu."

"Phải không..." A Sư phụ cúi đầu trầm nghĩ sau này nhất định phải soi gương nhiều hơn, phải cười đẹp mắt một chút thì sư phụ mới thích nàng.

Thấy Sư phụ đang suy nghĩ, Đoạn Thần cũng không hỏi nàng suy nghĩ cái gì. Hiện tại hắn chỉ muốn nghỉ ngơi thật tốt, sau đó lại nghiêm túc đi cảm nhận hơi thở của Linh hộ pháp, hy vọng Linh hộ pháp tiến triển thuận lợi, vẫn còn an toàn.

Trăng sáng trên bầu trời, gió đêm mùa hè thổi bừa bãi, chơi đùa với mây, che lại nửa ánh trăng, diện tích nên ánh sáng hơi mờ ảo, mông lung.

Đoạn Thần thấy như vậy vô cùng tốt, mặc dù trời tối nhưng vẫn còn có thể thấy rõ đường đi. Dặn dò A Sư phụ cẩn thận: "Xung quanh tối đen, trên đường có ít đá vụn, người cẩn thận một chút."

"Ha ha, có sư phụ ở đây, ta sẽ không xảy ra chuyện gì." A Sư phụ cười đùa.

Trong bóng tối, Đoạn Thần cũng nhếch khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 44

Thiên lôi cuộn cuộn, mưa to trút xuống, trên đường nhỏ ngập nước, hai ông lão tóc bạc tinh thần vô cùng phấn chấn, tăng tốc gấp rút chạy trên đường. Ai ngờ đang đi chuyện thì lại đột nhiên ngừng lại.

Hai vị lão nhân im lặng nhìn nhau một hồi lâu, Mạc trưởng lão mở miệng trước, hỏi Ân trưởng lão: "Cảm giác người cũng đã biến mất?"

Ân trưởng lão xụ mặt, gật đầu. Kể từ khi Thượng thần Phụng Hoàng tộc của bọn họ rơi xuống nhân gian thì hai người lập tức xuống nhân gian, vượt qua ngàn núi, băng qua vạt con sông, diẽnxdafilleqquysdoon không hề dám thả lỏng, toàn tâm toàn ý tìm kiếm Thượng thần. Tìm suốt hai năm nhưng một chút manh mối cũng không có! Bọn họ cũng không cảm nhận được một chút hơi thở nào của Thượng thần Phụng Hoàng!

Lúc hai vị trưởng lão lo lắng thì bọn họ đột nhiên cảm nhận được hơi thở của Thượng thần Phụng Hoàng! Phụng Hoàng tộc Phụng giống với nhiều loại chủng tộc khác, nhưng Ngũ Phụng Hoàng có huyết thống cao quý nhất, hơi thở của Ngũ Phụng Hoàng rất thông minh sắc xảo, tuyệt đối không sai! Ân trưởng lão và Mạc trưởng lão vui mừng không thôi, chạy theo hướng cảm nhận được liên tục không dám dừng bước.

Nhưng mà lúc bọn họ mới đi được nửa đường thì không thấy hơi thở đâu nữa! Không còn nữa! Như vậy bảo sao hai vị trưởng lão không sụp đổ, không nóng nảy!

Tính tình Mạc trưởng lão nóng nảy, nắm chặt quả đấm, về mặt lo lắng nhìn Ân trưởng lão, thấp giọng nói: "Ân trưởng lão, người hiểu biết nhiều hơn. Người nói xem vì sao đột nhiên chúng ta lại không cảm nhận được hơi thở của Thượng thần nữa? Không lẽ Thượng thần đã xảy ra chuyện gì rồi sao?"

Ân trưởng lão đắm chiêu rất lâu, nhớ tới mấy năm nay có yêu ma làm loạn ở nhân gian, rồi lại nhớ đến khoảng thời gian trước, không biết là lão khôn kiếp nào ở Thiên giới đề nghị Thiên đế đưa ra chủ ý thối tha là truyền mật thư đến Ma giới, kêu Ma quân ở Ma giới đi thu thập yêu ma ở nhân gian.

Đáng lẽ nhân gian có yêu ma làm loạn khiến Ân trưởng lão rất lo lắng, vì vậy không dám buông lỏng chút nào, cẩn thận đi tìm Thượng thần, sợ Thượng thần rơi vào trong tay yêu ma ở nhân gian. Hiện tại thì sao, Thượng thần còn chưa tìm được, Thiên đế lại còn đề Ma quân phái yêu ma đến nhân gian thu thập một đám yêu ma khác ẩn nấp ở nhân gian, đây chính là gia tăng nguy hiểm cho Thượng thần, bảo sao Ân trưởng lão không tức giận được. Bây giờ yêu ma ở nhân gian càng lúc càng nhiều, mà Thượng thần thì chưa thấy bóng dáng đâu, bọn họ chưa kết nối được với vô trùng, thật sự không biết phải làm thế nào nữa. Thiên đế không quan tâm đến khuê nữ, nhưng Phụng Hoàng tộc bọn họ lại rất để ý Thượng thần! Thượng thần Mộ Thanh của Phụng Hoàng đúng là không nên thân, vì không muốn bị bốn vị trưởng lão bọn họ huấn luyện nên đã giả sớm cho Thiên đế! Thượng thần đời trước đã không ra gì thì bọn họ còn có thể bồi dưỡng thế hệ tiếp theo. Thần tiên của Phụng Hoàng tộc đều mong đợi một tân Thượng thần xuất hiện, nên họ muốn bồi dưỡng Thượng thần thật tốt, sau đó mở rộng thế lực của Phụng Hoàng tộc. Nhưng lúc này thì tốt rồi, tên Thiên đế ngu xuẩn đó đã quên mất mình còn có khuê nữ hay là còn tâm cơ khác, không cần khuê nữ nữa, muốn áp chế Phụng Hoàng tộc bọn họ sao?

Đợi một lúc lâu không thấy Ân trưởng lão lên tiếng trả lời, Mạc trưởng lão nóng nảy thúc giục: "Ân trưởng lão, người đang nghĩ cái gì? Tại sao không nói chuyện!"

Ân trưởng lão vuốt râu bạc trắng, ánh mắt sắc bén, nhìn thẳng về phía trước, chậm rãi nói: "Mấy ngày trước không biết là tên khôn kiếp Thiên đế có chủ ý ôi thiêu gì mà lại gửi mật thư nói có yêu ma của Ma giới làm loạn ở nhân gian, hy vọng quân chủ Đoạn Thần của Ma tộc phái yêu ma đi thu thập. Yêu ma ở nhân gian càng ngày càng nhiều, Bốn thần cũng rất lo lắng cho an nguy của Thượng thần. Cũng không biết là Thiên đế đại đột đơn thuần muốn đè ép Ma tộc hay là vì muốn áp chế Phụng Hoàng tộc chúng ta nữa. Bất kể như thế nào thì nhất định phải ăn dẫu hành tung của chúng ta lúc này, không được để những tộc khác của Thần giới phát hiện!"

Mạc trưởng lão vừa nghe thấy thì mắt cũng sụp xuống, nổi giận nói: "Đây chính là khuê nữ ruột của Thiên đế! Sao hắn dám tính kế khuê nữ của mình!"

Ân trưởng lão cười lạnh, nói: "Ngũ Đại thượng thần của Phụng Hoàng tộc chúng ta gần mấy ngàn năm nay đều được gả cho Long tộc. Khó bảo toàn Long tộc sợ chúng ta, muốn áp chế Phụng Hoàng tộc chúng ta phát triển! Dù sao nếu không phải năm đó Thượng thần tổ tiên chúng ta nhường nhịn thì hôm nay để vị cũng không đến phiên Long tộc ngồi! Lục giới này không có người nào dám xưng chúa tể trong thiên địa, tất nhiên cũng không có ai có thể quy định nữ tử không thể xưng đế. Thượng thần tổ tiên chúng ta không muốn tranh chấp với Long tộc, gây ra sinh linh đồ thán, náo loạn thần tộc cho nên cúi đầu xưng thần. Nhưng Long tộc đã đối xử với Phụng Hoàng tộc chúng ta thế nào? Lúc trước khi Thượng thần tổ tiên mới làm Thiên hậu thì trong tộc xuất hiện một Thượng thần khí thế mạnh mẽ chọc thẳng mây xanh, không đành lòng để Phụng Hoàng tộc dần dần biến mất, muốn thế lực cả tộc chúng ta lớn mạnh. Nhưng kết quả thì sao? Phàm là Thượng thần muốn phục hưng Phụng Hoàng tộc chúng ta thì có bao nhiêu có thể sống qua năm trăm năm? Trong chuyện này không có sự tham gia của Long tộc sao? Mấy ngàn năm nay Long tộc sợ Phụng Hoàng tộc chúng ta hoài nghi nên có hơi nhún nhường. Sửa lại kế sách, dùng kế kết thân để trói buộc Thượng thần của chúng ta. Đại thượng thần của tộc chúng ta cũng là một đám ngu xuẩn, người ta dụ dỗ, lừa gạt vài câu thì liền bị lừa!" Ân trưởng lão thật sự chỉ tiếc rèn sắt không thành thép, tức giận không có chỗ phát tiết.

Pháp thuật Mạc trưởng lão không tệ, nhưng đầu óc lại đơn giản. Hắn chưa bao giờ nghĩ tới những chuyện này, bây giờ nghe Ân trưởng lão nói vậy thì ngẫm lại thấy cũng có lý, trong lòng lại lập tức tức giận. "Tại sao Long tộc bọn họ có thể khinh người như thế! Nếu ép người quá đáng, Phụng Hoàng tộc chúng ta nhất định đồng quy vu tận với bọn họ! Thà rằng tiện nghi cho Kỳ Lân tộc cũng không để cho Long tộc ngồi đó hưởng lợi!"

Ân trưởng lão cũng tức giận lắm mới nói với Mạc trưởng lão những lời này, thường ngày những chuyện như vậy ông đều lén lút nói với mấy vị trưởng lão khác, gạt Mạc trưởng lão qua một bên vì sợ Mạc trưởng lão ngu si sau khi biết chuyện sẽ làm ra những điều ngu xuẩn. Nghĩ đến đây, nét mặt già nua của Ân trưởng lão nghiêm túc lại rồi cảnh cáo: "Nhớ lấy, dù có biết được chuyện này do Long tộc gây nên thì người cũng không thể làm bất xử chuyện gì ngu xuẩn! Người là Đại thần của Phụng Hoàng tộc, chức vụ hết sức quan trọng, nếu để cho Long tộc nắm được nhược điểm thì cẩn thận cản ngược lại người không tha!"

"Ta biết rõ! Chuyện liên quan đến Phụng Hoàng tộc, ta nhất định sẽ nghĩ kỹ! Nhưng vì sao hôm nay hơi thở Thượng thần đột nhiên đứt đoạn? Không phải Thượng thần đã xảy ra chuyện gì rồi chứ?" Trở lại chuyện chính, Mạc trưởng lão đầy lo lắng.

"Đừng nói chuyện không may. Nếu lúc này đã cảm nhận được phương hướng thì chúng ta cứ đi thẳng về phía Nam đi, tìm kiếm kỹ một chút, nhất định có thể tìm được Thượng thần!" Ánh mắt Ân trưởng lão kiên định nhìn thẳng về phía trước.

"Đi lên phía trước, đây chính là Trì Châu. Không phải Trì Châu là chỗ có nhiều yêu ma tác quái nhất sao? Người nói..." Mạc trưởng lão càng nghĩ càng sợ.

"Câm miệng! Nói ít những chuyện không may đi. Dù bây giờ Thượng thần Phụng Hoàng tộc chúng ta chỉ là trái trứng không có tay có chân thì thế nào? Dù không có tay có chân, nhưng Thượng thần có huyết thống Thượng cổ tôn quý, đầy linh tính trời cho, có thể tự mình cảm nhận được nguy hiểm, nên sẽ chạy trốn. Lúc trước bốn thần muốn Thiên đế Hạ Hi không yên tâm cho nên mới cố ý nói Thượng thần vừa xuất thế chính là lúc yếu ớt nhất, dễ dàng bị hại nhất. Dù gì ngươi cũng là Đại thần trưởng lão đã nuôi dưỡng ba Đại Thượng thần, chẳng lẽ ngươi không tin tưởng Thượng thần của chúng ta?" Ân trưởng lão liếc mắt nhìn Mạc trưởng lão một cái.

"Chao ôi, không phải là vì ta không biết rõ hay sao! Lúc mấy Đại thượng thần vừa rơi xuống đất thì chúng ta liền bảo vệ trong kết giới, thay phiên nhau dùng pháp lực nuôi nấng." Mạc trưởng lão cảm thấy có chút uất ức, hẳn thật sự không hiểu cho nên mới lo lắng sợ hãi như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45

Edit: susublu

Đền được mở nhạt hơi tối, A Sưu tựa vào người Đoạn Thần kể lễ ti mi từng chuyện nàng đã trải qua sau khi rời khỏi Đoạn Thần.

Đoạn Thần lắng lắng nghe A Sưu nói xong mới nhũu mày mở miệng hỏi: "Ngươi nói Mạnh lão kia là yêu ma? Hắn ta và đồng bọn bỏ trốn khỏi Ma giới từ mấy trăm năm trước? Trên người còn có một miếng lá bàn đào chuyên dùng để che dấu hơi thở, tránh né cái yêu ma khác?"

A Sưu gật đầu: "Đúng vậy, sư phụ. Mạnh lão nói hắn khác với những những yêu ma xấu xa kia, hắn chuyên nghiên cứu pháp thuật chữa thương, sẽ không hại người."

Không trách được sau khi hắn phá bỏ kết giới thì không cảm nhận được hơi thở của A Sưu, thì ra là vì bị linh vật lá bàn đào của Thần giới che dấu. Đoạn Thần suy nghĩ sâu xa hơn A Sưu, diênxdaffinlequysdoon nếu Mạnh lão và đồng bọn chạy trốn khỏi Ma giới vào mấy trăm năm trước thì điều này cho thấy Mạnh lão biết lai lịch của đám yêu ma làm loạn ở nhân gian rất rõ ràng, không chừng còn là đồng loại của bọn chúng. Nhớ tới cảnh mưa máu gió tanh của mấy trăm năm trước thì Đoạn Thần nắm chặt quả đấm.

A Sưu dựa trên người Đoạn Thần, cảm nhận được cơ thể Đoạn Thần đột nhiên trở nên cứng ngắt thì quan tâm hỏi: "Sư phụ, làm sao vậy? Mạnh lão có vấn đề sao?"

"Không có gì, bản quân chỉ thấy hứng thú với miếng lá bàn đào trên người hắn thôi. Thời gian không còn sớm nữa, ngươi trở về phòng nghỉ ngơi đi. Bản tôn mệt mỏi rồi, muốn nghỉ ngơi." Đoạn Thần phát tay để A Sưu rời đi.

A Sưu không muốn rời khỏi Đoạn Thần nhanh như vậy, nàng mới vừa trùng phùng với sư phụ nên không muốn đi bây giờ. Dù có phải giờ trò thì cũng phải ở lại phòng sư phụ, ngồi chung với sư phụ. Hạ quyết tâm xong thì A Sưu quần quít tiếp tục nói chuyện với Đoạn Thần: "Sư phụ, Mạnh lão nói miếng lá bàn đào đó là do một tiểu tiên tu thành chính quả tặng cho. Nếu sư phụ thích thì chúng ta có thể đến gặp Mạnh lão đầu nói chuyện một chút." Sư phụ lợi hại như vậy, Mạnh lão đầu nhất định sẽ khuất phục dưới uy nghiêm của sư phụ. Đến lúc đó sư phụ thu phục hết yêu ma làm loạn ở nhân gian xong thì chỉ để lại một mình Mạnh lão đầu, Mạnh lão đầu còn gì phải lo lắng nữa! A Sưu nghĩ như vậy rất tốt, cảm thấy mình thật thông minh, đắc ý nhìn về phía Đoạn Thần, mong đợi hắn khen ngợi.

Đoạn Thần nhìn chằm chằm A Sưu, thấy vẻ mặt đắc ý của nàng, đoán được nàng nghĩ cái gì thì bỗng nhiên cười một tiếng, cười rất không đứng đắn, vươn tay bóp mặt A Sưu, nói: "Ngươi đã giao thủ với hắn, hắn cũng biết được mục đích của bản quân là đám yêu ma làm loạn kia, ngươi cảm thấy sau khi bản quân xuất hiện hắn còn có thể ở lại nơi đó mà không bỏ chạy sao?"

"Hắn sẽ chạy! Nhưng không thể nào đâu?" A Sưu kinh ngạc, Mạnh lão đầu sợ sư phụ nàng tìm tới gây phiền phức, nên muốn trốn sao? A Sưu lại không dám chắc.

"A, ngươi không phải cá, làm sao biết được cá vui. Ngươi không phải là hắn thì sao mà biết hắn suy nghĩ cái gì? Mau trở về phòng đi, đừng quấy rầy bản quân nghỉ ngơi!" Đoạn Thần đẩy A Sưu một cái, thúc giục nàng rời đi.

A Sưu còn chìm đắm trong nụ cười của Đoạn Thần, bị Đoạn Thần đẩy nhẹ thì sững sờ cúi đầu đi ra cửa. Lúc đi tới cửa thì A Sưu đột nhiên hoàn hồn lại, không chịu trở về mà lại ôm lấy Đoạn Thần. "Sư phụ, ta ở lại phòng người ngủ có được không? Ta bảo đảm ngoan ngoãn, yên lặng, nhất định sẽ không làm ồn đến sư phụ! Rời khỏi sư phụ mấy ngày, ta rất sợ, bây giờ ta không muốn rời khỏi sư phụ nửa bước."

Đoạn Thần không còn gì để nói, vươn tay sờ đầu A Sưu. Hắn vốn muốn đợi A Sưu nghỉ ngơi thì sẽ hạ kết giới bảo vệ nàng rồi liền đi tìm Mạnh lão đầu kia hỏi một chút.

Nhưng bây giờ A Sưu quần quýt lấy hắn như thế nên Đoạn Thần lại do dự. Trầm tư một lát rồi lên tiếng nói: "Ngươi muốn nghỉ ngơi ở phòng của bản quân cũng được, nhưng phải cách bản quân xa một chút, qua giường bên kia ngủ đi, không được quấy rầy bản quân! Nếu không bản quân ném ngươi về phòng của mình!"

Thấy Đoạn Thần chịu cho nàng ở lại trong phòng hán, A Sứ vội vàng vui mừng gật đầu. Nhanh chân chạy tới giường nhỏ cách đó không xa, cởi giày nằm xuống, sợ Đoạn Thần sẽ hối hận.

Thấy thế, Đoạn Thần buồn cười lắc đầu. Vung tay áo một cái, tắt đèn rồi nằm xuống giường, nhắm mắt dưỡng thần.

Khi nến tắt, trong phòng lập tức tối đen. Yên tĩnh rất lâu, Đoạn Thần tính toán thời gian, lúc cảm thấy A Sứ đã ngủ say thì đột nhiên nghe được A Sứ nhỏ giọng gọi.

"Sư phụ, người đã ngủ chưa?" Giọng nói yếu ớt của A Sứ vang lên.

---- susubluu ~ diendanlequydon----Đoạn Thần vốn muốn lên tiếng mắng nàng hai câu để cho nàng mau chóng ngủ đi. Nhưng lời vừa đến cổ họng lại đột nhiên nuốt xuống. Hắn muốn nhìn thử xem có phải A Sứ muốn làm chuyện gì xấu xa hay không.

Không đợi Đoạn Thần đáp lại, A Sứ nhin không được lại gọi thêm một tiếng: "Sư phụ? Người đã ngủ chưa?"

Đoạn Thần im lặng, không đáp lại.

A Sứ cảnh giác đợi một hồi lâu, nghĩ rằng Đoạn Thần mệt mỏi nên ngủ rồi, có thể hắn ngủ rất trầm, cho nên không nghe thấy nàng gọi. Nghĩ như thế, trong lòng A Sứ mừng thầm, xoa xoa đôi bàn tay, cẩn thận sờ soạng giường ngủ rồi nương theo ánh sáng màu bạc ngoài cửa sổ, lặng lẽ mò về phía Đoạn Thần.

Phát giác được A Sứ đứng dậy đi về phía hán, Đoạn Thần lập tức nhắm mắt lại, hơi thở đều đều như đang ngủ say vậy.

A Sứ cẩn thận sờ giường Đoạn Thần, thở thật nhẹ nhàng, đứng cạnh Đoạn Thần rất lâu, thấy Đoạn Thần không có chút động tĩnh gì thì lúc này mới có thêm một động tác khác. Chậm rãi khom lưng, mặt đề sát vào mặt Đoạn Thần. Trong lòng A Sứ rất căng thẳng, giống như ăn trộm sợ bị bắt được vậy.

Đã dần thích ứng được với bóng đêm, A Sứ cũng mơ hồ nhìn thấy được dung nhan của Đoạn Thần, đôi môi phớt hồng hướng sát lại gần bờ môi mỏng của Đoạn Thần rồi chậm rãi chạm vào môi hắn.

Bên ngoài thì Đoạn Thần giả bộ bình tĩnh, không hề bị ảnh hưởng bởi động tác của A Sứ nhưng trong lòng lại cực kỳ khiếp sợ. Cái đồ xấu xí này có biết mình đang làm gì không! Lại dám hôn hắn! Còn là hôn môi nữa! Rốt cục là cái tên khốn kiếp nào đã dạy đồ nha đầu xấu xí việc này, nếu để cho hắn biết nhất định sẽ băm thây hắn ra thành vạn đoạn! Mãi mãi không thể siêu sinh!

Hôn môi Đoạn Thần, A Sứ cảm nhận trái tim mình muốn nhảy ra ngoài chỉ trong vòng một khắc (phút). Không khống chế nổi hơi thở nữa nên bắt đầu thở dồn dập. Nghĩ lại Mạnh lão đầu nói phải khẽ cắn nên A Sứ khẽ chép miệng, nhẹ mở môi đỏ mọng ra ngậm lấy nửa đôi môi của Đoạn Thần rồi nhẹ nhàng cắn một cái.

Đoạn Thần cho rằng A Sứ hôn hắn xong rồi thì thôi, không ngờ cái đồ xấu xí này còn dám tiến thêm một bước! Thật sự làm cho Đoạn Thần hận không thể tìm ra kẻ đã dạy A Sứ hôn môi để lập tức băm thây hắn ra làm vạn đoạn! Trong lòng không ngừng chửi bới, suy tính rất nhiều, lúc này Đoạn Thần không dám lên tiếng làm A Sứ kinh hãi. Nếu lúc này hắn lên tiếng thì Đoạn Thần không biết A Sứ có vì sợ hãi quá độ mà làm ra chuyện gì kinh thiên động địa hay không. Cho nên lúc này Đoạn Thần tự nhủ là phải nhẫn! Hắn muốn nhìn xem cái đồ xấu xí này dám làm đến bước nào! Nếu nàng dám làm càn quá đáng thì đừng trách hắn không để ý nàng van xin mà đuổi nàng!

A Sứ chống tay lên giường, một tay thì ôm ngực. Tim đập quá nhanh, thật sợ nó sẽ nhảy ra ngoài nên nhẹ nhàng găm nửa môi dưới của Đoạn Thần hai cái rồi lại găm nửa môi trên hai cái nữa thì liền rời khỏi môi Đoạn Thần, A Sứ lẳng lặng nhìn chăm chăm mặt hắn, thấy lông mày hắn không có chút biến hóa nào thì tim mới đập chậm lại, cúi đầu xuống tiếp tục hôn môi Đoạn Thần.

Cảm thấy A Sứ bỏ môi hắn ra, Đoạn Thần cảm thấy đã kết thúc rồi. Không ngờ là đồ xấu xí này chỉ dừng một chút rồi lại tiếp tục hôn hắn! Trong lòng thầm mắng nàng, Đoạn Thần không khống chế nổi tim mình nữa nên mặc cho nó đập bang bang.

Dịu dàng hôn Đoạn Thần, A Sứ cảm thấy kỳ quái, rõ ràng nàng cảm thấy tim mình không còn đập mạnh như lúc trước nữa nhưng vì sao vẫn nghe thấy nó đập thành thịch vậy chứ? Mặc dù lúc này nghĩ không ra, nhưng điều này không ảnh hưởng đến việc A Sứ nhắm nháp môi của Đoạn Thần. A Sứ thích ngậm môi của Đoạn Thần, nàng cảm thấy có cảm giác rất ngọt ngào. Động tác miệng không ngừng, tâm tư A Sứ lại bay xa. Cảm thấy nghi hoặc sư phụ không có ăn cái gì ngọt nhưng vì sao miệng lại ngọt như vậy? Chẳng lẽ trời sinh miệng đã có vị ngọt rồi sao? A Sứ không nghĩ ra đáp án, trong lòng quyết định: Lần sau có cơ hội sẽ thử quan sát sư phụ một ngày xem người có ăn đồ ngọt không, sau đó buổi tối cũng sẽ tìm một cơ hội ở lại phòng của hắn nghỉ ngơi, đến lúc đó nàng sẽ nghiệm chứng lại.

Giờ phút này trong lòng Đoạn Thần không còn giận dữ như lúc nãy nữa mà có chút sợ hãi. Hắn không khống chế nổi tim mình nữa, sợ tim đập quá nhanh sẽ bị A Sứ phát hiện.

A Sứ hôn đến trầm mê, nàng thật sự thích hương vị của sư phụ. Đột nhiên tiếng gào gáy bên ngoài như một tiếng sấm vang dội trong đêm tối yên tĩnh khiến cơ thể A Sứ sợ hãi run rẩy một cái, cắn môi Đoạn Thần một cái rồi không dám ở lại nữa mà trở về giường nhỏ của mình để ngủ. Quay lưng về phía Đoạn Thần, làm bộ như đang ngủ say.

Biết rõ A Sứ bị dọa bỏ chạy, Đoạn Thần thờ phào nhẹ nhõm, lần đầu cảm thấy gà thật sự là loài tốt. Chờ sau này trở về Ma giới sẽ ban thưởng cho Dã Kê Tộc.

A Sứ làm kẻ trộm nên rất chột dạ, không ngủ được, đầu óc suy nghĩ rất nhiều thứ. Nghĩ đến cảnh tượng mình nhìn coi trong thanh lâu, thay thế những

đôi nam nữ kia thành nàng và Đoạn Thần. Tưởng tượng đến hình ảnh kia A Sứ cảm thấy mặt mình cực kỳ nóng bỏng, diện;dafr*lle#quysdo0n tim cũng đập rất nhanh. Một tay ôm ngực, một tay sờ mặt, trong lòng A Sứ cảm thấy phấn khởi khó nói.

Mặc dù A Sứ bỏ chạy nhưng Đoạn Thần vẫn không an tâm. Bên cạnh có một đồ xấu xí có thể làm ra chuyện xấu xa bất cứ lúc nào, sao hắn có thể an tâm chìm vào giấc ngủ được! Lúc này tim Đoạn Thần đã trở lại bình thường, trong căn phòng yên ắng nghe thấy tiếng tim đập vang lên từ giường nhỏ, Đoạn Thần mở mắt ra liếc nhìn A Sứ. Trong căn phòng tối tăm nhưng nhãn lực của Đoạn Thần lại không bị ảnh hưởng. Có thể thấy rõ ràng động tác của A Sứ, nàng dùng một tay ôm ngực, một tay sờ mặt. Hừ, tim đập nhanh như vậy, còn sờ mặt, nhất định mặt đỏ nóng lên! Không biết trong cái đầu của đồ xấu xí này đang nghĩ chuyện xấu xa gì! Trong lòng thầm mắng A Sứ một lát rồi Đoạn Thần lại chửi bới người đã dạy hư A Sứ. Cũng không biết là tên chết tiệt nào dám dạy đồ xấu xí của hắn những thứ dơ bẩn này! Chờ đó đi! Nếu để hắn biết được nhất định sẽ băm thây vạn đoạn!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46

Edit: susubluе

Cái sân nhỏ đã qua tay ba người rất lớn, cũng hết sức yên tĩnh. Ngẫu nhiên có vài con chim hoang bay vào dạo chơi trong hoa viên rồi cất tiếng hót thanh thúy. Bên ngoài sân nhỏ của Đoạn Thần có một gốc cây nguyệt quế, lúc này lá rậm rạp, ra nhiều hoa. Dưới con gió lớn phấp phới qua lại, tỏa ra mùi thơm nồng nặc, rồi từ từ phai nhạt theo gió.

A Sứ chậm rãi mở mắt ra, tay xoa mắt, vẻ mặt mơ màng. Nghĩ đến cái gì đó thì lập tức bừng tỉnh, diệnxdafnlleequysdoon nửa ngồi dậy nhìn về phía cái giường, phát hiện trên giường không có một bóng người, A Sứ hoảng hốt vội vàng tỉnh ngủ mang giày vào rồi đi ra ngoài tìm Đoạn Thần.

"Sư phụ! Sư phụ người ở đâu?" A Sứ sốt ruột chạy ra khỏi phòng, ở trong viện vừa gọi vừa tìm người.

Tối hôm qua lên lên lút lút hôn Đoạn Thần, A Sứ kích động rất lâu không thể ngủ được, về sau cũng không biết đã ngủ thiếp đi từ bao giờ, không ngờ lại ngủ thẳng tới lúc mặt trời lặn!

Không tìm thấy Đoạn Thần trong căn nhà này, A Sứ lại chạy đến cái sân nhỏ khác để tìm, không bỏ qua một căn phòng nào trong mỗi một cái sân. Cho đến khi đến đại viện vẫn không tìm được Đoạn Thần thì A Sứ lại sợ.

Có phải sư phụ biết chuyện tối qua nàng vụng trộm làm rồi không? Có phải sư phụ giận nàng không? Sư phụ có vì vậy mà không cần nàng nữa không? Càng nghĩ thì A Sứ lại càng sợ, tâm loạn như ma.

"Sư phụ! Người đi đâu rồi? Vì sao ta không tìm thấy người! Sư phụ, có phải ta lại làm sai điều gì nên khiến người không vui không? Sư phụ, ta nhận sai với người, người đi ra đi được không? Tỉnh dậy không thấy người, ta rất sợ. Sư phụ, người đừng bỏ rơi ta! Khi nói chuyện thì mặt A Sứ đã đầy nước mắt.

A Sứ hối hận, tại sao nàng lại hiếu kỳ như vậy, vụng trộm hôn sư phụ! Rõ ràng sư phụ đã cảnh cáo nàng rồi, vì sao nàng lại còn muốn tìm đường chết! A Sứ che mặt ngồi xổm người xuống đất ghen ngào khóc.

Đoạn Thần trầm mặt trở về thì nhìn thấy A Sứ ngồi xổm trong viện kêu khóc. Nhớ tới chuyện đêm qua thì trong lòng lại thấy phiền muộn. Cách xa nàng một khoảng cách, Đoạn Thần gặm chân, giọng nói không được tốt lắm: "Bản quân chỉ đi có nửa ngày, người khóc cái gì!"

Nghe thấy giọng Đoạn Thần, A Sứ ngẩng đầu nhìn lại, hung hăng lau nước mắt, thấy rõ ràng đó là Đoạn Thần thì liền chạy tới ôm lấy Đoạn Thần. Khóc ròn rọc: "Hu hu - - sư phụ, ta tỉnh dậy không tìm thấy người nên cho rằng người bỏ lại ta, không cần ta nữa."

Đầu Đoạn Thần đầy hắc tuyến, kéo A Sứ ra, vẻ mặt xa cách, lạnh lùng nhìn chằm chằm A Sứ, im lặng không nói.

Nhìn thấy Đoạn Thần như vậy thì A Sứ lại chắc chắn hơn, nhưng nhìn thấy sắc mặt này của Đoạn Thần thì thật sự sợ hãi. Sư phụ như vậy có phải là vì biết chuyện tối hôm qua nàng làm rồi cho nên mới lạnh lùng với nàng như vậy? A Sứ do dự, đoán không ra rốt cục Đoạn Thần có biết rõ chuyện nàng làm hay không.

Lúc A Sứ bất an thì Đoạn Thần mở miệng, giọng nói thật là vắng lạnh: "Bản quân đi làm chút chuyện, bây giờ đã trở về rồi. Người muốn làm gì thì làm đi, đừng tới quấy rầy bản quân." Dứt lời, Đoạn Thần liền đi về phía sân nhà của hắn.

--- susubluе ~ diendanlequydon ---

A Sứ sững sờ một chút rồi vội vàng chạy tới giữ chặt ống tay áo của Đoạn Thần. Care thận hỏi: "Sư phụ, người làm sao vậy? Có phải người không vui không?"

"Bản quân vui hay buồn còn chưa tới phiên người quản, muốn làm gì thì làm đi, không được phép tới quấy rầy bản quân!" Bị A Sứ giữ chặt, giọng Đoạn

Thần càng lạnh hơn.

"Người là sư phụ của ta, người không vui ta cũng sẽ không vui. Sư phụ có chuyện phiền lòng thì có thể nói ra, ta sẽ thử giúp người giải sầu! Sư phụ người đừng ghen ghét trong lòng, giấu diếm sẽ rất khó chịu." A Sứ tỏ vẻ quan tâm nhìn Đoạn Thần, ánh mắt mềm mại, lại có chút sợ hãi.

Liếc thấy A Sứ chột dạ, Đoạn Thần cười lạnh đi qua A Sứ tiến về phía sân nhỏ rồi lách mình rời đi. Để lại một mình A Sứ ngồi ngây người tại chỗ, thấp thòm lo âu.

Tối hôm qua sau khi A Sứ chìm vào giấc ngủ, Đoạn Thần liền rời khỏi sân nhỏ, trực tiếp đi đến nơi A Sứ đã nói để tìm Mạnh lão. Chẳng những lấy được tin hân muốn biết từ miệng của lão đầu kia mà còn biết được tại sao A Sứ lại đột nhiên hôn trầm hẳn. A Sứ thật sự thích hẳn, khi biết được điều này thì Đoạn Thần lại thấy ngón ngang trong lòng. Cái đồ xấu xí hẳn một tay nuôi lớn lại thích hẳn ư? Sao mọi chuyện lại phát triển theo chiều hướng này!

Từ đầu đến cuối Đoạn Thần đều chỉ một lòng bồi dưỡng A Sứ, muốn nâng làm người thừa kế của hẳn. Sau khi hẳn quy thiên thì sẽ quản lý tốt Ma giới. Nhưng lại dẫn đến những kết quả ngoài ý muốn khiến Đoạn Thần bức bối không thôi. Đầu tiên là A Sứ không luyện thành pháp thuật, sau đó lại phát hiện năng không thuộc Ma tộc. Sau đó lại là lời thổ lộ không chút che giấu của A Sứ, sau đó lại vụng trộm vô lễ với hẳn! Từng chuyện một đã làm rối loạn mọi dự tính của Đoạn Thần khiến Đoạn Thần không biết phải làm thế nào cho phải.

Sau khi về phòng thì Đoạn Thần thiết hạ kết giới, cách ly hẳn và A Sứ. Lên giường ngồi xếp bằng, đầu tiên là niệm ba lần Thanh Tâm Chú, khi chắc chắn tâm trạng thật bình tĩnh thì Đoạn Thần mới lấy hộp gấm nhỏ chứa thân thể Linh hộ pháp ra ném vào giữa không trung, Đoạn Thần phóng lớn nó lên. Bàn tay không chế hộp gấm, mở hộp gấm ra lấy thân thể của Linh hộ pháp trong đó ra cẩn thận đặt lên giường nhỏ đem qua A Sứ nằm ngủ.

Làm xong những chuyện này, Đoạn Thần vươn tay trái ra, lòng bàn tay hướng về phía trên. Dần dần, từ ngón trỏ xuất hiện một đường sáng màu vàng kim, càng kéo càng dài. Tay phải không chế một đầu, đầu còn lại cột vào ngón trỏ trên tay trái của Linh hộ pháp ở phía xa xa. Sau đó, diênxxdaffillequysdoon Đoạn Thần nhắm mắt lại, bắt đầu thông qua thân thể Linh hộ pháp để cảm ứng nguyên thần của hẳn, hy vọng có thể giúp đỡ được gì.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 47

Edit: susublu

Đoạn Thần hạ quyết tâm muốn lạnh nhạt A Sứ một khoảng thời gian. Kể từ khi bày kết giới, tiến vào sân nhỏ thì không ra ngoài nữa. Thấy A Sứ dựa vào cửa phòng hẳn không chịu rời khỏi một bước. Đoạn Thần vừa bức vừa hận. Bức vì A Sứ ngớ ngẩn, hận vì bộ dáng của nàng quá ngu ngốc. Mắt thấy sắc trời âm u, mây đen đầy trời, mưa to sắp đổ xuống mà A Sứ còn ngây người đứng ở ngoài viện. Đoạn Thần cảm thấy mình bị tức đến đau gan, trời muốn đổ mưa mà cái đồ xấu xí này vẫn không biết tránh đi sao!

Ngoài viện, A Sứ dựa lưng vào tường, vẻ mặt hoảng hốt. Nàng chắc chắn là sư phụ đã biết chuyện của nàng làm, sư phụ đang giận nàng! Sư phụ cực kỳ tức giận, nếu không cũng sẽ không trốn tránh nàng, không muốn thấy nàng.

Bởi vì Đoạn Thần bày kết giới trong sân nhỏ nên A Sứ không vào được. Mấy ngày nay, A Sứ liên tục ngồi ngoài viện, không lên tiếng cũng không rời đi, cứ yên lặng canh giữ ở ngoài sân nhỏ của Đoạn Thần, chờ Đoạn Thần hết giận.

Ầm - - ầm - - ầm - -" Đột nhiên trên bầu trời âm u có vài tiếng sấm vang tận mây xanh, dọa A Sứ run lên bần bật.

Một hồi lâu sau, vài giọt mưa thưa thớt rơi xuống, mưa rơi đúng phải thứ gì thì đều lập tức bắn nước ra bốn phía. Mặt đất vốn dĩ nóng như lò lửa, bị ngấm nước mưa lạnh buốt thì lại nguội lạnh. A Sứ nhìn đến thất thần nên nhất thời quên mất phải tìm chỗ tránh mưa.

Trong phòng, Đoạn Thần nhìn qua lớp chướng ngại vật, thấy A Sứ không có chút phản ứng nào, không nhúc nhích, mặc cho mưa xối. Mưa quá lớn nên trong nháy mắt A Sứ đã ướt đầm, mái tóc vốn dài, diênxxdaffillequysdoon đây và đen nhánh lập tức trở nên thưa thớt thành nhiều đoạn, trông thấy cực kỳ chật vật. Điều quan trọng là dưới lớp áo mỏng dính nước mưa, y phục dán chặt lấy thân thể A Sứ, phác họa rất rõ đường cong trên cơ thể khiến Đoạn Thần nhìn không được nữa. Hẳn liền vứt bỏ hết mọi chuyện lúc trước ra sau đầu rồi xông ra ngoài như một làn khói.

"Người ngu xuẩn sao! Không nhìn thấy trời mưa sao! Cứ để cho mưa xối rất vui về sao!" Đoạn Thần hét lớn một tiếng về phía A Sứ rồi lập tức kéo nàng đi vào trong sân.

Vừa vào đến phòng, Đoạn Thần cũng mặc kệ trong tủ đều là nam trang không thích hợp cho nàng, tùy tiện tìm vài món liền ném cho A Sứ. "Còn ngây người ở đó làm gì! Người ngã bệnh thì sao! Còn không mau thay quần áo!" Thấy bộ dáng của A Sứ, Đoạn Thần gõ đầu A Sứ một cái, không nhịn được con tức, lại tiếp tục hét về phía A Sứ.

A Sứ đột nhiên ngu ngốc cười toét miệng với Đoạn Thần, cười cực kỳ rạng rỡ. "Sư phụ, người chịu gặp ta rồi. Người còn quan tâm đến ta, thật tốt!"

Bây giờ điều quan trọng là cái này sao! Lừa giận trong lòng Đoạn Thần bị nụ cười tươi sáng của A Sứ đập tắt, tức giận búng trán của A Sứ một cái rồi trách mắng: "Còn không mau đi thay quần áo! Nếu không muốn thay thì đi ra ngoài!"

"Đúng! Ta nghe lời sư phụ thay đồ." A Sứ cầm lấy y phục bên cạnh rồi bắt đầu cởi đai lưng.

Thấy thế Đoạn Thần lập tức xoay người, nổi gân xanh gầm nhẹ: "Đi ra sau tấm bình phong bên cạnh mà thay!"

"A, được, nghe lời sư phụ." Thấy Đoạn Thần lại muốn tức giận, A Sứ gạt đầu, vội vàng ôm y phục chạy tới sau tấm bình phong bên cạnh.

Thấy A Sứ nghe lời chạy tới sau tấm bình phong bên cạnh thay quần áo. Đoạn Thần thở một hơi, vươn tay sờ sờ mặt rồi lại sờ ngực. Cảm thấy mình có gì đó không đúng, Đoạn Thần điều chỉnh hô hấp, muốn khôi phục lại về bình tĩnh.

Chờ A Sứ thay xong quần áo đi ra từ sau tấm bình phong thì thấy Đoạn Thần nhắm hai mắt lại lười biếng nửa nằm ở trên giường. A Sứ có chút không được tự nhiên kéo quần áo rộng thùng thình đi tới, lên tiếng nói: "Sư phụ, ta thay xong quần áo rồi."

Đoạn Thần nghe tiếng thì chậm rãi mở mắt ra, trên mặt không có biểu cảm gì, đánh giá A Sứ một cái. Thấy tóc dài của nàng ướt nhẹp, còn đang nhỏ nước thì nhăn mày lại, Đoạn Thần ngoắc tay với A Sứ: "Đến đây."

A Sứ kéo quần áo đi đến bên giường. Mở to hai mắt nhìn Đoạn Thần, vừa vui mừng vừa sợ hãi mở miệng hỏi: "Sư phụ, làm sao vậy?"

Đoạn Thần không chịu được bộ dáng ngây xuẩn của A Sứ, kéo nàng ngồi xuống bên giường. Cầm lấy một miếng vải trên giường, cời dây cột tóc trên đầu A Sứ rồi lau tóc cho A Sứ.

A Sứ yên tĩnh tùy ý để Đoạn Thần lau tóc cho nàng, mặc dù Đoạn Thần hơi dùng sức nhưng A Sứ không hề cảm thấy đau. Ngược lại còn cười tủm tỉm, trong lòng ngọt ngào, cực kỳ vui vẻ!

Nghiêm túc lau tóc cho A Sứ xong, chú ý thấy A Sứ đang cười, Đoạn Thần hừ lạnh, búng vào cái trán trơn bóng của nàng một cái, tức giận nói: "Bị ướt nước mưa mà còn cười vui vẻ như vậy, xem ra ngươi chơi rất vui mà lại bị bản quân ngắt ngang."

"Không phải, không phải. Sư phụ ta không có chơi, ta vui là vì sư phụ chịu chấp ta. Sư phụ người quan tâm ta như vậy, sợ ta ngã bệnh, còn để ta thay quần áo, còn tự tay lau tóc cho ta, trong lòng ta rất vui mừng." Sợ Đoạn Thần hiểu lầm, A Sứ vội vàng xua tay giải thích.

Đoạn Thần không nói gì, lau khô được sáu phần (60%) thì ném khăn lau xuống đất rồi lấy một cái khăn khác tiếp tục lau tóc cho A Sứ.

Trong phòng yên tĩnh trong chốc lát, không đợi Đoạn Thần đáp lại, A Sứ liền tự chế giễu lên tiếng: "Sư phụ, ta biết sai rồi, người đừng giận ta được không?"

Đoạn Thần cười lạnh một tiếng, nói: "Nếu có lần sau thì bản quân sẽ trực xuất ngươi ra khỏi Ma cung!"

"Sư phụ, ta bảo đảm không có lần sau." A Sứ nghiêm túc bảo đảm. Đoạn Thần như vậy khiến nàng thật sự sợ, sợ hãi thật sự không cần nàng nữa. Nàng vốn là một trái trứng hoang không cha không mẹ, nếu không có sư phụ nàng có thể xuất thế sao? Trên đời này, người thân với nàng nhất chính là sư phụ, người nàng quan tâm nhất, thích nhất cũng là sư phụ. A Sứ đã nếm thử mùi vị rời khỏi sư phụ mấy ngày rồi, nàng không muốn rời khỏi sư phụ nữa!

Thấy A Sứ thành thật ngoan ngoãn nhận sai như thế hơn nữa còn bảo đảm không tái phạm, còn lại không nói đến những điều khác thì Đoạn Thần cảm thấy hài lòng. Lau tóc xong thì vuốt đầu A Sứ, Đoạn Thần lười đứng dậy nên vươn tay về phía bàn trang điểm, cái lược hoa đào trên bàn trang điểm lập tức bay tới. Đoạn Thần nghiêm túc chải tóc cho A Sứ. Mặc dù Đoạn Thần là đế vương Ma tộc nhưng hắn không thích có yêu ma khác hầu hạ bên cạnh. Ngày thường đều là tự hắn hầu hạ mình, hôm nay là lần đầu tiên hắn hầu hạ người khác.

Đoạn Thần nhìn chằm chằm mái tóc dài của A Sứ, chải tóc hết sức chuyên chú. A Sứ vận vẹo đầu qua bên trái bàn trang điểm, hai tròng mắt nhìn chằm chằm gương đồng hình củ ấu. Trong kính là một đôi nam nữ xinh đẹp, nam tử thì chuyên tâm chải đầu cho nữ tử, hình ảnh rất ấm áp.

A Sứ bỗng nhiên âm thầm nhếch miệng, nhìn về gương đồng thần nhiên cười một tiếng. Nhìn thấy bộ dáng tươi cười của mình, A Sứ cảm thấy rất đẹp. Nghiêng đầu sang chỗ khác, duy trì nụ cười, A Sứ mở miệng hỏi Đoạn Thần: "Sư phụ, ta đẹp không?"

Đoạn Thần nhàn nhạt liếc A Sứ, không mặn không nhạt nói một câu: "Không biết xấu hổ."

"Phụt - - ha ha, sư phụ người nói thật đi, rốt cục ta có đẹp không?" A Sứ không nín được cười ha ha, lộ cả hàm răng trắng tinh, hỏi cho tới.

Đoạn Thần khinh thường liếc A Sứ một cái, sắc mặt bình tĩnh, giọng điệu thông thả, nói: "Ở trước mặt bản quân, ngươi còn chưa tới mức đẹp."

Khuôn mặt A Sứ hơi sụp đổ, thầm nghĩ: Sư phụ mới là không biết xấu hổ!

Mặc dù trong lòng thì nghĩ như vậy, nhưng dù A Sứ có năm trăm lá gan cũng không dám nói ra. Tròng mắt xoay chuyển một cái, A Sứ chuyển đề tài, hỏi: "Sư phụ, đã lâu rồi ta không gặp Linh hộ pháp. Người kêu Linh hộ pháp đi làm việc, còn bao lâu nữa Linh hộ pháp mới có thể trở về?"

"Nhanh thôi, Linh hộ pháp nói hắn sẽ dẫn Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp về cùng." Lúc nói đến đây thì giọng nói của Đoạn Thần có chút ít trầm trọng.

A Sứu phát giác được Đoạn Thần đột nhiên thay đổi cảm xúc, nghiêng đầu sang một bên nhìn Đoạn Thần, không hiểu hỏi: "Sư phụ, Linh hộ pháp dẫn Hàn hộ pháp và Xích hộ pháp về đây, như vậy không tốt sao?"

Đoạn Thần lắc đầu, không trả lời A Sứu. Hắn đã biết được từ chỗ của Mạnh lão, Mạnh lão thật sự thuộc Hồ tộc, diện8daffn*Ilequysdoon còn là một trong đám Hồ yêu chạy trốn khỏi Ma giới bốn trăm năm trước nữa. Yêu ma làm loạn ở nhân gian chính là Hồ tộc. Mà một trong những điều Mạnh lão nói khiến Đoạn Thần để ý nhất là sau khi đám yêu ma Hồ tộc chạy ra khỏi Ma giới thì đã lập ra tân vương! Mà Đoạn Thần không biết tân vương này có phải là tiểu hồ ly tinh mà con hồ ly tinh kia sinh hay không.

Nghĩ đến một loạt chuyện đã xảy ra sau khi đến nhân gian, Đoạn Thần có cảm giác nguy hiểm, giống như bọn họ đã lọt vào bẫy của người khác rồi! Đầu tiên là hai vị hộ pháp đột nhiên biến mất ở Trì Châu, sau đó hắn và A Sứu bị kẹt trong kết giới vô hình một cách khó hiểu. Sau đó Linh hộ pháp lại thuận lợi tìm được Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp, rồi nhanh chân đưa bọn họ về chỗ hắn một phút cũng không ngừng.

Nếu nghiêm túc nghĩ lại tất cả mọi chuyện thì đây chính là một cái bẫy. Đầu tiên là có yêu ma có ý gây nhiễu loạn nhân gian, ép Ma giới ra tay. Sau đó hai Đại hộ pháp hết sức quan trọng của Ma giới bị phải đến nhân gian điều tra, cuối cùng lại biệt vô tăm tích. Khiến cho Ma quân như hắn không thể không ra mặt, tự đến nhân gian để xử lý chuyện này. Sau đó hắn lại rơi vào kết giới, hơn nữa phá nhiều kết giới như vậy mà Hồ tộc lại không có chút động tĩnh. Bố trí kết giới cũng hao tâm tốn trí mất nhiều máu và pháp lực, không thể nào lại không phát hiện được động tĩnh lúc hắn phá kết giới...

A Sứu thấy sắc mặt Đoạn Thần nghiêm trọng thì không biết Đoạn Thần nghĩ tới điều gì mà sắc mặt lại trở nên khó coi như vậy, A Sứu kéo y phục Đoạn Thần, quan tâm hỏi: "Sư phụ, người làm sao vậy? Có phải xảy ra chuyện gì rồi không?"

"Không sao. Đầu tóc còn chưa khô hết, người ngồi im trên giường đi. Bản quân tĩnh tâm một chút để suy nghĩ vài chuyện." Đoạn Thần nhét lược vào tay A Sứu.

Thấy vậy thì A Sứu nghe lời xuống giường, chạy đến trên giường nhỏ. Yên tĩnh chờ đợi, không dám gây ra động tĩnh gì lớn, bộ dáng cực kỳ ngoan ngoãn.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 48: Lập Tức Trở Về Ma Giới

Edit: susublu

Hai ngày nay, A Sứu phát hiện Đoạn Thần đứng ngồi không yên, lúc nào cũng thất thần. A Sứu quan tâm hỏi thăm thì Đoạn Thần lại trả lời cho có lệ. Vốn không biết có chuyện gì xảy ra khiến Đoạn Thần biến thành như vậy.

Hôm nay thời tiết râm mát, A Sứu ngồi trên xích đu, tay trái cầm một đóa hoa mẫu đơn, tay phải ngắt một cánh hoa bỏ vào trong miệng chậm rãi nhai. Hai tay không nắm lấy bàn đu dây mà dùng hai chân ung dung lay động.

Đột nhiên thấy Đoạn Thần bước nhanh từ trong nhà ra ngoài, A Sứu vội vàng nhảy xuống tới gần hỏi: "Sư phụ, làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì sao? Vì sao người lại gấp gấp như vậy?" Nếu như không phải chuyện lớn thì sư phụ nhất định sẽ không luống cuống như vậy!

"Người ngoan ngoãn ngồi ở đây, bản quân đi đón ba người Linh hộ pháp." Đoạn Thần đi rất nhanh, diệnxdafnleequysdoon không hề dừng lại nhìn nàng một cái, nói xong rồi trực tiếp lách mình rời khỏi đây, không cho A Sứu cơ hội đi theo sau.

"Linh hộ pháp trở về!" Nghe nói Linh hộ pháp làm xong chuyện trở về, trong lòng A Sứu cao hứng. Nhưng ngược lại nghĩ đến sắc mặt Đoạn Thần mấy ngày nay, không biết có liên quan đến chuyện của Linh hộ pháp không. Nhíu lông mày, A Sứu trở lại bàn đu dây.

Chờ một canh giờ, cuối cùng A Sứu thấy đám người Đoạn Thần trở về. Không chỉ có Linh hộ pháp bình an quay về mà còn dẫn theo cả Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp nữa. Sắc mặt bốn người đều rất trầm trọng, trong đó, nét mặt ba vị hộ pháp đầy sự mệt mỏi.

A Sứu chạy tới nghênh đón, vừa vui mừng lại lo lắng mở miệng nói: "Thật tốt quá, các người đều đã trở về! Sư phụ, hình như ba vị hộ pháp đều mệt chết đi được, để bọn họ nghỉ ngơi một chút đi được không?" Nhiều lần hỏi Đoạn Thần có phải đã xảy ra chuyện gì hay không nhưng đều bị Đoạn Thần trả lời lấy lệ, A Sứu biết rõ Đoạn Thần không muốn nói cho nàng biết cho nên khi ba vị hộ pháp vừa trở về, A Sứu cũng không dám hỏi nhiều. Chờ bọn họ nghỉ ngơi tốt nàng sẽ vụng trộm tìm Linh hộ pháp để hỏi cho rõ ràng xem chuyện gì xảy ra. Dù đầu óc đơn giản thì A Sứu vẫn tính kế rất tốt.

Đoạn Thần lắc đầu, giọng nói hết sức trầm thấp: "Không thể nghỉ ngơi, nhất định phải lập tức về Ma giới!"

A Sứu giật mình ngẩng đầu nhìn Đoạn Thần, không hiểu hỏi: "Sư phụ, Ma giới đã xảy ra chuyện sao?" Khó trách mấy ngày nay lúc nào sư phụ cũng thất thần, nhất định là đã xảy ra chuyện gì!

"Chờ đến Ma giới thì tự nhiên sẽ hiểu, hiện tại lập tức xuất phát trở về cùng bản quân." Đoạn Thần không muốn nhiều lời với A Sứu.

"A, được. Ta không có gì để thu dọn, sư phụ, chúng ta về ngay đi! Nhưng mà trông vẻ mặt ba vị hộ pháp mệt mỏi, không biết có thể gấp rút lên đường

hay không." A Sứ liếc nhìn ba vị hộ pháp, có chút do dự.

"Bọn thuộc hạ được Quân thượng ban thưởng, mỗi người đã dùng một viên Ma quả trăm năm. Trên đường đi, chúng ta sẽ từ từ khôi phục tinh thần!" Hàn hộ pháp ôm quyền giải thích với A Sứ.

A Sứ gật đầu, nhìn về phía Đoạn Thần: "Vậy sư phụ, chúng ta đi thôi!"

Đoạn Thần gật đầu, ôm lấy A Sứ. Lúc A Sứ ngẩng người thì xung quanh cảnh tượng đột nhiên thay đổi, bốn phía đều mờ mịt. A Sứ cúi đầu nhìn thì phát hiện nằng đã rời khỏi mặt đất. Nghiêng đầu nhìn Đoạn Thần, A Sứ hỏi: "Sư phụ, chúng ta bay về sao?"

"Ừ. Phải chạy về, dùng cách nhanh nhất." Đoạn Thần dùng một tay ôm A Sứ, một tay không chế đám mây mà ba vị hộ pháp đang ngồi. Việc cấp bách lúc này là ba vị hộ pháp mau chóng khôi phục sức lực, việc tổn sức như cưỡi mây này chỉ có thể giao cho Đoạn Thần.

A Sứ cảm thấy kỳ quái, tiếp tục hỏi: "Sư phụ, tại sao lúc tới nhân gian chúng ta không đi bằng mây?" Nghĩ đến lúc ấy đi đường dài như vậy, vừa phơi nắng vừa mệt mỏi, A Sứ lại cảm thấy chua xót.

"Lúc ấy không cưỡi mây là vì không muốn dẫm thảo kinh xà, bại lộ hành tung. Bây giờ đám yêu nghiệt kia đã chạy vào địa bàn của bản quân, nếu không quay về, Ma giới sẽ bị loạn!" Đoạn Thần cười lạnh, ôm chặt A Sứ.

A Sứ nghe được mơ hồ, nghĩ không ra nên dứt khoát hỏi đi hỏi lại nhiều lần: "Sư phụ, rốt cục là đã xảy ra chuyện gì, có thể nói cho ta biết không?"

"Chờ thu thập xong đám yêu nghiệt kia, bản quân sẽ nói rõ ràng cho ngươi biết." Đoạn Thần vẫn không nói cho A Sứ nghe.

A Sứ có chút thất lạc, hai tay ôm lấy cổ Đoạn Thần, hai tròng mắt vẫn nhìn Linh hộ pháp như nước. Linh hộ pháp vừa nhìn thấy ánh mắt của A Sứ thì thần thể liền run lên. Hắn biết rõ bây giờ tiểu chủ hết sức tò mò, nhưng Ma quân không nói, hắn gấp gấp chủ động nói cho tiểu chủ biết, không phải là muốn chết sao! Linh hộ pháp làm bộ như không thấy ánh mắt của A Sứ, quay đầu về phía bên kia.

Thấy Linh hộ pháp cố ý trốn tránh nằng, trong lòng A Sứ vừa thất lạc vừa buồn bực. Nằng không hiểu, vì sao mọi người đều biết chỉ có duy nhất nằng là không biết chứ? Nằng đã trưởng thành rồi! Nằng nghĩ mình có khả năng phân ưu với sư phụ. Nhưng vì sao mọi người lại không nói cho nằng biết? Xem ra sư phụ không có ý định cho nằng dính líu vào.

A Sứ đoán đúng, đúng là Đoạn Thần không có ý định cho nằng dính líu vào. Sau khi đi vào Ma giới từ một mặt đạo bí ẩn, Đoạn Thần liền để A Sứ ở lại trong mặt thất. Cả Linh hộ pháp cũng bị Đoạn Thần để lại đó.

"Trông chừng tiểu chủ cho bản quân, dù có xảy ra chuyện gì, có động tĩnh gì cũng không thể để cho nằng chạy ra ngoài!" Đoạn Thần cảnh cáo, dặn dò Linh hộ pháp.

"Thuộc hạ nhất định coi chừng tiểu chủ, bảo vệ tiểu chủ thật tốt, sẽ không để tiểu chủ bị tổn thương một chút nào!" Linh hộ pháp quỳ xuống lĩnh mệnh.

Thấy A Sứ không tình nguyện, muốn mở miệng nói chuyện thì Đoạn Thần lên tiếng chặn lời của nằng trước. "Ngoan ngoãn ở đây cho bản quân! Không được phép chạy loạn! Chuyện này ngươi nhất định phải nghe lời." Trong giọng nói của Đoạn Thần đầy ý uy hiếp.

Nhìn vào đôi mắt trắng bóc đầy cảnh cáo của Đoạn Thần, A Sứ chỉ đành gật đầu, lời vừa tới miệng lại biến thành: "Sư phụ, ta nghe lời. Người phải cẩn thận!"

Đoạn Thần vờn tay, nhẹ nhàng vuốt ve mặt A Sứ, sau đó dùng sức捏 hai cái. "Pháp lực bản quân cao cường, ngươi sợ cái gì! Dù tất cả yêu ma đều chết thì bản quân cũng sẽ sống tốt."

"Vậy sư phụ mau xử lý tốt những yêu ma xấu kia đi, ta ở đây chờ người tới đón ta." Nghe Đoạn Thần trấn an, A Sứ cười, tâm trạng khản trương lúc này mới bình tĩnh lại. Đúng vậy, sư phụ nằng lợi hại nhất, nhất định sẽ không để dang dở chuyện không may!

"Tất nhiên. Sau khi chuyện này kết thúc, bản quân sẽ kể mọi chuyện từ đầu đến đuôi cho ngươi biết. Ngươi ngoan ngoãn chờ ở chỗ này cho bản quân." Đoạn Thần nhếch miệng vỗ vỗ A Sứ, khuôn mặt âm trầm nhiều ngày lúc này mới dịu bớt đi.

"Sư phụ, ta nhất định nghe lời, người yên tâm đi đi!" Thấy Đoạn Thần dặn dò nằng hết lần này đến lần khác, A Sứ có chút thẹn thùng. Nằng có nghịch ngợm như vậy sao?

Đoạn Thần gật đầu đi ra khỏi mặt thất.

Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp canh giữ ở ngoài mặt thất nhìn thấy Ma quân đi ra lập tức đi lên trước bẩm báo tin tức thăm dò được.

"Quân thượng, thuộc hạ ra ngoài xem tình hình Ma cung thì phát hiện thủ vệ Ma cung đã thay đổi rất nhiều! Mặc dù khuôn mặt yêu ma trấn giữ Ma cung nhìn rất giống bộ dáng Ma sĩ, nhưng thuộc hạ lại cảm thấy khí tức của bọn họ rất xa lạ, chỉ sợ thủ vệ Ma cung đã sớm bị đánh tráo. Còn nữa, thuộc hạ đã tìm khắp Ma cung một lần nhưng cũng không tìm được Viêm hộ pháp." Xích hộ pháp mở miệng bẩm báo với Ma quân, giọng điệu trầm trọng, sắc mặt ưu sầu.

Chờ Xích hộ pháp nói xong, Hàn hộ pháp mới mở miệng bẩm báo với Ma quân: "Quân thượng, thuộc hạ xuất cung âm thầm quan sát một phen, chưa phát hiện ngoài cung có gì dị thường. Hơn nữa, theo lời Quân thượng dặn dò, thuộc hạ đã truyền tin tức cho các tộc trưởng rồi, hai canh giờ sau, tộc

trường của các tộc lớn nhỏ cũng sẽ đến Ma cung. Tất cả đều nghe theo hiệu lệnh của Quân thượng!"

Đoạn Thần gật đầu, ánh mắt lạnh như băng, hơi thờ ngưng trọng. "Bản quân biết rồi. Hai người các người ra ngoài cung thăm dò, nhìn thấy các tộc trưởng thì lập tức dẫn bọn họ tấn công vào Ma cung."

"Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp liếc mắt nhìn nhau, đều thấy được vẻ kiên định trong mắt đối phương.

Nhìn hai vị hộ pháp rời đi, Đoạn Thần xoay người, nhìn mặt thất rồi thiết lập ba kết giới phức tạp không dễ phá giải nhất. Sau đó cất bước đi ra khỏi mật đạo.

Phí sức lớn như vậy, bố trí toàn bộ kế hoạch lớn như vậy, dẫn dụ hẳn ra khỏi Ma giới. Trừ Ma cung xảy ra chuyện thì cả Ma giới không hề đại loạn. Xem ra Hồ tộc đang dốc toàn lực làm chuyện gì đó, diện;dafille*quysdoon hơn nữa chuyện đó còn chưa thành công. Nếu không cũng sẽ không yên bình như thế, một chút phong ba cũng không có. Ma cung to như vậy, có chuyện gì đáng giá để Hồ tộc quan tâm như thế, lại không dễ dàng làm được chứ? Trừ cái linh hồn sống bị hấn phong ấn trong hậu cung ra thì không còn cái gì khác! Nghĩ đến linh hồn sống bị phong ấn trong hậu, khuôn mặt Đoạn Thần lại vắn vẹo, cười cực kỳ âm trầm.

"Ha ha, trốn mấy trăm năm, lần này trở về thì đừng nghĩ còn sống sót để mà bỏ trốn!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 49: Đội Không Được Nên Lao Ra

Edit: susublu

Ngoan ngoãn ở trong mật thất, A Sừu có thể nghe rõ chấn động ở bên ngoài. Âm thanh vang dội phức tạp, khi thì là tiếng nổ bạo liệt, khi thì là tiếng la hét thê thảm. A Sừu nghe thấy thì rất bất an, tiếng ngựa hoảng hốt, hận không thể đi ra ngoài xem tận mắt coi chuyện gì xảy ra, sư phụ vẫn mạnh khỏe chứ?

Linh hộ pháp canh giữ bên cạnh A Sừu cũng thấp thỏm bất an. Hẳn biết bên ngoài đã đánh nhau, tình hình chiến đấu nhất định rất kịch liệt. Đã nhiều năm không ra chiến trường, trong lòng Linh hộ pháp đã kích động đến nỗi bất an. Nhưng hẳn còn có nhiệm vụ quan trọng hơn, nhất định phải canh chừng tiểu chủ, bảo vệ tiểu chủ!

Mặc cho A Sừu lo lắng thế nào, lúc này nàng không thể rời khỏi kết giới, chỉ có thể suy nghĩ chút chuyện để dời lực chú ý thôi.

"Linh, rốt cục đã xảy ra chuyện gì? Vì sao bên ngoài lại ầm ĩ như vậy? Giống như đang đánh nhau." A Sừu khẩn trương, hai tay nắm chặt lại, giọng nói cũng có chút run run, lên tiếng hỏi Linh hộ pháp.

Vào lúc này Linh hộ pháp cũng muốn nghĩ đến chuyện khác để dời lực chú ý của bọn họ. Do dự một lát, Linh hộ pháp khẽ cắn răng, quyết định nói cho A Sừu biết. "Tiểu chủ, thật ra lần này Quân thượng tự mình đến nhân gian thu thập đám yêu ma làm loạn chính là một cái bẫy! Quả thật như Quân thượng đoán, yêu ma làm loạn ở nhân gian chính là Hồ tộc chạy trốn khỏi Ma giới từ bốn trăm năm trước. Hồ tộc trốn ở bên ngoài mấy trăm năm, diệnxxdafilleequysdoon lập tân vương khác. Hồ vương mới pháp lực cao cường, tu vi vượt qua cả Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp. Đầu tiên Hồ vương để cho yêu ma Hồ tộc làm loạn nhân gian, ép Quân thượng phái Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đến nhân gian để điều tra xử lý đám yêu ma làm loạn. Sau đó, Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp đột nhiên mất liên lạc nên Quân thượng phải tự mình đến nhân gian, để lại Viêm hộ pháp trấn thủ Ma cung."

Nói đến đây Linh hộ pháp dừng lại, hung hăng vỗ bắp đùi mình, rồi trở nên cực kỳ tức giận: "Hồ tộc thật sự quá gian xảo, âm hiểm! Hồ vương tự tay giam giữ Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp rồi đưa bọn họ đến một nơi cực kỳ bí ẩn, thiết lập kết giới nhốt bọn họ. Hồ tộc thừa dịp Quân thượng rời khỏi Ma giới liền xông vào Ma giới. Ma cung đã bị Hồ tộc khống chế! Lúc Quân thượng nhận ra vốn có thể một mình trở lại Ma giới khống chế đại cục, nhưng vì không yên lòng ba vị hộ pháp chúng ta nên mới kiên trì đợi đến khi chúng ta trở về bình an." Nói đến đây mắt Linh hộ pháp có chút đỏ.

A Sừu nghe xong thì im lặng một hồi lâu, đầu óc đang sắp xếp lại những gì Linh hộ pháp vừa mới nói. Chờ sau khi hiểu rõ ràng thì A Sừu nhếch miệng, nói: "Cho nên đệ đệ cùng cha khác mẹ với sư phụ muốn trở về đoạt Vương vị với sư phụ đúng không? Mà sư phụ thì lại đang ở bên ngoài chém giết, bảo vệ vị trí của mình, không cho Hồ vương thực hiện được mục đích phải không?"

Linh hộ pháp gật đầu, hai tay nắm thành quyền, đè nén sự tức giận, an ủi A Sừu: "Tiểu chủ đừng sợ, Quân thượng pháp lực cao thâm, còn lợi hại hơn cả Thiên đế, Hồ tộc thì là cái gì, Quân thượng sẽ nhanh chóng xử lý mọi việc."

A Sừu gật đầu, cup mắt xuống nhìn chằm chằm ngón tay của mình, đột nhiên im lặng.

Khi âm thanh bên ngoài dần dần nhỏ dần, lúc A Sừu và Linh hộ pháp cho rằng trận chiến đang từ từ kết thúc thì đột nhiên một âm thanh khổng lồ vang lên, tiếp theo đó xung quanh chấn động một hồi.

A Sừu và Linh hộ pháp nhìn nhau, trong lòng căng thẳng, đột nhiên A Sừu khóc, sốt ruột hỏi Linh hộ pháp: "Linh, bên ngoài làm sao vậy? Vì sao đột

nhien lại có tiếng vang lớn như vậy, còn chấn động một cái nữa!" Mặc dù pháp lực Đoạn Thần cao cường, nhưng A Sứ vẫn sợ hãi, sợ Đoạn Thần sẽ xảy ra chuyện.

Linh hộ pháp cũng không biết bên ngoài đã xảy ra chuyện gì nên hơi bối rối. Lúc lấy lại tinh thần thì sắc mặt lập tức trở nên hết sức khó coi. Động tĩnh này nếu không có tu vi trên ngàn năm thì không thể tạo thành uy lực như vậy! Tình huống như thế, Linh hộ pháp chỉ gặp được lúc Ma tộc nội chiến ở mấy trăm năm trước, đích thân trải nghiệm hiện trường chiến đấu của mấy vị Đại vương có tu vi trên ngàn năm mới cảm nhận được.

Nhìn thấy sắc mặt Linh hộ pháp không tốt, A Sứ biết rõ hẳn nhất định biết được cái gì đó nên đi lên nắm tay Linh hộ pháp, ánh mắt A Sứ sắc bén, ép hỏi: "Linh, ngươi biết đây là tình huống gì đúng không? Ngươi nói cho ta biết được không!"

Linh hộ pháp không nói, cúi đầu, thân thể bắt đầu run rẩy. Yêu ma có tu vi trên ngàn năm, tạo ra được uy lực như vậy, nếu không phải đã chết trong trận nội chiến rồi thì từng đã quy thiên! Lúc này, bên ngoài yêu ma đang quyết chiến với Ma quân ở bên ngoài là ai! Linh hộ pháp đã bắt đầu lo lắng cho thể cục ở bên ngoài, lo lắng tình huống của Ma quân.

"Linh hộ pháp! Linh! Ngươi nói cho ta biết bên ngoài xảy ra chuyện gì được không!" Thấy Linh hộ pháp không để ý tới nàng mà chỉ lo lắng, A Sứ kích động lay động hẳn.

"Thuộc hạ không biết" Giọng nói có chút khàn khàn, Linh hộ pháp lắc đầu. Hắn không thể nói cho A Sứ biết bên ngoài đang xảy ra chuyện gì. Nếu không với tính tình của tiểu chủ thì nhất định sẽ náo loạn đòi đi ra ngoài.

A Sứ không tin, bên ngoài nhất định đã xảy ra chuyện lớn! Sư phụ gặp nguy hiểm! Nếu không thì sắc mặt của Linh hộ pháp sẽ không trở nên khó coi và sợ hãi như vậy! Nghĩ đến sư phụ gặp nguy hiểm thì A Sứ chạy qua người Linh hộ pháp, lao ra bên ngoài.

"Àm - -" Thân thể A Sứ đụng phải kết giới, bị dội ngược trở về, té lăn quay trên đất.

"Tiểu chủ! Người không sao chứ!" Linh hộ pháp thấy thế, vội vàng ngồi xổm xuống đỡ A Sứ. Kiểm tra thân thể A Sứ xem có bị thương không.

"Không cần ngươi lo! Ta muốn đi ra ngoài! Ta muốn đi tìm sư phụ!" A Sứ đẩy Linh hộ pháp ra, đứng lên lao ra bên ngoài.

"Àm - -" Lại là âm thanh va chạm, A Sứ lại bị dội trở về, té lăn trên đất lần nữa.

Linh hộ pháp thấy vậy, không đành lòng nên ngăn A Sứ lại, khuyên: "Tiểu chủ! Người đã đồng ý với Quân thượng, ngoan ngoãn ngồi ở đây! Người không thể đi ra ngoài." Người cũng không ra được đâu! Kết giới Ma quân thiết hạ, trong Ma giới chỉ có vài người có thể phá giải.

Nghe vậy, A Sứ khóc rống lên. "A - - ta không muốn ở chỗ này nữa! Ta muốn đi tìm sư phụ! Bây giờ sư phụ gặp nguy hiểm, ta không thể ngồi im ở đây mà không làm gì!" Trong nháy mắt A Sứ liền khóc ướt hết cả mặt.

Linh hộ pháp không đành lòng, ôm lấy A Sứ, trấn an: "Tiểu chủ, bây giờ người không cần phải làm gì cả, diện*daffin;leequysdoon ngoan ngoãn ngồi ở đây mới là giúp Quân thượng! Chỉ cần người bình an thì Quân thượng mới có thể không cần suy nghĩ bất cứ chuyện gì khác mà an tâm giải quyết Hồ tộc! Tiểu chủ, người không náo loạn nữa, ngoan ngoãn ngồi ở đây được không?"

A Sứ lắc đầu, hai mắt mông lung, không nhìn rõ mọi vật. Ngang bướng nói: "Ta không muốn ngồi ở chỗ này! Sư phụ cần ta! Ta có thể làm được rất nhiều, ta rất lợi hại, ta có thể giúp sư phụ đánh bay những tên Hồ yêu xấu xa kia. Ta không muốn ngồi ở đây sợ kinh hồn bạt vía mà không làm gì cả!" Nói xong, A Sứ đẩy Linh hộ pháp ra rồi lại lao về phía trước.

Linh hộ pháp vốn tưởng rằng A Sứ sẽ bị dội về như hai lần trước, nên không cản A Sứ. Không ngờ lần này A Sứ lại lao ra ngoài được! Thấy thế, Linh hộ pháp bị dọa đến mức tim sắp nhảy ra ngoài. Thấy A Sứ đã chạy xa thì vội vàng đứng dậy đuổi theo!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: A Sứ Biến Thân Thành Phượng Hoàng

Ngoài Huyền Diệp điện đầy hỗn loạn, thi thể, máu tươi đầy đất, quần ma loạn đấu.

Trong lòng A Sứ khiếp sợ, lướt qua đám yêu ma nằm trên mặt đất, né tránh đám yêu ma đang đánh nhau kịch liệt, đi đến chỗ cao. Hai tròng mắt đầy nước tìm kiếm bóng hình Đoạn Thần bên trong đám yêu ma.

Tìm mấy lần, xác định ở Huyền Diệp điện không có Đoạn Thần thì A Sứ liền chạy đến Lăng Hoa Điện tìm Đoạn Thần.

Vất vả lắm Linh hộ pháp mới đuổi kịp A Sứ, giữ chặt A Sứ không cho nàng đi. "Tiểu chủ! Nơi này nguy hiểm lắm! Mau trở về! Không thể đứng ở đây được!"

"Không được! Ta muốn đi tìm sư phụ!" A Sứ đẩy Linh hộ pháp ra. Bỗng nhiên lúc này mặt đất lại lay động một cái. Cảm giác được con chấn động này phát ra từ phía Đông, A Sứ trừng lớn mắt. Hậu cung!

A Sứ chưa từng quên Hậu cung còn có một linh hồn bị phong ấn! Mà rất có thể linh hồn đó là Hồ vương! Không để ý đến con chấn động, A Sứ lao về phía Hậu cung.

Linh hộ pháp không ngờ chỉ trong chớp mắt A Sứ đã biến mất không thấy tăm hơi! Lòng nóng như lửa đốt liền tìm kiếm xung quanh.

A Sứ né tránh đám yêu ma đang đánh nhau, chạy nhanh về phía Hậu cung, càng đến gần Hậu cung, yêu ma lại càng ít đi. Nói đúng hơn là yêu ma còn có thể cử động còn quá ít! Hầu hết đều là thi thể, diên xda fllleequysdoon nằm giữa một vùng máu tươi đầm đìa, trợn mắt nhe răng, chết không nhắm mắt! A Sứ nhìn thấy thì trong lòng sợ hãi, tim đập càng nhanh, lại càng lo lắng cho Đoạn Thần, bước chân cũng nhanh hơn.

Đẩy cửa sắt nặng nề ra, A Sứ bị cảnh tượng bên trong dọa sợ.

Rừng cây khô vốn yên tĩnh giờ đây đã biến thành một đồng bột vụn! Ngay cả những túi gấm trên cây khô cũng không thấy tăm hơi! Ngẩng đầu nhìn lên thì phát hiện trên bầu trời đầy mây mù đủ màu sắc quần quanh. Lâu lâu một ít mây mù đột nhiên biến mất.

A Sứ run như cây sậy, nằng không dám nghĩ, mấy vạch sáng bay tới bay lui trong đám mây mù đó có phải là Ma binh trong túi gấm không?

Lúc A Sứ ngây người thì đột nhiên một âm thanh không lồ vang lên khiến A Sứ ngẩn ngơ. Quay đầu nhìn lại thì phát hiện tòa tháp phong ấn linh hồn đã sập. Tiếp theo A Sứ nhìn thấy bóng người Đoạn Thần.

Về mặt Đoạn Thần lạnh lùng, trên người đầy máu đang đánh nhau với một nam tử có dung mạo âm nhu(1). Khi Đoạn Thần đánh bay hắn thì đột nhiên lại có một cái bóng xuất hiện, hắn nâng tay lên đánh ra một vệt sáng đen, lưu loát đánh về sau lưng Đoạn Thần. Đoạn Thần lập tức phun ra một ngụm máu đỏ, nhanh chóng né qua một bên.

(1) Âm nhu thường dùng để miêu tả người hay làm dáng, làm đom trong cử chỉ dung mạo cũng như lời ăn tiếng nói.

Khi A Sứ nhìn thấy rõ người làm Đoạn Thần bị thương thì lại không dám tin. Viêm hộ pháp! Vì sao Viêm hộ pháp lại làm sư phụ bị thương! Sao hắn lại có thể động đến sư phụ!

Không kịp nghĩ nhiều, A Sứ chạy về phía Đoạn Thần. Vừa chạy vừa hô to: "Sư phụ!"

Nghe thấy giọng A Sứ, Đoạn Thần lập tức kinh sợ. Giương mắt lên nhìn thì thấy mặt A Sứ trắng bệch đang chạy về phía hắn. Đoạn Thần lập tức tức giận, giơ tay lên lập một cái kết giới bao vây A Sứ lại rồi ném nằng ra xa.

Viêm hộ pháp và nam tử có dung mạo âm nhu thừa dịp Đoạn Thần thiết hạ kết giới đã hợp lực tấn công Đoạn Thần. Hai đấu một, Đoạn Thần chỉ kịp đánh bay nam tử âm nhu. Thân thể lãnh trọn đòn tấn công của Viêm hộ pháp, khiến Đoạn Thần run rẩy, xem ra là rất khó chịu.

*** (Ở đây mình giải thích một chút: Tòa tháp trong Hậu cung phong ấn linh hồn của Hồ Vương ‘Thái Thường’ đời trước, cũng chính là phụ thân Đoạn Thần, còn nam tử âm nhu chính là con của Hồ Vương và Hồ Vương, em trai cùng cha khác mẹ với Đoạn Thần. Linh hồn ‘Thái Thường’ đang nhập vào Viêm hộ pháp.)

A Sứ bị đẩy ra càng lúc càng xa, nhìn thấy như vậy thì đau lòng. Hai tay nắm chặt, toàn thân càng lúc càng nóng.

Lúc Viêm hộ pháp muốn tiếp tục tấn công Đoạn Thần thì đột nhiên bị một đòn tấn công đánh bật ra.

Đoạn Thần cong người, còn đang run rẩy. Nghe thấy động tĩnh thì sắc mặt đầy sầu thảm, ngẩng đầu nhìn qua. Không thấy bóng dáng của ai cả. Đoạn Thần bỗng nhiên nhìn về phía A Sứ bị đẩy đi, nhưng cũng không thấy ai cả! Điều này khiến Đoạn Thần có dự cảm chẳng lành, cũng không để ý đến thân thể đang đau nhức, lập tức bay về phía Viêm hộ pháp.

Lúc này A Sứ đang đè trên người Viêm hộ pháp, hung hăng vung quyền với hắn. Vừa đánh vừa tức giận mắng: "Tại sao ngươi lại làm sư phụ ta bị thương! Vì sao! Ta hận ngươi! Ta chán ghét ngươi! Ta muốn giết ngươi!"

Đoạn Thần vừa mới xuất hiện đã nhìn thấy A Sứ mất khống chế hung hăng đánh Viêm hộ pháp. Chú ý thấy Viêm hộ pháp đang hấp hối, trên người đã bết không ít tà khí, Đoạn Thần thầm kêu không tốt. Đè chặt thân thể con đau, đi về phía A Sứ, hét lớn: "Còn không mau dừng lại!"

Nghe thấy giọng của Đoạn Thần, cuối cùng A Sứ thoát khỏi trạng thái bị mất khống chế, ngã người quay đầu lại, đi xem Đoạn Thần. Nhìn thấy Đoạn Thần cao quý thanh nhã thường ngày cả người đầy chật vật, trên người trên mặt đầy máu, A Sứ khóc lớn lên. Đứng dậy khỏi người Viêm hộ pháp, đi đến bên cạnh Đoạn Thần, A Sứ không dám ôm hắn.

"Sư phụ, người làm sao vậy? Người bị thương, bị thương ở đâu? Có đau không? Nhất định là rất đau! Tên Viêm hộ pháp chết tiệt, hắn lại dám tổn thương sư phụ, ta nhất định giết hắn!" A Sứ nói xong thì nghiêng răng nghiêng lợi, khuôn mặt nhỏ nhắn đầy phẫn nộ.

Đoạn Thần vươn tay, xoa đầu A Sứ, rồi đè nằng lại. Giọng nói đầy áp bách, mắng chửi A Sứ: "Ngươi đã đồng ý với bản quân cái gì? Bản quân kêu ngươi ngồi im trong đó, vì sao không nghe lời! Chạy tới nơi này, có phải ngươi muốn chết hay không!"

Miệng A Sứ run rẩy, nhìn chằm chằm Đoạn Thần, giọng nói yếu ớt: "Sư phụ, ta lo lắng cho người."

Thấy A Sứ thế này thì Đoạn Thần lại không đành lòng, nhưng vừa nhớ tới chưa đẹp yên được tình huống lúc này thì lại trở nên quyết tuyệt, trừng mắt nhìn A Sứ: "Người đang làm phiền bản quân! Mau rút về đi!"

A Sứ lắc đầu, giọng nói run run: "Không muốn, ta không muốn đi về. Ta muốn ở bên cạnh sư phụ, cùng sinh cùng tử với sư phụ!"

Đoạn Thần còn muốn mắng A Sứ quay trở về. Nhưng vào lúc này, một đoàn khói đen đánh về phía bọn họ, cực kỳ hung mãnh, tốc độ cực nhanh khiến Đoạn Thần không kịp né tránh nữa. Chỉ có thể ôm A Sứ vào trong ngực, che chở sát sao.

Không biết qua bao lâu, A Sứ cảm thấy Đoạn Thần buông lỏng mình ra. Ngẩng đầu nhìn lại thì thấy sắc mặt Đoạn Thần đau khổ hơn lúc trước vài lần. Trong lòng A Sứ hoảng hốt, sợ hãi lên tiếng hỏi: "Sư phụ, người làm sao vậy?" Ngón tay run rẩy xoa lên mặt Đoạn Thần.

Thấy Đoạn Thần không có phản ứng, đầu óc A Sứ như sụp đổ. Chui từ trong lòng Đoạn Thần ra, diện mạo A Sứ đánh giá Đoạn Thần từ trên xuống dưới, không thấy Đoạn Thần có gì khác với lúc trước, ngược lại, đi vòng ra phía sau Đoạn Thần. Khi thấy sau lưng Đoạn Thần bị thương thì A Sứ chỉ cảm thấy toàn thân như bị bóp chấy.

"A! Sư phụ!" A Sứ bị thương hướng lên trời rống to.

"Mau nhìn! Là cái gì vậy! Chim màu đỏ sao?" Đám yêu ma đang đánh nhau kịch liệt nghe thấy tiếng kêu bi thương truyền từ phía Đông tới thì liền nhìn qua. Thấy được một con chim vàng kim rực lửa dần dần biến lớn, còn phát ra tiếng kêu cực kỳ bi thương, âm thanh như đứt từng khúc ruột.

Đoạn Thần trở lại bình thường từ trong cơn đau nhức, nhìn thấy A Sứ biến thành một con chim màu đỏ, càng biến càng lớn. Đôi mắt trắng bóc chăm chú nhìn con chim đỏ lên bầu trời, môi mím của Đoạn Thần khẽ run, nhẹ nhàng lầm bầm: "Phượng Hoàng Chu Tước..." Thì ra đồ xấu xí này lại là Thượng thân của Phượng Hoàng tộc... Trách không được, trách không được lúc đầu hắn không dò xét được lai lịch của nàng, thì ra từ nhỏ bọn họ đã ngang hàng..

Chu Tước và Bạch Hổ đều giống nhau, cùng là tứ linh thú thời Thượng cổ. Chu Tước vừa chính vừa tà cho nên pháp lực Ma tộc không có ảnh hưởng đến A Sứ chút nào. Lúc trước thủy tổ Chu Tước của Phượng Hoàng tộc lựa chọn bay lên chín tầng mây làm Thần, vì muốn bày tỏ thành ý với Thanh Long còn chặt đứt Ma căn của mình. Cho nên hậu bối Chu Tước chỉ có thể luyện được pháp thuật của Thần tộc, không luyện được pháp thuật của Ma tộc!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 51: Gọi Người Đến Giúp Sức

Ở một vùng núi xanh um tươi tốt, Ân trưởng lão và Mạc trưởng lão đang đi đường đột nhiên dừng lại, vươn tay che kín ngực mình.

Chờ trận đau nhức giảm bớt, Ân trưởng lão và Mạc trưởng lão âm trầm nhìn nhau. Mạc trưởng lão nắm chặt quả đấm, không chắc chắn hỏi Ân trưởng lão: "Là Thượng thân gọi chúng ta đúng không?" Thượng thân rơi xuống nhân gian hai năm, lúc này vẫn chỉ là trái trứng, sao lại phát ra tiếng rên rỉ đau đớn như vậy?

Ân trưởng lão che ngực vẫn còn hơi đau, mặt mũi trầm âm u nhìn về một hướng khác. Điểm cuối cùng của tiếng kêu chính là Ma giới, sao Thượng thân của bọn họ lại ở Ma giới?

Thấy Ân trưởng lão không trả lời mà chỉ suy tư nhìn chăm chăm về một hướng, Mạc trưởng lão sốt ruột tiếp tục hỏi: "Ân trưởng lão, sao người không mở miệng! Rốt cục có phải là Thượng thân gọi chúng ta không? Hay là Đế hậu gọi chúng ta?"

Đôi mắt đục ngầu của Ân trưởng lão có chút tàn nhẫn khó nói nên lời, trầm giọng mở miệng: "Đúng là Thượng thân. Ta có thể cảm nhận được nó truyền tới từ Ma giới, Thượng thân đã xảy ra chuyện! Chúng ta nhất định phải lập tức đến Ma giới cứu Thượng thân!"

Trong lòng Ân trưởng lão có rất nhiều nghi vấn, nhưng lúc này cứu Thượng thân là chuyện quan trọng nhất.

"Được!" Mạc trưởng lão gật đầu đồng ý, cùng Ân trưởng lão cười mây bay về phía Ma giới.

Trên đường đi nghĩ đến gì đó, Mạc trưởng lão lại lo lắng nói: "Dù hai chúng ta đến thì sao? Dựa vào tu vi của chúng ta vẫn không thể xông vào Ma giới!"

"Ta có thể cảm nhận được thì Ngọc trưởng lão và Quý trưởng lão ở lại trấn giữ Thần giới cũng có thể cảm nhận được! Chúng tộc của chúng ta phức tạp, Phượng và Hoàng(1) chiếm đa số, Phượng Hoàng quý hiếm. Có thần giao cách cảm với Phượng Hoàng ngũ sắc nên chúng ta có thể cảm nhận được, thì hai vị trưởng lão kia nhất định cũng có thể cảm nhận được Thượng thân cho gọi! Chỉ cần bốn chúng ta tụ tập lại, còn sợ không vào được Ma giới sao?" Nét mặt già nua của Ân trưởng lão ngao ngễ, tốc độ cũng nhanh hơn.

(1) Phượng và Hoàng: Con đực gọi là Phượng, con cái gọi là Hoàng

Nghe Ân trưởng lão nói như vậy thì Mạc trưởng lão cũng tin tưởng hơn. Thấy khoảng cách bị kéo dần thì vội vàng đuổi theo.

Ma giới, trong hậu cung có một con chim màu đỏ thắm khổng lồ đang đánh nhau với một làn khói đen. Chim khổng lồ bị khói đen vây quanh, Đoạn Thần đứng phía dưới nhìn thấy rất lo lắng, đầu cũng rất đau nhức, vận pháp thuật đánh vào không trung.

Lúc Đoạn Thần và A Sừ hợp lực thì khói đen bị đánh tan. Nhưng điều khiến người ta khiếp sợ là sau đó khói đen dần dần ngưng tụ thành một con Hắc hồ. Phát ra khí thể hung mãnh đánh nhau với A Sừ.

Lúc Đoạn Thần đang muốn vận pháp bay lên không trung tấn công thêm lần nữa thì lại bị người khác ngăn cản. Đôi mắt trắng bóc như những vụn băng, vẻ mặt vận vẹo nhìn chằm chằm nam tử âm nhu trước mặt, Đoạn Thần cười lạnh mở miệng: "Bốn trăm năm trước bản quân để ngươi trốn thoát, bây giờ bản quân sẽ không cho ngươi cơ hội chạy trốn lần thứ hai! Nếu đã trở về thì hãy chết ở Ma giới đi!" Nói xong liền chém một luồng sáng trắng chói mắt với tốc độ nhanh hơn cả sét đánh về phía hắn.

Thấy thể nam tử âm nhu vội vàng thiết hạ kết giới bảo vệ mình, đồng thời cũng vận pháp muốn đánh trả Đoạn Thần.

Lúc quần ma(2) đánh nhau kịch liệt thì chẳng biết từ lúc nào đã có rất đông Linh điều tụ tập trên bầu trời Ma giới. Với đủ các loài với các loại ngũ sắc(3) khác nhau. Cách một lớp kết giới sinh tử, chúng nó vây ở vòng ngoài không thể xông vào được, chỉ có thể chiêm chiếp kêu to.

(2) quần ma: một đám đông yêu ma đủ các loại chủng tộc.

(3) ngũ sắc: bao gồm 5 màu vàng, xanh, đỏ, trắng, đen

Cung Giáo đang đánh nhau với Đoạn Thần giương mắt lên nhìn, rốt cuộc cũng biết con chim phía trên đang đánh nhau với cha hắn là cái gì. Đó là Phượng Hoàng Chu Tước! Trong Tứ giới chỉ có Phượng Hoàng Chu Tước mới có thể gọi được nhiều Thần điều như vậy! Phân tích thể cục trong nháy mắt, Cung Giáo cảm thấy phân thắng không lớn, trong lòng cảm thấy khiếp đảm, có ý muốn rút lui.

Nhưng chỉ thoáng thất thần trong chớp mắt đã bị Đoạn Thần đánh bay, lực phủ ngũ tạng đau nhức không thể nói, Cung Giáo phun một ngụm máu ra.

Đoạn Thần muốn thừa thắng xông lên giải quyết nam tử trên đất, nhưng chợt nghe thấy phía trên có một tiếng kêu thê lương thảm thiết, chỉ đành dừng sức đánh một đòn về phía hắn rồi liền hóa thân thành một con mãnh hổ màu trắng phóng về phía trên.

Lúc này cổ A Sừ đang bị Hắc hồ cắn, hai con Phượng vũ không ngừng bỏ nhào về phía đó, móng vuốt sắc bén hung hăng cào ngược hắc hồ. Đoạn Thần xông lên liền cắn một ngụm vào cổ nó. A Sừ được giải cứu, bay vòng quanh Bạch hồ và Hắc hồ xoay hai vòng, sau đó bỗng nhiên lao lên bầu trời.

Bên ngoài kết giới, tứ đại trưởng lão đã dẫn con dân Phượng Hoàng tộc tụ tập đông đủ. Đang hợp lực muốn phá vỡ kết giới. Nhìn thấy Thượng thần của bọn họ đang bay về phía bọn họ thì ai nấy cũng đều hết sức kích động. Đây là Đại thượng thần mới của Phượng Hoàng tộc bọn họ! Mới vừa đến thế gian chưa bao lâu thì đã xuất thế! Chẳng những xuất thế mà lại còn hóa thành nguyên hình đánh nhau với Hổ vương Ma tộc! Vị Thượng thần này lợi hại đến đâu chứ! Đây là niềm kiêu ngạo của bọn họ! Phượng Hoàng tộc cũng đã mơ hồ thấy được tương lai của bọn họ. Có Thượng thần lợi hại như vậy đứng đầu thì còn ai dám xem nhẹ bọn họ!

A Sừ phá tan kết giới, liền bị một đám Linh điều vây quanh bên người. Liếc mắt nhìn xuống thì thấy Bạch hồ và Hắc hồ đang đánh nhau rất quyết liệt, thấy Bạch hồ có chút yếu thế thì lại lập tức bay xuống.

Thấy Thượng thần của mình lại bay xuống dưới thì bách điều của Phượng Hoàng tộc đều nhìn theo cái đuôi Ngũ sắc vàng, xanh, trắng, tím của Phượng Hoàng.

Phượng Hoàng màu vàng nhìn về phía Phượng Hoàng xanh lam kêu hai tiếng. Mạc trưởng lão hỏi Ân trưởng lão: "Làm sao bây giờ? Chúng ta trực tiếp đưa Thượng thần đi hay là..."

Ân trưởng lão cúi đầu nhìn tình hình bên dưới rồi nhìn về phía Phượng Hoàng màu tím đen, hỏi: "Quý trưởng lão thấy thế nào?"

Quý trưởng lão và Phượng Hoàng màu trắng nhìn nhau, mở miệng nói: "Bỏ thần cho rằng Thượng thần đang giúp Ma quân. Thượng thần muốn chúng ta giúp đỡ diệt trừ loạn đảng Ma tộc."

"Bỏ thần biết, Bỏ thần muốn hỏi Quý trưởng lão muốn làm thế nào?" Ân trưởng lão bất mãn với câu trả lời của Quý trưởng lão nên lại hỏi.

"Bỏ thần cảm thấy vẫn nên nghe theo lời của Thượng thần, giúp Ma tộc diệt trừ loạn đảng trước. Nếu không ấn tượng đầu tiên của chúng ta trong lòng Thượng thần sẽ không tốt." Quý trưởng lão suy tính rất nhiều. Mặc dù không biết Thượng thần đến Ma giới thế nào, lại còn xuất thế rồi, hơn nữa lại giúp đỡ Ma quân. Nhưng việc cấp bách trước mắt là phải nghe theo mệnh lệnh của Thượng thần. Thượng thần không xuất thế ở Phượng Hoàng tộc nên không quen không thân với bọn họ, nếu lúc này bọn họ không giúp Thượng thần thì sẽ không để lại ấn tượng tốt được, nếu muốn đưa người về Phượng Hoàng tộc thì nhất định sẽ phải phí rất nhiều công sức.

Nghe nói vậy thì Ân trưởng lão cũng biết chuyện Quý trưởng lão đang lo lắng. Trầm tư một chút rồi mắt lóe sáng, trầm thấp căn dặn: "Phía dưới quá loạn, chúng ta cũng không biết đâu là loạn đảng Ma tộc, mọi người chọn vài yêu ma không vừa mắt đánh một trận là được."

Mạc trưởng lão không nhiều nghĩ, Ân trưởng lão đã lên tiếng thì hắn liền lao xuống đầu tiên. Ngọc trưởng lão và Quý trưởng lão hít một hơi dài với Ân

trường lão. Quả nhiên, Ân trường lão là lão già phúc hắc nhất! Đầu lúc này mà vẫn không quên tính kẻ Ma tộc!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Hai Bên Tranh Chấp

Một đám Linh điều gia nhập trận đấu, không bao lâu sau, cuộc chiến liền bắt đầu kết thúc.

Khi thấy có Linh điều đánh Linh hộ pháp và Xích hộ pháp thì A Sưu liền phóng về phía những Linh điều kia, hét lớn một tiếng, Linh điều lập tức liền tản ra. Thấy thế, Quý trường lão và Ngọc trường lão nhìn về phía Ân trường lão, Ân trường lão lạnh nhạt đối phó với năm yêu ma bên cạnh, giả bộ như không thấy. Thấy thế thì Quý trường lão và Ngọc trường lão đều ă ý chửi Ân trường lão là lão già xảo quyệt.

Một đám lâu la đánh nhau, cao thủ tất nhiên sẽ đánh với cao thủ. A Sưu không có nhàn rỗi, dùng hành động chỉ cho những Linh điều kia tên nào có thể động, tên nào không thể động, xong rồi liền chạy tới chỗ hai con hồ đang đấu với nhau, vây quanh cả hai.

'Grào - ' Một tiếng kêu thê lương và không cam lòng vang lên từ miệng Hắc hồ. A Sưu và Đoạn Thần hợp lực, cuối cùng giết chết Hắc hồ.

Tất cả đều đã kết thúc, sau khi chắc chắn Hắc hồ đã hóa thành bột thì chim khổng lồ màu đỏ cũng chậm rãi thu nhỏ lại, hóa thành hình hài A Sưu rồi rơi xuống dưới. Thấy thế, Đoạn Thần vội vàng biến thân ôm được A Sưu, vững vàng đáp xuống đất.

Bốn vị trường lão nhìn thấy cũng liền gấp rút hóa thành hình người, bao vây Đoạn Thần.

Trên mặt Đoạn Thần đầy máu, vẻ mặt tàn nhẫn, lạnh lùng nhìn chằm chằm bốn vị trường lão, ôm chặt A Sưu trong ngực, không hề mở miệng.

Bốn vị trường lão nhìn nhau, Ân trường lão mở miệng trước, nói với Đoạn Thần: "Cô nương trong lòng Ma quân là Đại thượng thần của Phượng Hoàng tộc chúng ta ở Thần giới, xin Ma quân bệ hạ trả Thượng thần lại cho tộc chúng ta."

Thấy mấy cái lão già này muốn cướp A Sưu đi, Đoạn Thần nhướn mày, khinh thường mở miệng: "Nàng do bản quân nuôi lớn, các người muốn mang đi là có thể mang đi sao?"

"Tộc của chúng ta cảm tạ Ma quân bệ hạ đã chăm sóc Thượng thần, nhưng hôm nay Thượng thần và con dân trong tộc cũng đã giúp Ma tộc, tất cả đều đã được thanh toán xong nên xin Ma quân bệ hạ để ta đưa Thượng thần đi!" Quý trường lão cân nhắc nói.

"Giúp đỡ? A, giọng điệu của mấy lão già các người thật lớn, lớn tuổi rồi nên không cần mặt mũi nữa sao? Đừng tưởng rằng bản quân không biết các người thừa lúc loạn lạc cố ý làm Ma tộc ta bị thương!" Đoạn Thần tỏa ra âm khí, híp mắt nhìn bốn vị trường lão.

Tính tình Mạc trường lão nóng nảy, thấy Ma quân không cho bọn họ đưa Thượng thần đi thì cũng không khách sáo nữa. "Bỏ thần mặc kệ! Dù sao đây cũng là Thượng thần của Phượng Hoàng tộc, người nhất định phải trả cho chúng ta!"

"Bản quân không trả thì sao? Các người tính làm gì? Dù bản quân có bị thương thì đối phó với đám tiểu lâu la các người cũng dễ như trở bàn tay!" Đoạn Thần lạnh mặt, ánh mắt ác độc liếc nhìn bốn vị trường lão. Đám cướp đồ xấu xí khỏi tay hắn thì hắn cũng sẽ không do dự giết chết bọn họ!

Bốn vị trường lão vừa nghe thấy Đoạn Thần ngông cuồng

như vậy thì trong lòng rất tức giận. Mạc trường lão không chịu nổi, liền xua tay lập tức động thủ vận pháp đánh về phía Đoạn Thần. Đoạn Thần chỉ dùng một ngón trỏ đã đánh bay hắn.

Thấy thế Ân trường lão nhìn về phía Ngọc trường lão, dùng ánh mắt bảo Ngọc trường lão đi xem Mạc trường lão một chút. Khuôn mặt già nua đầy nếp nhăn hòa ái

nhìn Đoàn Thần, bình tĩnh nói: "Ma quân lệ hạ, người có biết vì sao lúc này Thượng thần lại ngất lịm đi không?"

□ Đoàn Thần không nói, ánh mắt như rắn độc, nhìn chăm chăm Ân trưởng lão.

□ Ân trưởng lão vẻ cười ngoài mặt nhưng trong lòng lại không cười, sờ chòm râu một cái, tiếp tục nói: "Thượng thần phải xuống thế gian, tính ra đến giờ cũng chỉ có hai tuổi mà thôi. Một con Phượng Hoàng hai tuổi ở Phượng Hoàng tộc thì vẫn chỉ là Phượng Hoàng con cần được bú mớm, thân thể yếu đuối không có năng lực, một chút lực tấn công cũng không có. Hôm nay chắc là lần đầu tiên Thượng thần hóa thân thành Phượng Hoàng, lần đầu hóa thân mà được như thế có thể nói là 'Vật cực tất phản, động cực tất tĩnh' (1). Đây là lần đầu tiên Thượng thần hóa thân Phượng Hoàng, ác chiến một trận đã vượt khỏi năng lực của nàng. Nàng cần nghỉ ngơi nhiều hơn mới có thể thức tỉnh. Mà thời gian nghỉ ngơi ngắn nhất cũng cần một năm, dài nhất là mười năm, cũng có khả năng là trăm năm. Thượng thần là Phượng Hoàng, linh khí ở Phượng Hoàng tộc thích hợp để nàng tỉnh dương nhất. Có linh khí Phượng Hoàng tộc cùng với bốn vị đại thần chúng ta bảo vệ bên cạnh thì nàng sẽ nhanh chóng khôi phục. Nếu Ma quân lệ hạ muốn tốt cho Thượng thần thì xin cho ta đưa Thượng thần về." Dứt lời, Ân trưởng lão cúi đầu xuống, cực kỳ thành khẩn.

(1) □ 'Vật cực tất phản, động cực tất tĩnh': Tức nước vỡ bờ, quá cố sức thì sẽ mất sức.

□ Đoạn Thần nghe xong thì cười lạnh nói: "Lão già này, lừa gạt bản quân sao! Linh khí Phương Hoàng tộc thích hợp cho nàng tính dương nhất sao? Đúng là trò cười! Chu Tước vừa chính vừa tà, từ nhỏ nàng đã lớn lên ở Ma tộc, sớm đã hấp thụ không ít tinh túy của Ma tộc. Tinh túy của Ma tộc đã sớm hòa tan vào xương tủy của nàng, trừ việc không có Ma căn thì có điểm nào nàng không giống Ma tộc? Ma tộc có gì không thích hợp để nàng nghỉ ngơi? Đối với Thần tộc hoàn toàn xa lạ, nàng chưa bao giờ tiếp xúc với linh khí Thần tộc, chỗ đó mới không thích hợp cho nàng tính dương!"

□ Thấy Đoạn Thần không chịu nhượng bộ, Ân trưởng lão cũng không nhìn được to rõ sự tức giận, sầm mặt nhìn Đoạn Thần, hỏi lần nữa: "Ma quân quả thật không đưa Thượng thần cho chúng ta sao?"

□ "Muốn đưa nàng đi thì phải xem coi các người có bản lĩnh đó không đó." Đoạn Thần trào phúng nhìn lướt qua bốn vị trưởng lão, cùng với con dân Phương Hoàng tộc đứng phía sau bọn họ. Dù là bất cứ ai muốn cướp đồ xấu xí này đi cũng đều đáng chết!

□ Quý trưởng lão biết rõ lúc này nếu đánh nhau thì Phương Hoàng tộc sẽ không thắng được. Mặc dù Ma quân bị thương nhưng đối phó với bốn vị trưởng lão bọn họ vẫn dư sức. Còn chưa đòi được Thượng thần, nếu để mất thêm người nữa thì thật sự không thể lù được! Trầm tư một chút, Quý trưởng lão nhìn về phía Đoạn Thần, mở miệng hỏi: "Không biết vì sao Ma quân bộ hạ không chịu trả người?"

□ Đoạn Thần giễu cợt liếc Quý trưởng lão đang nói,

không trả lời mà phản bác lại: "Các người không có tư cách quản chuyện Ma tộc ta! Bản quân nhắc lại, các người lập tức rời khỏi Ma giới hoặc là tất cả các người đều táng thân ở Ma giới!" Giọng nói âm u, không hề có ý thương lượng.

▢ Ân trưởng lão quay đầu lại nhìn con dân Phượng Hoàng tộc đứng sau lưng bọn họ, thấy ai cũng đều nghiêng răng nghiêng lợi muốn tiến lên thì đành phải lấy đại cục làm trọng, giơ tay lên hạ lệnh: "Tất cả các người rời khỏi Ma giới cho bốn thân!"

▢ "Ân trưởng lão!" "Ân đại thân! Chúng ta đi rồi thì Thượng thần phải làm sao bây giờ!" Con dân Phượng Hoàng tộc xôn xao.

▢ "Nghe theo mệnh lệnh lập tức rời đi!" Quý trưởng lão đồng ý với Ân trưởng lão, cứ trở về trước rồi hãy nói, nếu thật sự không được thì đi tìm Thiên đế giúp đỡ. Thượng thần là khuê nữ của Thiên đế Hạ Di, diênx;dafn*llequys#doon hẳn ta sẽ không mắc kẹt! Lúc này Ma tộc mới vừa trải qua một trận ác chiến, là lúc mệt mỏi. Nếu Hạ Di hạ lệnh tấn công Ma tộc đoạt lại Thượng thần thì không chừng còn có thể nhân cơ hội diệt Ma tộc!

▢ Không cần nghĩ Đoạn Thần cũng biết hai lão già này đang tính kế gì. Kinh thường liếc bọn họ một lần cuối rồi ôm A Siêu xoay người rời đi.

▢ Mặc trưởng lão muốn đuổi theo nhưng lại bị Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp ngăn cản. Khuôn mặt hai vị hộ pháp lạnh lùng nhìn Mặc trưởng lão. Có ý nếu người dám bước thêm một bước thì sẽ liền đánh chết người.

đang được thêm một cuộc thi sẽ diễn ra như chơi người.

□ *Ấn trưởng lão thấy vậy, lại ra lệnh: "Phượng Hoàng tộc nghe lệnh! Lập tức rời khỏi Ma giới!"*

□ *Cuối cùng Phượng Hoàng tộc mang theo cơn tức, ngượng ngùng rời khỏi Ma giới.*

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Thành Trấn Trở Nên Phồn Thịnh Sáng Chói

Trải qua một trận ác chiến, khắp Ma đô đều đầy máu tươi, thi thể ngổn ngang trên mặt đất, cũng có thi thể bị treo trên cây, cảnh tượng hết sức bừa bộn, bi thảm.

Linh hộ pháp phụ trách chăm sóc Viêm hộ pháp bị trọng thương. Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp dẫn Ma yêu xây dựng lại gia viên. Trong vòng ba ngày ngắn ngủi đã khôi phục lại tòa thành tráng lệ như trước kia.

Đoạn Thần muốn thưởng cho đám yêu ma tham dự trận chiến không ít Ma quả và đan dược, mỗi người một phần. Có hai món bảo bối lớn là đan dược và Ma quả thì đám yêu ma bị thương trong trận chiến cũng nhanh chóng bình phục lại.

Trong Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần đã dứt ba viên Ma quả ngàn năm cho A Sứ. Nhưng A Sứ vẫn an tĩnh như vậy, nằm ở trên giường không hề nhúc nhích. Nhìn người hoạt bát trước kia đột nhiên trở nên yên tĩnh như thế, trong lòng Đoạn Thần cực kỳ hận đôi phụ tử kia. Hắn rất khinh thường, không ngờ pháp thuật của con hồ ly kia lại cao như thế. Mà cái linh hồn bị hắn nhốt mấy trăm năm pháp lực không những không yếu bớt đi mà còn trở nên vô cùng tà ác, đã vượt qua pháp thuật của Ma tộc, có bảy phần pháp thuật của U Linh (1) Minh giới!

(1) U Linh: người chết

Đoạn Thần vừa hận đôi phụ tử kia vừa tức giận chính mình. Lúc ấy không nên đưa A Sứ về Ma giới, nên đợi xử lý xong nội chiến rồi mới đưa A Sứ trở về. Dù Đoạn Thần có tức giận thế nào thì cũng không thay đổi được tình huống trước mắt.

Tay xoa gương mặt tái nhợt của A Sứ, Đoạn Thần nhẹ nắm lại. "Đồ ngu xuẩn, vì sao không nghe lời bản quân, ngoan ngoãn ngồi ở trong kết giới? Bây giờ thì tốt rồi, ngươi hài lòng chưa? Cả ngày nhắm nghiền hai mắt, chẳng phân biệt được ngày hay đêm gì, cũng không có cảm giác gì cả, chuyện gì cũng không biết, hương vị ngọt ngào của đồ ăn cũng không nếm được, ngươi vui vẻ chưa!"

"Ngươi nói ngươi đi, bộ dáng nửa chết nửa sống, còn không bằng dứt khoát chết đi. Nếu như ngươi chết rồi thì bản quân cũng chỉ đau lòng một lúc rồi thôi. Bộ dạng của ngươi như vậy khiến bản quân lo lắng cho ngươi, đau lòng vì ngươi, hết lần này tới lần khác ngươi vẫn không cso chút cảm giác gì, trên đời này làm gì có ai ích kỷ như ngươi. Có lẽ lúc trước bản quân đã sai rồi, không nên để cho ngươi xuất thế, lại càng không nên nuôi dưỡng ngươi ở bên cạnh khi biết được ngươi không phải người của tộc ta." Khuôn mặt Đoạn Thần tiêu tụy, cười có chút thê lương. Cảm giác bị thương đau khổ này mấy trăm năm qua hắn chưa từng gặp.

Hàn hộ pháp và Linh hộ pháp đến Lăng Hoa Điện, đứng ở ngoài cửa cùng mở miệng hô: "Khởi bẩm Quân thượng, thuộc hạ cầu kiến!"

Đoạn Thần hít sâu một hơi, vẻ bi thương trên mặt cung biến mất, sắc mặt trầm xuống, lạnh lùng đi ra khỏi Lăng Hoa Điện.

"Nói đi, có chuyện gì muốn bẩm báo."

"Quân thượng, tất cả những chỗ bị hủy đều đã được xây lại. Những yêu ma bị thương trong lúc chiến đấu sau khi ăn đan dược và Ma quả thì đều đã bình phục, hơn nữa tinh thần tăng lên gấp trăm lần." Hàn hộ pháp cung kính nói cho Ma quân biết tiến triển mới nhất.

"Ừ, bản quân biết rồi." Đoạn Thần lạnh nhạt gật đầu với Hàn hộ pháp, mắt lạnh nhìn về phía Linh hộ pháp, giọng điệu không tốt, hỏi: "Ngươi tới đây làm gì?"

"Khởi bẩm Quân thượng, Viêm hộ pháp dùng hai viên Ma quả trăm năm xong thì đã tỉnh lại. Hắn muốn tự mình đến thỉnh tội với ngươi." Linh hộ pháp run rẩy, mở miệng trả lời. Bây giờ tiểu chủ biến thành như vậy, hắn chính

□ Đoạn Thần nghe vậy, ánh mắt khát huyết lạnh lùng nhìn chằm chằm Linh hộ pháp, cắn răng nói: "Vì sao lúc ấy không nói! Bây giờ người đã không thấy đâu, người nói cho bản quân những chuyện này thì có tác dụng gì!" Nếu không phải nể mặt A Sư, sợ phạt Linh hộ pháp, dĩ nhiên sau khi A Sư tỉnh lại sẽ tức giận thì Đoạn Thần đã sớm nghiêm trị Linh hộ pháp rồi.

□ "Quân, Quân thượng, thuộc hạ muốn nói, muốn nói là, Hồ vương bị trọng thương, dù có không chết thì cũng bị tổn thương nguyên thân nặng nề, cả người bị hủy hoại, cũng sẽ không sống được bao lâu nữa." Linh hộ pháp run rẩy đôi chân, cố gắng để cho mình tỉnh táo lại. Càng nói thì đầu càng cúi thấp, không hề dám ngẩng đầu lên nhìn sắc mặt Ma quân.

□ Đoạn Thần hít sâu một hơi, xoay người lại không muốn nhìn Linh hộ pháp nữa, giọng điệu âm u: "Người đi đi! Trước khi A Sư tỉnh lại thì không được phép xuất hiện trước mặt bản quân!"

□ Linh hộ pháp nghe thấy thế thì dưới chân như có gió, lập tức chạy nước mắt rút lui. Hắn biết rõ vì sao hắn thất trách như vậy mà Ma quân không xử trí hắn. Từ sau khi tiểu chủ xuất thế thì quan hệ giữa hắn và tiểu chủ tương đối tốt. Thì ra Ma quân không xử trí hắn đều là vì tiểu chủ!

□ Sau khi Linh hộ pháp rời đi, Đoạn Thần cũng không lập tức đi vào trong điện. Ma quân không rời đi nên Hàn hộ pháp cũng không dám chủ động rời đi. Ma giới xảy ra chuyện lớn như vậy, trong lòng ai cũng đều không dễ chịu.

□ Đoạn Thần im lặng thất thần, suy nghĩ về phía Ma quân.

□ Đoạn Thần im lặng một hồi, quay lưng về phía Hàn hộ pháp, bình tĩnh dặn dò: "Truyền lệnh của bản quân, kêu tất cả yêu ma làm đèn hoa đăng treo khắp ngã tư đường. Tất cả mọi nơi ở Ma cung cũng đều phải treo hoa đăng. Trước khi màn đêm xuống, bản quân muốn nhìn thấy toàn tòa thành sáng chói hoa đăng!"

□ Hàn hộ pháp không hỏi nguyên nhân Ma quân làm như vậy, nghe lời gật đầu nói: "Thuộc hạ tuân mệnh, sẽ đi xit lý ngay!" Nói xong Hàn hộ pháp ngẩng đầu nhìn sắc trời. Đã chiều tà rồi, còn hơn hai canh giờ nữa thì màn đêm sẽ buông xuống nên phải lập tức đi làm mới được!

□ Dặn dò xong thì Đoạn Thần liền nhắc chân đi vào Lăng Hoa Điện. Sau khi Đoạn Thần rời đi, Hàn hộ pháp cũng không dám chậm trễ mà lập tức đi làm việc.

□ Ánh mặt trời lặn chiếu sáng, một dải mây đỏ thẫm bao phủ khắp không trung, màn đêm chậm rãi cắn nuốt đám mây sắc sỡ này. Trời tối, Ma đô lại tỏa sáng lạ thường.

□ Đoạn Thần ôm A Siu đứng ở chỗ cao nhất của cung điện, mắt nhìn xuống Ma đô hào quang chói mắt. Vén những lọn tóc đen bị gió thổi tán loạn của A Siu, Đoạn Thần xoay mặt A Siu lại nhìn xuống dưới tòa thành rồi chậm rãi mở miệng: "Đồ ngu xuẩn, không phải người muốn nhìn thấy Ma đô được treo muôn vàn ánh đèn, thấp sáng chói mắt sao? Chuyện bản quân đồng ý với người cũng đã làm được. Người không muốn mở mắt ra xem cảnh tượng phồn hoa đẹp đẽ này sao?"

□ Đợi một lúc lâu mà câu trả lời Đoạn Thần nhận được cũng chỉ là tiếng gió nhẹ nhàng. A Siu nằm trong lòng vẫn không nhúc nhích, một chút phản ứng cũng không có.

Đoạn Thần nhìn không được, sụp đổ cúi đầu vào hõm vai A Sứ, gào nhẹ: "Nha đầu xấu xí, người mở mắt ra, tỉnh lại có được không!"

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 54: Tỏa Hồn Chú Tương Thông Linh Hồn

Hàn hộ pháp và Xích hộ pháp đứng ở nơi xa thấy thế thì nhìn nhau, rồi đều thấy được sự thương cảm trên mặt của nhau. Hai người nhìn thấy thì không đành lòng nên chống lại mệnh lệnh đi về phía Ma quân.

"Quân thượng, tiểu chủ chỉ một mối nên tạm thời nghỉ ngơi mà thôi. Chờ nghỉ ngơi đủ rồi thì tiểu chủ sẽ tỉnh. Xin Quân thượng bảo trọng thân thể! Ma giới còn cần Quân thượng quản lý!" Xích hộ pháp mở miệng an ủi.

"Đã quên bản quân kêu người canh chừng ở cửa rồi sao! Tránh ra cho bản quân." Đoạn Thần vẫn còn chôn đầu ở gáy A Sứ, giọng điệu vang dội.

Xích hộ pháp nhìn về phía Hàn hộ pháp, không biết nên làm thế nào cho phải. Hàn hộ pháp bất đắc dĩ, cũng đành mở miệng khuyên nhủ: "Quân thượng, tiểu chủ không chết, nằng chi ngủ thôi, rồi cũng sẽ tỉnh lại!"

"Các người biết cái gì! Lui ra xa một chút cho bản quân!" Đoạn Thần lại quát lần nữa.

Thấy vậy, hai vị hộ pháp không còn cách nào nữa, chỉ đành rời khỏi chỗ của Ma quân.

Ai cũng cho rằng A Sứ chỉ một mối cho nên mới mê man. Nhưng chỉ có Đoạn Thần biết rõ là A Sứ bị thương! Lúc Hắc hổ tu luyện tà pháp cần A Sứ đã cần trúng huyết tử. A Sứ không chỉ bị thương ở thân thể, mà là linh hồn! Nếu không phải hạ thần chú tương thông linh hồn với A Sứ thì Đoạn Thần cũng sẽ nghĩ A Sứ chỉ bị một mối nên mới mê man giống như tất cả những người khác.

Vào ngày A Sứ xuất thể thì Đoạn Thần đã niệm chú gắn kết xuyên qua cơ thể A Sứ vào đến linh hồn nằng. Linh hồn hai người cùng gắn kết với nhau, sống thì cùng sống mà chết thì cùng chết, dù linh hồn của ai bị tổn thương thì bên còn lại cũng đều sẽ cảm nhận được. Lúc trước Đoạn Thần nhìn ra A Sứ phi phạm, sợ sau này nằng sẽ đi lệch hướng, không chịu sự khống chế của hắn, tạo thành uy hiếp với hắn, cho nên lúc vừa mới bắt đầu đã hạ chú gắn kết linh hồn với A Sứ rồi. Hiện tại Đoạn Thần cũng không biết là nên bị thương hay nên vui mừng nữa.

Thân thể bị thương thì có thể trị. Nhưng linh hồn bị thương thì chỉ có dựa vào chính mình để chữa trị, ai cũng bất lực. Đoạn Thần đột nhiên rất hận, hận thủy tổ Chu Tước của Phụng Hoàng tộc, lúc trước tại sao lại chặt đứt Ma căn! Nếu nằng ta không chặt đứt Ma căn thì A Sứ có thể luyện tập pháp thuật Ma tộc. Chỉ cần biết pháp thuật thì nằng có thể tự chữa trị. Giờ phút này, lòng Đoạn Thần đầy hận ý. Cầm hận thủy tổ Chu Tước của Phụng Hoàng tộc đã chặt đứt Ma căn, hận đối phụ tử kia đầy âm mưu quỷ kế, hận Linh hộ pháp canh giữ không nghiêm ngặt, cũng hận chính bản thân hắn bất lực, mặc dù Đoạn Thần hận nhiều người, nhưng hắn lại hận A Sứ nhất! Vì sao nằng không nghe lời! Nếu nằng ngoan ngoãn ngồi trong kết giới thì bây giờ sẽ không trở thành bộ dạng này. Vậy thì hắn, hắn cũng không cần phải khổ sở như vậy!

"Sao người lại nhăn tâm như vậy! Chính mình chìm vào hôn mê không có cảm giác gì lại còn để bản quân tỉnh táo như vậy, thật là đau lòng!" Đoạn Thần ngẩng đầu lên, hung dữ vươn tay捏 mặt A Sứ.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó, Đoạn Thần ngược đầu, ánh mắt thâm thúy nhìn chằm chằm bầu trời.

Không đứng! Vì sao Thần giới trên chín tầng mây lại yên tĩnh như thế? Hắn biết rõ mấy lão gia của Phụng

Hoàng tộc có chú ý gì, hắn cũng đã chuẩn bị để đại chiến một trận. Nhưng đã ba ngày rồi mà Thần giới lại không có chút động tĩnh gì, thật là kỳ lạ! Ma tộc mới vừa ác chiến một trận, hao tổn không ít yêu ma, lúc này là thời cơ tốt nhất để tấn công, Thần giới lại không có phản ứng

gì, rốt cuộc đã xảy ra vấn đề gì?

□ Đoạn Thần lẳng đay nghi hoặc ôm A Siu trở về Lăng Hoa Điện rồi gọi Xích hộ pháp và Hàn hộ pháp tới, dặn dò: "Hai người các người, ai giúp bản quân vung trộm lên chín tầng mây một chuyến, thăm dò xem coi Thần tộc đang xảy ra chuyện gì."

□ Nghe Đoạn Thần nói vậy thì Xích hộ pháp lo lắng hỏi: "Quân thượng, đã xảy ra chuyện gì sao?"

□ "Theo lý mà nói thì sau khi Phượng Hoàng tộc trở lại Thiên giới thì nên đi tìm lão già Hạ Di kia làm chủ, thừa dịp tộc ta còn chưa khôi phục tinh lực để tới đây uy hiếp một phen, hoặc là đánh một trận, cướp lại A Siu về Thiên giới. Nhưng đã ba ngày rồi mà Thiên giới lại không có chút động tĩnh nào, bản quân hoài nghi Thiên giới xảy ra vấn đề." Chu Tước rất quan trọng với Phượng Hoàng tộc, bọn họ sẽ không thể nào buông tha cơ hội tốt như vậy mà không giật giây Hạ Di đoạt lại A Siu. Chắc chắn Thiên giới đã xảy ra chuyện gì mới khiến Hạ Di không đích thân chạy tới Ma giới.

□ "Thuộc hạ biết rõ, để thuộc hạ đi!" Xích hộ pháp chủ động nhận nhiệm vụ.

□ "Ừ, người cẩn thận một chút. Chỉ cần thăm dò những tiểu tiên là được rồi, không cần tiếp xúc với mấy Thần tiên có pháp lực cao, cẩn thận bại lộ thân phận." Đoạn Thần dặn dò.

□ "Thuộc hạ tuân mệnh!" Xích hộ pháp gật đầu, lui ra ngoài.

Chỉ còn lại Hàn hộ pháp, Đoạn Thần dặn dò: "Để Linh hộ pháp chịu trách nhiệm với yêu ma ở ngoài cung đi, mau chóng an bài cho bọn họ thật tốt, để bọn họ tăng cường luyện pháp! Người chịu trách nhiệm đề phòng trong cung, cả gì sai sót thì đều không thể luông lỏng."

□ "Thuộc hạ linh mệnh!" Hàn hộ pháp chờ trong chốc lát nhưng không thấy Đoạn Thần dẫn dò gì thì lúc này mới lui ra ngoài.

□ Mọi người đều đã đi, chỉ còn lại Đoạn Thần. Đoạn Thần trở lại tâm điện, ngăn người nhìn A Siu một lát. Năm lòng bàn tay của A Siu, diệnxxdafnlleguysdoon trên mặt có chút vằn veo.

□ "Mặc kệ Thần giới thế nào, họ muốn làm những thứ gì, bản quân cũng sẽ không cho bọn họ cướp người khỏi bản quân! Người là của bản quân, từ nhỏ đã là của bản quân! Đoạn Thần cắn răng nói xong rồi lại ngậy người trong chốc lát. Thấy đầu giường có treo túi gấm thì vươn tay tháo xuống rồi chậm rãi mở ra, cẩn thận xem thử bên trong có gì.

□ Đó là một xấp giấy nhăn nheo, trên giấy đầy những chữ đen thui. Đây là Ma chú mà lúc trước khi đi nhân gian A Siu đã vắt và sao chép.

□ Diu dằng mở tờ giấy ra, Đoàn Thân đột nhiên cười. Nhìn về phía Á Sừng, chỉ vào tờ giấy trong tay, nhẹ mắng: "Người nời xem sao người lại ngu xuẩn như thế, bản quân chỉ rời đi một lát thôi thì đã cho rằng bản quân bỏ người lại tự chạy tới nhân gian. Người đúng là đồ ngu

xuan! Lúc ấy con khóc đến kho coi như vậy, cuối cùng còn chùi nước mũi lên y phục của bản quân nữa. Nói đến nước mũi thì từ nhỏ đến giờ người lau lên người bản quân không ít đâu. Mỗi lần bản quân nhìn thấy thì đều giận đến mức muốn hung hăng đánh người một trận."

□ Nói xong Đoạn Thần ngừng trong chốc lát rồi cất kỹ tờ giấy vào túi gấm. Nghiêm túc nhìn chăm chăm A Siêu, đặt tay lên trán A Siêu, chạy dọc theo hai hàng lông mày, chậm rãi đi xuống. Đoạn Thần đặt tay ở môi A Siêu, không biết đang nghĩ tới điều gì, gương mặt tuấn mỹ đột nhiên đỏ lên.

□ Nhớ tới chuyện A Siêu làm đêm đó, tim Đoạn Thần đột nhiên đập nhanh hơn. Đoạn Thần thu tay lại rồi xoay người, đặt tay trên bắp đùi nhỏ rồi nắm chặt thành quyền. Sự phụ và đồ nhi thì không nên như vậy! Nhưng vì sao cứ nghĩ đến chuyện này thì tim hắn lại đập mạnh như vậy? Rõ ràng bây giờ A Siêu không hề làm gì hết, chỉ yên tĩnh nằm ở đó nhưng sao hắn lại nóng nổi như thế?

□ Đoạn Thần lặng lẽ suy nghĩ nửa phút, rất lâu sau mới khai thông. Có lẽ hắn cũng thích đồ xấu xí này. Vậy thích từ lúc nào chứ?

□ Nghiêm túc suy nghĩ một chút, Đoạn Thần cảm thấy có thể là từ khi phát hiện A Siêu không phải hậu thế của Ma tộc. Khi đó biết rõ ràng A Siêu không phải đồng tộc mà vẫn còn kiên trì giữ nàng bên cạnh. Từ khi đó trong lòng Đoạn Thần đã không bỏ được A Siêu rồi. Kể từ khi có A Siêu ở bên cạnh, mặc dù hắn thường xuyên bị chọc tức nhưng cuộc sống của hắn lại không còn buồn tẻ nhàm chán như trước nữa, ngược lại bắt đầu tươi mới hơn. Có lẽ, có lẽ từ lúc đó trong lòng hắn đã bắt đầu có

...
một vùng đất dành cho A Sưu.

□ A, quả nhiên là người trong cuộc thì luôn u mê! Thì ra kẻ ngu xuẩn không phải là A Sưu, mà là hần!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 55: Thượng Thần Kỳ Lân Xuất Quan

Trong Huyền Diệp điện, Xích hộ pháp kể hết mọi chuyện mình nghe được ra mà không hề giấu giếm cho Ma quân nghe. "Quân thượng, thuộc hạ đã nghe được động tĩnh ở Thần giới. Thì ra là Thượng thần Kỳ Lân của Thần giới xuất quan, oanh động toàn bộ Thần giới. Cho nên Thiên đế rất vui mừng, mở tiệc ba ngày cho Thượng thần Kỳ Lân Hoa Dục."

Đoạn Thần nghe vậy, thì động tác viết chữ hơi khựng lại, lạnh lùng nói: "Hoa Dục? Hần còn chưa chết sao? Thật đúng là mạng lớn! Năm đó bản quân đánh hần bị thương đến mức hấp hối vậy mà không ngờ hần lại có thể gắng gượng vượt qua."

Đối với việc Thượng thần Kỳ Lân có thể gắng gượng vượt qua Xích hộ pháp cũng hết sức khiếp sợ. Năm đó sau khi Ma quân thống trị Ma tộc, Thần tộc cho rằng Ma tộc đã bị tổn thương nguyên khí nặng nề nên phái Thượng thần Kỳ Lân mang theo Thần binh đến Ma giới đánh một trận. Kết quả Thần tộc thảm bại, Thượng thần Kỳ Lân bị Ma quân đánh cho rơi vào tình thế ngàn cân treo sợi tóc, chỉ còn một hơi thở. Sau đó nhờ Thiên đế tự ra mặt mới thừa dịp Thượng thần còn chút hơi thở dẫn về Thần giới. Mà sau khi Thượng thần Kỳ Lân được Thiên đế đưa về thì liền tuyên bố bản thân bị trọng thương, bế quan tĩnh dưỡng. Con dân Thần tộc và Ma tộc đều cảm thấy Thượng thần Kỳ Lân đã sớm quy thiên nhưng thật không ngờ qua hơn bốn trăm năm, hần lại xuất hiện! Thượng thần Kỳ Lân Hoa Dục là ai? Đó là đệ nhất Thần tướng của Thần giới! Ở Thần giới, trừ Thiên đế và Thượng thần Phượng Hoàng ra thì đây chính là một trong hai linh thú Thượng cổ còn sót lại đến ngày nay, không ai có thể chống lại.

Ngẩng đầu vung trộm đánh giá Ma quân, Xích hộ pháp lên tiếng nói: "Quân thượng, thuộc hạ nghe tiểu tiên đàm luận là trong bữa tiệc, tinh thần Thượng thần Kỳ Lân không tệ. Sắc mặt đỏ thắm, pháp lực cũng có tăng lên, thuộc hạ lo lắng..."

Đoạn Thần vươn tay, giễu cợt ngắt lời Xích hộ pháp. "Lo lắng cái gì? Ngươi cho rằng thân thể Hoa Dục tốt lên, pháp lực khôi phục thì Thiên đế sẽ lập tức phái hần lãnh binh tới đánh Ma giới sao? Chuyện này không có khả năng! Bốn lão già Phượng Hoàng tộc không phải kẻ ngu, gần ngàn năm rồi mà còn không nhìn ra Long tộc và Kỳ Lân tộc liên thủ chèn ép Phượng Hoàng tộc bọn họ sao. Kỳ Lân sớm không xuất quan, muộn không xuất quan, mà lại xuất quan ngay lúc Phượng Hoàng tộc tìm được A Sưu. Chẳng lẽ Phượng Hoàng tộc không hoài nghi trong đó có quỷ kế sao? Nếu lão già Hạ Hí kia lại phái Hoa Dục đến đánh Ma giới thì Phượng Hoàng tộc có thể yên tâm sao? Ai biết được Hoa Dục có thể thừa dịp loạn lạc giết Đại Thượng thần duy nhất của Phượng Hoàng tộc! Khiến linh thú Chu Tước tuyệt chủng hay không!"

Nghe Ma quân nói xong, Xích hộ pháp cũng hiểu được chút ít. Long tộc kiêng kỵ Phượng Hoàng tộc, trăm ngàn năm qua liên tục mượn Kỳ Lân tộc để chèn ép Phượng Hoàng tộc. Mà mỗi một thời đại Thượng thần Chu Tước của Phượng Hoàng tộc, dù có gả cho linh thú phương nào, dù cả đời có bao nhiêu con nối dòng thì trong số đó cũng chỉ có một vị Thượng thần Chu Tước duy nhất. Mà Thượng thần Phượng Hoàng đời trước đã gả cho Thiên đế, là đệ hậu bất tử. Nàng chỉ sinh được một Thượng thần Chu Tước duy nhất là A Sưu, không thể sinh được một Chu Tước khác. Bây giờ A Sưu là huyết thống tôn quý nhất của Phượng Hoàng tộc, nếu xảy ra chuyện thì Linh thú Thượng cổ Chu Tước sẽ tuyệt chủng từ đây!

Lúc này nếu Thiên đế phái Thượng thần Kỳ Lân lãnh binh tới đánh Ma giới thì nhất định Phượng Hoàng tộc sẽ không ngồi yên mà không

làm gì. Có lẽ sẽ ngăn cản việc xuất binh. Hoặc có lẽ Phượng Hoàng tộc sẽ phái tộc nhân của bọn họ cùng tham chiến. Lúc trên chiến trường sẽ canh chừng Thượng thần Kỳ Lân, không cho bất cứ kẻ nào có cơ hội xuống tay với A Sưu. Nghĩ đến đây Xích hộ pháp vẫn còn có chút lo lắng, hỏi tiếp: "Quân thượng, nếu Phượng Hoàng tộc không ngăn được Thiên đế phái binh đến tấn

công Ma giới mà còn tham gia vào thì nên làm thế nào mới đúng đây?"

□ Đột nhiên Đoạn Thần cười rất quý dị, chậm chạp nói: "Phượng Hoàng tộc sẽ không làm vậy. Không những không tham chiến mà còn dốc sức ngăn cản Thần tộc tấn công Ma tộc."

□ Xích hộ pháp khó hiểu, không hiểu vì sao Ma quân lại tin tưởng Phượng Hoàng tộc như thế. Chẳng lẽ Ma quân dự định dùng tính mạng A Sư để uy hiếp Phượng Hoàng tộc? Trong lòng thì nghĩ như vậy nhưng Xích hộ pháp cũng không dám thể hiện ra ngoài. Quân thượng thích tiêu chí như vậy, nếu để cho Quân thượng biết suy nghĩ của hắn lúc này thì không biết Quân thượng sẽ giận dữ thế nào. Nghĩ vậy nên thân thể Xích hộ pháp run lên một cái.

□ Thấy thế, Đoạn Thần nhướn mày hỏi: "Người làm sao vậy? Nghĩ đến chuyện gì mà lại khiến người sợ hãi như vậy?"

□ Xích hộ pháp liền vội vàng lắc đầu, nói: "Thuộc hạ không sao. Chỉ là vừa rồi thân thể đột nhiên lạnh lẽo, có lẽ trong trận chiến cách đây không lâu bị thương còn chưa hoàn toàn hồi phục."

□ "A, vậy sao, vậy thì người đi lấy một viên Ma quả trăm năm để ăn đi!" Đoạn Thần thật sự quan tâm thuộc hạ, không hề keo kiệt ban thưởng cho Xích hộ pháp.

□ Trong lòng Xích hộ pháp cực kỳ cảm động, không ngờ chỉ với một lời nói dỗi nhỏ nhỏ thôi mà có thể được ban ân lớn như vậy. Xích hộ pháp vội vàng gật đầu tạ ơn, nói:

con như vậy. Xích hộ pháp quay xuống dưới đất, nói:

"Đa tạ Quân thượng ban thưởng!"

□ Đoạn Thần phát tay, nói với Xích hộ pháp: "Không có gì, người đi đi. Kêu Hàn hộ pháp đến chỗ bản quân một chuyện, bản quân có chuyện muốn dặn dò hẩn."

□ "Đạ!" Xích hộ pháp đứng lên khỏi mặt đất, xoay người đi được hai bước thì nhớ tới cái gì đó lại xoay người lại. Trên mặt có chút do dự, thấp giọng nói: "Quân thượng, bây giờ Linh hộ pháp không được tốt lắm. Kể từ khi tiểu chủ gặp chuyện không may thì trong lòng hẩn đầy đau lòng và tự trách. Trừ lúc chăm sóc Viêm hộ pháp thì đều ngồi ngẩn người trong phòng. Từ khi tiểu chủ gặp chuyện không may đến bây giờ hẩn đều không hề chớp mắt!"

□ Nghe Xích hộ pháp nói vậy thì Đoạn Thần cau mày, sắc mặt có chút tức giận, đề nặng giọng nói: "Kêu hẩn đến chờ ngoài Lăng Hoa Điện đi!"

□ "Đạ!" Xích hộ pháp vui vẻ đồng ý, đi ra khỏi Huyền Diệp điện. Linh hộ pháp và tiểu chủ có quan hệ tốt nhất, kể từ khi tiểu chủ gặp chuyện không may, được Quân thượng đưa vào an dưỡng trong Lăng Hoa Điện, khi Quân thượng có gì muốn dặn dò bọn họ thì luôn đi ra từ trong Lăng Hoa Điện. Diễm daffodilquyển Yêu ma nào không có lệnh thì đều không được phép đến gần Lăng Hoa Điện. Cho nên đến nay Linh hộ pháp vẫn không được nhìn thấy tiểu chủ, không biết bây giờ tiểu chủ thế nào. Linh hộ pháp vẫn rất áy náy, lại cực kỳ lo lắng cho tiểu chủ cho nên lúc này lộ dạng mới giống như quý vậy. Quân thượng kêu Linh hộ pháp đến Lăng Hoa Điện cho thấy người muốn để cho Linh hộ pháp gặp tiểu chủ một lần! Quả nhiên, Quân thượng vẫn hết sức để ý đến

đám thù hạ bọn họ. Quân thượng là Quân chui tốt nhất khắp thiên hạ! Trong lòng Xích hộ pháp cực kỳ cảm động, càng kiên định sẽ dốc sức vì Ma quân.

□ Sau khi Xích hộ pháp rời đi không bao lâu thì Hàn hộ pháp đã chạy đến. Hắn khẽ nói với Ma quân rồi khép mi hỏi: "Quân thượng cho gọi thuộc hạ đến có gì dặn dò?"

□ Lúc này Đoạn Thần đang vùi đầu viết, không có trả lời Hàn hộ pháp. Chờ khi viết xong thì mới cuộn giấy lại, hạ một đạo phong ấn đặc thù vào cuộn giấy rồi mới ngẩng đầu nhìn Hàn hộ pháp. Chỉ vào cuộn giấy nói với Hàn hộ pháp: "Bản quân giao cho người một nhiệm vụ, hộ tống cuộn giấy này đến Thần giới. Trốn tránh những chỗ có Thần tiên, đưa đến tay Phượng Hoàng tộc. Chờ khi tận mắt thấy Phượng Hoàng tộc nhận được thì người mới được trở về."

□ Hàn hộ pháp tiến lên tiếp nhận cuộn giấy, cũng không hỏi gì nhiều mà trực tiếp đồng ý: "Thuộc hạ lĩnh mệnh, nhất định hoàn thành nhiệm vụ!"

□ "Ừ, mọi sự phải đặt sự cẩn thận lên hàng đầu. Tên Hoa Dục kia mạng lớn không chết, bây giờ có thể đi ra ngoài. Nhất định Kỳ Lân tộc sẽ khuấy gây phiền phức cho Phượng Hoàng tộc, Phượng Hoàng tộc bị người ta theo dõi trong bóng tối, người cẩn thận một chút, chú ý an nguy của mình." Đoạn Thần dặn dò.

□ Hàn hộ pháp mới nghe thấy Thượng thần Kỳ Lân của Thần giới còn sống, hơn nữa còn xuất quan rồi thì cũng hơi giật mình. Nhưng cũng chỉ kinh ngạc trong nháy mắt rồi lập tức khôi phục lại như bình thường. Gật đầu nói:

"Thuộc hạ nhất định cẩn thận!"

□ *"Vậy người đi đi!" Đoạn Thần phát tay với Hàn hộ pháp.*

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 56: Ma Quân Tham Lam Muốn Giữ Lấy

Sau khi Hàn hộ pháp rời đi thì bên trong điện chỉ còn lại Đoạn Thần. Trong lòng cảm thấy bức bối, Đoạn Thần cầm bình ngọc từ trên án kỷ lên, rót cho mình một ly rượu ngọc lộ rồi ngửa đầu uống cạn.

Kể từ khi Đoạn Thần hiểu được tâm ý của mình với A Sứ thì luôn hồi tưởng lại những ngày sống chung với A Sứ, cả những người mà A Sứ tiếp xúc, nghĩ đến việc A Sứ và Linh hộ pháp thân mật thì trong lòng Đoạn Thần lại có chút tức giận. Không khống chế được suy nghĩ của mình, luôn ác ý phỏng đoán giữa A Sứ và Linh hộ pháp có thể cũng tồn tại tình cảm. Càng nghĩ như vậy thì Đoạn Thần lại càng sợ hãi tình cảm mà A Sứ dành cho hẳn không phải là tình yêu nam nữ mà chỉ là cảm xúc yêu thích vì có quan hệ thân mật thôi.

Mà hẳn mới vừa biết được từ miệng Xích hộ pháp là Linh hộ pháp cũng không nghĩ không nghĩ vì A Sứ, trở nên cực kỳ thất thường. Điều này khiến Đoạn Thần lập tức nổi giận. Trong lòng càng không nhận được lại phỏng đoán liệu có phải Linh hộ pháp có tình cảm gì khác với A Sứ ngoài tình cảm chủ tớ không? Vừa nghĩ tới có yêu ma khác cũng thích A Sứ thì Đoạn Thần lại cực kỳ tức giận. Ở trong lòng Đoạn Thần, ai dám cướp đoạt A Sứ với hẳn thì đều đáng chết, dù đó có là yêu ma hầu hạ hẳn từ nhỏ suốt mấy trăm năm thì Đoạn Thần cũng sẽ không dễ dàng tha thứ.

Đoạn Thần không hy vọng Linh hộ pháp giống như những gì hẳn nghĩ. Linh hộ pháp là yêu ma tốt, thuộc hạ tốt, hẳn không muốn xuống tay với Linh hộ pháp. Nhưng sự tham lam muốn chiếm giữ từ tận đáy lòng khiến Đoạn Thần không khống chế nổi, muốn tiêu diệt tất cả những ai mơ ước đến A Sứ!

Nhắm mắt lại thầm niệm Thanh Tâm chú, Đoạn Thần thờ dài đứng dậy đi về phía Lăng Hoa Điện.

Linh hộ pháp nghe Xích hộ pháp nói Ma quân kêu hẳn đến Lăng Hoa Điện thì cuối cùng khuôn mặt than ngốc trệ mấy ngày nay cũng có biến hóa, phi thân như gió bão về phía Lăng Hoa Điện. Đứng đợi ở ngoài Lăng Hoa Điện một lúc lâu, cuối cùng cũng chờ được Ma quân.

"Thuộc hạ tham kiến Quân thượng!" Linh hộ pháp cúi đầu hành lễ với Đoạn Thần.

Đoạn Thần liếc mắt thấy Linh hộ pháp, không nói không rằng gọi hẳn đứng lên.

Linh hộ pháp khom người, đứng một lúc lâu mà không nghe thấy Ma quân cho hẳn đứng lên, cho rằng Ma quân muốn phạt hẳn nên cũng không dám lên tiếng cầu xin tha thứ. Dù sao tiêu chủ gặp chuyện không may vốn là do hẳn vô trách nhiệm, là do hẳn sai.

Hai người giằng co nửa tiếng đồng hồ, Đoạn Thần chậm rãi mở miệng, nói: "Đứng lên đi, theo bản quân vào trong điện."

Nghe nói hẳn có thể vào Lăng Hoa Điện thì Linh hộ pháp lại thấy vui sướng, thật giống như có mây trận tuyết lớn đổ xuống, bây giờ trời quang mây tạnh, những hạm lực giấu ở trong lòng lâu ngày như vậy bỗng chốc tan thành mây khói, cả người đầy tinh thần. Đoạn Thần âm thầm chú ý, thấy Linh hộ pháp như thế thì trong lòng dâng lửa, sắc mặt lạnh như sương, bình tĩnh dẫn Linh hộ pháp vào trong điện.

Sau khi Đoạn Thần vào điện thì liền ngồi xuống, không hề dẫn Linh hộ pháp đến tầm điện A Sứ đang tỉnh dưỡng.

Linh hộ pháp thấy vậy, biết rõ Ma quân có chuyện muốn nói với hẳn. Cẩn thận nhìn Ma quân một cái, Linh hộ pháp thấp thỏm mở miệng hỏi: "Không biết Quân thượng triệu thuộc hạ đến có gì dặn dò."

"Người không biết sao? Bản quân thấy người rất vui vẻ, có phải cho rằng bản quân cho người

gặp A Sứ cho nên mới vui như vậy không?" Đoạn Thần cười lạnh với Linh hộ pháp.

□ *Nhìn ra lúc này tâm trạng Ma quân thật sự không tốt,*

Linh hộ pháp vội vàng quỳ xuống, cũng không dám thanh minh. Lúc Ma quân vui lòng thất thường, còn cười lạnh nữa thì dù nói cái gì cũng đều sai, giờ phút này im lặng mới là cách thanh minh tốt nhất.

□ Thấy Linh hộ pháp ngày thường sôi nổi bây giờ lại im lặng không đáp. Đoạn Thần cho rằng Linh hộ pháp chột dạ, không dám thừa nhận. Con tức lại dâng lên, hình tượng Ma vương khiếm tốn nhún nhường ngày thường lập tức trở nên rất ác liệt, vũ bản trà. Không nén được cơn tức, Đoạn Thần mắng Linh hộ pháp: "Nói! Không phải người rất giỏi nói sao! Sao lại câm rồi! Không phải người thật sự muốn biến thành người câm chứ? Nếu đã vậy thì bản quân có lòng tốt thanh toán cho người!"

□ Nghe vậy Linh hộ pháp lập tức ngẩng đầu lên biện hộ: "Quân thượng, thuộc hạ tuyệt không có ý đó! Thuộc hạ chỉ không biết nên nói như thế nào, trong lòng đang cân nhắc nên trả lời Quân thượng thế nào thôi."

□ "Vậy người cân nhắc xong chưa?" Giọng nói âm trầm, trên mặt Đoạn Thần lộ vẻ ý uy hiếp.

□ Linh hộ pháp có thể đáp 'Chưa nghĩ ra' sao? Không thể! Chỉ có thể nói: "Quân thượng, đúng là thuộc hạ có chút vui mừng. Hai ngày trước Quân thượng có nói với thuộc hạ là trước khi tiến chỉ tinh thì không thể xuất hiện trước mặt người. Thuộc hạ cho rằng..."

□ "Người cho rằng cái gì? Người cho rằng A Siêu tinh lại phải không?" Trên mặt Đoạn Thần lộ vẻ chế giễu.

□ Linh hộ pháp ngây ngẩn cả người, vẻ mặt thất vọng và

sợ hãi, hỏi: "Chẳng lẽ không đúng sao? Tiểu chủ không có tình lại ư?"

□ "Đúng! Nàng không có tình!" Nói xong, nhìn thấy Linh hộ pháp sụp đổ thì trong lòng Đoạn Thần lại có chút vui sướng. Ngay sau đó nghĩ đến A Siu vẫn chưa tỉnh lại thì sự vui sướng liền bị sự đau lòng thay thế.

□ Nghe nói A Siu không tỉnh, Linh hộ pháp bỗng chốc trở nên chán chường như trước. Nhún vai, thất vọng cúi đầu xuống, im miệng không nói nữa.

□ Trong điện lập tức yên tĩnh lại, Đoạn Thần khôi phục lại vẻ bình tĩnh thì mở miệng nói với Linh hộ pháp: "Có biết vì sao bản quân triệu người đến không?"

□ "Thuộc hạ không biết, xin Quân thượng nói." Cảm giác hậm hực lại tập kích lòng mình Linh hộ pháp lần nữa, Linh hộ pháp tỏ vẻ không yên lòng, hoang mang lo sợ.

□ "Bản quân kêu người đến trước lúc nàng tỉnh lại là muốn hỏi cho rõ ràng một việc." Lúc này sắc mặt Đoạn Thần bình tĩnh, khiến người khác không nhìn ra lúc này trong lòng hắn vui hay giận.

□ "Dù Quân thượng hỏi cái gì thì thuộc hạ cũng sẽ bẩm báo chi tiết, không dám giấu giếm." Linh hộ pháp đột nhiên nghiêm túc, giữ vững tinh thần ứng đối Ma quân.

□ "Rất tốt. Bản quân hỏi người, người cảm thấy A Siu tốt không? Người có thích nàng không?" Vừa hỏi xong thì hai tròng mắt của Đoạn Thần nhìn chằm chằm mặt Linh hộ pháp.

□ "Tất nhiên là tiểu chủ tị rất tốt, đương nhiên thuộc hạ thích nàng!" Linh hộ pháp cũng không nghĩ nhiều mà nhanh mồm nhanh miệng trả lời.

□ Nói xong, Linh hộ pháp bỗng nhiên cảm thấy xung quanh có một luồng khí lạnh đánh về phía hắn. Ngẩng đầu lên nhìn Ma quân, phát hiện sắc mặt Ma quân hết sức khó coi. Thấy vậy, đầu óc mê mang của Linh hộ pháp lập tức tỉnh táo. Trong đầu nhanh chóng chuyển động, nghiêm túc suy nghĩ mấy lần cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ. Sau đó sau lưng Linh hộ pháp lạnh lẽo, liền xdafnllequysdoon hắn dập đầu 'Bịch bịch' trên đất. "Quân thượng, thuộc hạ không thích tiểu chủ như tình yêu nam nữ! Mà là sự yêu thích của trưởng bối dành cho một đứa bé! Thuộc hạ không có hài tử, không có đệ muội, thuộc hạ tận mắt nhìn tiểu chủ trưởng thành nên thuộc hạ luôn coi nàng như khuê nữ."

□ Nói đến đây, Linh hộ pháp cảm thấy mình lại nói sai rồi. Nên dập đầu 'Rầm rầm rầm' mạnh hơn, nói tiếp: "Thuộc hạ lỡ lời, không có ý mạo phạm tiểu chủ. Ý của thuộc hạ là thuộc hạ chỉ coi tiểu chủ như người thân để yêu thương, tuyệt không có ý dâm loạn! Nếu thuộc hạ dám can đảm có ý bất kính đó thì thuộc hạ chết không tiếc, hồn phi phách tán, không được siêu sinh!" Lúc nói đến đây, Linh hộ pháp còn đưa tay lên trời thề.

□ Thấy Linh hộ pháp hoàn toàn không giống nói dối, là lời nói thật phát ra từ nội tâm thì trong lòng Đoạn Thần lại thoải mái hơn, ngọn lửa ghen tị kìm nén nhiều ngày cuối cùng cũng liến mét, rồi liền yên tâm. Sắc mặt hòa hoãn, Đoạn Thần nhếch miệng nở nụ cười yếu ớt với Linh hộ pháp. "Đoạn Thần nói: Người đã yêu mến A Siêu."

Linh hộ pháp, ông Hoa nói: "Người ta yêu mến và sợ như người thân thì đi thăm nàng một chút đi."

Thái độ của Đoạn Thần đột nhiên có sự thay đổi nghiêng trời lệch đất, khiến lòng Linh hộ pháp sụp đổ. Ma quân bị làm sao vậy? Là uống lộn thuốc hay là cố ý hành hạ hấn? Mặc dù trong lòng có chút bất mãn nhưng Linh hộ pháp không dám biểu hiện ra ngoài. Nghĩ đến lát nữa có thể nhìn thấy tiểu chủ, có thể hiểu rõ tình huống của tiểu chủ thì Linh hộ pháp lại có tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 57: Cân Nhắc Biện Pháp Cùng Nhau

Ở phía Nam của Thần giới, trăm hoa đua nở hết sức tươi đẹp, sắc màu rực rỡ, bùng bùng sức sống. Ân trưởng lão nhìn cuộn giấy được phong ấn, tức giận đến mức đập mạnh chân.

Quý trưởng lão đứng bên cạnh thấy vậy, kinh ngạc liếc nhìn Ngọc trưởng lão. Ân trưởng lão là người chừng chạc nhất, sao lại tức giận đến như vậy? Rốt cuộc trong phong thư này nói cái gì mà khiến Ân trưởng lão tức giận như thế?

"Ân trưởng lão, đã xảy ra chuyện gì?" Quý trưởng lão mở miệng hỏi.

"Tiểu tử khốn kiếp! Hấn dám hạ 'Tòa hồn chủ' với Thượng thần!" Ân trưởng lão thật sự bị chọc tức, người bình tĩnh như hấn mà sau khi biết được chuyện này cũng nhịn không được chửi bậy.

"Cái gì! Chẳng lẽ Ma quân hạ 'Tòa hồn chủ' với Thượng thần của chúng ta! Hạ với ai?" Quý trưởng lão nghe vậy cũng hết sức khiếp sợ, trong đó còn có chút tức giận. Nhưng mà Quý trưởng lão vẫn còn rất lý trí, nhất định phải hỏi rõ ràng xem ai bị hạ thần chủ với Thượng thần của bọn họ. Nếu như biết là ai thì quá tốt rồi, nắm giữ người đó trước thì sẽ không sợ Thượng thần bị uy hiếp nữa.

"Chính là Ma quân Đoạn Thần! Không ngờ hấn ra lại hạ 'Tòa hồn chủ' với Thượng thần vào ngày người xuất thế! Hơn nữa còn gắn kết với linh hồn của hấn nữa! Đúng là yêu ma âm hiểm, thật sự đáng chết!" Ân trưởng lão lại gất gồng.

Ngọc trưởng lão xưa nay trầm mặc ít nói nghe thấy thì cũng không nhịn được tức giận, cũng mắng Đoạn Thần hai câu giống Ân trưởng lão.

Mặc dù Quý trưởng lão cũng rất tức giận, hấn đang muốn nói gì đó thì bỗng chốc liền nghĩ đến ý của Ma quân. Nhấn lông mi trắng lại, chậm rãi lên tiếng nói: "Xem ra Ma quân đang uy hiếp chúng ta. Chắc là hấn đã biết tin tức Thượng thần Kỳ Lân xuất quan, hấn sợ Thiên đế sẽ phái Thượng thần Kỳ Lân lãnh binh tấn công Ma giới cho nên mới truyền tin này cho chúng ta, mục đích là muốn chúng ta ngăn cản Thiên đế xuất binh đánh Ma giới."

Ân trưởng lão khôi phục lại vẻ tỉnh táo, đồng ý gật đầu, đột nhiên ánh mắt trở nên sắc bén, nghiêng đầu nhìn Quý trưởng lão, hỏi: "Người nói xem chúng ta nên làm thế nào để Ma quân cam tâm tình nguyện trả Thượng thần lại cho chúng ta?"

Quý trưởng lão trầm mặc không nói, suy nghĩ bay xa. Ngọc trưởng lão lắc đầu, nói: "Có cơ hội tốt kèm cặp hai bên của tộc chúng ta như vậy, sẽ rất khó để Ma quân chủ động buông tay."

Ân trưởng lão phất tay, nói một câu sâu cao khó lường: "Nhất định phải làm cho hấn chủ động buông tha mới được? Chúng ta không thể chủ động xuất kích sao?"

Nghe thấy thế thì Quý trưởng lão liền nhìn chằm chằm Ân trưởng lão, nói: "Ân trưởng lão có cách nào thì mau nói đi!"

"Cách thì tất nhiên là có, dù sao cũng bí quá hóa liều, Thượng thần phải chịu chút khổ rồi." Ân trưởng lão thừa nước đục thả câu.

"Người nói trước đi xem là cách nào." Quý trưởng lão thúc giục Ân trưởng lão.

"Chẳng lẽ các người đã quên Chu Tước chính là Linh thú cổ rồi sao? Linh thú cổ có linh hồn rất ương ngạnh, dù bị trọng thương đến mức chỉ còn lại một hồn hai phách thì cũng có thể luân hồi chuyển thế, làm lại lần nữa!" Ân trưởng lão có hàm ý sâu xa.

"Người nói là lấy độc trị độc, cắt đứt sự liên lạc giữa linh hồn của Thượng thần và linh hồn Ma quân sao?" Quý trưởng lão chăm chú hỏi.

"Không sai! Bây giờ đây là cách duy nhất để có thể giải cứu Thượng thần một cách triệt để đi! Chúng ta nhất định phải thử!" Ân trưởng lão kiên định nhìn Quý trưởng lão.

Ngọc trưởng lão do dự nhìn về phía Quý trưởng lão, chờ Quý trưởng lão lên tiếng phát biểu.

Quý trưởng lão im lặng một hồi lâu rồi mới chậm rãi gật đầu. Hỏi Ân trưởng lão: "Nếu Ân trưởng lão đã nghĩ ra cách này thì có biết làm cách nào để áp dụng không?"

"Áp dụng? Chuyện này không dễ làm! Chúng ta đi cầu Thiên đế làm chủ cho Phụng Hoàng tộc thì có lẽ còn hợp với tâm tư Thiên đế, vừa vặn viện cớ đi thu thập Ma giới. Đến lúc đó chúng ta tranh thủ lúc tham chiến, gian lận trong chiến đấu, không được sao!" Khi Quý trưởng lão vừa mới quyết định thì Ân trưởng lão liền nghĩ

kỹ đường đi nước bước tiếp theo.

□ Nếu không phải tiếp xúc với Ân trưởng lão nhiều năm như vậy, hiểu rõ Ân trưởng lão là người thế nào thì Quý trưởng lão sẽ hoài nghi dụng tâm của hắn. Nhưng đúng như Ân trưởng lão nói, trước mắt chỉ có phương pháp này, cũng chỉ có thể bí quá hóa liều. Vì vậy nên Quý trưởng lão gật đầu đồng ý.

□ Ngược lại Ngọc trưởng lão đứng bên cạnh mở miệng hỏi: "Nếu Ma quân biết chúng ta không làm theo lời hắn thì hắn có trút lửa giận lên người Thượng thần của chúng ta không?" Dù sao thân thể Thượng thần cũng đang rất yếu, linh hồn có thể sẽ thiếu một hoặc hai, nhưng thân thể nhất định phải còn nguyên vẹn! Linh hồn không hoàn hảo thì nhiều nhất cũng chỉ làm Thượng thần không có thất tình lục dục mà thôi, nhưng thân thể bị tổn hại thì sẽ ảnh hưởng nghiêm trọng đến thọ thọ của Thượng thần, thậm chí còn ảnh hưởng đến sự hoàn mỹ của Đại thượng thần đời sau.

□ "Ừ, Ngọc trưởng lão suy tính không sai. Nếu Ma quân tức giận vì hành động của chúng ta thì chỉ sợ sẽ trút

hết lứa già lên người Thượng thần. Nếu thân thể Thượng thần bị tổn thương thì dù linh hồn có hoàn mỹ ra sao, sau này nàng cũng sẽ không thể sinh hạ được Thượng thần Chu Tước thuần khiết cho đời sau." Quý trưởng lão phụ họa gật đầu.

□ Ân trưởng lão im lặng sờ râu bạc trắng, bần khoản rất lâu rồi nói: "Nhị vị trưởng lão suy tính có đạo lý. Vì để bảo đảm thân thể Thượng thần không có việc gì thì chúng ta nên đưa Thượng thần từ Ma giới về đây trước, sau đó mới bí quá hóa liễu dùng cách 'Lấy độc trị độc'."

□ Quý trưởng lão gật đầu: "Đúng! Trước tiên phải giành lại Thượng thần từ tay Ma quân đã rồi muốn làm gì thì làm!"

□ Nói đi nói lại thì cũng tóm lại một điều: Nên làm cách nào để Ma quân cam tâm tình nguyện trả Thượng thần lại cho bọn hắn? Dù sao nếu muốn cướp người từ tay Ma quân đúng là một chuyện cực kỳ khó khăn. Đừng nói là cướp người từ tay Ma quân, tối thiểu cũng phải phá được kết giới bên ngoài Ma giới mà Ma quân thiết lập trước đã. Nếu không thì chỉ cần người ngoại tộc bước vào sẽ liền hóa thành bột phấn, hồn phi phách tán. Hôm đó nếu không có Thượng thần phá tan kết giới thì không ai trong đám Linh điều Phượng Hoàng tộc bọn họ vào được Ma giới. Dựa vào tu vi bây giờ của bọn vị trưởng lão thì vẫn chưa đủ để phá kết giới của Ma tộc.

□ Ba vị trưởng lão đều an tĩnh, im miệng không nói gì cả, nhìn lẫn nhau. Người nhìn ta, ta nhìn người rồi đều không cần nói cũng tự hiểu. Bọn họ biết tự lượng sức mình, nhưng mà cũng vì biết quá rõ ràng thực lực của

mình cho nên đều không phản đối.

□ Bây giờ nếu muốn cứu Thượng thần thì chỉ có hai cách. Một là bảm báo Thiên đế, để Thiên đế kiếm một cái có tán công Ma giới, nhân cơ hội gian lận trong trận chiến, giải cứu Thượng thần và phá giải 'Tỏa hồn chú' của Ma quân. Hai là cứu Thượng thần khỏi tay Ma quân trước rồi mới gian lận trong trận chiến! Hai cách này đều không tốt, đầu tiên nhất định phải bảo đảm thân thể Thượng thần không có việc gì, nhưng mà lại quá khó khăn khiến mấy vị trưởng lão đều ưu sầu.

□ Không biết ba vị trưởng lão trầm mặc bao lâu, sau đó bị Mạc trưởng lão đi từ bên ngoài vào phá vỡ sự yên tĩnh. Mạc trưởng lão vừa mới dạy đệ tử học pháp thuật xong, vừa về đến thì liền muốn tìm nước uống. Uống hai ngụm, liền cảm thấy kỳ quái tại sao ba vị trưởng lão khác đều nhìn chăm chăm hẳn như vậy?

□ "Các người cũng muốn uống nước sao? Vậy ta rót thêm ba ly cho các người." Mạc trưởng lão vừa nói chuyện vừa rót ba ly nước.

□ Thấy tên người ngọc này, Ấn trưởng lão và Quý trưởng lão đều im lặng lắc đầu. Ngọc trưởng lão nghiêm mặt, cực kỳ bình tĩnh, mặt không có chút cảm xúc.

□ Mạc trưởng lão cảm thấy bầu không khí hôm nay thật là kỳ lạ, hỏi: "Các người làm sao vậy? Có phải đã xảy ra chuyện gì rồi không?"

□ "Là có chút vấn đề khiến chúng ta hết sức ưu phiền. Chúng ta đã tìm được Thượng thần, nhưng nàng lại ở

trong tay Ma quân, chúng ta không biết phải làm thế nào mới khiến Ma quân cam tâm tình nguyện trả Thượng thần lại cho chúng ta." Cần nhắc một chút, Quý trưởng lão nói với Mạc trưởng lão.

□ "Chuyện này không phải rất đơn giản sao! Chúng ta trực tiếp đến thương lượng với Ma quân! Thượng thần là của Phượng Hoàng tộc chúng ta, nhất định phải trả lại cho chúng ta. Có những thứ mà Thượng thần nhất định phải sử dụng nhưng chỉ có ở trong tộc của chúng ta. Nếu Thượng thần đạt đến một độ tuổi nhất định mà không được hấp thụ vật đặc biệt đó của Phượng Hoàng tộc thì nàng sẽ xảy ra chuyện!" Mạc trưởng lão cảm thấy hôm nay thật sự quá kỳ lạ, chuyện đơn giản như vậy mà sao ba người này lại ưu phiền?

□ Ba vị trưởng lão nghe vậy thì sáng mắt lên. Bọn họ đều không nghĩ tới, cái tên đại ngu ngốc ngày thường cũng có lúc cơ trí như vậy, sự thông minh tới thật đúng lúc!

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Vô Tình Gặp Gỡ Thượng Thần Kỳ Lân

Ân trưởng lão che dấu tai mắt người khác, lặng lẽ ra khỏi Phượng Hoàng tộc, đi về hướng Đông. Rừng Bàn Đào ở phía đông là nơi quan trọng nhất ở Thần giới, bình thường có rất ít Thần tiên tới đây đi dạo. Cho nên Ân trưởng lão mới lựa chọn đi đường này, muốn vụng trộm rời khỏi Thần giới, đến Ma giới trước.

Vừa đến chỗ rừng Bàn Đào thì Ân trưởng lão quan sát phía trước một lượt, không phát hiện Thần tiên nào thì mới yên tâm tiếp tục đi về phía trước.

Không ngờ đột nhiên có một bóng người xuất hiện ngăn cản Ân trưởng lão.

Người đó dáng người cao như cây Tùng, khí thế bất phàm, mặt sắc bén như ngọc thạch, lạnh nhạt tào nhả. Khi thấy rõ hắn ta thì Ân trưởng lão kinh hãi, nhưng mặt vẫn không biến sắc, chào hỏi: "Không ngờ lại có thể vô tình gặp được Thượng thần Kỳ Lân ở đây, tại hạ gặp qua Thượng thần."

"Bốn thần cũng không ngờ lại có thể gặp được Ân đại thần. Không biết Ân đại thần phụng mệnh Thiên đế đến làm việc hay sao?" Hoa Dục híp mắt, cười nhẹ nhìn Ân trưởng lão, ôn hòa hỏi.

Thấy Hoa Dục bông chốc vụn vặt lời nói thì trong lòng Ân trưởng lão có chút tức giận. Sắc mặt khác hẳn, trả lời: "Tại hạ chỉ trùng hợp đi ngang qua mà thôi, Thiên đế cũng không phái tại hạ tới đây hái đào!"

"Sao? Thì ra là như vậy, là Bốn thần suy nghĩ nhiều rồi." Hoa Dục cười rất âm áp, rồi nhớ tới cái gì đó lại đột nhiên hỏi: "Đúng rồi, sau khi Bốn thần xuất quan thì có nghe nói Phượng Hoàng tộc đã xuất hiện Đại thượng thần mới, nhưng lại đến thế gian vào ngày ra đời, thật là bí ai! Chẳng lẽ Linh thú Chu

Tước Thượng cô chỉ kéo dài đến đây rồi sẽ bị diệt vong sao?"

Ân trưởng lão nghe vậy, biết rõ Hoa Dục đang cố ý nói bóng gió hấn, nhưng nhìn Hoa Dục cười tủm tỉm chế giễu thì trong lòng lại nhin không được bốc hỏa. Ân trưởng lão cắn răng trả lời: "Cũng không phải! Chu Tước là Linh thú cổ, diễm dafnlê quysdôn sinh mạng cứng cỏi, sao có thể bị tan biến dễ dàng được! Lúc trước không tận mắt gặp Thượng thần nên Thiên đế mới cho rằng Thượng thần đã xảy ra chuyện. Chu Tước là Thượng thần của Phụng Hoàng tộc ta, không thể nào gặp chuyện không may dễ dàng như vậy được!" Lúc ấy Ân trưởng lão nói với Thiên đế như vậy là vì muốn giảm độ uy hiếp đối với trượng Phụng Hoàng Chu Tước, chỉ cần có một chút nhận thức thì Chu Tước sẽ không dễ dàng tan biến như vậy! Không ngờ Hoa Dục còn cố ý giả ngu hỏi như thế, quả thực có chút đáng ghét!

"Thì ra là như vậy, là Bồn thần nghe lời đồn nhảm rồi, xin Ân đại thần đừng so đo." Hoa Dục vẫn cười như cũ, híp mắt nhếch khóe miệng, cười càng nhạt nhòa hơn.

"Tất nhiên tại hạ sẽ không so đo với Thượng thần. Chắc là Thượng thần còn có chuyện quan trọng phải làm, tại hạ sẽ không quấy rầy." Ân trưởng lão không muốn nhiều lời với Hoa Dục, hấn còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, nói nhiều với Hoa Dục chỉ có hại chứ không có lợi.

"Ân đại thần đừng khách sáo, Bồn thần cũng không có gì quan trọng muốn làm. Bồn thần bế quan rất lâu rồi, vừa ra ngoài nên muốn tìm người trò chuyện. Hôm nay trùng như thế, đúng lúc này gặp phải Ân đại thần, không bằng chúng ta cân nhắc, ngồi nói chuyện một chút?" Hoa Dục cười như gió xuân, trông cực kỳ vui mắt.

Nhưng Ân trưởng lão không có tâm trạng thương thức bức tranh vẽ giống như thiên tiên này. Mặt đen lại, Ân trưởng lão không ngờ Hoa Dục lại mặt dày như vậy. Hấn đã thể hiện rõ ràng là không muốn nói chuyện mà tên này còn muốn giữ hấn lại. Điều khác thường sẽ có gì đó mờ ám! Hoa Dục không an tâm! Ân trưởng lão lại cực kỳ chắc chắn cười lạnh với Hoa Dục: "Thật

sự xin lỗi, tại hạ còn có việc phải làm. Chờ ngày khác rảnh sẽ mời Thượng thần uống một chén rượu, mong Thượng thần chớ trách tại hạ."

"Sao? Chuyện gì mà vội vàng như thế, chuyện liên quan đến sự sinh tồn của Phụng Hoàng tộc sao? Ngay cả nói chuyện với bản quan cũng không hoãn lại được, nhất định là đại sự!" Hoa Dục cười liên tục, đột nhiên không cười nữa, ân cần nhìn Ân trưởng lão, chờ đợi trả lời.

"Ân trưởng lão đa mưu túc trí nên không phản đối ngay lập tức, không biết nên trả lời Hoa Dục thế nào. Hấn đã nhìn ra Hoa Dục cố ý! Cố ý xuất hiện ở đây để làm khó dễ hấn! Nhất định Hoa Dục là biết rõ thượng thần cùng Ma giới sự, cố làm ra vẻ không biết hỏi cái kia sao nhiều liền là muốn buộc hấn đàm luận đến thượng thần ở Ma tộc sự. Có lẽ muốn mượn hấn lời nói, thừa này vì lấy cớ, cùng thiên đế hợp mưu tấn công Ma giới! Hiểu rõ được mục đích của Hoa Dục, Ân trưởng lão lại lạnh nhạt. Bên ngoài thì cười nhưng trong lòng lại không cười, nói: "Đúng là tại hạ đi làm đại sự của Phụng Hoàng tộc. Sáng sớm hôm nay bốn vị trưởng lão đều cảm ứng được

hơi thở của Thượng thần. Nếu Thượng thần còn tại thế thì nhất định phải mau chóng tìm về, đây là chuyện lớn tại hạ muốn làm." Ấn trưởng lão nói dối không chớp mắt.

□"Thì ra Ấn đại thần luôn đề phòng Bồn thần! Bồn thần quan tâm Thượng thần Chu Tước như vậy, còn tưởng rằng Chu Tước sẽ tuyệt chủng từ đây. Nếu vừa rồi Ấn đại thần trực tiếp nói cho Bồn thần biết Chu Tước ở đâu thì Bồn thần sẽ không cần phải lo lắng." Hoa Dục cười rất sáng lạn, trong giọng nói có chút oán giận.

□"Tại hạ cũng không chắc chắn cho nên lúc này không trực tiếp nói cho Thượng thần. Chuyện này là đại sự của Phương Hoàng tộc, cũng là đại sự quan trọng đối với Thiên đế Thiên hậu, tại hạ không dám khinh thường, trước khi xác định thì sẽ không nói. Xin Thượng thần Kỳ Lân thông cảm, không so đo với tại hạ." Ấn trưởng lão khôi phục vẻ khéo đưa đẩy trước kia, bình tĩnh nói với Hoa Dục.

□Hoa Dục tỏ vẻ hiểu biết thâm sâu, quan tâm dặn dò Ấn trưởng lão: "Bồn thần luôn khoan dung rộng lượng, tất nhiên sẽ không so đo với Ấn đại thần. Nếu Ấn đại thần có chuyện quan trọng phải đi, nếu thật sự có thể đưa Thượng thần Chu Tước về thì nhất định sẽ lập công lớn, là chuyện vui lớn của Thần giới. Nếu như gặp được chuyện gì khó giải quyết thì Ấn đại thần cứ nói thẳng với Thiên đế Thiên hậu, nhị vị Thiên gia nhất định sẽ làm chủ cho Phương Hoàng tộc." Ngụ ý rất rõ ràng: Nếu như Phương Hoàng tộc không thể cướp lại Thượng thần Chu Tước từ tay Ma quân thì Thiên đế nhất định sẽ tự mình ra tay.

Thần rất không tốt, mặt đen lại lạnh giọng hỏi Linh hộ pháp: "Còn lời gì muốn nói nữa!"

□ "Quân thượng, Ân đại thần nói hắn có chuyện quan trọng muốn nói với Quân thượng. Chuyện liên quan đến tính mạng tiêu chi, xin Quân thượng nghiêm túc suy tính một chút!" Nếu không phải là Ân trưởng lão nói với hắn chuyện nguy hiểm đến tính mạng của A Siu thì Linh hộ pháp cũng không muốn quan tâm đến Ân lão đầu này.

□ "Chuyện liên quan đến tính mạng của A Siu? Dẫn hắn đến Huyền Diệp điện đi! Bản quân muốn xem thử lão già này có thể nói ra cái gì, nếu dám nói dối hoặc là uy hiếp bản quân thì bản quân nhất định khiến cho hắn sống không bằng chết!" Đoạn Thần cười lạnh. Mặc dù biết Phượng Hoàng tộc sẽ không bỏ qua nhưng không ngờ bọn họ lại lợi hại đến mức này, hắn muốn nhìn thử xem Phượng Hoàng tộc có năng lực gì mà muốn đưa A Siu đi.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân*, *Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 59: Đừng Mơ Dẫn Nàng Đi

"Người có chuyện gì quan trọng muốn nói với bản quân thì nói đi!" Đoạn Thần ngồi ở trên ngai vàng làm bằng bạch ngọc, lạnh lùng liếc nhìn Ân trưởng lão.

"Tại hạ tham kiến Ma quân bề hạ. Nếu không phải chuyện liên quan đến tính mạng của Thượng thần tộc ta thì tại hạ cũng không dám vụng trộm rời khỏi Thần giới, tự mình đến Ma giới trò chuyện với Ma quân bề hạ." Ân trưởng lão hành lễ đơn giản một cái rồi nói.

"Nói thẳng vào trọng điểm, bản quân không muốn nghe người nói nhảm!" Vội vàng đuổi lão già này đi, hắn còn phải về đọc sách cho đồ xấu xí nghe! Mới vừa đọc đến phần đặc sắc, đồ xấu xí đó nhất định rất muốn biết phần còn lại. Lão bất tử này hết lần này tới lần khác đến vào những lúc này, thật sự là nhìn thế nào cũng đều không vừa mắt, muốn phé đôi chân của hắn đi!

Nhìn ra Ma quân không nhẫn nại thì Ân trưởng lão cũng không dám chọc giận Đoạn Thần, nghe lời nói ra trọng điểm. "Nghĩ rằng Ma quân bề hạ biết rõ chuyện của Thượng thần tộc ta. Ma quân bề hạ gặp tại hạ thì có thể cho thấy rõ Ma quân bề hạ còn quan tâm Thượng thần tộc ta. Lần này đến đây là vì tại hạ muốn nói cho Ma quân bề hạ biết Thượng thần chính là Chu Tước, bây giờ còn đang trong tuổi vị thành niên nên còn chưa xảy ra vấn đề gì. Chờ đến khi lớn thêm mấy tuổi thì nhất định phải hấp thu linh khí đặc biệt của Phượng Hoàng tộc và nhất định phải ăn Thánh quả của Phượng Hoàng tộc. Nếu không có được những thứ này, tuổi thọ của Thượng thần sẽ ngắn ngủi giống như người phàm."

Đoạn Thần nghe xong thì sắc mặt lạnh lùng, âm trầm nhìn chằm chằm Ân trưởng lão, âm u hỏi: "Cho nên người đang uy hiếp bản quân, muốn mang nàng đi?"

Ân trưởng lão nghe vậy thì vội vàng phát tay, trông cực kỳ sợ hãi, vội vàng nói: "Tại hạ tuyệt đối không có ý uy hiếp Ma quân bệ hạ. Tại hạ chỉ là vì thượng thần hào, cho nên bất chấp nguy hiểm, một mình chạy đến Ma giới để nói cho ma quân bệ hạ."

Đoạn Thần tối chán ghét ở trước mặt hắc ngoạn đầu óc người, ánh mắt như hàn băng, nhìn chằm chằm Ân trưởng lão, giọng nói bất thiện: "Bản quân ghét nhất là người không có đầu óc đứng trước mặt bản quân! Loại người ngu ngốc như vậy nói dối lừa nhỏ ba tuổi nó còn không tin, các người chạy tới trước mặt bản quân nói vậy thật là buồn cười, thật sự là sống quá lâu rồi nên não bị cứng chèn mất rồi sao! Thừa dịp bản quân còn chưa tức giận thì rời khỏi Ma giới đi. Nếu không thì bản quân sẽ phải truyền tin tức cho những lão đầu khác của Phụng Hoàng tộc đến đây nhặt xác cho người!"

Tuy trong lòng Ân trưởng lão tức giận nhưng cũng không dám thể hiện ra ngoài, chẳng những không dám phát hỏa mà còn phải che dấu mình đang tức giận. Gương mặt già cười lạnh, giải thích: "Ma quân bệ hạ hiểu lầm rồi, tại hạ tuyệt đối không có ý lừa gạt Ma quân bệ hạ! Câu nào tại hạ nói cũng đều là thật!"

"A! Câu nào cũng là thật sao? Nếu người nói những câu này là thật thì bản quân cũng nói cho người nghe. Đưa linh khí và Thánh quả của Phụng Hoàng tộc đến đây, bản quân sẽ dứt cho nạng. Như thế thì người không còn gì để nói nữa đúng không? Người có thể đi rồi, bản quân còn có chuyện quan trọng hơn phải làm, không rảnh nói chuyện với người!" Lúc này sắc mặt Đoạn Thần rất bình tĩnh, nhưng dưới sự bình tĩnh lại ẩn chứa một sự tức giận.

Ân trưởng lão á khẩu không trả lời được, tất nhiên hắn biết rõ Ma quân có năng lực đưa Linh khí từ Thần giới tới Ma giới. Điều khiến Ân trưởng lão giật mình nhất là: Ma quân tỏ vẻ 'Ai dám đem Thượng thần đi thì sẽ tiêu diệt người đó lập tức', không ngờ Ma quân không có ý buông tay! Điều này khiến Ân trưởng lão khó xử. Mấy vị trưởng lão bọn họ đã thương lượng rất tốt ở Thần giới rồi. Chỉ cần nói với Ma quân nếu như Thượng thần không thể hấp thu Linh khí và dùng Thánh quả, đến lúc đó sẽ đoán mệnh tan biến. Vốn dĩ cho rằng sau khi Ma quân biết thì sẽ sợ Thượng thần tan biến mà lập tức thả Thượng thần về Phụng Hoàng tộc. Không ngờ Ma quân nghe xong thì lại có dự định như vậy! Đây không phải là kết quả bọn họ dự đoán!

Ân trưởng lão cân nhắc một chút, sợ hãi nói với Đoạn Thần: "Ma quân bệ hạ, tuy rằng có thể làm như vậy nhưng có nguy hiểm quá lớn. Cho đến bây giờ người người ở Thần giới đều cho rằng thể hệ Thượng thần Chu Tước này của Phụng Hoàng tộc đến nhân gian một cách ngoài ý muốn, đầu thai chuyển thế chịu khổ ở đó. Họ không biết Thượng thần ở Ma tộc. Nếu bị người khác phát hiện Phụng Hoàng tộc và Ma tộc lên lút lui tới thì sao Phụng Hoàng tộc có thể đặt chân ở Thần giới được nữa?"

"Vậy thì không cần ở lại Thần giới ngây ngốc nữa, để Phụng Hoàng tộc chuyển đến Ma giới đi. Ma giới rộng lớn, bản quân vẫn có thể cho các người một vùng đất để dừng chân." Đoạn Thần đột nhiên cười rộ lên, cười hết sức kỳ lạ.

Ân trưởng lão bắt đầu hoài nghi bản thân, hoài nghi đầu óc hắn bị vật gì đó ngăn chặn rồi. Sao hôm nay khi ứng đối với Thượng thần Kỳ Lân và Ma quân đều bực bội tòng tâm vậy, hắn đều thấy tức giận mà không dám nói? Chẳng lẽ là do hắn lớn tuổi rồi ư? Trầm mặc một lát, Ân

trưởng lão lại lắc đầu, nghiêm túc nói với Đoạn Thần:

"Đa tạ ý tốt của Ma quân bệ hạ. Nhưng Phụng Hoàng tộc ta từ xưa đến nay đều ở Thần giới, sớm đã hấp thụ tiên khí của Thần giới vào trong xương cốt rồi. Nếu tùy tiện thay đổi hoàn cảnh thì chỉ sợ sẽ có nhiều Linh điều không thích ứng được, từ đây tuyệt chủng."

"A." Đoạn Thần lơ đãng nhẹ nhàng gạt đầu, giọng nói rất lạnh nhạt.

"A một cái là xong rồi sao? Không có gì để nói nữa ư? Ân trưởng lão thấy tức giận, hắn là người có đầu óc tốt nhất Phụng Hoàng tộc, sao khi đối diện với mấy người trẻ tuổi có tu vi lợi hại thì lúc nào cũng không kiềm chế được mà tức giận vì những lời nói của đối phương vậy? Ân trưởng lão bắt đầu nghĩ lại, trong lòng thâm niệm Thanh tâm chú để cho mình tỉnh táo lại. Rất lâu sau mới

chậm rãi mở miệng nói: "Ma quân bệ hạ, khi Thượng thần đến một độ tuổi nhất định thì bắt buộc phải hít Linh khí của Phương Hoàng tộc, nhất định phải dùng Thánh quả. Vì muốn tốt cho Thượng thần nên bây giờ chỉ có thể tạm thời dẫn nàng về Phương Hoàng tộc, để cho nàng chậm rãi hấp thụ Linh khí Phương Hoàng tộc, như vậy mới có thể để Thượng thần trường sinh cùng giống vị khác." Ngụ ý là: Nếu người muốn sống lâu thì trước hết phải để Thượng thần sống lâu. Muốn cho Thượng thần sống lâu thì nhất định phải để cho nàng về Phương Hoàng tộc!

□ Đoạn Thần cười lạnh, không chút khách sáo vạch trần Ân trưởng lão: "Nói đến đi nói lại không phải là người muốn đưa nàng đi sao? Bản quân nói cho người biết, đừng nghĩ đến việc dẫn nàng ra khỏi Ma giới!"

□ Thấy Ma quân đã từ chối thì Ân trưởng lão cũng không giả bộ nổi nữa. Khuôn mặt co quắp nhìn thẳng vào ánh mắt đầy khí lạnh của Đoạn Thần, Ân trưởng lão nói: "Chu Tước rất quan trọng với Phương Hoàng tộc ta, rốt cuộc phải làm gì thì Ma quân bệ hạ mới có thể trả Thượng thần lại cho tộc ta?"

□ "Bản quân đã nói sẽ không trả nàng lại cho các người! Bản quân và nàng đã có 'Cỏa Hồn chú' ràng buộc, linh hồn hai người khóa chặt với người. Ai biết được khi nàng rời khỏi tầm mắt của bản quân thì có xảy ra chuyện gì không!" Cả người Đoạn Thần tỏa khí lạnh, thái độ cực kỳ kiên định.

□ "Thì ra Ma quân bệ hạ lo lắng điều này. Chuyện này thì xin Ma quân bệ hạ không cần lo lắng, Phương

Hoàng tộc ta đã nghĩ kỹ xem làm sao dễ giải được “Tỏa Hồn chú” giữa Ma quân bệ hạ và Thượng thần rồi.

Nhất định bảo đảm Ma quân bệ hạ sẽ không phải chịu một chút tổn thương gì!” Ân trưởng lão thành thật bảo đảm với Đoạn Thần. Trong lòng lại thầm nghĩ: Nếu Ma quân sợ Thượng thần gặp chuyện không may rồi liên lụy đến mình thì vì sao lúc trước lại hạ “Tỏa Hồn chú” trên người Thượng thần chứ?

“Người nói cái gì? Các người có biện pháp giải “Tỏa Hồn chú” của bản quân sao? Hơn nữa còn bảo đảm bản quân sẽ không chịu một chút tổn thương nào?” Giọng nói của Đoạn Thần lạnh lùng, khí lạnh quanh thân bỗng chốc được thu lại.

“Ân trưởng lão cho rằng Ma quân đang vui vẻ, gật đầu khẳng định: “Đúng vậy! Vừa có thể giải “Tỏa Hồn chú” mà vừa bảo đảm Ma quân bệ hạ không chịu một chút tổn thương nào.”

Lấy được lời khẳng định của Ân trưởng lão, Đoạn Thần không hề phản ứng lại. Thân thể nghiêng về một bên rồi vịn một tay vào đầu hổ, nhắm hai mắt lại rơi vào trầm tư.

Bỗng nhiên nghĩ đến cái gì đó Đoạn Thần lại mở mắt ra, đầy tức giận đứng bật người lên, mắt nhìn Ân trưởng lão, cắn răng nói: “Không phải các người muốn làm nàng trọng thương, tổn thương linh hồn rồi để nàng đau thai chuyển thế, sau đó trùng sinh đó chứ!”

Ân trưởng lão ngậm chặt miệng, thấy Ma quân này đang đang sát khí thì lúc này có chút sợ hãi. Ân trưởng lão cũng không đoán ra thái độ hậu giả của Ma quân là gì.

của chúng không hoàn toàn như một đạo vậy giờ như một quân cờ vậy.

Thấy Ân trưởng lão chột dạ, Đoạn Thần biết rõ hắn đoán đúng rồi. Vừa nghĩ tới Phượng Hoàng tộc dám dùng cách thức cực đoan này để giải “Tỏa Hồn chú” giữa hắn và A Siêu, Đoạn Thần liền nổi trận lôi đình. Hắn không ngờ Phượng Hoàng tộc lại có ý nghĩ điên cuồng này! Nếu không phải coi bọn họ là đồng loại của A Siêu thì Đoạn Thần sẽ không truyền thư nói cho Phượng Hoàng tộc biết chuyện về “Tỏa Hồn chú”. Sở dĩ nói cho Phượng Hoàng tộc biết là vì muốn dùng nó để cảnh cáo Phượng Hoàng tộc, đừng bao giờ đi theo Thiên đế Hạ Di làm chuyện ngu xuẩn. Nhưng lại tuyệt đối không thể tưởng tượng được sau khi Phượng Hoàng tộc biết rõ chuyện “Tỏa Hồn chú” thì không chỉ không thành thật ngây ngốc mà còn dám suy nghĩ ra cách thức nguy hiểm này!

Đoạn Thần tức giận đến mức sùi bọt mép, tay đều run lên, trợn mắt nhìn Ân trưởng lão, cắn răng nghiêng lời nói: "Bản quân nói cho người biết, biện pháp này sẽ chỉ làm cho huyết mạch duy nhất của Chu Tước biến mất. Trong trận chiến cách đây không lâu nàng đã bị tổn thương đến linh hồn, nếu các người muốn nàng chết thì bất cứ lúc nào cũng có thể mang nàng đi!"

Ân trưởng lão không thể tin tưởng to mắt, miệng run rẩy: "Chuyện này, không, không thể nào! Thượng thần sẽ không khinh địch để mình bị thương như vậy!"

"Không thể nào? Sao lại không thể nào! Nàng chỉ mới có hai tuổi! Ngày đó đối thủ đánh nhau với nàng là ai? Đó là Hỏa vương uy phong lâm liệt, hùng bá một phương của mấy trăm năm trước. Từ Bạch hổ hóa thành Hắc hổ,

cho dù là Hạ Di ra sân thì cũng không thể an toàn rút lui!" Đoạn Thần tức giận cười, nghiêng răng nghiêng lợi nói với Ân trưởng lão.

□ Ân trưởng lão thất bại lui về sau hai bước, thân thể cong lên, trông cực kỳ già nua. Miệng liên tục run rẩy, thật lâu sau mới nói lắp: "Nếu đã vậy, Thượng thần, linh hồn Thượng thần, linh hồn bị thương, vậy, vậy thì không có cách nào tách linh hồn ra khỏi Ma quân rồi."

□ Đoạn Thần lạnh lùng nhìn Ân trưởng lão một cái, giọng nói cực kỳ kén: "Nếu mục đích lần này đến đây đã không thành rồi thì lập tức biến mất khỏi Ma giới đi! Bản quân không muốn lãng phí thời gian với người nữa, không muốn nhìn thấy người nữa!"

□ Ân trưởng lão lấy lại tinh thần, kêu Đoạn Thần: "Ma quân tệ hại! Thượng thần nàng, bây giờ nàng như thế nào?"

□ "Không khác gì vật chết." Nói xong, Đoạn Thần đầu cũng không quay lại, tiếp tục nhắc chân bỏ đi.

□ Ân trưởng lão đuổi theo, vội vàng hô: "Ma quân tệ hại! Tại hạ có thể cứu Thượng thần! Có thể làm cho Thượng thần tốt hơn!"

□ Đoạn Thần nghe vậy thì dừng lại. Lúc này tim hắn đập nhanh gấp ba lần. Mặc kệ Ân trưởng lão nói thế nào cũng không nghe, diexndafnlêquysdôn nhưng Đoạn Thần biết rõ hắn động tâm. Thậm chí dưới đáy lòng Đoạn Thần cũng hướng về phía lời nói của Ân trưởng lão, tin tưởng Ân trưởng lão thật sự có thể cứu A Siu.

A Siêu vốn là Phượng Hoàng, Phượng Hoàng tộc nhất định có cách để cứu A Siêu!

□ Đuổi theo Đoạn Thần, Ân trưởng lão không dám thờ, mở miệng nói: "Ma quân tệ hạ nhất định phải tin tưởng tại hạ! Tại hạ có cách giúp người tốt hơn! Thượng thần là huyết thống cao quý nhất của Phượng Hoàng tộc, Phượng Hoàng tộc sẽ không lấy huyết mạch của Chu Tước ra để nói đùa! Trước kia có nhắc tới cách giải "Cỏa hồn chú", nhưng điều kiện tiên quyết là thân thể Thượng thần và linh hồn phải hoàn chỉnh mới được. Bây giờ biết được linh hồn Thượng thần bị thương, Phượng Hoàng tộc nhất định không dám dùng cách kia nữa!"

□ Đoạn Thần lén mắt quan sát Ân trưởng lão, thấy thái độ hẩn chân thành, trên mặt đầy lo âu và sợ hãi thì trong lòng do dự.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 60: Chuyện Quỷ Dị Ở Rừng Tịch Vụ (Rừng Tối Đầy Sương Mù)

Gần đây Thần giới liên tục có việc vui khiến các thần tiên ngạc nhiên mừng rỡ không ngừng. Đầu tiên là Thượng thần Kỳ Lân tu dưỡng tốt rồi xuất quan bây giờ lại là Đại Thượng thần của Phượng Hoàng tộc trở về Thần giới, chuyện vui tới liên tục, Thần giới ngập tràn tiếng cười hoan hô

Nhưng điều khiến người ta hết sức tò mò là: Thượng thần của Phượng Hoàng tộc được tìm về nhưng lại cả ngày ở trong tộc, chưa bao giờ xuất hiện trước mặt mọi người.

Sau đó nhờ bốn vị đại thần của Phượng Hoàng tộc giải thích thì các thần tiên mới hiểu rõ nguyên nhân. Thì ra lúc này Thượng thần Phượng Hoàng tộc còn hình trứng nên không thể tùy ý đi lại cho nên không thể gặp ai.

Bởi vì Thượng thần mới của Phượng Hoàng tộc vẫn còn hình trứng nên không thể thăm hỏi kết giao cho nên các vị thần tiên đều nhìn về phía Thượng thần Kỳ Lân của Hoa Dục.

Gần đây Hoa Dục xã giao không ít, như vậy nhiều thần tiên thay phiên nhau đến thăm hỏi, hẩn cũng thấy có chút buồn phiền. Nghĩ mình bị mọi người làm phiền như thế vị ở phía Nam kia lại nhẹ nhõm như vậy, Hoa Dục lại sinh lòng khó chịu, quyết định đi quấy rối Phượng Hoàng tộc. Người khác không biết rõ tình huống của Phượng Hoàng tộc nhưng hẩn hiểu rất rõ. Cái gì mà Thượng thần của Phượng Hoàng tộc còn là trứng chứ, lừa gạt đám thiếu tiên ngốc kia thì có thể nhưng lừa gạt hẩn thì không được. Hoa Dục nhớ lại trước kia nghe thấy thủ hạ đã hứa bảo vệ cuộc nội đấu của Ma tộc. Kể cả chuyện Phượng Hoàng Chu Tước xuất hiện đầy kinh hãi ở Ma giới cùng với chuyện Chu Tước giúp đỡ Ma quân đấu với Hồ vương sự, hẩn đều biết hết.

Vốn dĩ cũng lưỡng lự trước được là Phượng Hoàng tộc không thể nào đưa Phượng Hoàng Chu Tước từ chỗ Ma quân Đoạn Thần về, như thế Thiên đế nhất định sẽ nắm lấy cơ hội cho hẩn lãnh binh tấn công Ma giới, thừa dịp Ma tộc còn chưa khôi phục như trước để đánh một trận. Không ngờ, Ân

trường lão lại thật sự đưa được Phượng Hoàng Chu Tước từ chỗ Ma quân về, tất cả đều ngoài dự đoán của hắn. Nếu Phượng Hoàng Chu Tước còn ở chỗ Ma quân Đoạn Thần thì chắc chắn sẽ lấy cớ này để xuất binh đánh Ma giới. Mà hắn cũng có thể đánh với Đoạn Thần một trận để báo thù cho đại thù suýt mất mạng của lần trước! Chỉ tiếc là không còn cơ hội nữa ...

Sắc mặt âm trầm đi tới chỗ Phượng Hoàng tộc ở phía Nam, đứng ở ngoài kết giới chỗ cửa chính, Hoa

Đục bị tiểu thần giữ cửa ngăn lại.

□ "Vị tiên quân này, xin tha thứ tiểu tiên không có mắt, không biết thân phận tiên quân là gì?" Tiểu thần giữ cửa ấy này cười hỏi Hoa Đục.

□ "Bốn thần chính là Kỳ Lân Hoa Đục." Bị người khác ngăn lại hỏi thì Hoa Đục liền thay đổi sắc mặt, lập tức chuyển từ băng hàn sang nắng xuân, cực kỳ ấm áp.

□ Vừa nghe người đến đại danh thì tiểu thần lập tức biết rõ thân phận hắn. Cung kính hành lễ một cái, cúi đầu hỏi thăm: "Tiểu thần gặp qua Thượng thần Kỳ Lân, không biết Thượng thần Kỳ Lân giá lâm có gì muốn dặn dò?"

□ "Kể từ khi nghe nói tin tức của Thượng thần Phượng Hoàng, Bốn thần vẫn luôn muốn đến Phượng Hoàng tộc xem thử một chút. Nhưng mấy ngày trước Bốn thần bị các vị tiên gia đến thăm nên không tìm được thời gian. Hôm nay rút ra chút thời gian tới đây đi dạo." Hoa Đục cười nhẹ, ra vẻ quân tử khiêm tốn nhún nhường, cực kỳ ôn nhu.

□ Tiểu thần giữ cửa nghe nói vậy thì khó xử nói: " Chắc hẳn Thượng thần Kỳ Lân cũng đã nghe nói lúc này Thượng thần tộc ta không thể gặp khách."

□ Hoa Đục phát tay nói: "Bốn thần biết, lúc này Thượng thần Phượng Hoàng không thể gặp khách, gặp Thượng thần Phượng Hoàng cũng chỉ là nói vậy thôi."

Lân này. Bồn thần đèn chui yêu không phải dễ gặp
Thượng thần mà là có chuyện tìm Ấn đại thần."

▢ Tiểu thần vừa nghe thấy thế thì do dự một chút rồi để
Thượng tiên sau lưng dẫn Hoa Dục tiến vào.

▢ Sau khi đi theo Thượng tiên vào Phương Hoàng tộc, đi
đến một con đường nhỏ vắng vẻ, Hoa Dục phát tay với
Thượng tiên dẫn đường ở phía trước một cái. Thượng tiên
đó đi thêm được hai bước rồi liền ngã xuống mặt đất. Hoa
Dục nhếch khóe miệng, đầy khinh thường, biến Thượng
tiên thành một tảng đá, lắc mình một cái hóa thành bộ
dáng Thượng tiên đó rồi sải bước đi dạo trong Phương
Hoàng tộc.

▢ Bên trong rừng Tịch Vụ, mấy vị trưởng lão mới vừa
thi hành pháp với A Sưu xong, mệt mỏi ra khỏi kết giới.
Mấy vị trưởng lão vừa ra ngoài thì trong rừng Tịch Vụ
khôi phục về yên tĩnh, ngoại trừ âm thanh gió thổi cỏ lay
thì không có tạp âm nào khác.

▢ Đột nhiên một thân ảnh âm thầm xuất hiện ở ngoài kết
giới. Dứng ngoài kết giới tinh tế quan sát một lượt, Hoa
Dục đột nhiên cười rộ lên. Nhếch miệng nở nụ cười lạnh
quyến rũ mất hồn. Một luồng sáng đỏ xuất hiện ở phía xa
xã, Hoa Dục đánh về phía kết giới.

▢ Lúc Hoa Dục phá giải được kết giới thì đột nhiên cảm
nhận được một hơi thở xa lạ. Loại hơi thở này giống tiên
nhưng lại không phải tiên khiến Hoa Dục sinh lòng cảnh
giác, lập tức thu tay lại rồi rút lui nhanh như tia chớp.

▢ Mới vừa bỏ chạy thì Hoa Dục chậm rãi khôi phục tinh
thần. Đến hồi này hơi thở xa lạ lúc nãy là yêu ma

uớc. Quan hoàn nghĩ nơi này xa lạ lúc này là yên mà.

Phượng Hoàng tộc có thể dễ dàng đưa Phượng Hoàng Chu Tước từ Ma giới về, không biết có phải đã đồng ý với Doạn Thần cái gì rồi không. Nghĩ như thế Hoa Dục lại thấy không sai, nhất định Phượng Hoàng tộc và Ma tộc có giao dịch gì đó.

□ Hoa Dục cong khóe miệng lên nở một nụ cười quý dị. Thật là thú vị, mặc dù lúc này còn không biết Phượng Hoàng tộc và Ma quân đã nói những gì hay có giao dịch gì. Nhưng Hoa Dục tin tưởng cuộc giao dịch này liên quan đến Phượng Hoàng Chu Tước. Muốn biết được Phượng Hoàng tộc và Doạn Thần có giao dịch gì thì điểm mấu chốt trong đó vẫn là Phượng Hoàng Chu Tước.

□ Nghĩ đến Phượng Hoàng Chu Tước, Hoa Dục cười càng sâu. Phượng Hoàng Chu Tước đã sớm biến hóa, Phượng Hoàng tộc lại nói dối lấy cớ không cho Phượng Hoàng Chu Tước gặp người, đây là vì muốn câu giờ. Rừng Tích Vụ chính là nơi quan trọng của Phượng Hoàng tộc, trong đó có hỏa trì (có thể hiểu là ao/hồ lửa), là thứ thuốc chữa thương rất tốt mà thế gian hiếm có. Năm đó nếu không phải Thiên đế đồng ý với Phượng Hoàng tộc ba điều kiện thì Phượng Hoàng tộc và Đại thượng thần đời trước cũng là Thiên hậu bây giờ sẽ không dễ hấn vào trong rừng Tích Vụ chữa thương hơn một tháng trong hỏa trì. Vừa rồi mấy lão già kia vác về mặt mệt mỏi đi từ trong rừng Tích Vụ ra ngoài cho thấy nhất định Phượng Hoàng Chu Tước ở bên trong! Sắc mặt mệt mỏi là vì sử dụng pháp thuật quá độ, bọn họ tự thi pháp cho Phượng Hoàng Chu Tước! Nhất định là Chu Tước bị thương!

□ Suy nghĩ mọi thứ cẩn thận xong thì mắt Hoa Dục cong thành hình trăng lưỡi liềm. Lầm bầm lầu bầu vài chữ:

"Thật là thú vị, cực kỳ thú vị. Nếu không quay lại xem một chút lỗ hổng qua gì đó thì thật là đáng tiếc." Nói xong Hoa Dục quay người lại. Hơi thở như tiên như ma vừa rồi nhất định là yêu ma, không biết Đoạn Thần phái yêu ma ở ẩn bên trong Phương Hoàng tộc là có mục đích gì.

□ Trở lại chỗ cũ, Hoa Dục không có phát hiện ra hơi thở lúc nãy nữa, mày đen cau lại rồi nghĩ đến cái gì đó lại giãn ra.

□ "Nếu đã không gặp được thì cũng không sao. Lúc này không ai làm phiền, không lảng đi vào nhìn thì xem coi Phương Hoàng Chu Tước thế hệ này có bộ dáng gì, bây giờ đã biến hóa thế nào rồi." Cười nhạt lẩm bầm vài tiếng, Hoa Dục nâng đôi tay thon dài trắng thuần ra đánh về phía kết giới.

□ Một hồi lâu có một luồng sáng vô hình đánh vỡ kết giới, Hoa Dục nhấc chân chậm rãi đi vào.

□ Năm đó hẳn chỉ còn dư lại một chút hơi tàn, dường như trong rừng Tích Vụ một tháng, lúc nào cũng rối loạn, không thể tỉ mỉ xem xét cảnh tượng nơi này. Không biết mấy trăm năm qua nơi này có thay đổi gì không

□ Hoa đen như mực lớn nhỏ đủ kiểu, đủ mọi màu sắc làm đẹp trên cỏ xanh, trông vẫn như xưa. Lớp cỏ như một tấm vải cản đường. Hoa Dục đẩy đám cỏ rũ xuống, khẽ khom người chậm rãi đi về phía trước. Càng đi Hoa Dục càng có cảm nhận mãnh mẽ. Đây là sự gào thét tới từ trong cơ thể, dường như có một lực đẩy dẫn dắt Hoa Dục đi về phía

trước. Hỏa tri của Phượng Hoàng tộc có thể chữa trị tất cả Linh thú có thuộc tính nóng. Năm đó Hoa Dục từng trị liệu ở đây, thân thể hân hô hào khao khát hỏa tri.

□ Dây lổp cở cuối cùng ra, Hoa Dục dừng lại, hai tròng mắt lẳng lẳng nhìn chăm chăm nữ tì đang ngâm mình trong hỏa tri ở phía trước.

□ Trong hồ nước đỏ tươi có một nữ tì lỏa lồ đang ngâm trong đó, cảnh tượng này xinh đẹp ưốt át. Nhưng người trong ao có khuôn mặt trẻ trung, khuôn mặt sạch sẽ thanh tú hoàn toàn không hợp với cảnh tượng xung quanh. Hoa Dục nhìn đến xuất thần, đây là thể hệ Phượng Hoàng Chu Tước mới sao? Thể hệ Phượng Hoàng Chu Tước mới này cũng chỉ hơn hai tuổi, khuôn mặt nữ tì trước mắt này nhìn như đã được trăm tuổi rồi vậy, nhất định là có vấn đề.

□ Hoa Dục nghĩ không ra nên giờ chân đi về phía A Siu. Dừng lại trước mặt A Siu, mắt quan sát cả người A Siu.

□ Rất lâu sau vẫn không nhìn ra được gì, Hoa Dục ngồi xổm xuống, vịn tay muốn đụng vào A Siu. Bỗng nhiên lá cỏ ở bốn phía như thanh đao sắc bén hợp thành một đoàn liên tục đánh về phía Hoa Dục không ngừng.

□ Hoa Dục vội vàng lui về phía sau mấy bước, thiết lập một kết giới bảo vệ mình, nheo mắt lại rồi cảnh giác quan sát bốn phía. Không phát giác được hơi thở của Linh thú nào khác, Hoa Dục nhìn về phía người trong ao. Phát hiện người trong ao đã biến mất không biết từ lúc nào! Nhanh chóng nhìn xung quanh nhưng vẫn không phát

hiện A Siêu đầu, Hoa Đục thâm nghĩ có điều kỳ lạ nên không dám ở lại lâu mà lập tức bỏ chạy.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 61: Thượng Thần Biến Mất Không Thấy Đầu Nữa

Trong Huyền Diệp điện, Đoạn Thần đang nghỉ trưa bỗng nhiên mở mắt ra, khiến Hàn hộ pháp đang đứng đợi lệnh bên cạnh bị dọa, không biết chuyện gì xảy ra nên quan tâm hỏi: "Quân thượng, làm sao vậy? Người không sao chứ?"

Mặt mũi Đoạn Thần đầy hàn khí, không có lên tiếng. Nhưng bàn tay lại nắm chặt thành quyền, bóp rất mạnh.

Vừa rồi đang ngủ yên ổn thì Đoạn Thần đột nhiên cảm nhận được A Siêu đang kêu gọi hắn. Trong mộng bộ dáng A Siêu cực kỳ đáng thương, cả người đều nhỏ đi, biến thành bộ dáng như lúc ban đầu gặp nàng. Trong lòng Đoạn Thần bất an, khi bình tĩnh trở lại thì vẻ mặt lạnh nhạt mở miệng hỏi Hàn hộ pháp: "Gần đây Linh hộ pháp có tin tức gì không?"

"Khởi bẩm Quân thượng, kể từ hai tháng trước tiểu chủ bị Ân đại thần mang đi, Linh hộ pháp đi theo thì nửa tháng trước có truyền một lần tin tức về, nói tiểu chủ đều bình an, Phụng Hoàng tộc đúng là toàn tâm toàn lực chữa thương cho tiểu chủ. Trừ tin tức này thì trong nửa tháng trở lại đây không nhận được tin tức gì từ Linh hộ pháp nữa." Hàn hộ pháp cúi đầu bẩm báo với Ma quân rồi ngừng đầu lên nhìn Ma quân một cái, quan sát sắc mặt Ma quân.

"Nửa tháng rồi vẫn không có tin tức truyền đến? Linh hộ pháp ở Thần giới cả ngày làm gì! Lập tức truyền tin kêu hắn trở về, bản quân có chuyện cần hỏi hắn!" Đoạn Thần cảm thấy bất an, trong mộng A Siêu gọi quá mạnh mẽ nên hắn sợ A Siêu đã xảy ra chuyện. Khoảng thời gian đó xấu đó không ở bên cạnh hắn nên lúc nào hắn cũng rất bất an, mỗi ngày trôi qua đều rất buồn tẻ nhàm chán, lúc phê sô con thường xuyên thất thần nghĩ về nàng. Vừa rồi đang ngủ lại xuất hiện cảnh tượng tượng đó khiến Đoạn Thần sợ hãi.

"Dạ, thuộc hạ sẽ đi ngay!" Hàn hộ pháp thấy sắc mặt Ma quân bất thường nên không dám chần chừ mà đáp lại rồi lập tức đi làm việc.

Cùng lúc đó, Phụng Hoàng tộc Thần giới đã xảy ra chuyện lớn khiến bốn vị trưởng lão và Linh hộ pháp được Đoạn Thần đưa tới Thần giới để chăm sóc A Siêu đều kinh hãi.

Không thấy A Siêu đâu nữa! Cả người nàng âm thầm biến mất trong rừng Tịch Vụ, không ai biết trong đó đã xảy ra chuyện gì, tại sao một người sống sờ sờ lại biến mất không thấy đâu được! Để lại một đống hỗn độn khiến người khác nóng lòng như lửa đốt.

"Bốn vị trưởng lão, lúc trước đưa tiểu chủ rời khỏi Ma giới các ngươi đã bảo đảm rất giỏi, nhất định sẽ có hết sức trị liệu cho tiểu chủ, không cho tiểu chủ bị bất cứ thương tổn và uy hiếp gì. Nhưng tình huống hôm nay là sao? Tiểu chủ đi đâu rồi?" Linh hộ pháp cắn răng, diễn dafnlê quysdôn đề nén sự tức giận ép hỏi bốn vị trưởng lão. Hắn cũng không nghĩ ra, một giây trước hắn mới nhìn thấy A Siêu, sao giây tiếp theo lại biến mất không thấy tăm hơi? Chỉ trong tích tắc như vậy thôi, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

"Chuyện này, xin Linh Đại hộ pháp an tâm đừng nóng vội. Không thấy Thượng thần đâu chúng ta cũng cực kỳ sốt ruột lo lắng. Phụng Hoàng tộc đã âm thầm tìm khắp Thần giới rồi, trước tiên cứ chờ một chút." Quý trưởng lão bực bội bất an, nhưng vẫn tỏ vẻ bình tĩnh để trấn an Linh hộ pháp.

Linh hộ pháp lạnh lùng nhìn Quý trưởng lão rồi im lặng.

Lúc Phụng Hoàng tộc âm thầm tìm kiếm A Siêu thì không biết là ai để lọt tin tức ra ngoài, Thần giới đột nhiên truyền tin Thượng thần Phụng Hoàng tộc bị mất tích làm các vị tiên gia đều kinh hãi. Tại sao Thượng thần Phụng Hoàng tộc mới vừa tìm được nhưng lại không thấy đâu nữa? Người suy nghĩ sâu một chút thì có thể thấy trong đó có âm mưu, người đầu óc đơn giản thì chỉ thấy kỳ quái tại sao Thượng thần của Phụng Hoàng tộc lại bị mất tích thôi? Vất vả lắm Phụng Hoàng tộc mới tìm được Thượng thần về, bây giờ bị mất sao lại không coi trọng được chứ?

Bốn vị trưởng lão của Phụng Hoàng tộc nóng lòng như lửa đốt, nghe nói Thiên đế muốn giá lâm đến Phụng Hoàng tộc thì cũng nhịn không được thâm nung trong lòng.

"Linh Đại hộ pháp, Thiên đế muốn tới đây, ngươi vẫn nên về Ma giới trước đi! Truyền tin không thấy Thượng thần nữa cho Ma quân bề hạ biết, Ma quân bề hạ nhất định sẽ giúp đi tìm Thượng thần. Trước mắt Thiên đế muốn tới, pháp lực hắn cao thâm, chỉ sợ sẽ nhận ra thân phận của ngươi, đến lúc đó sẽ phiền phức." Sắc mặt Ân trưởng lão âm trầm, nghiêm túc nói với Linh hộ pháp.

Nghe nói vậy, nghĩ đến gương mặt lạnh lẽo như băng của Ma quân sau khi biết

tiểu chủ biến mất, Linh hộ pháp sợ run cả người. Mặc dù trong lòng sợ bị Ma quân giáng tới nhưng vừa nghĩ tới

bây giờ không biết A Siu sống chết thế nào thì Linh hộ pháp lại nghiêm túc gật đầu, đồng ý với Ấn trưởng lão. Không hề do dự mà lập tức rút khỏi Thần giới.

□ Đi được nửa đường, Linh hộ pháp nhận được tin Hàn hộ pháp truyền đến, là Ma quân ra lệnh hấn lập tức về Ma giới. Nhận được tin tức này, Linh hộ pháp thăm nghi ngờ, cũng không dám trì hoãn nữa mà tăng tốc đi về phía Ma giới.

□ Sau khi Linh hộ pháp rời đi, bốn vị trưởng lão nghênh đón Thiên đế vào Phương Hoàng tộc. Còn chưa chờ các trưởng lão lên tiếng thì Thiên đế Hạ Di đã đánh đòn phũ phàng, hờn giận nói: "Phương Hoàng tộc các người có ý gì! Tìm được nữ đế rồi, không cho trẫm gặp mặt thì thôi đi. Lúc này chưa được bao lâu đã vứt bỏ nữ đế! Nếu Đại thượng thần mà cũng không chăm sóc được thì trẫm thấy Phương Hoàng tộc cũng không còn cần thiết tồn tại nữa!"

□ Mặc trưởng lão nghe vậy thì cực kỳ tức giận muốn lên tiếng thanh minh nhưng lại bị Ngọc trưởng lão âm thầm ngăn lại. Sắc mặt bốn vị trưởng lão đều rất khó coi, trong lòng đều hết sức tức giận. Thượng thần biến mất khó hiểu, tin tức lập tức bị truyền ra ngoài, lúc này Thiên đế lại đột ngột giá lâm, điều này khiến Ấn trưởng lão và Quý trưởng lão đều không thể không hoài nghi, Thượng thần gặp chuyện không may có liên quan đến Thiên đế. Dù không phải do Thiên đế làm, thì nhất định là do Thiên đế bày mưu tính kế để Long tộc hoặc là Kỳ Lân tộc làm!

□ Nghĩ đến người trước mặt là người khởi xướng vậy mà còn dám tỏ vẻ tức giận đến chỉ trích uy hiếp Phương Hoàng tộc, Ấn trưởng lão và Quý trưởng lão càng khó

thở thở, nét mặt già nua đầy nếp nhăn tức đến mức đỏ lên.

▣ Ân trưởng lão hít sâu điều chỉnh tâm trạng mình, cố hết sức bình tĩnh lên tiếng đáp lại: "Khởi bẩm Thiên đế, lúc Thượng thần trở về đúng là bất tiện gặp người ngoài. Lúc ta tìm được Thượng thần về thì Thượng thần bị trọng thương, vì bảo vệ an toàn cho Thượng thần cho nên mới nói là không cho Thượng thần gặp bất cứ kẻ nào. Sau khi Thượng thần được đưa về Thần giới thì ra liền cho nàng ngấm mình chữa thương trong ao hóa của rừng Tích Vụ. Hai tháng trước đều không xảy ra chuyện gì, nhưng mà hôm nay lại không thấy tung tích Thượng thần đâu! Chỉ để lại một ít dấu vết đánh nhau rồi liền biến mất không thấy bóng dáng!"

▣ Thiên đế Hạ Di nghe Ân trưởng lão nói xong thì lông mi nhăn nhó khó coi. Nhìn không được thâm găm hét: "Khuê nữ của hần! Vừa ra đời còn chưa gặp qua lần nào, khi được tìm trở về cũng không được gặp mặt một lần, bây giờ còn bị mất tích! Cái tên khốn kiếp nào tạo nghiệp chướng như thế, dám cố ý đồ với khuê nữ của hần. Trong nháy mắt, đối tượng đáng hoài nghi nhất xuất hiện ở trong đầu Thiên đế là - - Ma quân Đoạn Thần!

▣ Nghĩ tới nghĩ lui, Thiên đế Hạ Di cũng chỉ nghĩ ra Đoạn Thần. Lúc đầu hần cũng không biết rõ lắm về cuộc nội chiến ở Ma giới cách đây không lâu, sau khi kết giới ở Ma giới bị Phương Hoàng Chu Tước chọc thủng thì hần liền vào trong Ma giới để theo dõi mọi chuyện. Chứng kiến khuê nữ đang giúp Ma quân Đoạn Thần đấu với Hồ vương, Hạ Di lại lo lắng. Mặc dù hần tự hào vì khuê nữ của mình được như thế nhưng đồng thời lại sợ khuê nữ sẽ đứng về phía Ma quân, có khả năng sẽ nhận

mà không ai phát hiện, còn thân không biết quý không hay
lặng lẽ tiến vào rừng Tích Vụ đưa Thượng thần đi?
Bây giờ dù có như thế nào thì Ân trưởng lão cũng đều
thấy Thiên đế không vừa mắt, người này là Thiên đế!
Là người Long tộc, vì Long tộc thì có gì mà không thể
làm! Tóm lại ở trong lòng Ân trưởng lão Thiên đế đã
bị xếp vào đối tượng hoài nghi. Chờ đuổi được Thiên đế
đi rồi thì nhất định phải để Phương Hoàng tộc âm thầm
thăm dò tình hình Long tộc một chút, xem thử coi có phải
Long tộc bắt Thượng thần đi không!

□ Lúc này trong lòng Hạ Di lực bội, càng nhìn mấy
 gương mặt già nua đầy nếp nhăn này thì càng tức giận,
càng nhìn càng phiền lòng. Trước mắt hẳn cũng không
nói gì, cũng không tra xét rõ ràng, Hạ Di dứt khoát nói:
"Trẫm cho Phương Hoàng tộc các người một tháng, tùy
ý điều tra ở Thần giới. Phàm là đối tượng hoài nghi từ
thần cấp trở xuống thì đều có thể tùy ý điều tra, không cần
hỏi ý trẫm." Hạ Di nhìn thấy ra bây giờ Phương Hoàng
tộc đang hoài nghi người trong Thần tộc, nếu không cũng
sẽ không ung dung lực soát khắp Thần giới mà không
phải thông báo cho hẳn trước như vậy. Xem ra Phương
Hoàng tộc cũng đề phòng Long tộc, dĩ nhiên là quy định
chỉ sợ bọn họ cũng đang hoài nghi chuyện này do Long
tộc gây nên. Hừ! Không bằng để bọn họ tra cho rõ ràng
xem rốt cuộc chuyện này do ai làm! Nếu không tra được
từ trong Thần giới thì để bọn họ đến Ma giới tra đi! Vừa
vặn xem thử rốt cuộc có phải tiểu tặc khốn kiếp Ma
quân Đoạn Thần kia cướp khuê nữ của hắn đi không!
Nếu là như vậy thì nhất định phải đánh một trận, dạy dỗ
cái tên tiểu tặc khốn kiếp không biết trời cao đất rộng kia
mới được!

□ "Phương Hoàng tộc nhất định sẽ dốc hết sức lực, tận

... và những vị tướng tộc như định sẽ chờ nơi sâu vực, tận tâm tận lực điều tra rõ chuyện này, tìm Thượng thần trở về!" Quý trưởng lão lên tiếng đáp lại mệnh lệnh của Thiên đế. Thấy Quý trưởng lão đã tỏ thái độ thì ba vị trưởng lão khác cũng đều phụ họa theo. Lấy được sự đồng ý của Phượng Hoàng tộc thì lúc này Thiên đế mới bực bội rời khỏi Phượng Hoàng tộc.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 62: Không Cảm Nhận Được A Sứ Nữa

"Cái gì? Người lặp lại lần nữa! Không thấy A Sứ đâu! Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!" Đoạn Thần chống đỡ đứng dậy, khắp người đầy sát khí, lạnh lẽo nhìn Linh hộ pháp.

"Quân, Quân thượng, tiểu chủ, tiểu chủ thật sự không thấy đầu nữa. Thuộc hạ và bốn vị trưởng lão vẫn thi pháp chữa thương cho tiểu chủ như thường ngày, sau đó đi vào nhìn tiểu chủ một chút, không phát hiện tiểu chủ có gì khác thường, sau đó nghĩ rằng có lẽ tiểu chủ sẽ thích rượu tiên nên muốn lấy cho tiểu chủ nếm thử. Thuộc hạ chỉ rời đi trong chớp mắt thôi nhưng vừa về đến thì liền không thấy tiểu chủ đâu!" Run rẩy thân thể, miệng cũng run rẩy nói hết lời, Linh hộ pháp cúi đầu không dám nhìn Ma quân đang tức giận.

"Người cút, mau chóng biến mất khỏi tầm mắt bản quân!" Hít sâu một hơi, Đoạn Thần nhắm mắt xoa người. Nếu không phải cố kỵ quan hệ tốt đẹp giữa A Sứ và Linh hộ pháp thì lúc này Đoạn Thần hận không thể phế Linh hộ pháp đi.

Linh hộ pháp ngây ngẩn cả người, còn chưa kịp phản ứng thì Hàn hộ pháp đang im lặng đứng bên cạnh thấy thế liền dùng sức đạp Linh hộ pháp một cước, thấp giọng mắng: "Ma quân kêu người biến, không nghe thấy sao! Mau cút đi!"

Bị Hàn hộ pháp đạp đau, Linh hộ pháp hoàn hồn, liền lăn một vòng liều mạng chạy ra ngoài.

Trong Huyền Diệp điện, ngoại trừ tiếng hít thở âm trầm của Đoạn Thần thì không có chút tạp thanh nào khác. Hàn hộ pháp đứng phía dưới cảm thấy sát khí Ma quân quá nặng nên cố gắng thu bớt hơi thở của mình lại, giảm bớt sự tồn tại của mình xuống.

Không biết qua bao lâu, hơi thở của Đoạn Thần dần dần vững vàng lại. Ngón tay thon dài vịn chặt đầu hồ ở ngai vàng, Đoạn Thần chậm rãi xoa người. Đôi mắt trong suốt bình tĩnh như nước, nhìn Hàn hộ pháp, giọng nói có chút trầm thấp, nói: "Người lui xuống đi!"

Hàn hộ pháp có chút lo lắng cho trạng thái của Ma quân, nhưng lại không dám cãi lệnh, nghĩ nên đi ra ngoài trước, để Ma quân ở đây một mình, mình phòng thủ ở ngoài điện. Hàn hộ pháp gật đầu, chấp tay xoa người rồi đi.

Sau khi Hàn hộ pháp rời đi, trong điện chỉ còn lại Đoạn Thần. Đoạn Thần nhụt chí ngồi xuống, cúi thấp đầu, mệt mỏi vươn tay chống trán.

Đồ xấu đã xảy ra chuyện gì? Người đi đâu? Bây giờ thân thể đang ở chỗ nào? Vẫn mạnh khỏe chứ?

Rất nhiều vấn đề có liên quan đến A Sứ không ngừng hiện lên trong đầu Đoạn Thần khiến hắn càng nghĩ càng bực bội bất an. Đột nhiên nghĩ đến cái gì đó, Đoạn Thần đột nhiên vỗ bàn một cái, bỗng nhiên đứng dậy bay về phía Lăng Hoa Điện. Tốc độ cực nhanh, khiến Hàn hộ pháp đứng giữ cửa ở ngoài điện cũng không cảm nhận được Ma quân đã ra khỏi Huyền Diệp điện.

Vọt tới Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần sột ruột nhanh chóng mở túi gấm ra, lấy ra chú A Sứ đã chép ra, tờ giấy nhiều nếp nhăn được Đoạn Thần dịu dàng đặt trên giường bạch ngọc. Đoạn Thần lập tức lên giường, ngồi xếp bằng trước tờ giấy, đầu tiên thiết hạ vài kết giới rồi sau đó mới nhắm mắt tiến vào trạng thái bất động.

Không gian mù mịt sương mù, không nhìn rõ phương hướng. Đoạn Thần lần mò trong sương mù đi về phía trước, đi dạo rất lâu vẫn không tìm được bóng dáng A Sứ, Đoạn Thần nóng nảy. Cũng không để ý hình tượng cao ngạo ngày thường, la lên: "Đồ xấu xí! Người ở đâu! Mau ra đây cho bản quân! Nếu trong vòng

nửa chén trà người không xuất hiện trước mặt bản quân thì

+ \ . . . . . + \ . . . . . + \ . . . . . + \ . . . . . + \ . . . . .

đương trách sau này quan an đoạn nghĩa tuyệt với người!"

▢ Sau khi kêu lên thì Đoạn Thần chờ đúng một chén trà nhưng vẫn không thấy ai đáp lại. Tâm trạng Đoạn Thần âm u như ngã từ trên mây xuống u cốc, nếu linh hồn A Sưu đã khôi phục toàn bộ thì nhất định có thể cảm nhận được giọng hắn gọi rồi đáp lại hắn. Nhưng hắn chờ khoảng một chén trà vẫn không có ai đáp lại, như vậy cho thấy cái gì? Cho thấy linh hồn A Sưu không hề hoàn hảo, hoặc là linh hồn A Sưu đang bị nhốt trong kết giới! Chỉ có thân thể và linh hồn bị chia lìa mới nhốt linh hồn trong một cái kết giới, vì vậy hắn mới cảm nhận không được. Nghĩ vậy thì Đoạn Thần liền run rẩy lên.

▢ Mặt trời dần dần xuống núi, bầu trời tối tăm. Nhưng Ma giới lại cực kỳ chói mắt, khắp trăm dặm Ma đô, trong bốn dãy phố, mười hai ngõ hẻm, vạn gia đình đều được thắp đèn, phản thịnh sáng chói, đẹp không sao tả xiết.

▢ Đoạn Thần mở mắt ra, ngây dại nhìn chằm chằm tấm điện đen tối. Thật lâu sau mới tỉnh táo lại, trầm trọng thờ dài, vung tay lên thì trong điện liền lập tức sáng lên.

▢ Căn thận cất kỹ tờ giấy sao chép ma chú của A Sưu, Đoạn Thần giải kết giới, đi ra ngoài. Hắn không thể chán chường, không thể lãng phí thời gian, đồ xấu vẫn còn chờ hắn đi cứu nàng, hắn nhất định phải tỉnh táo lại!

▢ Mới vừa mở ra khỏi cửa chính Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần liền nhìn thấy mặt mũi bốn vị hộ pháp đầy lo lắng, vội vàng đi qua đi lại ở bên ngoài.

▢ Vừa nhìn thấy Ma quân cuối cùng hắn vì hô pháp cũng

— Linh hộ pháp thấy Ma quân, cũng cảm bị hộ pháp cũng yên tâm. Nhất là Linh hộ pháp, hẳn là người kích động nhất. Nếu không phải vì thấy mặt Ma quân đầy hàn khí thì lúc này Linh hộ pháp đã xông lên giữ chặt tay Ma quân.

□ "Quân thượng! Thuộc hạ, hình như thuộc hạ, hình như cảm nhận được tiểu chủ rồi." Linh hộ pháp kích động nói, thiếu chút nữa cắn vào đầu lưỡi.

□ "Người nói cái gì! Nói rõ ràng cho bản quân! Dám cả gan lừa gạt bản quân thì bản quân lập tức kết liễu người!" Đoạn Thần nhìn chăm chăm Linh hộ pháp như nhìn người chết, cắn răng, diện mạo lạnh lùng quanh thân tỏa ra khí thế âm u.

□ Khí thế quân chủ mê muội cường đại khiến Linh hộ pháp bị áp bách, thở hắt ra hơi, răng cũng run rẩy nói: "Sau khi thuộc hạ rời khỏi Huyền Diệp, thần không biết phải đi đâu nên thất thần đi về phía trước, đang di chuyển đột nhiên liền hôn mê. Sau đó, sau đó ở trong mộng, không! Là ở trong mộng cảnh, để ý cảnh tượng bên trong thì nhìn thấy tiểu chủ. Tiểu chủ, tiểu chủ nàng nhỏ đi. Nàng, nàng rất vui khi nói chuyện với thuộc hạ. Tiểu chủ nói, nàng nói nàng có cha mẹ, cha mẹ đối xử với nàng rất tốt. Mua cho tiểu chủ rất nhiều đồ ăn ngon. Tiểu chủ, tiểu chủ rất vui vẻ. Nàng, nàng kêu chúng ta đừng lo lắng cho nàng, bây giờ nàng hết sức an toàn. Chờ tiểu chủ biết rõ mình đang ở đâu thì sẽ lập tức nói cho chúng ta biết..."

□ Lặng lặng nghe Linh hộ pháp nói xong, sắc mặt Đoạn Thần âm trầm, hỏi: "Người xác định là A Sư gọi người chứ không phải người nằm mơ."

☐ "Thuộc hạ tuyệt đối không dám lừa gạt Quân thượng! Thật sự là tiểu chủ gọi, là nàng truyền lời cho thuộc hạ! Bởi vì tiểu chủ nói với thuộc hạ nàng ăn một quả, hiện tại đang ở nhân gian! Hơn nữa tiểu chủ còn nói bây giờ thân thể nàng hoàn toàn không giống với thân thể lúc trước! Thuộc hạ hoài nghi linh hồn tiểu chủ đã nhập vào xác người phạm..." Linh hộ pháp cực kỳ chắc chắn.

☐ Đoạn Thần trầm mặc, suy nghĩ sâu xa. Mặc dù nghĩ không ra vì sao lại biến thành như vậy nhưng sao hẳn không cảm nhận được A Siu mà Linh hộ pháp lại có thể cảm nhận được. Nhưng Đoạn Thần thà tin rằng đây là thật, ít nhất như vậy có thể liên lạc được với A Siu.

☐ Một hồi lâu sau Đoạn Thần liếc nhìn bốn vị hộ pháp một cái, rồi nhìn Viêm hộ pháp, lên tiếng hỏi: "Thân thể người khôi phục thể nào?"

☐ "Thuộc hạ đa tạ Quân thượng quan tâm! Thuộc hạ đã tốt lên rất nhiều, qua nửa năm nữa là sẽ khỏi hẳn. Quân thượng, thuộc hạ, lúc ấy thuộc hạ..." Sắc mặt Viêm hộ pháp xanh trắng, muốn nói điều gì nhưng lại bị Đoạn Thần ngắt lời.

☐ "Không cần nhiều lời, chuyện cũng đã qua, bản quân sẽ không trách tội người. Người cũng bị bản quân đa thương nặng, đã ảnh hưởng tới nguyên thần, dưỡng thân thể cho tốt. Chờ đến lúc khỏi rồi, bản quân còn cần người giúp Ma tộc làm việc."

☐ Đoạn Thần vươn tay ngắt lời Viêm hộ pháp, giọng nói hơi lạnh, nhưng lại khiến lòng Viêm hộ pháp nóng lên.

Cuối cùng khuôn mặt xanh trắng của Viêm hộ pháp cũng có chút máu, kích động gật đầu.

□ *"Linh hộ pháp ở lại, bản quân có chuyện hỏi hần. Không có việc gì nữa, ba vị hộ pháp các người đi đi. Không cần đứng trực nữa, tỉnh dưỡng đi, không cần lo lắng cho bản quân." Đoạn Thần lạnh nhạt nói xong, xoay người tiến vào Lăng Hoa Điện.*

□ *Linh hộ pháp đi theo sau lưng Ma quân, cũng tiến vào Lăng Hoa Điện.*

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 63: Cho Người Mình Thương Đồ Ăn.

Từ khi Linh hộ pháp nói cảm nhận được A Sưu thì Đoạn Thần liền để Linh hộ pháp tiến vào trong Ma cung để bất cứ lúc nào cũng có thể truyền lời hỏi thăm. Nhưng đã ba ngày rồi Linh hộ pháp vẫn không có động tĩnh gì, A Sưu cũng không xuất hiện trong mộng cảnh của Linh hộ pháp nữa, điều này khiến sắc mặt Đoạn Thần càng lúc càng âm trầm. Linh hộ pháp cũng sợ, sợ hôm đó thật sự chỉ là một giấc mộng ảo của hần mà thôi.

Lúc Linh hộ pháp thấp thỏm bất an, trở mình trần trọc, không ngủ được thì đột nhiên liền hôn mê bất tỉnh.

Lúc tỉnh lại thì quay đầu nhìn lại, bên ngoài vẫn còn là bóng đêm đen tối. Linh hộ pháp sửng sò, lập tức mặc quần áo vào chạy về phía Lăng Hoa Điện.

Mấy ngày nay trong lòng Đoạn Thần luôn nhớ A Sưu, không thể yên lòng nghỉ ngơi. Trong lúc nhắm mắt trầm tư, nghe thấy có tiếng bước chân chạy về phía Lăng Hoa Điện, Đoạn Thần bỗng nhiên mở mắt ra. Xuyên qua những chướng ngại vật phức tạp, cách một lớp kết giới, thấy rõ ràng Linh hộ pháp điên điên khùng khùng luống cuống tay chân chạy về phía Lăng Hoa Điện. Trước mắt thì chuyện gì có thể khiến Linh hộ pháp kích động như thế? A Sưu! Kéo chân móng trên người ra, Đoạn Thần vui vẻ bước nhanh ra ngoài.

"Quân thượng! Thuộc hạ có chuyện quan trọng cầu kiến!" Linh hộ pháp ở ngoài điện cao giọng hô to.

Đoạn Thần nhíu mi, ngồi trong điện vung tay lên, xuyên qua mấy lớp bình phong mở cửa Lăng Hoa Điện ra.

Thấy cửa được mở ra, Linh hộ pháp xông tới, đi qua tiền điện, đến chỗ hậu điện nhìn thấy Ma quân. Kích động quên luôn cả hành lễ, Linh hộ pháp nói: "Quân thượng! Tiểu chủ xuất hiện trong mộng cảnh của thuộc hạ!"

"Sao? Nàng nói với người cái gì?" Bên ngoài thì trông Đoạn Thần rất bình tĩnh, mặt không dao động.

"Hôm nay tiểu chủ nói với thuộc hạ là nàng ăn rau trộn, dưa muối bánh bao, còn có hai xâu hồ lô đường..." Thấy Ma quân vẫn không hề rung động thì lúc này Linh hộ pháp mới tỉnh táo lại. Lúc nói chuyện còn không quên quan sát sắc mặt Ma quân, phỏng đoán tâm trạng Ma quân.

Sắc mặt Đoạn Thần bình tĩnh, thấy Linh hộ pháp chỉ nói những cái này thì hơi nhíu mi lại, hỏi: "Nàng chỉ nói chuyện này thôi sao? Không có cái khác?"

"Tất nhiên không chỉ có nhiều đây. Tiểu chủ còn nói nàng rất muốn gặp Quân thượng, còn đặc biệt giấu một cái bánh ngô dưa chua cho Quân thượng. Quân thượng, người xem tiểu chủ nhớ thương người." Linh hộ pháp cười nịnh nọt.

"Ừ." Sắc mặt Đoạn Thần bắt đầu nhu hòa hơn. Hần rất hiểu đồ xấu, lúc ăn cái gì cũng đều nghĩ đến hần, chịu để lại đồ ăn cho hần, như vậy cho thấy rõ trong lòng luôn nhớ đến hần. Đoạn Thần hết sức vui mừng, còn có chút cao hứng. Nhưng nghĩ đến không biết bây giờ A Sưu đang ở chỗ nào thì Đoạn Thần liền buồn phiền.

Thấy Ma quân nhú lông mi thì Linh hộ pháp cẩn thận suy nghĩ một chút, không cảm thấy mình nói gì sai.

Trong điện im lặng một lát rồi Đoạn Thần mở miệng hỏi: "Người không hỏi nàng bây giờ nàng đang ở đâu sao?"

"Quân thượng, thuộc hạ có hỏi. Tiểu chủ nói nàng ở trên một con phố, người chung quanh nói cho nàng biết nơi đó là phố Thanh Thủy." Linh hộ pháp nói xong thì lại bổ sung: "Quân thượng, ở nhân gian những con phố có tên là Thanh Thủy nhiều không kể xiết, tiểu chủ chỉ nói tên của con phố này mà không nói cụ thể nó ở châu phủ

nào, nếu muốn tìm được tiểu chủ thì sẽ tốn không ít sức lực và thời gian."

□ "Vậy sao người không hỏi nàng? Kêu nàng hỏi cho rõ ràng đi. Còn nữa, hỏi nàng xem có thể cảm nhận được thân thể của mình ở đâu hay không, nếu có thể cảm nhận được thì bảo nàng lập tức nói cho bản quân biết." Thân thể rất quan trọng, nếu bị người khác cố ý không chế thì dù linh hồn có kiện toàn thì cũng sống không được bao nhiêu năm. Hiện thời linh hồn A Siêu và thân thể chia lìa, mà thân thể không biết đang ở đâu, tìm không được A Siêu, cũng không tìm được thân thể A Siêu, tâm trạng Đoạn Thần không thể buông thả được một phút giây nào.

□ Linh hộ pháp cũng hiểu Ma quân lo lắng, gật đầu đồng ý. Trong điện lại yên tĩnh, Đoạn Thần phát tay với Linh hộ pháp rồi nói: "Không còn gì nữa, người lui xuống đi."

□ Linh hộ pháp xoay người lui hai bước về phía sau, xoay người hỏi: "Không biết Quân thượng còn gì muốn thuộc hạ chuyển lời cho tiểu chủ?" Linh hộ pháp cảm thấy nhất định trong lòng Ma quân đang rất khó chịu, nhất định có rất nhiều lời muốn nói với tiểu chủ.

□ Nghe vậy thì Đoạn Thần lạnh lùng liếc nhìn Linh hộ pháp, càng nhìn càng không vừa mắt. Vốn dĩ hắn đã thấy kỳ quái vì sao hắn không gọi được đồ xấu và cũng không cảm nhận được. Không ngờ chuyện hắn không thể làm với

A Siêu mà tên khôn Linh hộ pháp này lại có thể làm! Điều này khiến Doạn Thần cực kỳ khó chịu, nếu không phải lúc này chỉ có mình Linh hộ pháp mới có thể liên lạc với A Siêu thì Doạn Thần đã sớm ném Linh hộ pháp tới phố Âm Khẩu để huấn luyện một hai năm rồi.

□ "Không có! Không còn gì nữa, người có thể đi!" Doạn Thần lạnh giọng nói với Linh hộ pháp, nói xong rồi đột nhiên nghĩ đến cái gì nên đột nhiên thay đổi, Doạn Thần nói: "Chuyển lời của bản quân đến cho nàng: Kêu nàng giả bộ không biết gì cả, không được để cho người phạm phát hiện nàng mượn xác hoàn hồn. Nói cho nàng biết cha mẹ người phạm đó không phải là cha mẹ ruột của nàng, kêu nàng đừng có tình cảm với bọn họ."

□ "Dạ, thuộc hạ nhớ kỹ! Nhất định sẽ chuyển lại tất cả những lời của Quân thượng tới cho tiểu chủ!" Linh hộ pháp đồng ý. Mặc dù biết Ma quân thay đổi thất thường nhưng Linh hộ pháp thật sự không biết mình lại nói sai cái gì rồi nên mới khiến sắc mặt Ma quân đột nhiên trở nên kém như vậy. Sợ ở lại sẽ phải đón nhận cơn tức giận của Ma quân nên cũng không dám nhiều lời, Linh hộ pháp gấp rút chạy ra ngoài nhanh như gió táp.

□ Lúc này trong một trấn nhỏ xa xôi ở phương xa, A Siêu đang hăng say gặm một miếng dưa mật. Mới vừa cắn được vài cái thì A Siêu đã vui vẻ đến mức cong mắt, bộ dáng cực kỳ hạnh phúc. Nhưng gặm chưa được bao nhiêu miếng thì A Siêu lại ăn chậm lại. Đôi mắt vốn đang cong lên lại chậm rãi rì xuống, nhìn chằm chằm miếng dưa mật trong tay.

□ Có hai nha hoàn đứng bên cạnh, đại nha hoàn Cúc Tâm thấy A Siêu không ăn thì ân cần dò hỏi: "Ôn vương, sao

may & Sưu không ăn thì ăn cái đó thôi. Cô nương, sao lại không ăn nữa? Nhưng dưa này có vấn đề sao?"

□ A Sưu nhẹ nhàng lắc đầu, nói: "Ta nhớ sư phụ ta. Ăn dưa ngon như vậy nếu sư phụ cũng có thể ăn được thì tốt rồi."

□ Hai vị nha hoàn trong phòng liếc mắt nhìn nhau. Kể từ khi tìm được cô nương về thì liên thay đổi tính tình. Mặc dù vẫn dần dần như trước đây, thích đồ ăn. Nhưng lại không nhớ rõ phu nhân và lão gia, hơn nữa ngày cũng luôn miệng cầu nhau sư phụ sư phụ. Không ai biết sư phụ là ai, cô nương cũng không nói rõ rốt cuộc đã có chuyện gì xảy ra. Sau khi được tìm trở về thì liên tục nói muốn sư phụ, hỏi cô nương sư phụ là ai, cô nương ngốc này lại chỉ nói sư phụ là sư phụ, là người lợi hại nhất. Lão gia và phu nhân chỉ có một thiên kim bảo bối này, nhưng mà còn ngốc, đáng thương thay lại còn bị mất tích hai tháng, lúc được tìm về thì ngay cả cha mẹ cũng không nhớ rõ, còn luôn nhắc tới người khác. Điều này khiến lão gia và phu nhân đau lòng.

□ "Cô nương, lão gia đã nói với Quận trưởng đại nhân, bọn họ sẽ nhanh chóng tìm được sư phụ cô nương. Xin cô nương đừng gấp, nên ăn cho xong đi. Mặc dù lúc này không thể chia sẻ với sư phụ được nhưng cô nương có thể chia sẻ với lão gia, phu nhân!" Đại nha hoàn Cúc Tâm khuyên giải A Sưu.

□ "Người nói đúng! Ta không chỉ có sư phụ, bây giờ còn có cha mẹ nữa! Không thể đưa đồ ăn ngon cho sư phụ thì ta vẫn có thể đưa đồ ăn cho cha mẹ!" A Sưu ngẩng đầu lên, cả người đều sáng láng.

□ "Đúng vậy! Cô nương có thể đưa đồ ăn ngon cho lão gia phu nhân! Lão gia phu nhân biết cô nương nhớ thương bọn họ như vậy thì nhất định sẽ rất vui mừng!" Cúc Tâm vui vẻ vì mình đã dẫn dắt nàng thành công.

□ "Ừ. Còn bao nhiêu nữa?" A Siêu ngẩng đầu nhìn Cúc Tâm.

□ "Còn bốn quả dưa mật, đũa ăn." Cúc Tâm cười rất dịu dàng, nhỏ giọng trả lời A Siêu.

□ "Còn tôi bốn trái nha. Bốn trái dưa, để lại cho sư phụ một trái, sau đó còn có ba trái, cha một trái, nương một trái, ta còn có thể ăn một trái, ha ha." A Siêu cười rất ngọt ngào.

□ Nụ cười của Cúc Tâm cứng lại. Có phải cô nương thích sư phụ quý quá gì đó không? Sao có cái gì tốt cũng đều nghĩ cho sư phụ trước hết vậy? Nhận ra được điểm này thì Cúc Tâm lo lắng. Nhớ lại sau khi cô nương trở lại thì mở miệng ngâm miệng đều nhắc tới sư phụ, thỉnh thoảng còn ngán người, nói là nhớ sư phụ. Lúc ngán người còn có thể cười ngây ngô, đây không phải là biểu hiện của người đang yêu sao! Càng nghĩ càng chắc chắn, dienxdafnlequysdoon Cúc Tâm cảm thấy chuyện này trọng đại, nhất định phải lập tức bẩm báo cho lão gia phu nhân mới được.

□ "Cô nương, nô tỳ nhớ hôm qua phu nhân dặn dò nô tỳ, Cô gia vừa mới đưa tới vài trái lí đỏ mới, muốn nô tỳ dọn phòng bếp làm thành món ngon cho cô nương nhắm nháp. Cô nương ăn trước đi, nô tỳ đến phòng bếp sắp xếp một chút, lát nữa sẽ mang canh lí đỏ đến để cô nương ném thớt."

Cúc Tâm viên cò, muốn rời khỏi đây để nhân cơ hội đi tìm phu nhân nói cho là biết điều nàng phát hiện được.

□ "Canh bí đỏ ăn ngon không? Mùi vị gì? Có thịt không? Sư phụ nói không thể ăn đồ mặn." A Sưu tò mò hỏi.

□ Nhìn đi, không ngờ nam nhân kia nói gì cô nương cũng nghe nấy, nhất định là thích tên sư phụ quý quái kia rồi! Lúc trước cô nương không hề kiêng nể, chỉ cần là đồ ăn ngon thì đều nhét vào miệng. Nhưng hôm nay sau khi trở lại thì cực kỳ lắt léo đồ ăn, không ăn đồ mặn! Không ngờ nguyên nhân lại bởi vì tên sư phụ khôn kiếp kia!

□ Cúc Tâm đánh mặt lại nói: "Ăn ngon! Đến lúc đó cô nương ăn sẽ biết! Cô nương yên tâm, đồ đưa cho cô nương ăn hoàn toàn không có chút đồ mặn!"

□ "Như vậy sao, vậy người đi mau lên." Phất tay với Cúc Tâm, A Sưu đột nhiên nói: "Đúng rồi, cha mẹ ta ở đâu? Ta muốn đi tìm bọn họ để đưa đưa."

□ "Cô nương, lão gia ra ngoài làm ăn rồi. Lúc này phu nhân còn đang nghỉ trưa, cô nương chờ lát nữa lão gia phu nhân đều có mặt ở nhà thì đến tìm bọn họ đưa đưa cũng được." Cúc Tâm yên tâm thoải mái nói với A Sưu.

□ "A, ta biết rồi." A Sưu hiểu gật đầu.

□ Thấy A Sưu nhu thuận, Cúc Tâm yêu thương vươn tay sờ v A Sưu rồi mới ra ngoài đi về phía Tây Uyển.

Chương 64: Cô Nương Có Ý Trung Nhân

"Cái gì? Người nói Mỹ Mỹ luôn miệng nói thích tên sư phụ kia! Ông trời ơi! Rốt cuộc là tên khốn nào bắt cóc nữ nhi thương yêu của ta, lại còn cho nàng uống thuốc mê! Thật đáng bị chém hàng ngàn đao, chết không từ tế!" Đặng phu nhân nghe Cúc Tâm nói xong thì giận đến mức ác miệng mắng to lên.

"Phu nhân xin bớt giận! Trước mắt việc cấp bách cần xử lý là phải nghĩ ra cách ứng phó! Xem ra cô nương rất thích 'Sư phụ' đó, mỗi ngày đều hỏi nó tỳ nhiều lần, lão gia phải người ra ngoài xem có thể giúp nàng tìm được sư phụ hay không. Bây giờ đã biết rõ tâm ý của cô nương, có còn tìm 'Sư phụ' của cô nương nữa không?" Cúc Tâm đứng sau lưng Đặng phu nhân, trấn an nói.

"Tất nhiên là không thể tìm về được! Nếu tìm được rồi thì sẽ càng hơn thế nữa! Trúc Tâm, người đi kêu quản gia thông báo với lão gia, kêu lão gia cho người đi xé hết những thông báo giải thưởng tìm người đi, hơn nữa nói cho Quận trưởng đại nhân biết, tạ ơn Quận trưởng đại nhân có lòng tốt, Quận trưởng đại nhân rộn nhiều chuyện, không cần phải người giúp một gia đình nhỏ như chúng ta tìm người nữa!" Tim Đặng phu nhân đập rất mạnh, lập tức dận dò đại nha hoàn Trúc Tâm đi làm chuyện này.

"Dạ, phu nhân, nô tỳ sẽ đi xử lý ngay." Trúc Tâm khom người, chạy chậm ra cửa.

Trong phòng chỉ còn lại Cúc Tâm và Đặng phu nhân, Cúc Tâm quan tâm hỏi: "Phu nhân, nếu không giúp cô nương tìm 'Sư phụ' kia thì có khi nào cô nương sẽ náo loạn lên không? Hoặc là, tương tư quá lâu sẽ điên điên khùng khùng..."

"Câm miệng! Mỹ Mỹ nhà ta có phúc tinh phù hộ, bình an trường thọ, bệnh gì cũng sẽ khỏi!" Đặng phu nhân cắn răng nói từng chữ, tức giận ngắt lời Cúc Tâm. Mặc dù có đầy khí thế nhưng trong lòng Đặng phu nhân cũng có chút sợ hãi. Tương tư thành bệnh, bà cũng có nghe nói qua. Bà chỉ có một nữ nhi bảo bối, bà không muốn tro mắt nhìn nữ nhi nổi khờ tương tư!

Chậm rãi tỉnh táo lại, Đặng phu nhân sửa sang lại quần áo, nói với Cúc Tâm: "Rót chén trà cho ta."

Cúc Tâm nghe lời rót chén trà, đưa cho Đặng phu nhân.

Một hơi uống cạn, trong lòng Đặng phu nhân đã có cách đối phó. Mở mắt nhìn Cúc Tâm, hỏi: "Lúc người đến đây Mỹ Mỹ đang làm những gì? Bên cạnh có người chăm sóc nàng không?"

"Khi nô tỳ tới đây thì cô nương đang ăn dưa mật. Cô nương còn nói chờ sau khi lão gia trở lại sẽ chia sẻ một quả cho lão gia và phu nhân. Lúc ấy còn có Lan Tâm ở bên cạnh cô nương, cho nên nô tỳ mới viện cớ ra ngoài tìm phu nhân." Biết rõ thái độ phu nhân nên sợ lỡ nhắc tới việc cô nương muốn để dành một quả dưa mật cho sư phụ thì sẽ chọc cho phu nhân tức giận lần nữa. Cúc Tâm thông minh không nói tới điều này, chỉ nói chuyện khiến phu nhân vui vẻ.

"Ừ, mặc dù đứa bé Mỹ Mỹ này không cơ trí nhưng trong lòng nàng lúc nào cũng nhớ đến ta và lão gia, là đứa bé ngoan. Chao ôi, không ngờ chỉ trong nháy mắt mà đã mười lăm năm. Mỹ Mỹ cũng không còn nhỏ nữa, qua một tháng nữa là sẽ cập kê. Ta và lão gia luôn không muốn gả Mỹ Mỹ ra ngoài, sợ nàng bị bắt nạt. Đã từng có suy nghĩ chiêu mộ con rể trong đầu, nhưng mấy năm nay liên tục không tìm được người thích hợp, chỉ trong chớp mắt mà Mỹ Mỹ đã lớn rồi. Cúc Tâm, người đi nói với quản gia một tiếng, kêu hắn nghiêm túc chuẩn bị một chút, tháng sau là lễ cập kê của cô nương!" Đặng phu nhân khôi phục vẻ đoan trang của ngày thường, dận dò Cúc Tâm.

"Dạ, phu nhân." Cúc Tâm gật đầu, xoay người rời đi.

Khi Cúc Tâm đi tới cửa lại bị Đặng phu nhân gọi lại.

"Cúc Tâm, nếu đã phát hiện cô nương kỳ lạ thì những ngày này người quan sát nàng một chút, nói nhiều lời tốt hơn để dẫn đường cho Mỹ Mỹ." Đặng phu nhân dặn dò.

Cúc Tâm xoay người, hành lễ đáp: "Nô tỳ biết rõ!"

Ban đêm, sau khi dùng cơm tối với A Sư, người trong nhà đang hoà thuận vui vẻ nếm qua dưa mật xong thì Đặng lão gia và Đặng phu nhân nắm tay nhau trở về Tây Uyển.

"Lão gia, người nghe xong cũng đừng nóng giận. Ta đã nghĩ kỹ, chờ tháng sau vào lễ cập kê của Mỹ Mỹ thì mời một ít người có địa vị, đến lúc đó hỏi thăm nhân phẩm của công tử nhà bọn họ một chút. Ta nghĩ đây là lần đầu tiên Mỹ Mỹ thích ai đó nên tình cảm còn không sâu, còn có thể cứu vãn. Chúng ta giới thiệu một công tử có phẩm chất tốt, dung mạo thật tốt cho Mỹ Mỹ, không chừng Mỹ Mỹ có thể quên được tên sư phụ kia thì sao! Hơn nữa Mỹ Mỹ

không còn nhỏ nữa, cũng đến tuổi nên lập gia đình rồi, chúng ta chỉ có một khuê nữ, cũng không thể để nàng bị người ta lừa, nhất định phải chọn một người mà chúng ta hài lòng để hẳn chăm sóc thật tốt cho Mỹ Mỹ!" Đặng

nhà công an nhà chúng tôi chờ đợi đây đây! Dạng phu nhân nói xong chuyện của A Siêu, Dạng lão gia đứng bên cạnh hài lòng, chậm rãi nói ý của mình ra.

□ Dạng lão gia im lặng, ngồi xuống, thật lâu sau mới gật đầu. "Người nói không sai, Mỹ Mỹ lớn rồi, nên tìm một nơi khá giả. Mỹ Mỹ đơn thuần ngây thơ, chúng ta phải chọn một vị hôn phu và nhà chồng thật tốt cho nàng. Chỉ cần nhân phẩm, tính tình tốt thì không cần quan tâm đến gia thế." Dạng lão gia xuất thân thấp bé, phu nhân hiện tại là tiểu thư của chi hân, tiểu thư không chê xuất thân của hân nên trốn song thân, mang theo đồ đạc châu báu bỏ trốn với hân, sau đó hai người cùng nhau nỗ lực mới có địa vị như bây giờ. Vì vậy Dạng lão gia cảm thấy gia thế không quan trọng, nhân phẩm mới là quan trọng nhất. Chỉ có người không tệ, chịu đối xử tốt với khuê nữ của hân thì cho dù nhà nghèo thì hân cũng nguyện ý gả nữ nhi.

□ Nghe vậy Dạng phu nhân gật đầu, nghĩ đến một người rồi do dự nói: "Lão gia, ta đột nhiên nghĩ đến một ứng viên. Đó là con vợ kế của tam phòng Tô gia, tên là Tô Thần, năm nay cũng mười tám tuổi. Bởi vì năm ngoái thi đậu tú tài, cũng rất nổi danh ở quận Thanh Hà. Hơn nữa di nương Tô Thần đã sớm khó sinh mà qua đời, nên hân luôn được nuôi bên cạnh Tô phu nhân. Dời sau này Tô lão gia đi, hân có thể tách nhà ra ngoài, Mỹ Mỹ nhà chúng ta cũng không cần phải nhìn thái độ nhà chồng."

□ "Tô Thần? Tô lão gia cũng đã từng đề cập với ta, hai con trai trưởng của hân có thể giúp hân giải quyết việc làm ăn, mà đứa con của vợ kế này lại là một con một sách, cả ngày cầm sách đọc, cái gì cũng mặc kệ. Như vậy ngay cả mình cũng sẽ không chăm sóc nổi, chúng ta gả Mỹ Mỹ cho hân có thể yên tâm sao? Hỏi thăm thêm một chút nữa

đi, nhất định phải tìm người có phẩm chất tốt, có thể chăm sóc người khác." Đặng lão gia nhíu nhíu mi lắc đầu, diễn dafnllequysdoon hẳn không coi trọng một con một sách ngay cả mình cũng không chăm sóc được, người như vậy sao có thể yên tâm gả khuê nữ cho hẳn chứ!

□"Ngay cả mình cũng không chăm sóc được sao? Vậy thì không được, nam nhân không biết chăm sóc người như vậy thì không thể gả cho hẳn! Lão gia, hay là chúng ta mời một bà mối, kêu bà ta đi hỏi thăm giúp chúng ta một chút được không?" Đặng phu nhân vừa nghe Tô Thần là một con một sách thì lập tức không có hảo cảm.

□"Bà mối sao? Tin tức từ miệng bọn họ có bao nhiêu điều đáng tin. Chúng ta phải dựa vào chính mình, chúng ta tự quan sát mới biết được phẩm chất thế nào. Việc này ta sẽ sai người mau chóng âm thầm thăm dò rõ ràng, để ý một nam tử nào đó có phẩm chất tốt. Đúng rồi, ba ngày sau gia chủ Tô gia đến quận Thành Hà. Nhà chúng ta có làm ăn với bọn họ, đến lúc đó ta sẽ đến chào hỏi Tô gia. Phu nhân giúp ta chuẩn bị xiêm y để mặc hôm đó đi." Đặng lão gia kéo tay Đặng phu nhân, dịu dàng khẽ vuốt.

□"Hà? Gia chủ Tô gia muốn tới quận Thành Hà sao? Gia chủ hiện tại của Tô gia không phải là Tô công tử đại danh鼎鼎, Tô Ngọc sao! Sao hẳn lại đích thân đến quận Thành Hà? Ta nghe nói hiện tại Tô gia ở quận Thành Hà, Tô Ngọc công tử là con thứ ba của Tô lão gia. Hẳn ta chỉ đơn thuần đến thăm Tô lão gia hay là còn có mục đích khác?" Đặng phu nhân cảm thấy ngạc nhiên.

□"Không rõ lắm. Tóm lại, vị kia không dễ trêu chọc,

cũng không phải là người tốt để đeo bám. Đến lúc đó cũng chỉ khách sáo nói chuyện thôi. Chỉ cần không làm gì sai thì trên phương diện làm ăn Tô công tì sẽ không làm khó nhà chúng ta." Đặng lão gia lắc đầu, xoa bóp ấn đường, mặt mũi đầy mệt mỏi.

□ Đặng phu nhân thấy thế thì đau lòng xoa đầu cho Đặng lão gia, quả trách: "Ông cũng thật là, đừng có lúc nào cũng chỉ lo làm ăn, phải chú ý thân thể! Nếu quá mệt rồi chết đi, để lại hai mẹ con, chúng ta thì phải làm sao bây giờ! Ta là một bà lão yếu đuối, Mỹ Mỹ là một khuê nữ ngốc nghếch, không có nam nhân bao bọc, bị ức hiếp thì làm sao bây giờ!"

□ "Yên tâm, phu nhân, ta có chừng mực, sẽ tự chăm sóc mình thật tốt. Sao ta có thể cam lòng rời bỏ các người sớm như vậy. Ta phải xem Mỹ Mỹ vui vẻ lập gia đình, hạnh phúc sống qua ngày, sau đó sinh hạ cháu ngoại. Ta còn muốn cùng bà chăm sóc cháu ngoại nữa, ta nhất định sẽ không đi trước!" Đặng lão gia nghiêm túc cầm tay Đặng phu nhân, khuôn mặt mập mạp, mắt nhỏ híp lại, trong mắt đầy kiên nghị.

□ Đặng phu nhân đỏ mặt cúi đầu xuống, nắm chặt bàn tay mập mạp của Đặng lão gia.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 65: Có Duyên Gặp Lại Tô Ngọc

Ở trong phủ nhiều ngày, A Sứ không được ra ngoài. Ngồi không yên nên mới muốn ra ngoài đi dạo.

"Cúc Tâm, ta khó chịu, ta muốn ra ngoài chơi." A Sứ trơ mắt nhìn Cúc Tâm.

Cúc Tâm vừa nghe thấy thì trong lòng cả kinh, lập tức nói: "Cô nương, lão gia phu nhân đã dặn dò không để cho người ra khỏi cửa, bên ngoài người xấu

nào cũng đều có, rắc tâm hiểm ác, không an toàn. Chúng ta ở trong phủ là tốt nhất, ung dung thong thả chờ đợi, muốn ăn cái gì thì nô tỳ dọn dò phòng bếp lập tức làm cho người. Nếu nhảm chán thì nô tỳ có thể kể chuyện xưa cho cô nương giải buồn." Cúc Tâm đang thử đánh lạc sự chú ý của A Sữu. Nếu cô nương ra cửa thì chắc chắn sẽ xảy ra chuyện ngoài ý muốn, lần này cô nương sẽ thật sự mất mạng. Lần trước để lạc cô nương nên lão gia phu nhân đã phạt nặng nàng. Nếu không phải vì thấy cô nương thích nàng, sợ cô nương trở về không nhìn thấy nàng thì sẽ khóc nháo thì đã sớm loạn càn đánh chết nàng. Cho nên khi vừa nghe thấy cô nương muốn đi ra ngoài thì Cúc Tâm liền căng thẳng.

A Sữu vừa nghe đã biết ý của Cúc Tâm, nàng ta không muốn cho nàng ra ngoài! A Sữu có chút mất hứng, nhe răng rầu rĩ nói: "Nhưng ta muốn đi ra ngoài xem thử một chút. Mặc dù sự phụ không thích ta đi chơi nhưng lúc ta muốn đi ra ngoài thì sự phụ cũng sẽ gác lại mọi chuyện mà đi theo ta." Nhắc tới Đoạn Thân, đôi mắt A Sữu lập tức đỏ ửng. Nàng nhớ sự phụ, muốn ôm sự phụ, muốn sự phụ nựng nàng...

Thấy cô nương đỏ mắt, vẻ mặt như muốn khóc thì Cúc Tâm liền luống cuống. Vội vàng ôm lấy A Sữu, trấn an: "Cô nương đừng khóc! Cô nương đừng khóc! Nô tỳ đề hoa Lan Tâm đến hỏi phu nhân, nếu phu nhân đồng ý thì nô tỳ lập tức đưa cô nương ra ngoài." Nói xong thì liền nhắm mắt với Lan Tâm.

A Sữu nghe vậy thì mở mắt ra, lông mi ướt nhẹp. Nói với Cúc Tâm: "Vậy người mau kêu Lan Tâm đi hỏi nương ta đi. Nương ta yêu thích ta như vậy, nhất định sẽ cho ta ra ngoài."

"Lan Tâm, còn không mau đi hỏi phu nhân!" Cúc Tâm gọi Lan Tâm đang đứng ở một bên, nhe răng mi hai cái.

"Dạ, nô tỳ sẽ đi hỏi phu nhân ngay." Lan Tâm gật đầu, chạy ra ngoài.

Sau khi Lan Tâm rời khỏi đây, Cúc Tâm vỗ nhẹ lưng A Sữu, dịu dàng nói: "Cô nương, Lan Tâm đã đi hỏi phu nhân rồi. Chúng ta ăn một chút gì đó trong lúc chờ đợi đi, sẽ có tin tức ngay." Cúc Tâm cầm lấy cái lồng com (cà mên) còn đây kín, mở nắp ra lấy hai đĩa điểm tâm. Đưa đến trước mặt A Sữu rồi nói: "Cô nương, đây là bánh bí đỏ, rất ngọt và mềm, người nếm thử xem có thích không."

A Sữu vươn tay cầm lấy một miếng, bỏ vào trong miệng cắn hai cái, đôi mắt lập tức sáng lên, gật đầu khen: "Ăn ngon, rất ngọt! Ta thích!" Ừm, cái bánh ngọt này có hai đĩa, có thể để lại hai miếng cho sự phụ, không biết sự phụ có thích cái này không.

Thấy cô nương ăn đến hài lòng, Cúc Tâm bắt đầu kể chuyện xưa cho A Sữu, ý muốn dời lực chú ý của A Sữu, để A Sữu quên đi

chuyện muốn ra ngoài.

□ A Sữu liên tục yên lặng ăn bánh bí đỏ, nghiêm túc nghe Cúc Tâm kể chuyện xưa. Khi ăn đến miếng điểm tâm cuối cùng thì A Sữu nhún lông mày lên tiếng nói: "Cúc Tâm, có còn bánh bí đỏ không, ta còn muốn ăn nữa, người lấy cho ta thêm hai đĩa nữa được không?"

□ Cúc Tâm cho là mình đã thành công khiến cô nương quên mất chuyện muốn ra ngoài nên hài lòng gật đầu: "Được, cô nương chờ một chút, nô tỳ đi xem coi phòng bếp còn hay không, nếu không thì kêu bọn họ lập tức làm thêm."

□ "Vậy người đi nhanh đi! Ta cảm thấy bánh bí đỏ này ăn rất ngon, ăn một lần liền không dừng lại được." A Sữu chép miệng một cái, liếm liếm miệng.

□ Cúc Tâm thấy thế cũng không dài dòng nữa mà lập tức

đi ra ngoài?

□ Sau khi Cúc Tâm đi được một lát thì A Siêu đứng lên, xoa xoa đôi bàn tay, bộ dáng có chút bí ối. Cười ha ha hai cái, cầm lấy hai miếng bánh bí đỏ, dùng khăn tay bọc lại rồi đi đến bên giường viết xuống dưới giường.

□ Uhm, để lại một cái bánh ngô lên men cho sư phụ, một quả dưa mật, hiện tại lại có thêm hai miếng bánh bí đỏ, đến lúc đó sư phụ thấy có nhiều đồ ăn như vậy thì nhất định sẽ rất vui mừng. Phùi tay xong A Siêu đi ra ngoài cửa.

Thò đầu ra ngoài như kẻ trộm, nhìn không thấy ai thì mới bước chân ra ngoài.

□ Trèo qua hai bức tường, cuối cùng A Siêu cũng ra khỏi Đặng gia. Cũng may mặc dù đôi cơ thể nhưng võ công mà A Siêu luyện vẫn có thể dùng được, lúc leo tường ra ngoài khá dễ dàng, không có chút khó khăn.

□ Vỗ vỗ y phục, A Siêu ngênh ngang đi trên đường, hiếu kỳ quan sát mọi thứ trên đường. Lúc trước đã đến nhân gian một, nhưng vì xảy ra chuyện nên nàng không thể đi dạo thật tốt, bây giờ cuối cùng cũng có thể đi xem thật kỹ, trong lòng A Siêu tung tăng như chim sẻ.

□ Nhảy nhảy dạo chơi trên đường cái, A Siêu chậm rãi dừng lại. Thấy người đến người đi trên đường phố thì đột nhiên có cảm giác nao nao khó hiểu, khiến A Siêu đặc biệt không thoải mái.

□ "Ai nha, nếu bây giờ sư phụ có thể đi dạo với ta thì tốt rồi. Có thể kéo tay sư phụ, nghe giọng sư phụ..." Chậm chạp đi về phía trước, A Siêu có chút thất thần, nhẹ

nhàng thấp giọng lâm lâm.

□ Không để ý đường nên đứng phải một người, A Cửu đột nhiên ngã về phía sau. Khi ngẩng đầu nhìn lại thì liền nhìn thấy A Cửu đang hung dữ trừng mắt nhìn nàng. Mà sau lưng A Cửu chính là một nam tử ôn nhu ôn ngọc.

□ "Cô Ngọc!" A Cửu kinh ngạc kêu lên.

□ Nghe vậy Cô Ngọc nhìn qua A Cửu, sắc mặt bình tĩnh đánh giá một người, Cô Ngọc chắc chắn mình chưa từng gặp qua nữ tử này.

□ A Cửu vừa nghe thấy nữ tử xa lạ này dám gọi thẳng tên công tử nhà mình thì nhất thời đề phòng. Dùng thân thể cường tráng ngăn trước mặt Cô Ngọc để bảo vệ Cô Ngọc.

□ A Cửu đứng lên khỏi mặt đất, cười hì hì nói: "Cô Ngọc, chúng ta lại gặp mặt rồi! Ta còn tưởng rằng sau này sẽ không thể nhìn thấy người nữa, không ngờ lại có thể nhìn thấy người ở chỗ này!"

□ Thấy cô gái này nói như thể đã biết mình lâu rồi, Cô Ngọc không khỏi nhăn mày lại. Lại nghiêm túc hỏi tường lại một chút, diễn đạt rõ ràng nhưng vẫn không thể nghĩ ra mình đã gặp nữ tử này ở đâu. Cô Ngọc cực kỳ khẳng định là chính mình chưa gặp qua nữ tử này.

□ "Người là người phương nào! Đừng tưởng rằng biết công tử nhà ta thì có thể tùy tiện lôi kéo làm quen!" Cô Ngọc không lên tiếng, nhưng A Cửu ngăn cản trước mặt khiến cô lên tiếng trước, hỏi hình ảnh của nữ tử đang lên

nam tại ven ueng nước, nơi kinh sợ như nữ tư dưng con kéo làm quen này.

□ "Ta, ta là..." Vốn đang muốn nói tên của mình, nhưng nghĩ đến trong mộng cảnh Linh hộ pháp đã từng nói sư phụ kêu nàng không được nói thân phận của mình cho người nào biết nên A Cửu lập tức ngậm miệng. Che miệng lại, không nói gì nữa.

□ Thấy thế, A Cửu cho rằng A Cửu đang sợ nên chột dạ, cười lạnh nói: "Không nói ra được đúng không! Nữ tì thấy sang bắt quàng làm họ! Còn dám quấy rầy công tì nhà ta thì đừng trách ta không khách sáo!" Nói xong, A Cửu che chở Tô Ngọc đi qua A Cửu.

□ Sững sờ nhìn Tô Ngọc được A Cửu hộ tống đi xa, A Cửu muốn mở miệng nói cái gì đó nhưng lời nói đến bên miệng thì lại nuốt xuống. Hơi hở miệng, đưa mắt nhìn Tô Ngọc rời đi.

□ Trước khi lên kiệu, Tô Ngọc hơi liếc mắt về nơi xa nhìn cô nương kia một cái, thấy vẻ mặt nàng uất ức hẳn lại có cảm giác như đã từng gặp ở đâu. Nhưng Tô Ngọc lại cực kỳ chắc chắn hẳn chưa bao giờ gặp qua nữ tì này, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

□ "A Cửu, người lưu ý vị cô nương vừa rồi một chút, cho người đi điều tra coi thân phận nàng là gì." Suy nghĩ một chút, Tô Ngọc thấp giọng dặn dò A Cửu.

□ "Dạ, công tì!" A Cửu gật đầu.

□ "Đi thôi, về khách sạn, ta có chút mệt mỏi." Tô Ngọc mệt mỏi dựa vào thành xe, dặn dò phu xe.

□ *"Giá!" Ngoài xe, A Cửu giương cao roi đánh xe đi.*

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 66: Tô Ngọc Thăm Hỏi Đặng Gia

"Công tử, thuộc hạ đã điều tra xong. Cô nương hôm qua là khuê nữ duy nhất của Đặng lão bản Đặng Nguyên Cửu ở phố Thanh Thủy, khuê danh là Mỹ Mỹ. Nổi tiếng là kẻ ngốc của phố Thanh Thủy, là quý tham ăn. Hai tháng trước ra ngoài du ngoạn bị mất tích, mấy ngày trước đây mới được tìm về. Thân phận bình thường, không có vấn đề gì cả." A Cửu bảm báo tình huống với Tô Ngọc.

"Kẻ ngốc? Một kẻ ngốc sao có thể nhận ra ta? Một kẻ ngốc mà có thể quản được cái miệng của mình, nói được một nửa liền ngậm miệng sao?" Tô Ngọc nhẹ nhàng đưa chén trà trong tay, nước trà trong chén lắc dập dờn.

"Công tử không tin Đặng Mỹ Mỹ là người ngu sao? Nhưng tất cả mọi người đều nói Đặng Mỹ Mỹ ngốc, không thể nào là do nàng ta giả bộ ngốc nhiều năm nay chứ? Người ngốc nhiều năm không thể đột nhiên liền trở nên thông minh được?" A Cửu nhìn cô nương ngày hôm qua đã cảm thấy nàng rất ngốc, hơn nữa hẳn dò la tin tức từ miệng của nhiều người khác nhau, bọn họ đều không hèn mà nói Đặng Mỹ Mỹ chính là kẻ ngốc. A Cửu cảm thấy công tử bọn họ đã suy nghĩ nhiều rồi.

"Có phải là ngốc thật không thì thử dò xét mới biết. Đặng Mỹ Mỹ sao? Nữ nhi của Đặng Nguyên Cửu? Đặng Nguyên Cửu chính là Đặng lão bản người trông bắt mắt nhất trong bữa tiệc hôm nay? Đặng gia làm tơ lụa đúng không? Ta nhớ năm ngoái tam bá đặc biệt đến Bình Châu tìm ta, chính là vì việc làm ăn với Đặng gia. Nếu Tô gia và Đặng gia có một lĩnh vực làm ăn với nhau thì người giúp ta đưa thiệp mời tới cho Đặng gia, ngày mai ta muốn tới cửa Đặng gia thăm hỏi." Tô Ngọc thông thả ung dung đặt chén trà xuống, đứng lên.

"Công tử muốn đến Đặng gia sao? Chỉ vì muốn dò xét Đặng Mỹ Mỹ thôi sao? Không đến mức đó chứ công tử! Mặc dù bây giờ thân thể người đã rất tốt nhưng vẫn nên chú ý thân thể một chút! Không cần vì một nữ tử bé nhỏ không đáng giá mà đến đó một chuyến." A Cửu cảm thấy công tử tự làm khổ mình, chỉ là một nữ nhân thôi, vì để biết rõ nàng có ngốc thật không mà phải tự làm khổ mình như vậy thật không đáng giá.

"Sao? Bỏn công tử không thể sai khiến người được sao?" Tô Ngọc bình tĩnh ngược mắt nhìn A Cửu, giọng nói bình thản, nghe không ra đang tức giận.

Nhưng A Cửu lại biết công tử nhà mình đang mất hứng nên ngưng ngừng nói: "Không phải, công tử, thuộc hạ chỉ sợ người quá vất vả thôi. Hôm nay mới vừa tham gia một bữa tiệc, ngày mai lại muốn đến Đặng gia thăm hỏi, thuộc hạ lo lắng cho thân thể người!"

"Thân thể ta tự ta biết rõ, người

đi đưa thiệp mời đi!" Tô Ngọc lười phải nhiều lời với A Cửu, phát tay đuổi hẳn rời đi.

□ *"Đạ..." A Cửu cúi đầu đi ra ngoài.*

□ *Đặng lão gia đang ở trong tiệm kiểm toán thấy quản gia đầu đầy mồ hôi đến mời hẳn trở về thì cho rằng đã xảy ra đại sự nên sốt ruột hỏi: "Làm sao vậy? Xảy ra chuyện gì? Phu nhân và cô nương không sao chứ?" Những cái khác Đặng lão gia không quan tâm, ông chỉ quan tâm đến hai mẹ con họ thôi.*

□ "Lão, lão gia mau trở về! Tô gia Tô công tì, Tô Ngọc đến trước cửa Đặng gia thăm hỏi!" Quản gia thờ phì phò, che ngực, hô to với Đặng lão gia.

□ "Cái gì! Tô Ngọc đến Đặng gia thăm hỏi? Chuyện lớn như vậy sao không có ai nói cho ta biết!" Đặng lão gia trừng to mắt, giật mình.

□ "Thiếp mời được đưa đến Đặng gia đêm, tiểu nhân cầm đến cho phu nhân xem. Bởi vì trên thiệp mời chỉ viết công tì Tô gia, hôm qua đã gặp lão gia một lần, hôm nay muốn tới cửa nói chuyện với lão gia một chút. Không hề viết thân phận cụ thể, phu nhân cũng không biết chuyện gì xảy ra, nên bảo tiểu nhân không cần coi trọng, không cần để ý. Nào ngờ hôm nay Tô công tì đến thì mới biết được người này là Tô Ngọc công tì!" Quản gia cũng hết sức buồn bực, chuyện này không thể trách hấn, hấn nhận được thiệp mời thì liền báo cho phu nhân biết, là phu nhân nói không cần để ý tới.

□ "Vậy bây giờ sao rồi? Tình huống thế nào?" Đặng lão gia đã đoán được nguyên nhân phu nhân nhà mình không cho quản gia để ý, có lẽ là ấy cho là con một sách của Tô gia đến cửa thăm hỏi cho nên phu nhân mới không muốn để ý. Không ngờ lại là Tô Ngọc! Tô Ngọc lại tới cửa thăm hỏi Đặng gia! Đặng lão gia cảm thấy nhất định là có vấn đề, sao Tô Ngọc lại đưa thiệp mời tới cửa, làm đi lễ nghi cho thấy rất nể mặt hấn, muốn dụ dỗ một con kiến nhỏ bé như hấn sao?

□ "Hiện tại, hiện tại phu nhân đang chiêu đãi Tô công tì. Phu nhân kêu lão gia mau trở về."

□ "A Thùy, người thu dọn sổ sách đi, ta có việc về nhà một chuyến." Đặng lão gia nói với chương quỹ rồi cùng quản gia ra ngoài.

□ Mồ hôi chảy như mưa chạy về Đặng gia, còn chưa đi vào chính đường đã nghe thấy phu nhân nhà mình cười ha hả. Đặng lão gia điều chỉnh hơi thở một chút rồi đi vào.

□ Nhìn tướng công nhà mình chật vật, Đặng phu nhân đau lòng, vội vàng đi tới dùng khăn tay lau mồ hôi cho Đặng lão gia. Quô trách nói: "Sao lão gia lại chạy vội như vậy!"

Ông xem thân thể đều ướt đầm rồi!" Nói xong Đặng phu nhân áy náy quay đầu nói với Tô Ngọc: "Tô công tử, người xem lão gia nhà ta thật sự quá thất lễ, thật là làm cho người chê cười. Có thể cho phép ông ấy đi thay y phục sạch sẽ trước được không? Nếu không thì cả người đầy mùi mồ hôi sẽ làm Tô công tử ngạt thở."

□ "Không có gì đáng ngại, Đặng lão gia mặc quần áo ướt sũng thì thân thể cũng không tốt, nên nhanh chóng đi thay đồ đi." Tô Ngọc cười nhạt, đến xdafnllequysdoon tỏ vẻ rất thông cảm.

□ "Đa tạ Tô công tử thông cảm, lão gia còn không mau đi thay quần áo!" Đặng phu nhân cười với Tô Ngọc một tiếng rồi quay đầu nháy mắt với Đặng lão gia.

□ "Thật sự thất lễ, Tô công tử xin chờ một lát, ta thay xong lập tức sẽ trở lại." Đặng lão gia lúng túng cười nói.

□ Tô Ngọc cười ôn hòa, không nói gì nữa.

□ Dạng lão gia đi rồi, Dạng phu nhân không thể chờ nổi nữa liền bắt đầu chọn đồ tãi tán gẫu với Tô Ngọc. "Tô công tử, y thuật Mạnh lão thật sự lợi hại như vậy sao? Nếu như người có chút ngu ngốc thì có thể trị khỏi được không?"

□ "Cái này phải để Mạnh lão xem qua thì mới biết được, Tô mẫu cũng không phải là thầy thuốc, không dám liều lĩnh khẳng định." Tô Ngọc lắc đầu.

□ Dạng phu nhân có chút thất vọng, nhưng cũng không nhụt chí, cười hỏi: "Tô công tử, chuyện là vậy, thiếp thân có một nữ nhi, từ nhỏ đầu óc đã không được nhạy bén. Nghe Tô công tử nói y thuật Mạnh lão như thế thì thiếp muốn nhờ hân giúp xem bệnh cho cô nương nhà ta một chút, không biết Tô công tử có thể giúp thiếp thân gặp mặt một lần..."

□ Tô Ngọc nhún mày, trên mặt có chút khó khăn, chậm rãi nói: "Mạnh lão nhiều quy củ, tính tình cổ quái, người mà hân thấy vừa mắt thì hân mới bằng lòng xem thử. Dẫn đến gặp mặt thì rất dễ dàng, nhưng Mạnh lão có chịu giúp hay không thì đây là một chuyện khác."

□ "Cái này thiếp thân hiểu! Tô công tử chịu dẫn chúng ta tới gặp đã là đại ân rồi, đa tạ Tô công tử!" Dạng phu nhân cảm kích thì lễ với Tô Ngọc.

□ "Dạng phu nhân cần gì phải như thế, chỉ là một chuyện nhỏ, mở miệng nói hai câu là được rồi, không cần đa lễ!" Tô Ngọc thoáng nhìn A Cửu đang đứng bên cạnh, A Cửu lập tức đỡ Dạng phu nhân đứng dậy.

□ "Được rồi, vậy thì mời Tô công tử đi trước, chúng ta cũng đi theo."

□ Ngay Dạng tạo gia uen vào, Dạng phu nhân noi: "Lao gia thay quần áo xong rồi, vậy ông nói chuyện với Tô công tử đi!"

□ "Ừ." Dạng lão gia cười toét miệng với Dạng phu nhân.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đồ Thượng Thần* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 67: Dẫn Người Đến Thăm Hỏi Tô Ngọc

Tô Ngọc đi rồi, Dạng phu nhân đến bên cạnh Dạng lão gia, rót cho hắn một chén trà, hỏi: "Lão gia, Tô công tử tự mình đến thăm hỏi, rốt cuộc có chuyện quan trọng gì muốn thương lượng với ông?"

Dạng lão gia cầm chén trà, uống hai hớp rồi mới mở miệng trả lời: "Ta cũng không ngờ Tô công tử sẽ đích thân tới tìm ta. Hơn nữa còn đề nghị đến một khoản làm ăn lớn như vậy!"

"Là việc làm ăn gì mà có thể khiến Tô công tử tự mình đến tìm lão gia để bàn bạc?" Dạng phu nhân tò mò hỏi.

"Tô công tử nói nguyên liệu nhà chúng ta không tệ, muốn hợp tác với Dạng gia, Dạng gia cung cấp nguyên liệu, Tô gia có tay nghề, sau đó những thành phẩm đều đưa vào cung, cung cấp cho người trong cung dùng." Đây chính là một vụ làm ăn lớn, Dạng lão gia đề nên tâm trạng kích động, cố gắng bình thần nói với Dạng phu nhân.

"Cái gì! Muốn dùng nguyên liệu của nhà ta để đưa tiến cung! Ông trời ơi! Lão gia, đây chính là vụ làm ăn mà bao nhiêu người cầu còn không được, sao Tô công tử lại chọn trúng nhà của ta?" Dạng phu nhân không thể tin kinh sợ nói.

"Đúng vậy, thật sự là một vụ mua bán lớn! Ta cũng không biết vì sao Tô công tử lại chọn nhà chúng ta, có lẽ đúng như Tô công tử nói, là vì nguyên liệu Dạng gia chúng ta tốt mà thôi. Hoặc có lẽ là Tô lão gia đã nói tốt về Dạng gia chúng ta cho Tô công tử biết. Dù sao, chúng ta có gai dịch với Tô lão gia, chỉ cần có thể hợp tác với Tô gia thì mỗi một hóa đơn, Tô lão gia sẽ được chia ba phần hoa hồng." Dạng lão gia cảm thấy Tô Ngọc chịu hợp tác với Dạng gia, nhất định là hai nguyên nhân này. Đối với hàng hóa của mình, Dạng lão gia vẫn có lòng tin.

"Lão gia nói không sai, nhất định là như thế. Đúng rồi, lão gia, lúc ông chưa về ta có chiều đãi Tô công tử. Ông cũng biết Tô công tử nổi danh là cái ẩm thuốc, nhưng hôm nay trông không giống như lời đồn, Tô công không hề trông giống người bệnh lâu năm! Cho nên ta hiếu kỳ hỏi Tô công tử một chút xem hắn có biết thần y nào không. Kết quả thật đúng là hỏi được một người tên là 'Mạnh lão'. Năm ngoái lúc thân thể Tô công tử chịu không nổi sắp bước vào quan tài thì đã được vị thần y này chữa khỏi trong vòng nửa năm ngắn ngủi! Quả thật từ hồi sinh!" Dạng phu nhân nói đến đây thì dừng một chút, quan sát sắc mặt Dạng lão gia.

Thấy phu nhân không nói nữa, mặc dù Dạng lão gia đã mơ hồ đoán được lời bà muốn nói nhưng vẫn hỏi: "Sau đó thì sao?"

"Sau đó, ta hỏi Tô công tử xem có thể giúp chúng ta gặp mặt vị Mạnh thần y kia không. Lão gia, ông cũng biết Mỹ Mỹ nhà chúng ta, nói dễ nghe là ngây thơ, nói khó nghe thì là ngu xuẩn... Cho nên ta muốn nhờ Mạnh thần y xem bệnh cho Mỹ Mỹ của chúng ta." Dạng phu nhân nói cẩn thận.

Dạng lão gia thờ dài, vẻ mặt áy náy nói: "Nói cho cùng đều là lỗi của. Nếu lúc trước ta dẫn các người theo bên cạnh thì mẹ con hai người sẽ không bị bắt nạt. Cũng không bị người khác cướp tiền, bị người ta đuổi ra ngoài. Mỹ Mỹ cũng sẽ không biến thành bộ dạng như hiện tại chỉ vì không

có tiền chữa bệnh."

□ "Lão gia, đều đã qua rồi. Bây giờ việc cấp bách của chúng ta là nhờ Mạnh thần y giúp chẩn bệnh cho Mỹ Mỹ, xem thử coi có thể giúp Mỹ Mỹ không." Dạng phu nhân vỗ nhẹ lên vai Dạng lão gia, ôn nhu nói.

□ "Ừ, đúng vậy. Vậy Cô công tử có đồng ý dẫn chúng ta đến gặp Mạnh thần y không?" Đặng lão gia quan tâm hỏi.

□ "Hắn đồng ý! Nhưng tính tình vị Mạnh thần y kia cổ quái, hẳn có giúp chúng ta xem bệnh cho Mỹ Mỹ, chữa trị cho Mỹ Mỹ hay không thì vẫn rất khó nói." Nói đến đây, Đặng phu nhân có chút lo lắng. Mi khẽ nhăn lên, vẻ mặt u sầu.

□ "Cô công tử giúp chúng ta gặp mặt đã là đại ơn rồi, đến lúc đó gặp thần y thì nói sau. Cô chịu xem bệnh hay không thì còn phải xem duyên phận. Có thể chữa thì rất tốt, không thể chữa cũng không sao. Dù không gặp được người thích hợp chăm sóc nàng thì ta cũng vậy có thể nuôi khuê nữ cả đời!" Đặng lão gia ôm lấy Đặng phu nhân, an ủi.

□ "Ừ." Đặng phu nhân gật đầu.

□ Sáng sớm hôm sau, dùng xong đồ ăn sáng thì Đặng phu nhân kêu A Siêu ở lại. Xoa đầu A Siêu, Đặng phu nhân dịu dàng như nước, yêu thương nhìn A Siêu. Nhẹ giọng nói: "Mỹ Mỹ, không phải hôm qua con nói muốn ra ngoài chơi sao? Hôm qua nương không rảnh nhưng hôm nay lại rảnh, dẫn con ra ngoài đi dạo được không?"

□ Vừa nghe có thể đi chơi thì A Siêu liền cao hứng. Hôm qua nàng vụng trộm chuồn ra ngoài đi dạo một chút thì đột nhiên cảm thấy không có ý nghĩa nên mới trở lại, hiện tại tốt rồi, có người đi cùng thì nhất định sẽ rất thú vị. A Siêu cười tím tím gật đầu: "Được! Nương, chúng ta mau đi ra ngoài đi!"

□ "Bé ngoan gấp làm gì, đến đây, nương kêu Cúc Tâm dẫn con đi thay y phục, mặc bộ đồ khác rồi đi ra ngoài." Mặt Đặng phu nhân như hóa kéo v A Siu.

□ Ăn mặc xong xuôi, Đặng phu nhân hài lòng dắt tay A Siu, chậm rãi đi đến chỗ Tô Ngọc ở. Dọc theo đường đi, thấy cái gì không hiểu thì A Siu cũng đều hiếu kỳ mở miệng hỏi Đặng phu nhân. Đặng phu nhân cũng kiên nhẫn trả lời từng cái cho nàng. Trên đường A Siu thấy vài món ăn chưa từng thấy qua, nhìn thấy là đã thèm, Đặng phu nhân còn mua cho A Siu ăn, chiều khuê nữ lên đến tận trời.

□ Khi đến nơi Tô Ngọc ở thì A Siu đã ăn uống thỏa thuê.

□ "Nương, đây là đâu?" Quan sát cánh cửa che trước mặt mình, A Siu không hiểu hỏi.

□ "Mỹ Mỹ, đợi tí nữa nương dẫn con đi gặp một vài người, con ngoan ngoãn nghe lời được không?" Đặng phu nhân có chút sợ hãi, bởi vì khuê nữ mà khẩn trương thì sẽ nổi điên. Điều này ngoại trừ tỷ nữ và lão ma ma chăm sóc bên cạnh A Siu ra thì không có ai biết cả.

□ "Gặp ai?" A Siu có chút khẩn trương. Sư phụ đã dặn dò nàng, không thể tiếp xúc với quá nhiều người phạm. Có vài người phạm rất tinh ý, nếu mà bị phát hiện thì sẽ không tốt, sẽ bị mọi người thiên chấy!

□ Nhìn ra khuê nữ đang căng thẳng, Đặng phu nhân vội vàng trấn an: "Đừng sợ! Có nương ở đây! Mỹ Mỹ đừng sợ!"

▣ A Siêu gật đầu, trong lòng suy nghĩ về lời Đoạn Thần đã nói. Sư phụ nói là nếu phát hiện tình huống không thích hợp, có người phạm muốn bắt nàng, không chế nàng thì nhất định phải chạy trốn trước. Cho dù là hiện tại cha mẹ đối xử với nàng rất tốt nhưng cũng phải đề phòng bọn họ. U, nếu lát nữa có người muốn xuống tay với nàng thì nàng sẽ lập tức đánh ngã bọn họ rồi bỏ chạy.

▣ Đặng phu nhân không biết rõ A Siêu đang suy nghĩ cái gì, cảm thấy sắc mặt khuê nữ khá hơn nhiều thì cho rằng nàng đã được mình trấn an. Cầm tay A Siêu, nói với đứa bé giữ cửa một tiếng rồi để hãnh dẫn vào Tô gia.

▣ Nhìn thấy Tô Ngọc, A Siêu bị kinh hãi, cúi đầu xuống theo bản năng không dám nhìn bất cứ ai.

▣ Đặng phu nhân cũng phát hiện khuê nữ không thích hợp, cho rằng A Siêu đang phản trạng nên lập tức nắm chặt tay A Siêu. Cười chào hỏi với Tô Ngọc: "Tô công tử, thiếp thân không biết người ở lại quận Thanh Hà bao lâu cho nên mới nắm lấy thời gian, hôm nay không mời mà tới, dẫn cô nương nhà ta đến thăm hỏi Tô công tử một chút. Xin Tô công tử đừng trách thiếp thân thất lễ."

▣ "Không sao, nếu Đặng phu nhân đã dẫn Đặng cô nương đến, chọn ngày không bằng đúng ngày, Tô mỗ dẫn Đặng cô nương đi gặp Mạnh lão cũng rất tốt." Nhìn A Siêu chột dạ, Tô Ngọc nheo mắt lại. Trong lòng càng chắc chắn cô nương này biết mình! Chỉ sợ còn từng tiếp xúc với hãnh rồi!

▣ "Ai da! Vậy thì thật cảm ơn Tô công tử!" Đặng phu

nnan cao mừng cười nói.

□ "Dặng phu nhân, tính tình Mạnh lão cổ quái, không thích gặp người lạ, nhất là cha mẹ dẫn hài tử đến cầu y. Nếu gặp người hợp mắt thì hẳn sẽ chữa trị. Tô mẫu sẽ dẫn Dặng cô nương qua đó, xin Dặng phu nhân về Dặng gia trước, có kết quả Tô mẫu sẽ phái người thông báo cho Dặng phu nhân." Tô Ngọc không nhanh không chậm nói xong, bình tĩnh nhìn Dặng phu nhân.

□ Nụ cười trên mặt Dặng phu nhân cứng đờ, hơi khó chấp nhận. Nhưng đây là của quy củ người ta, nếu làm trái với quy định thì sẽ khiến người ta chán ghét, không xem bệnh cho khuê nữ thì sẽ mất nhiều hơn được. Dặng phu nhân lúng túng cười nói: "Như thế thì làm phiền Tô công tử."

□ Nói với Tô Ngọc xong, Dặng phu nhân vươn tay sang bên cạnh sờ trán A Siêu, từ ái nói: "Mỹ Mỹ, vị công tử này dẫn con đi ăn ngon, con ngoan ngoãn nghe lời có được không?"

□ "Nương, đi ăn cái gì ngon vậy?" A Siêu giả bộ như không biết, ngoác miệng đầu hỏi Dặng phu nhân.

□ "Tô mẫu dẫn Dặng cô nương đi ăn giò ngâm tương, gà lá sen, thịt viên, thịt xào khô... đì các loại đồ ăn, các loại mỹ vị, tùy ý để Dặng cô nương chọn lựa." Tô Ngọc cười nhẹ trả lời A Siêu, diện mạo thanh tú nhưng trong mắt lại không hề vui vẻ mà lại có chút lạnh lẽo bình tĩnh.

□ "A, nghe qua thì thấy rất ngon, nhưng ta không thể ăn mặn." A Siêu cúi đầu.

□ "VẬU thì càna đơn giản. Đĩa rau thơm cầm. cà tím hầm.

dưa chuột tròn mắt lạnh. "Nhiều không kể xiết." Cô Ngọc nói toàn bộ, rõ ràng không ngờ A Siêu trốn tránh lý do.

"Ca, vừa rồi ta đã ăn no ở bên ngoài rồi... Nhưng, ta không muốn rời khỏi người..." A Siêu đột nhiên sợ, sợ Cô Ngọc chính là người mà sư phụ nói đến, hẳn sẽ nhận ra thân phận của nàng. Có thể sẽ gây bất lợi cho nàng, xuống tay với nàng. Lần trước nàng có thể uy hiếp Cô Ngọc à không chế Mạnh lão là vì nàng còn là A Siêu, nàng sẽ không bị pháp thuật tổn thương, mà bây giờ nàng có thân thể người phàm, sư phụ đã từng nhấn mạnh nếu gặp phải người kỳ lạ thì nhất định phải né tránh, nếu không lỡ bị thương thì sẽ không gánh nổi hậu quả!

"Mỹ Mỹ ngoan, không phải sợ, vị công tử này chỉ dẫn con đi ăn ngon, không phải là người xấu." Đặng phu nhân ôm lấy A Siêu, trấn an.

"Nương..." A Siêu nín Đặng phu lại, hít sao nín lấy.

"Đặng phu nhân, sau một phút đồng hồ, Mạnh lão sẽ đến dùng cơm trưa, sau đó sẽ nghỉ trưa. Sau khi nghỉ trưa sẽ không tiếp khách, bởi vì sau khi Mạnh lão nghỉ trưa tỉnh lại thì tính tình rất khó chịu." Cô Ngọc ôn hòa cười nói.

Đặng phu nhân cắn răng một cái rồi hạ quyết tâm, đẩy A Siêu ra, nói với Cô Ngọc: "Làm phiền Cô công tử, thiếp thân có chuyện phải đi trước, xin giúp chăm sóc cô nương nhà ta một chút!" Dứt lời Đặng phu nhân liền lướt qua Cô Ngọc, đi ra khỏi cửa.

□ A Cửu không cam lòng buông A Siu ra, nhưng vẫn đứng rất gần A Siu, giống như bất cứ lúc nào cũng có thể bắt nàng lại.

□ A Siu được giải thoát, khóc lớn lên, khóc đến xé nát ruột gan. "Người xấu! Các người đều là người xấu! Sư phụ, người ở đâu! Sư phụ! Ta bị ức hiếp! Sư phụ, người ở đâu! Sư phụ mau tới dắt ta đi! Hu hu... Sư phụ..."

□ Bị A Siu cắn nát tay, còn chảy máu xuống bàn đá xanh, nhưng Tô Ngọc lại không hề để ý, lúc này thứ hấn để ý nhất chính là hai từ 'Sư phụ' từ trong miệng A Siu. Trong lòng Tô Ngọc kích động, hấn không biết sư phụ mà cô nương trước mặt này kêu có phải là sư phụ của người kia không. Tô Ngọc không rõ ràng lắm, nhưng hấn hy vọng đúng như hấn suy đoán. Nếu như thế thì hấn sẽ có thể dựa vào nàng ta để tìm kiếm nàng!

□ "Công tì, tay người chảy máu rồi, thuộc hạ cho người bôi thuốc cho người!" A Cửu thấy công tì nhà mình chảy máu thì quan tâm lên tiếng nói.

□ Tô Ngọc không để ý đến A Cửu, ánh mắt của hấn hưng phấn, giọng nói có hơi run, hỏi A Siu: "Cô nương có thể nói cho Tô mỗ biết rốt cuộc sư phụ trong miệng người là ai?"

□ "Người tránh ra! Người là người xấu! Ta không muốn để ý đến người!" A Siu hung ác đẩy Tô Ngọc ra.

□ A Cửu đứng bên cạnh ra, tức giận đập A Siu qua bên cạnh rồi mắng to: "Đám đông đến công tì nhà ta! Người không muốn sống nữa sao! Không muốn sống nữa có phải không!"

▢ Thân thể Tô Ngọc ngã về phía sau nhưng không có tức giận, ngược lại còn tỉnh táo hơn. Thấy A Cửu động chân với cô nương trước mặt thì quát lớn: "A Cửu, dừng lại!"

▢ Mặc dù A Cửu nghe thấy lời nói của Tô Ngọc nhưng vì quá tức giận nên lại tiếp tục đạp thêm mấy cái, cái sau lại mạnh hơn cái trước. A Cửu cuộn tròn thân thể, trong lòng cực kỳ sợ hãi.

▢ Thấy A Cửu còn không thu chân lại thì Tô Ngọc đứng lên, cao giọng quát: "A Cửu! Không nghe thấy mệnh lệnh của bản công tử sao!"

▢ Lúc này A Cửu mới dừng lại, không phục cúi đầu xuống.

▢ Thấy A Cửu nức nở, cuộn tròn thành một cục, bộ dáng cực kỳ yếu ớt, Tô Ngọc lúng túng ho hai tiếng, nói: "Cô nương, thật sự xin lỗi, là Tô mỗ không để ý thuộc hạ. Để cô nương chịu uất ức rồi, Tô mỗ sẽ cho người đến xem cô nương một chút, thỏa một chút được."

▢ "Ta không muốn nhìn thấy các người! Ta phải về nhà! Ta muốn cha mẹ ta!" A Cửu khóc lóc hét vào mặt Tô Ngọc, diệnxđafnleequysdon mặt mũi đầy nước mắt, vô cùng uất ức.

▢ "Như vậy đi, nếu cô nương nói cho Tô mỗ biết sự phụ người là ai, hiện tại đang ở đâu thì Tô mỗ sẽ đưa cô nương về nhà, được không?" Tô Ngọc nở nụ cười tươi tắn, lại đến gần A Cửu thêm lần nữa.

□ "Các người đều là người xấu! Ta không muốn nói cho các người biết!" Trợn mắt hét về phía Tô Ngọc, A Cửu lại duỗi tay dùng sức đẩy Tô Ngọc ra.

□ Không đợi Tô Ngọc kịp phản ứng, A Cửu đã đá A Cửu bay ra ngoài, hấn dùng sức rất lớn nên A Cửu lập tức bị đá đụng vào cửa. Sau đó lăn trên đất hai vòng, máu đỏ thẫm chậm rãi chảy ra từ mái tóc đen nhánh.

□ Thấy máu chảy trên đất, tim Tô Ngọc thất lại. Sắc mặt lập tức xanh trắng, hét về phía A Cửu: "Còn ngây ra đó làm gì! Nhanh đi mời Mạnh lão!"

□ A Cửu ngẩng ngực một chút rồi lập tức tỉnh táo lại, nói theo bản năng: "Công tì, một tháng trước Mạnh lão đã từ biệt chúng ta rồi."

□ Nghe A Cửu nhắc nhở, Tô Ngọc cũng hoàn hồn. Sững sờ một chút rồi lại nhú mi gằm nhẹ nói: "Mạnh lão không ở đây! Người không biết đi tìm một đại phu khác thôi sao! Tóm lại, nàng không thể chết được!"

□ "Đạ, thuộc hạ đi ngay!" A Cửu lập tức chạy đi. Thật ra khi đánh xong cô nương kia, trong lòng A Cửu cũng có chút hối hận. Đã biết rõ cô nương này có chuyện mà công tì muốn biết, nhưng cô nương này thật sự quá đáng, nhiều lần ra tay với công tì nên hấn mới nhìn không được. Bây giờ chỉ cầu nguyện không đánh chết cô nương kia, nếu không rất có thể sau này công tì sẽ không dùng hấn nữa... Nghĩ vậy, A Cửu chạy nhanh như bay.

□ Chờ A Cửu dẫn theo một lão đại phu trở về thì đã nhìn

thấy khuôn mặt âm trầm của Tô Ngọc biến thành màu đen. Ngoại trừ lần bị Tô gia bức bách, rơi vào tuyết cảnh thì A Cửu chưa từng nhìn thấy vẻ mặt âm u của công tử nhà mình như vậy. Trong lòng đột nhiên dâng lên một cảm giác sợ hãi, A Cửu run rẩy miệng, hỏi: "Công tử, nàng, nàng làm sao?"

□ "Tất thờ!" Trơ mắt nhìn cô nương này tất thờ ngay trước mặt, trong lòng Tô Ngọc cảm thấy khó chịu khó nói, giống như cảm thấy đã hoàn toàn mất đi cái gì đó, khiến lòng hắn cực kỳ nhói đau.

Bạn đang đọc truyện *Sư Phụ Ma Quân, Đồ Đệ Thượng Thần* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.